CRISTIAN GĂNESCU

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*PRAGMATISMUL METAFIZIC * MUMIFICAREA ȘI ÎNMORMÂNTAREA * TRECEREA PRIN POARTA MORȚII * BLESTEMUL FARAONILOR * INIȚIEREA * * MAREA PIRAMIDĂ *
* IISUS HRISTOS, ADEVĂRATA LUMINĂ*

ALAYA

Prolog

CONCEPȚIA EZOTERICĂ

Concepția ezoterică (sau transcedental-ezoterică) îşi are originea în cunoaşterea unor persoane desemnate adesea prin formula *specialişti ai sacrului.*

Specialiştii sacrului sunt acele persoane care, de-a lungul timpului, au reuşit să se conecteze la aspectele "ascunse" sau "nevăzute" ale cosmosului - la ceea ce noile paradigme ale ştiinței au desemnat prin termenul de "Ordine înfăşurată".

într-o formă sau alta, explicit ori implicit, uneori fragmentar, concepția ezoterică a reuşit, asemenea unei avalanşe, să se propage din cele mai vechi timpuri şi până în ziua de astăzi, fiind continuu îmbogățită şi împrospătată. Mai mult decât atât, ea a fost permanent adaptată concepțiilor specifice unui moment istoric sau altuia, astfel încât, de-a lungul timpului, a îmbrăcat diferite forme de expresie. în noul Ev care a început o dată cu naşterea Mântuitorului Iisus Hristos, concepția ezoterică a îmbrăcat o nouă formă de expresie, fiind altoită pe fundamentul teologiei creştine. în acest sens se poate vorbi despre un aspect ezoteric al creştinismului.

La baza concepției ezoterice se află *paradigma principală:* **Dumnezeu care este Unul, este creatorul cerului şi al pământului, atât a celor văzute, cât şi a celor nevăzute.**

Prima paradigmă este conținută în *Crezul creştin.* Dumnezeu Unicul, deşi este Absolut şi Fără Formă, se manifestă (şi) ca Persoană, aşa cum a fost descris de marele specialist al sacrului Moise în primul capitol al Vechiului Testament. La rândul său, Noul Testament face o altă specificație importantă, afirmând că Dumnezeu Unicul se manifestă ca Trinitate (Sfânta Treime), prin trei Persoane distincte: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul, care este Iisus Hristos şi Sfântul Duh.

Iisus Hristos nu este un simplu profet sau un om îndumnezeit („iluminat"), aşa cum încearcă să sugereze, nu tocmai dezinteresat, unii comentatori din epoca actuală, ci este Fiul lui Dumnezeu, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Lumină din Lumină" - aşa cum specifică Crezul creştin. **Iisus Hristos s-a încarnat în trup material acum aproape 2000 de ani în Palestina, a murit pe cruce şi a înviat a treia zi, devenind Mântuitorul tuturor oamenilor. După moartea pe cruce şi după înviere, Iisus Hristos a continuat să se manifeste în *Trupul de slavă* (în care a apărut în fața Apostolilor), pentru a împlini cele ce a spus: *"Toată Puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ... Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor".***

Naşterea, crucificarea, moartea, învierea a treia zi şi înălțarea, patruzeci de zile mai târziu, a lui Iisus Hristos reprezintă punctul central al istoriei lumii, astfel încît se poate vorbi despre două epoci distincte: epoca de dinainte de întruparea Sa şi epoca de după. Acest aspect este definitoriu în ceea ce priveşte descifrarea tainelor vechilor inițiați ai Egiptului.

A doua paradigmă a concepției ezoterice, care derivă, firesc, din prima, este aceea **că universul, creația Unicului Dumnezeu, nu se reduce doar la aspectul material.** Universul are două aspecte distincte: un aspect *văzut,* material, perceptibil prin simțuri, şi un aspect *nevăzut,* spiritual, ortoexistențial (şi această paradigmă este conținută în primul verset din Crez). Primul aspect, cel văzut, material, poate fi definit drept *existențial* - acest aspect este desemnat de promotorii noilor orientări din fizica cuantică prin expresia „Ordinea desfăşurată". Al doilea aspect, nevăzut, poate fi definit drept *ortoexistențial* - acest aspect este desemnat de promotorii noilor orientări din fizica cuantică prin expresia „Ordinea înfăşurată". Aspectul ortoexistențial sau nevăzut al cosmosului este împărțit în mai multe paliere sau planuri. Principalele paliere ortoexistențiale ale cosmosului sunt următoarele: Palierul Divin sau al Luminii Divine, palierul spiritual, palierul mental, palierul astral, palierul eteric, palierul infraeteric. Aceste paliere au fost desemnate, în vechile scrieri, prin intermediul unor denumiri care, în ziua de astăzi, par fanteziste: cer, infern, purgatoriu etc.

A treia paradigmă a concepției ezoterice are la bază constatarea majorității specialiştilor sacrului că, pe palierele ortoexistențiale ale cosmosului, se manifestă şi deci pot fi contactate prin mijloace pshotronice trei mari categorii de ființe. Prima categorie este formată din ființele îngereşti; a doua categorie este formată din spiritele naturii, iar a treia categorie este

formată din fiinţele omeneşti decorporate, adică din oameni care au trecut prin poarta morţii ("spiritele morţilor"). Specialiştii sacrului afirmă că atât îngerii, cât şi spiritele naturii sunt structuraţi pe grade şi pe funcţii într-o vastă organigramă, menţionată în antichitate sub denumirea de "panteon", iar în epoca modernă sub titulatura de "ierarhie". Cele trei categorii de fiinţe - îngereşti, spirite ale naturii şi omeneşti -, care se mnaifestă pe nivelurile ortoexistenţiale ale cosmosului (pe palierul astral, eteric, infraeteric) pot fi împărţite în două categorii: bune (luminoase) şi rele (întunecate). Această clasificare ţine cont de modul în care este respectată Ordinea divină, instituită de către Dumnezeu. Prima categorie de fiinţe, desemnată prin formula Fiii Luminii, respectă Ordinea cosmosului, stabilită de către Dumnezeu, Creatorul universului. A doua categorie, desemnată prin sintagma Fiii întunericului, nu respectă Ordinea cosmosului.

Concepţia creştină, promovată de-a lungul secolelor de diferiţi specialişti ai sacrului creştini, este foarte clară în această privinţă. La începuturi, înainte de crearea lumii materiale şi a oamenilor, Dumnezeu a creat făpturile îngereşti (înger: sol sau trimis). *bunătatea Dumnezeiască* - afirmă Sfântul Grigorie Teologul -, *nu s-a mulţumit să se contemple pe Sine însuşi. Trebuia ca ea să se reverse şi să răspândescă binele, ca mai mulţi să aibă parte de el şi asta este propriu celei mai mari bunătăţi. El, mai întâi, i-a zămislit pe îngeri şi duhurile îngereşti. Gândul era o faptă săvârşită de Cuvânt, desăvârşită de Duh. In felul acesta au fost create luminile secunde, care slujeau pe Cea Dintâi Lumină"* (86).

La rândul său, (Pseudo)Dionisie Areopagitul afirma în lucrarea sa fundamentală, *Despre Ierarhiile cereşti,* că îngerii se împart în trei ordine sau grupări. Primul ordin este format din Serafimi, Heruvimi şi Tronuri; al doilea ordin este format din Domnii, Stăpâniri şi Puteri, iar al treilea ordin este format din începători, Arhangheli şi îngeri. Toate aceste făpturi îngereşti sunt desemnate în limbajul obişnuit prin termenul generic de „îngeri".

Îngerii, potrivit, scrierilor creştine, sunt făpturi „trupeşti", au chip şi înfăţişare specifice, însă trupurile lor sunt necorporale, imateriale. Sfântul Macarie cel Mare afirma că îngerii au chip şi înfăţişare la fel cum sufletul omului (duhul) are chip şi înfăţişare. La rândul său, Sfântul Ignatie Brianceaninov adăuga că îngerii au *„corpuri subtile, eterice, spre deosebire de trupurile oamenilor, care sunt foarte materiale şi grosiere".* Evident, Sfântul Ignatie Brianceaninov se referă la aspectele ortoexistenţiale ale oamenilor, la suflete sau la duhuri, care au aceeaşi natură cu „trupurile nemateriale" ale îngerilor. La fel ca sufletele sau duhurile oamenilor, trupurile nemateriale ale îngerilor au mâini, picioare, păr. La fel ca sufletele oamenilor, îngerii au simţuri: văz, auz, simţul tactil, simţul olfactiv, dar atrage atenţia Sfântul Ignatie Brianceaninov, materialitatea din care sunt plăsmuite atât duhurile oamenilor, cât şi trupurile îngerilor este mai „subţire decât materialitatea trupului omenesc", motiv pentru care, „duhurile sunt mult mai dezvoltate în capacităţile lor", fiind capabile de acţiuni directe asupra materiei, de teleportări etc. (86)

Potrivit scrierilor creştine, într-un anumit moment al istoriei cosmosului, o parte dintre îngeri, „luminile cereşti secundare", a ales însă să se despartă de

Dumnezeu, „Cea Dintâi Lumină". Despărțirea de Dumnezeu, în sensul concepției creştine, este o răzvrătire şi o cădere. Cauza despărțirii de Dumnezeu a fost trufia unuia dintre înalții Heruvimi cereşti („Heruvim ocrotitor"), desemnat prin numele Lux sau Lucifer, care, orbit de înalta demnitate la care a fost ridicat, s-a crezut mai presus de Dumnezeu.

Acest aspect a fost punctat prin gura unuia dintre marii profeți veterotestamentari, Iezechiel, în felul următor: *„Tu erai pecetea desăvârşirii, deplinătatea înțelepciunii şi cununa frumuseții"... „Tu te aflai în Eden, grădina lui Dumnezeu. Fosta-ifără prihană în căile tale din ziua facerii tale şi până s-a încuibat în tine nelegiuirea. Din pricina frumuseții tale s-a îngâmfat inima ta şi pentru trufia ta ți-ai pierdut înțelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ"* (cf Vechiul Testament, Iezechiel, cap 28).

Pe Lucifer l-au urmat în trufia sa (care este răzvrătire în fața lui Dumnezeu) mai multe grupări (cete) îngereşti, care, chiar prin actul răzvrătirii, din luminoase, au devenit întunecate. De asemenea, Lux a fost urmat în răzvrătirea sa de unele duhuri de oameni. Se pare că, în cazul oamenilor, a fost vorba despre o aliere ulterioară, adesea temporară, ce a avut la bază diferite motive. După răzvrătire, toți îngerii căzuți (pe care concepția creştină îi denumeşte fie draci, fie diavoli, fie demoni, fie satana în sens de vrăjmaşi sau de adversari) şi-au păstrat o parte din calitățile îngereşti, dar s-au întunecat. In urma întunecării, chipurile celor răzvrătiți s-au urâțit datorită faptului că au pierdut contactul cu energiile necreate ale lui Dumnezeu (aportul de lumină şi de viață conferit de cea de-a treia Persoană a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt). Chiar în momentul răzvrătirii, cei întunecați au căzut din „ceruri" şi, implicit, au pierdut contactul cu palierele ortoexistențiale superioare ale cosmosului.

Locul de sălăşure al tuturor celor căzuți este, afirmă Sfântul Ignatie Brianceaninov, în principal „văzduhul", adică întinderea dintre cer şi pământ, suprafața pământului şi iadul sau „genunea". Deşi majoritatea celor căzuți se află la suprafața pământului sau în elementul metafizic, ortoexistențial, denumit „văzduh", căpetenia celor căzuți, Lucifer, se află în iad sau în „genune". Slujbaşii săi, dracii sau demonii, dau târcoale elementelor stăpânite de ei, dar coboară mereu în genune pentru a-l informa pe tartore cu privire la „isprăvile" lor şi a primi porunci. (86)

Locațiile exacte ale tuturor întinderilor denumite iad, genune, văzduh sau apă se află, evident, pe unul dintre nivelurile ortoexistențiale inferioare ale cosmosului. Sfântul Ioan Gură de Aur este explicit în acesta privință: locația exactă a iadului sau a raiului este *„undeva în afara acestei lumi”.* La rândul său, ieromonahul Serafim Rose este şi mai categoric, iar explicațiile sale sunt mult mai apropiate de înțelegerea specifică epocii moderne: *„aceste locuri se află în afara coordonatelor sistemului nostru spațio-temporal; aeronava nu zboară nevăzută prin rai, iar un satelit al pământului prin al treilea cer şi cu ajutorul forajului nu poți ajunge la sufletele care aşteaptă în iad judecata de apoi. Ele nu sunt acolo, ci într-un spațiu de o altă natură, care începe în mod nemijlocit aici, dar care se întinde ca şi cums-ar afla în altă dimensiune".* (86)

În opinia noastră, „văzduhul", locația principală a celor căzuți, este o regiune ortoexistențială foarte apropiată de planul material, dar aflată într-o

altă „dimensiune"; această regiune a fost desemnată în scrierile ezoterice ale Evului Mediu şi ale epocii moderne prin termeni precum „regiunea elementară" sau „regiunea infraeterică". Văzduhul, ca regiune ortoexistenţială, transfizică, începe de fapt la suprafaţa pământului şi se termină undeva aproape de limita atmosferei sau, mai exact spus, corespunde în sens metafizic acestor puncte aflata la interfaţa lumii materiale.

A patra idee fundamentală a concepţiei ezoterice se referă la om. Precum cosmosul, omul este format din două aspecte: un aspect material (existenţial) şi un aspect spiritual (ortoexistenţial). Aspectul existenţial este format, evident, din trupul material, iar aspectul ortoexistenţial este format din aură. Aura omului este formată din mai multe structuri sau învelişuri, care au primit denumirea de corpuri. Cele mai importante structuri aurice sunt: corpul eteric, corpul astral, corpul mental (care are un aspect inferior şi un aspect superior), corpul spiritual (sau al înţelepciunii), spiritul propriu-zis etc. Corpurile ce formează aura sunt invizibile percepţiei obişnuite, dar sunt perceptibile specialiştilor sacrului. Acesta concepţie este împărtăşită, cel puţin până la un punct, de noile orientări ale cunoaşterii ştiinţifice moderne, care iau în calcul faptul că fiinţa umană este formată din mai multe câmpuri morfogenetice desemnate prin termeni precum: genotip, fenotip, psihotip, sociotip.

Concepţia ezoterică mai afirmă, de asemenea, că la nivelul ortoexistenţial al aurei există mai multe centre energetice, denumite *chakra* şi mai multe canale prin care circulă energia, denumite nadis. Principalele centre energetice aflate la nivelul structurii aurice sunt: muladhara, care este situată la nivelul bazei coloanei vertebrale, svadistan, care este situată la nivelul ombilicului, manipura, care este situată la nivelul plexului solar, anahata, care este situată la nivelul inimii, vishuddi, care este situată la nivelul gâtului, ajna, care este situată între sprâncene, şi sahasrara, situată în creştetul capului. Dintre canalele energetice (desemnate adesea prin termenul sanscrit *nadî),* cele mai importante sunt: sushumna, situată de-a lungul coloanei vertebrale, ida şi pingala, care sunt situate în partea stângă, respectiv dreaptă, a trupului.

La rândul ei, concepţia creştină promovată de cei mai importanţi specialişti ai sacrului creştini, afirmă că omul a fost creat, de Dumnezeu, după „Chipul şi Asemănarea Sa". Cel mai important aspect ortoexistenţial al omului, sunt de părere specialiştii sacrului creştini, este sufletul. Sufletul omului este, de fapt, o dublură energetică, eterică, ce reproduce înfăţişarea trupească a omului. Sufletul, ca element autonom, are propriile sale simţuri (evident transfizice), iar cei care dobândesc anumite capacităţi psihotronice (parapsihologice) nu fac altceva decât să se conecteze la simţurile sufletului (simţurile transfizice ale dublurii energetice denumită suflet): pot vedea prin intermediul ochilor sufletului medii sau fiinţe transfizice, pot auzi discuţiile purtate de acestea, le pot mirosi emanaţiile (în acest sens se poate spune că duhurile luminii emit mirosuri plăcute, în timp de duhurile întunecate emit mirosuri pestilenţiale).

A cincea paradigmă a concepției ezoterice se referă la cunoaştere. Dacă cosmosul are două aspecte distincte, existențial-material şi ortoexistențial-spiritual, iar omul are, la rândul său, două aspecte distincte, tot astfel se poate spune despre cunoaştere, care poate fi de două feluri. Primul fel de cunoaştere se realizează prin intermediul organelor de simț; această formă de cunoaştere poate fi definită drept "normală". Al doilea fel de cunoaştere poate fi dobândit în cadrul procesului de inițiere, prin activarea unor capacități latente al ființei omului. Acest fel de cunoaştere poate fi definită drept paranormală sau psihotronică. Aceste aspecte au fost confirmate şi de specialiştii sacrului creştini, care afirmă că procesul de autoîmbunătățire al omului se poate realiza doar prin acțiunea Duhului Sfânt, a treia Persoană a lui Dumnezeu. în urma procesului de autoîmbunătățire, oamenii întrupați fac conexiunea cu simțurile propriului suflet, prin intermediul cărora pot percepe aspectele ortoexistențiale ale cosmosului.

A şasea idee fundamentală are la bază ideea că omul, ca ființă spirituală, supraviețuieşte morții. Astfel, oamenii se pot manifesta atât în lumea materială, cât şi „dincolo", pe diferite paliere ale aspectul ortoexistențial al cosmosului - pe palierul eteric, astral etc. în acest din urmă caz, se poate vorbi, în spiritul vechilor scrieri, despre „spiritele morților".

A şaptea idee fundamentală a concepției transcedental-ezoterice este că, la fel ca şi cosmosul, Pământul are două aspecte fundamentale: un aspect existențial, perceptibil prin intermediul simțurilor şi un aspect nevăzut, ortoexistențial sau spiritual. Pe de-o parte, pământul are o structură materială, perceptibilă prin intermediul simțurilor, iar pe de altă parte pământul are o structură invizibilă, un spirit şi o aură. Pământul este brăzdat de curenți energetici (sau linii energetice denumite *stringuri,* linii *ley* sau *nadisuri* planetare), care se întretaie în anumite puncte, pentru a forma o configurație complexă. în locurile în care se întretaie aceste linii ley, se află centre energetice care funcționează ca nişte supape de trecere dintr-un palier în altul al cosmosului - de exemplu, din palierul material în cel infraeteric. Aceste supape de trecere au fost adesea desemnate prin termenul de *porți.* Templele şi marile edificii ale antichității au fost construite în funcție de arhitectonica aurică terestră, chiar în locurile în care se află centrele energetice ale pământului. Această concepție a fost împărtăşită şi de marii specialişti ai sacrului creştini. în perioada creştinismului timpuriu şi a Evului Mediu, bisericile creştine erau construite şi dispuse ținându-se cont de arhitectonica energetică a pământului, potrivit unei ştiințe sacre, cunoscută de breslele de constructori.

A opta idee fundamentală este că umanitatea, care este formată din ființe spirituale întrupate, nu din trupuri materiale lipsite de spirit, aşa cum crede concepția materialistă, are o istorie îndelungată. Această istorie, care poate fi definită drept ezoterică, este diferită de cea promovată de concepția istoriografică modernă, care analizează doar aspectele materiale. Pentru concepția creştină, istoria descrisă atât de Vechiul, cât şi de Noul Testament poate fi definită drept sacră, întrucât dezvăluie raporturile dintre umanitate şi Unicul Dumnezeu.

A noua idee fundamentală se referă la scopul istoriei umanității. Specialiştii sacrului au căzut de acord asupra faptului că traseul evolutiv uman are drept unic scop „trezirea" spiritului din om şi reîntoarcerea la Sursa primă; Dumnezeu.

La rândul ei, concepția creştină specifică faptul că reîntoarcerea la Unicul Dumnezeu este posibilă doar prin Iisus Hristos, cu ajutorul Duhului Sfânt. Acest proces poartă numele de mântuire. Sufletul omului, mai afirmă concepția creştină, trebuie să se desăvârşească pentru a accede la mântuire. Desăvârşirea sufletului se poate realiza printr-o continuă autoîmbunătățire a omului în lumea materială. Autoîmbunătățirea omului se poate realiza doar printr-o împreună-lucrare a omului şi a lui Dumnezeu. Omul "lumesc" trebuie să devină, după expresia Apostolului Pavel, "omul cel tainic al inimii".

Miturile şi artefactele religioase ale Egiptului antic ce au străbătut timpurile până în ziua de astăzi nu pot fi interpretate şi explicate în mod corespunzător prin intermediul concepției materialiste. Departe de a fi născociri mito-poetice ale oamenilor din vechime aşa cum consideră concepția materialistă, vechile mituri egiptene reflectă *acte de cunoaştere veridice* ale unor persoane specializate în operațiuni transconştiente, persoane ce pot fi desemnate fie prin termenul generic de "specialişti ai sacrului", fie prin termenul de inițiați.

În vechiul Egipt, miturile au servit, încă din cea mai îndepărtată antichitate, transmiterii unui *summum de cunoştințe de natură ezoterică, coagulat într-o veritabilă concepție.* Aşa cum aprecia scriitorul român Constantin Daniel într-un documentat studiu lingvistic, străvechiul *summum* de cunoştințe de natură ezoterică a fost desemnat de specialiştii sacrului egipteni prin termenii *save* sau *sofe,* termeni echivalenți termenul grecesc *sophia* (înțelepciune). Concepția denumită save, sofe sau sophia a stat la baza tuturor construcțiilor şi artfactrelor Egiptului antic. La început s-a coagulat concepția şi abia apoi, pe baza ei, au fost construite templele, obeliscurile, statuile, piramidele etc.

Principalele idei fundamentale ale concepției ezoterice egiptene sunt asemănătoare, într-o formă sau alta, cu paradigmele concepției transcedental-ezoterice moderne. La fel ca şi concepția ezoterică modernă, concepția ezoterică a vechilor egipteni admitea faptul că universul are două aspecte distincte: un aspect material, perceptibil prin intermediul organelor de simț, şi un aspect spiritual, ortoexistențial, invizibil. în vechile scrieri egiptene, aspectul invizibil al cosmosului a primit numele generic: "lumea de dincolo".

Pentru vechii specialişti ai sacrului egipteni, lumea de dincolo începea într-un punct metafizic desemnat prin expresia "orizontul de apus", care era situat în locul unde apune Soarele, fiind formată din mai multe paliere. Aceste paliere au fost desemnate în vechile scrieri egiptene prin termenul *"arrit",* termen care poate fi tradus atât prin "lume" sau "încăpere", cât şi prin "oră". Cele mai importante paliere/lumi/încăperi sau ore ale aspectului ortoexistențial a cosmosului erau, în opinia vechilor egipteni, Amduatul, Re-Staul, care corespund lumii astrale şi infernului despre care aminteşte concepția transcedental-ezoterică modernă şi Amenti, "lumea lui Osiris",

care, la rândul ei, era formată din mai multe subpaliere: "Câmpiile trestiilor", "Câmpiile joncilor" etc.

La fel ca şi concepţia transcedental-ezoterică modernă, concepţia ezoterică a vechilor egipteni admitea faptul că pe palierele ortoexistenţiale ale cosmosului, în lumea de dincolo se manifestă o multitudine de entităţi de diferite categorii şi forme. Prima mare categorie este formată din oamenii decorporaţi care au trecut prin "poarta morţii" - poartă metafizică care se află la "orizontul de apus". Oamenii decorporaţi erau desemnaţi de vechii specialişti ai sacrului egipteni prin expresia (folosită şi în ziua de astăzi) de "spirite ale morţilor". A doua mare categorie de fiinţe spirituale care, în opinia vechilor specialişti ai sacrului egipteni, se manifestă pe nivelul ortoexistenţial al cosmosului sunt zeii.

Fără nici o îndoială, vechii iniţiaţi egipteni au devenit conştienţi de existenţa zeilor în urma accesării psihotronice (paranormale) a aspectului ortoexistenţial al cosmosului, astfel că opinia promovată de concepţia materialistă care afirmă că zeii sunt simple "născociri ale imaginaţiei oamenilor speriaţi de dezlănţuirea forţelor naturii", este fără temei. Zeii, după cum afirmau vechii specialişti ai sacrului egipteni, sunt entităţi necorporale ce pot fi contactate pe cale iniţiatică prin cele mai diverse metode. Fiecare zeu avea propriile sale caracteristici fiinţiale şi propriul său rol în panteon, avea propriul său nume secret, cunoscut numai de iniţiaţi, prin care putea fi contactat.

Există, însă, un aspect principal în care concepţia ezoterică a vechilor egipteni diferă, în mod esenţial şi, implicit, definitoriu de concepţia transcedental-ezoterică modernă şi, cu atât mai mult, de cea creştină - creştinismul ezoteric. Acest aspect se referă la prima paradigmă a concepţiei transcedental-ezoterice.

Orice analiză hermeneutică, şi mai ales o analiză heremeneutică de factură ezoterică, nu poate pleca decât de la definirea clară şi exactă a Identităţii Adevăratului Dumnezeu (definire pe care, din păcate, tot mai puţini oameni din ziua de astăzi încearcă să o contureze cu claritate); Adevăratul Dumnezeu este cel desemnat de către Iisus Hristos prin apelaţia "Dumnezeu Tatăl". Iisus Hristos însuşi este, aşa cum specifică Crezul creştin, "Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat".

Din perspectiva paradigmei fundamentale, istoria umanităţii se prezintă în mod diferit faţă de perspectiva concepţiei materialiste, ce ia în calcul doar aspectele materiale, aspecte care, oricum nu au cum să ofere prea multe soluţii la această problemă. Plecând de la înţelegerea acestui aspect esenţial, istoria umanităţii poate fi împărţită în trei mari perioade.

Prima perioadă a fost Era sau Evul de aur. Concepţia transcedental-ezoterică afirmă că în Era/Evul de aur, oamenii dispuneau, în mod nativ, de o formă de clarvedere primară, prin intermerdiul căreia puteau contacta, pe cale psihotronică, nivelurile ortoexistenţiale superioare ale cosmosului şi fiinţele ce se manifestă acolo. Prin intermediul acestei capacităţi native, mulţi oameni erau capabili să înţeleagă limbajul secret al naturii - limba primordială - şi chiar să comande elementelor naturii; de asemenea, datorită capacităţilor

psihotronice native, marea majoritate a oamenilor din acea perioadă era conştientă de existenţa Unicului Dumnezeu şi a îngerilor Luminii.

În acea perioadă, existau mulţi oameni cărora Unicul Dumnezeu li se revela prin teofanii. Se pare că, în Evul de aur, existau şi oameni capabili să comunice în mod direct cu Unicul Dumnezeu. Probabil că aceşti oameni cunoşteau Numele secret al lui Dumnezeu şi aveau suficientă putere personală pentru a sta în faţa Sa; se pare că, ulterior, după potop, Moise a fost prima fiinţă omenească care a cunoscut Numele secret al lui Dumnezeu. în primele secole de după moartea lui Moise, doar Marele Preot al Templului din Ierusalim mai cunoştea Numele Secret al lui Dumnezeu, pe care avea voie să-l rostească, în şoaptă, o singură dată pe an, în Sfinta Sfintelor - Sanctum Sanctuorum -, acolo unde se afla, foarte probabil, şi Arca Alianţei.

Evul de aur s-a încheiat în momentul în care o parte a umanităţii a ales să nu mai respectele Ordinea cosmică, instituită de către Unicul Dumnezeu. Acest eveniment a scindat umanitatea: de-o parte, oamenii care încă au continuat să respecte Ordinea cosmosului şi, implicit, care încă mai erau capabili să comunice cu palierele superioare ale cosmosului, iar de cealaltă parte, oamenii în sufletul cărora se născuse dorinţa de putere şi de mărire. în momentul în care o parte a oamenilor a încetat să respecte Ordinea sacră a cosmosului, a început a doua epocă.

Datorită faptului că n-a mai respectat Ordinea cosmosului, a doua categorie de oameni s-a găsit în situaţia de a nu mai putea comunica cu fiinţele situate pe palierele superioare ale cosmosului, cu Fiii Luminii. în consecinţă, această categorie de oameni n-a mai fost capabilă să contacteze decât fiinţele aflate pe palierele inferioare al cosmosului - de exemplu, cele aflate în acea regiune ortoexistenţială care poartă numele de regiune infraeterică sau „văzduh". Concomitent, pentru această categorie de oameni, s-a produs ocultarea Supremului Adevăr. Astfel, s-a ajuns ca locul lui Dumnezeu în conştiinţa oamenilor să fie luat, printr-un proces de substituire, de acele fiinţe de natură spirituală care se manifestau pe nivelurile ortoexistenţiale inferioare al cosmosului (în infraeteric) şi care încă puteau fi observate psihotronic printr-o formă de clarvedere inferioară.

A treia mare etapă a istoriei umanităţii a început în momentul în care Supremul Adevăr a început să fie dezvăluit din nou tuturor oamenilor: Dumnezeu Unicul, creatorul cerului şi al pământului, este mai presus de toţi zeii. Redescoperirea Adevărului Suprem s-a produs în cadrul poporului evreu, datorită activităţii unor specialişti ai sacrului de mare anvergură spirituală: Avraam, Moise etc. Pe timpul profeţilor evrei a fost însă vorba despre *o dezvăluire parţială* a Adevăratului Dumnezeu. Abia în epoca creştină, Adevăratul Dumnezeu s-a dezvăluit *în mod deplin,* prin Iisus Hristos, care este, aşa cum specifică Crezul creştin, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat".

În acest context mai larg, ce ţine seama atât de definirea Identităţii exactă a Adevăratului Dumnezeu (prima paradigmă: Adevărul Suprem), cât şi, implicit, de cunoaşterea principalelor etape ale istoriei ezoterice a umanităţii, se poate concluziona că vechii specialişti ai sacrului egipteni, care au trăit în a doua epocă a istoriei umanităţii, nu l-au cunoscut pe Adevăratul

Dumnezeu. In acest context, trebuie avut în vedere, lucid şi fără idei preconcepute, că nici unul dintre zeii panteonului egiptean (desemnaţi prin hieroglifa **ntr),** nu trebuie identificat cu Adevăratul Dumnezeu.

Mai mult decât atât, se poate afirma că o mare parte sau majoritatea zeilor panteonului egiptean au fost fiinţe de pe nivelurile ortoexistenţiale inferioare ale cosmosului, din infraeteric sau văzduh; aceste fiinţe au făcut parte din categoria „îngerilor căzuţi", cum îi denumeşte creştinismul ezoteric - din categoria Fiilor întunericului. O altă parte dintre cei desemnaţi de către vechii specialişti ai sacrului egipteni ca fiind „zei" au fost însă oameni decorporaţi. Oamenii decorporaţi din această categorie au dobândit, în timpul vieţii, în urma procesului de iniţiere, puteri psihotronice şi magice foarte mari (denumite *siddhis* în vechile scrieri indiene), care le-au permis ca, ulterior, după moarte, să se manifeste în lumea materială prin apariţii, aporturi, materializări parţiale sau totale etc.

Oricum, subiectul privind clasificarea fiinţelor întunecate ce se manifestă pe nivelurile ortoexistenţiale inferioare ale cosmosului (şi care au fost căzut cândva din „ceruri", adică de pe nivelurile ortoexistenţiale superioare) este foarte complex şi depăşeşte cu mult sfera de cuprindere a tainelor vechilor iniţiaţi egipteni, dar trebuie trecut în revistă chiar şi pe scurt, întrucât aduce clarificări importante în ceea ce priveşte înţelegerea vestigiilor trecutului.
Vechii iniţiaţi egipteni afirmau în scrierile lor că înaintea epocii istorice a existat un "timp al începuturilor", denumit Tep Zepi ("prima oară"). în Tep Zepi, "zeii cu chipuri de oameni" au domnit pe pământ. Ei afirmau - spus în limbaj modern - că unii zei s-au născut în lumea materială ca avataruri (încarnări speciale), în timp ce alţii s-au manifestat prin materializări - ca apariţii.

Atât vechile scrieri egiptene, cât şi unii dintre biografii greci care au vizitat Egiptul începând cu secolul al V-lea înainte de Iisus Hristos - de exemplu, Herodot şi Diodor -, afirmau că, după potop, zeii nu s-au mai manifestat în lumea fizică precum în Tep Zepi, dar că au continuat să se manifeste în lumea infraterică sau în "văzduh". Pentru a se conecta la aceste paliere ortoexistenţiale ale cosmosului şi, implicit, la zeii ce odinioară se manifestau în lumea fizică, vechii egipteni au construit temple şi piramide gigantice.

În consecinţă, construcţiile uriaşe înălţate cu atâta trudă de vechii egipteni erau locuri în care se putea intra în contact cu zeii infraeterici. Templele, piramidele şi celelalte construcţii au fost amplasate, în urma unor cercetări radiestezice şi geomantice, în acele locuri în care energiile ortoexistenţiale ale cosmosului fuzionau în mod natural cu energiile telurice şi cu lumea oamenilor. Piramidele şi templele erau întrucâtva asemănătoare unor ace de acupunctura prin care se "înţepau" principalele meridiane energetice ale globului terestru.

Activitatea în temple - cultul zilnic - era realizată pe baza unor reguli foarte stricte de o întreagă armată de slujitori ai zeilor: preoţii. Ierarhia preoţească, cultul în temple, simbolistica templelor erau, toate, subordonate unicului obiectiv: contactul cu zeii infraeterici, singurii cunoscuţi de vechii egipteni (aceste asepcte au fost trecute în revistă pe larg în primul volum din **Tainele iniţiaţilor vechiului Egipt).**

Capitolul 1

PRAGMATISMUL METAFIZIC

Supraviețuirea sufletului

Concepția materialistă consideră că vechea civilizație egipteană era orientată aproape exclusiv spre "lumea de dincolo" şi că marea majoritate a vestigiilor materiale, care au străbătut timpurile până în ziua de astăzi, demonstrează importanța aproape obsesivă acordată fenomenului morții.

Astfel, dacă ar fi să ne luăm după datele şi interpretările furnizate de istoriografia modernă, vechii egipteni, pe tot parcursul existenței, nu aveau altceva mai bun de făcut decât să se gândească la moarte, la lumea de dincolo şi la modul în care vor fi înmormântați, iar conducătorii lor erau obsedați doar de ridicarea unor morminte fastuoase.

Această convingere a fost amplificată şi de faptul că majoritatea vestigiilor arheologice sunt, într-un fel sau altul, legate de credința în existența lumii de dincolo şi în supraviețuirea sufletului după moarte. Herodot însuşi afirma, acum mai bine de două mii de ani, că egiptenii sunt cei mai religioşi oameni pe care i-a cunoscut.

Într-adevăr, este lesne de remarcat că cercetările arheologice au scos la iveală numai vestigii legate de credința în existența sufletului după moarte. Egiptul actual este un imens şantier arheologic brăzdat de ruinele mormintelor şi templelor gigantice. Cu toate acestea, se uită totuşi mult prea uşor că un şantier arheologic nu este altceva decât un imens cimitir, adică un loc unde nu mai sălăşuieşte decât amintirea. Scotocind printre morminte, nu poți să descoperi decât vestigiile aferente. Bazați pe acelaşi raționament, poate că, peste două mii de ani, contemplând ruinele civilizației actuale, urmaşii noştri vor deduce că zgârie norii new-yorkezi sau Statuia Libertății au fost morminte sau săli mortuare, minunându-se de morbiditatea cu care "oamenii preistorici" au înțeles să se bucure de viață.

Probabil că opinia actuală referitoare la vechii egipteni este la fel de "reală" şi de "obiectivă" ca şi cea pe care o vor avea urmaşii noştri în urma unor astfel de raționamente. într-adevăr, Herodot a spus, referindu-se la vechii egipteni, că sunt cei mai religioşi dintre oameni, dar nu a specificat nicăieri că sunt cei mai morbizi sau cei mai fanatici. Aşadar, chiar dacă, astăzi, nu au fost descoperite decât morminte şi vestigii legate de credința în supraviețuirea sufletului dincolo de moarte, nu înseamnă implicit că vechii egipteni erau morbizi, fanatici sau orientați exclusiv spre cele veşnice. De altfel, este foarte uşor de remarcat că majoritatea vestigiilor legate de credința în supraviețuirea post-mortem, precum mormintele sau obiectele funerare, au fost construite din materiale de construcție cu mult mai trainice decât cele legate de existența cotidiană. Să nu uităm că utilitățile şi construcțiile de folosință cotidiană erau fabricate din materiale perisabile, a căror durată de funcționare era estimată la una sau la două generații. în condițiile lipsei de materie primă, de piatră şi de lemn, ce caracteriza vechiul

Egipt, persoanele particulare, oricât de înstărite ar fi fost, nu-şi permiteau să construiască locuințe prea trainice.

O idee mai completă asupra mentalității şi stilului de viață proprii vechilor egipteni este oferit chiar de vechile scrieri. Din cercetarea vechilor texte egiptene reiese, mai mult decât surprinzător, faptul că egiptenii de rând erau persoane pragmatice, pline de viață, preocupate de cele lumeşti într-o măsură mult mai mare decât ne-am putea imagina. Vechile scrieri lasă să se înțeleagă că egiptenii de odinioară erau oameni practici care se interesau - desigur, în limitele averii personale - de tot ce le putea asigura confortul zilnic. Se interesau de veşminte, de podoabe, de farduri, de rimeluri, precum şi de modul în care îşi puteau petrece timpul liber.

Vechii egipteni se preocupau de trupul lor şi de igiena personală mai mult decât orice alt popor al antichității. Dacă preoții se îmbăiau de patru ori pe zi, oamenii obişnuiți se îmbăiau zilnic (spre deosebire de mulți oameni din Europa Evului Mediu care se îmbăiau doar când cădeau în gârlă din greşeală sau când, eventual, îi prindea ploaia pe câmp). Grija față de propria curățenie trupească mergea atât de departe la vechii egipteni, încât, datorită climei calde şi prafului adus de vântul deşertului - simunul -, bărbații îşi țineau bărbăția într-o teacă de lemn sau de piele. Bărbații, ca şi femeile, foloseau farduri şi rimeluri, peruci şi podoabe care le puneau în evidență farmecele personale. Evident, datorită climei calde, vestimentația era destul de sumară, dar nu trebuie confundată o vestimentație sumară cu una sărăcăcioasă. Aceasta era valabil atât pentru cei înstăriți, cât şi pentru cei săraci.

Standardul de viață al vechilor egipteni era destul de ridicat, în comparație cu cel al locuitorilor țărilor învecinate (Asiria, Babilonul, Țara Hatti, Statul Mitani), Egiptul fiind o țară bogată. Egiptul nu a fost niciodată un stat sclavagist, ci o teocratic Teocrația egipteană nu s-a bazat pe munca sclavilor, ci pe cea a țăranilor şi a meşteşugarilor. Sclavii, nu foarte numeroşi, aveau un statut aparte, fiind proveniți mai ales din rândul prizonierilor de război sau al datornicilor.

Chiar şi sărbătorile publice, închinate evident zeilor infraeterici, erau însoțite de băi rituale, fiind urmate de spectacole publice, de reprezentații teatrale care prezentau, în felul tragediei greceşti de mai târziu, faptele trecute ale respectivilor zei. Spectacolele actuale păstrează numai caracterul profan, de divertisment, al vechilor sărbători. în antichitatea egipteană, sărbătorile religioase erau urmate de banchete publice la care putea participa orice om, indiferent de condiția sa socială.

La marile sărbători publice erau chemați să participe atât zeii infraeterici de toate categoriile, cât şi defuncții. Zeii infraeterici erau prezenți în mijlocul oamenilor prin intermediul statuilor scoase din .inctuarele templelor. "Aburii" mâncării constituiau hrana zeilor şi a defuncților, adunați în număr mare la festin. După ce oamenii închinau ofrande zeilor infraeterici, se îngrijeau şi de propriul lor trup. Spectacolul, muzica şi dansul, glumele fără perdea, ghiftuirea cu mâncare şi cu bere - băutura tradițională a vechilor egipteni - nu constituiau ceva ieşit din comun. Cel mai adesea, după cum se exprimă vechile inscripții, zeii se declarau, prin intermediul preoților, mulțumiți de ofrandele primite. *Do ut des,* "dau ca să dai", aforism latin existent în dreptul

roman, omniprezent în tot arealul mediteraneean, care exista în relaţiile dintre oameni şi zei, nu era neapărat o negustorie profană, ci funcţiona după o logică specifică şi la vechii egipteni.

O altă caracteristică fundamentală a mentalităţii vechilor iniţiaţi egipteni era poziţia în faţa morţii. Lumea de aici şi lumea de dincolo nu erau două "zone" antagonice, ci două părţi complementare ale aceluiaşi întreg. Dialogul dintre lumea de aici şi lumea de dincolo era un eveniment permanent. Dacă pentru conştiinţa oamenilor moderni, moartea înseamnă sfârşitul absolut sau, cel puţin, evenimentul cel mai dramatic cu putinţă, pentru vechii iniţiaţi egipteni viaţa de aici reprezenta numai o etapă a vieţii eterne, o picătură într-un ocean.

Pentru vechii iniţiaţi egipteni, între "aici" şi "dincolo", între starea de spirit încarnat şi cea de spirit neîncarnat, diferenţa nu era de esenţă, ci doar de calitate. Existenţa ca duh decorporat în lumea de dincolo era, pentru vechii egipteni, mult mai importantă decât existenţa de "aici". Din acest motiv, vechii iniţiaţi egipteni îşi luau, încă din timpul vieţii, printr-un "pragmatism metafizic" rar întâlnit la alte popoare, toate măsurile de prevedere, pentru ca existenţa postumă să le fie cât mai liniştită.

Această concepţie constituia nu numai o măsură de prevedere, ci şi, afirmau vechile scrieri, o dovadă de înţelepciune. Căci, ce înţelepciune poate fi mai înaltă decât aceea de a te pregăti, în decursul unei existenţe limitate, pentru eternitatea "de milioane de ani" (expresie folosită până la saturaţie de vechii iniţiaţi egipteni în scrierile lor) ce avea să vină ?

Oricât de surprinzător ar părea la prima vedere, nu supravieţuirea sufletului după moarte în sine constituia principala preocupare şi problemă existenţială a vechilor iniţiaţi egipteni, ci *modul* în care aveau să supravieţuiască dincolo de moarte. Vechii iniţiaţi egipteni erau, în primul rând, conştienţi de fragilitatea fiinţei umane. Străbaterea, după moarte, a lumii de dincolo nu era chiar o călătorie de plăcere pe "Drumul Soarelui" din Theba, ci reprezenta o încercare majoră, pentru care oamenii erau datori să se pregătească încă din timpul existenţei trupeşti. Lumea de dincolo - Amduatul -era, în concepţia vechilor iniţiaţi egipteni, un loc întunecat, primejdios, presărat cu multe piedici şi capcane. Amduatul era un loc al plângerii, al efortului adesea zadarnic, o lume în care defuncţii deveneau umbre rătăcitoare, lipsite de memorie şi de identitate. Vechile scrieri egiptene accentuau faptul că, în lumea de dincolo, în Amduat, defuncţii deveneau umbre lipsite de memorie şi de identitate ce rătăceau, precum somnambulii, fără nici o scânteie de conştientă.

Această concepţie, descrisă de majoritatea inscripţiilor de pe morminte şi de majoritatea inscripţiilor care s-au păstrat până în ziua de azi, nu a reprezentat însă o caracteristică specifică numai vechilor egipteni. Ea a fost comună tuturor popoarelor antichităţii. Sumerienii, fenicienii şi grecii aveau aceeaşi concepţie pesimistă ca şi egiptenii cu privire la lumea de dincolo. Descrierile vechilor cărţi sumeriene -"Epopeea lui Ghilgameş" sau "Călătoria lui Innana în infern" -, la fel ca şi descrierile lui Homer despre Tartar sau Hades sunt imbibate de acelaşi pesimism ce caracterizează scrierile egiptene. Există, din acest punct de vedere, o diferenţă radicală între

concepția martirilor creştini din primele secole ale noii ere - care mureau voluntar în condiții cumplite, înfruntând torturi inimaginabile, pentru care lumea de dincolo era o binefacere, întrucât prilejuia întâlnirea cu Iisus Hristos - şi concepția pesimistă a vechilor inițiați egipteni.

Vechii inițiați ai Egiptului considerau că moartea despuie omul nu numai de trup, ci şi de identitate, memorie şi conştiință. Ei considerau că o parte din ființa omului supraviețuieşte morții, dar că, după moarte, omul devine o umbră lipsită de caracteristicile conştiinței şi ale conştientei, de amintiri şi de voință. Pentru a evita o ustfel de catastrofa, inițiații vechiului Egipt au recurs la diferite artificii magice. Inițierea în temple, cultul zeilor, actele magice, mumificările şi ritualul înmormântării - toate aveau drept unic scop, în opinia vechilor inițiați egipteni, obținerea unei post-existențe liniştite.

In acest sens, filosoful grec Plutarhos, dezlegând parțial misterul, afirma următoarele: " *Vai de cei care pătrund în lumea de dincolo, fără a fi fost pregătiți încă din această viață în marile mistere".* Pregătirea, prin inițiere, în "marile mistere", precum şi recurgerea la actele magice, reprezentau, aşadar, soluția evitării catastrofei existențiale care-i pândea pe defuncți în lumea de dincolo. Obținerea unei post-existențe cât mai liniştite, echivala, pentru vechii inițiați ai Egiptului, cu obținerea nemuririi. Prin urmare, departe de a fi un fapt natural, nemurirea se obținea greu, la capătul unor strădanii îndelungate, desfăşurate de-a lungul existenței întrupate. *Omul nu se naşte nemuritor, ci se face nemuritor.*

Această concepție a fost împărtăşită nu numai de inițiații egipteni, ci şi de inițiații altor popare ale ale antichității, inclusiv de cei daci. Referindu-se la vechii inițiați daci, istoricul grec Herodot afirma că *"dacii stăpâneau meşteşugul de a se face nemuritori".* Cei mai mulți comentatori ai textului lui Herodot au tradus că *"dacii se cred nemuritori",* ceea ce nu numai că este inexact, dar schimbă fundamental înțelesul textului. în acest context, Mircea Eliade consideră că verbul *athanatizein* folosit de Herodot nu înseamnă *a se crede,* ci *a se face.* Aşadar, dacii - mai precis, inițiații dacilor - se făceau nemuritori prin inițiere, urmând scenariul morții sau ocultării lui Zalmoxis şi al reîntoarcerii sau epifaniei sale în lumea oamenilor.

Pentru vechii inițiați egipteni, obținerea nemuririi însemna în primul rând continuitatea conştiinței şi păstrarea identității în lumea de dincolo, iar în al doilea rând însemna identificarea post-mortem cu zeul Osiris. Identificarea vechilor inițiați egipteni cu Osiris însemna mult mai mult decât supraviețuirea larvară în întunericul lumii de dincolo. Ea însemna continuitatea conştientei dincolo de moarte; însemna, de asemenea, păstrarea identității personale. în cele din urmă, însemna accederea în "lumea" personală a lui Osiris, un palier ortoexistențial specific, denumit Amenti. Amenti era diferit de lumea de dincolo propriu-zisă, denumită Amduat.

Dezideratul suprem al obținerii nemuririi se realiza prin două modalități, în două situații existențiale diferite. Prima modalitate avea loc în timpul vieții, prin una din multiplele forme de inițiere. A doua modalitate avea loc imediat după moarte, printr-un fel de inițiere postmortem. Inițierea post-mortem se realiza prin ritualurile de mumificare şi de înmormântare.

Cele mai importante etape ale traiectului post-mortem ale oamenilor au fost consemnate de specialiştii sacrului egipteni în patru scrieri eschatologice principale: Textele sarcofagelor, Textele Piramidelor, Cartea morților, Cartea celor două căi.

Scrierile eschatologice

Cele mai importante, dar şi cele mai vechi scrieri escatologice egiptene sunt *Textele piramidelor,* care reproduc textele funerare înscrise pe pereții piramidelor. Ele stau la baza tuturor celorlalte scrieri escatologice.

Textele piramidelor au fost descoperite de marele egiptolog Auguste Mariette şi publicate de Gaston Maspero. Numărul textelor cuprinse în acest corpus, care reproduce textele funerare înscrise pe pereții piramidelor şi care datează de la sfârşitul Dinastiei a cincea, nu depăşeşte şapte sute, cuprinzând descântece, formule magice sau catartice care trebuiau rostite pentru faraonul defunct. Ele nu se referau la toți oamenii, ci doar la faraoni, care erau considerați zei încarnați.

Textele piramidelor afirmă, în principiu, că sufletul faronului supraviețuieşte morții în limitele strâmte ale mormântului. După moarte, sufletul îşi desfăşoară existența în funcție de modul în care acesta şi-a trăit existența trupească. Textele piramidelor mai afirmă că existența sufletului decorporat nu este prea diferită de existența pe care a dus-o pe pământ, fiind o continuare a acesteia. Fiind legat de mormânt, defunctul continuă să bea bere, să mănânce ofrandele ce-i sunt aduse, să are ogorul - într-un cuvânt să se bucure de-o existență cotidiană liniştită. Prea liniştită, am spune, dacă avem în vedere că rareori defunctul reuşea să-şi păstreze memoria şi identitatea. Oricum, mormântul era "utilat" cu cele necesare unui trai "decent".

Textele piramidelor afirmă că numai faraonul avea asigurată o postexistență fericită şi chiar nemurirea. Faraonul era considerat fiul lui Ra, deci era singurul muritor îndreptățit să aspire la un loc cât mai înalt printre zei. Textele piramidelor descriu într-un mod lapidar călătoria faraonului, imediat după momentul morții, în lumea de dincolo, începând de la trecerea "apei" care separă lumea de aici de lumea de dincolo, şi până la pătrunderea în ceea ce vechii egipteni numeau "Câmpiile trestiilor" sau "Locul preafericiților".

Textele Piramidelor mai precizează că, după moarte, faraonul se transforma într-o pasăre, într-un şoim sau într-o rață care zboară la cer. Pasărea este, desigur, simbolul sufletului. în alte pasaje, faraonul urcă la cer cu ajutorul unei scări făcute de Ra. Există şi pasaje în care faraonul devine un fulger de lumină; el urcă la cer "într-o vâlvătaie de foc". Ajuns în cer, faraonul se îmbăiază în "sudoarea" înmiresmată a lui Osiris, iar oasele sale se transformă în fier. Un alt pasaj din Textele piramidelor afirmă că, ajuns în cer, faraonul "îi fugăreşte pe zei şi îi mănâncă". "El înghite spiritele lor şi mănâncă inteligența lor", ceea ce înseamnă că îşi însuşeşte puterea lor magică. Fiind fiul lui Ra, faraonul nu este supus judecății morților, ocolind ținuturile inferioare ale lumii de dincolo, care sunt pline de demoni nefaşti. în cele din urmă, după ce parcurge diferite ținuturi ale lumii de dincolo, faraonul

se identifica cu Osiris. *"Osiris, Rege, fiul lui Nut, frate al lui Isis. Fiul tău Horus îți deschide gura",* scriu Textele piramidelor, referindu-se la faraonul care este astfel identificat cu Osiris.

Egiptologii moderni au împărțit Textele piramidelor în capitole. Este vorba, desigur, de o împărțire bazată pe criterii filologice. Fiecare capitol este compus din mai multe formule magice, fiind însoțit de un *"cuvânt de spus".* Capitolele sunt formate din "texte-eu" sau "texte-tu". "Textele-eu" sunt textele în care faraonul defunct vorbeşte la persoana I, iar "textele-tu" sunt textele în care formula magică este recomandată faraonului: "vei face cutare lucru". Mai există şi formule în care se foloseşte persoana a treia singular: "faraonul va face cutare lucru".

Împărțirea lingvistică, gramaticală şi topică folosită de egiptologia modernă în cazul Textelor piramidelor este însă pur formală. Textele piramidelor lasă să se întrevadă o altă succesiune a inscripțiilor; această succesiune pare să urmeze logica traiectului post-mortem al faraonului defunct şi nu logica lingvistică şi topică. Un bun cunoscător al culturii spirituale a vechilor egipteni, savantul român Constantin Daniel remarca faptul că scrierea hieroglifică folosită în Textele piramidelor *"era foarte deosebită de cea a inscripțiilor din Imperiul vechi, căci se eliminau din scris tot ce era imagine hieroglifică a unui om sau a unui animal care ar fi putut, prin descântecele unui duşman, să prindă viață, să se transforme din desene şi picturi în ființe vii, însuflețite, care să atace sau să vatăme pe faraonul defunct. Alteori, hieroglifele reprezentând oameni şi animale erau alterate sau desenate numai pe jumătate, ori aveau un cuțit sau o suliță împlântate în ele"* (16).

În timpul "perioadei intermediare" (2263-2000 înainte de Iisus Hristos) a avut loc un eveniment de maximă importanță în viața spirituală a vechilor egipteni. Acest eveniment a fost denumit de Mircea Eliade, printr-o inspirată exprimare: *"democratizarea vieții dincolo de moarte".*

"Democratizarea vieții dincolo de moarte" a presupus aplicarea şi la alți oameni a procedurilor care, anterior, se aplicau numai faraonilor. întregul ansamblu de explicații teoretice şi practice, de rituri de trecere, formule magice şi incantații, care anterior figurau în Textele piramidelor şi care erau aplicate doar faraonilor defuncți, a fost adaptat printr-un proces de democratizare fără precedent, şi a devenit un bun comun.

Din punct de vedere istoric, democratizarea vieții dincolo de moarte a avut loc pe fundalul situației socio-politice a "perioadei intermediare", care a dus la diminuarea influenței monarhiei şi la scăderea puterii politice a faraonilor. Este însă de presupus că şi alți factori, în afara celor politici şi sociali, au contribuit la această schimbare de atitudine. Inițierea în temple, eveniment de mare însemnătate pentru egipteni, la care au participat din ce în ce mai mulți oameni din afara clasei sacerdotale, a determinat înțelegerea faptului că nu numai faraonii pot cuceri nemurirea şi se pot identifica cu Osiris. Se poate presupune că, în acea perioadă, tot mai mulți oameni au călătorit inițiatic în lumea de dincolo - ceea ce astăzi poartă numele de *dedublare astrală* sau *out of body experience,* ieşire voluntară în afara trupului. Pe baza informațiilor astfel culese, specialiştii sacrului egipteni au

construit un cadru general, teoretic şi **practic,** al cărui ultim scop era emanciparea tuturor ce avuseseră astfel de experienţe iniţiatice şi, în cele din urmă, ocuparea unui loc cât mai "cald" în lumea de dincolo.

Expresia revoluţiei spirituale provocată de "democratizarea vieţii de dincolo de moarte", petrecută în jurul anului 1600 înainte de Iisus Hristos, a constituit-o apariţia unei alte categorii de texte escatologice, denumite *Textelor sarcofagelor.*

Textele sarcofagelor au început să fie scrise pe pereţii sarcofagelor tuturor celor care îşi permiteau să le cumpere. Textele sarcofagelor sunt formate din aproximativ 1185 de texte scurte care conţin incantaţii, vrăji, descântece, farmece împotriva setei, a foamei sau a frigului, precum şi împotriva demonilor terefianţi din lumea de dincolo.

Sarcofagele simbolizau universul. Partea de deasupra a unui sarcofag reprezenta cerul, partea de dedesubt pământul, iar părţile laterale reprezentau cele patru direcţii ale spaţiului. Desenul unui ochi - denumit ochiul Uzat, ochiul zeului Horus - pictat pe peretele lateral al sarcofagului, permitea defunctului să vadă lumea celor vii. Defunctul, depus în sarcofag, devenea Osiris.

Pentru vechii iniţiaţi egipteni care au compus Textele sarcofagelor, moartea reprezenta, dincolo de pierderea trupului fizic, şi o ruptură de nivel care fracţiona conştiinţa. Pierderea continuităţii conştiinţei determina pierderea memoriei existenţei fizice şi, deci, "uitarea de sine". Textele sarcofagelor apreciau că, imediat după moarte, defuncţii îşi pierd identitatea, nu mai ştiu cine sunt, devenind un fel de umbră rătăcitore, care orbecăie printre ceţurile Amduatului. Riturile descrise de Textele sarcofagelor aveau drept scop tocmai scoaterea defuncţilor din acest statut nefast. Cunoscând dinainte etapele care trebuiau străbătute, cunoscând "cuvintele de putere" (parolele de trecere), cunoscând porţile şi paznicii care domneau în Amduat, defuncţii se putea mişca cu mai multă siguranţă, acţionând în sensul emancipării de sub domnia forţelor abisale sau infernale (a fiinţelor satanice).

Se poate spune că, folosindu-se de artificii magice, de formule rituale şi de riturile cultului morţilor, defuncţii ocoleau capcanele forţelor malefice ce stăpâneau lumea de dincolo, Amduatul, pentru a pătrunde în lumea personală a lui Osiris, denumită Amenti. Pentru a pătrunde în lumea personală a lui Osiris, defuncţii trebuiau să străbată numeroase regiuni intermediare, pline de capcane înfricoşătoare şi păzite de demoni zoomorfi hidoşi, care puteau să distrugă oricând sufletele celor care nu cunoşteau formulele, cuvintele de putere şi parolele de trecere.

Textele sarcofagelor afirmau că, între cer şi pământ, există un uriaş năvod care are rolul de a selecta sufletele celor care voiesc a ajunge în lumea lui Osiris. Pentru a se strecura prin subtila ţesătură, defuncţii trebuiau să cunoască numele părţilor componente ale năvodului şi ale bărcilor "pescarilor de suflete" - demonii polimorfi care înşfăcau sufletele celor nepregătiţi pentru această temerară încercare. Urcarea defunctului la cer avea loc sub forma unui şoim sau a unui ibis - simboluri ale sufletului. *"O, voi, pescari ai morţilor* -stă scris în Textele sarcofagelor - o, *voi, copii ai taţilor voştri care prind morţii, n-aveţi decât să-i prindeţi pe cei care sunt pe pământ,*

pe mine nu mă puteți prinde în plasele voastre care prind morții. Priviți-mă, voi, pescari de oameni. Nu mă veți prinde, nu mă veți înşfacă, nu vă veți impune voința împotriva mea".

In secolele următoare, un alt text, la fel de important, a început să fie scris sau, mai corect spus, pictat pe pereții interiori şi pe fundul sarcofagelor. Este vorba despre *Cartea celor două căi,* care provine, după câte se pare, din mediile teologice din oraşul egiptean Hermopolis. *Cartea celor două căi* descrie, evident, cele două căi pe care le pot parcurge sufletele defuncților pentru a ajunge în lumea lui Osiris. Un drum merge pe apă, iar celălalt merge pe uscat. Atât pe apă, cât şi pe uscat, drumurile lumii de dincolo sunt păzite de demoni şi de "paznici". Cele două drumuri sunt înconjurate de cercuri de foc. Ele pot fi străbătute numai de cei care cunosc cuvintele de trecere, descântecele, parolele şi formulele magice potrivite. Numele demonilor sunt extrem de sugestive: Mânuitorul de Cuțite, Fața de Câine, Cel care este trântit cu două fețe în bălegar, înaltul Vânturilor, Domnul puterii care loveşte, Cel care scuipă Nilul, Cel care taie, Cel care priveşte amenințător, Cel a cărui față este inversată, Cel care se hrăneşte cu cadavre.

După anul 1500 înainte de Iisus Hristos, textele magice care erau scrise pe pereții sarcofagelor au început să fie scrise pe un sul de papirus. Acest sul de papirus a început să fie aşezat în sacrcofag, chiar pe genunchii mumiei, la îndemână, pentru a-i servi drept ghid în lumea cealaltă. Egiptenii au denumit acest sul de papirus *Carte pentru ieşire la lumina zilei;* în epoca modernă, sulul de papirus a primit numele de *Carte a Morților.*

Denumirea actuală de Carte a morților a fost dată la sfârşitul secolului al XIX-lea de către egiptologul R. Lepsius. Actualmente, sunt cunoscute două versiuni ale *Cărții pentru ieşire la lumina zilei.* Cea redactată la Theba, în perioada Imperiului Vechi, are 174 de capitole, în timp ce cealaltă versiune, redactată la Sais în Epoca tardivă, în timpul domniei Ptolemeilor, are numai 165 de capitole. Exemplarul de la British Museum al sulului de papirus pe care a fost scrisă *Cartea pentru ieşire la lumina zilei,* are o lungime de 37 de metri.

Cartea pentru ieşire la lumina zilei cuprinde multe texte preluate din Textele sarcofagelor, din Textele piramidelor, precum şi din alte cărți eschatologice mai vechi, care au fost adaptate şi prelucrate. Totuşi, față de textele eschatologice anterioare, în Cartea morților apare un element inedit. In afara formulelor magice şi a descântecelor, un accent deosebit este pus pe moralitatea defunctului. Descântecele magice, care asigurau parcurgerea în bune condiții a Amduatului, au fost trecute pe plan secund, rolul principal revenind "inimii curate", faptelor bune şi moralității defuncților. Astfel, o dată cu apariția "Cărții pentru ieşire la lumina zilei", ca o noutate absolută, accesul în lumea personală a lui Osiris a început să fie garantat doar dacă defunctul trăise în conformitate cu *Maat,* Adevărul şi Dreptatea.

După cum se ştie, o concepție asemănătoare a apărut, cam în aceeaşi perioadă, în India antică, în scrierile denumite Upanishade. Ca şi la vechii egipteni, vechii indieni, la un moment dat, au schimbat vechile concepții bazate pe magie (promovate în Vede) cu cele bazate pe fapte bune şi pe "inima curată". In acest context, Upanishadele au promovat doctrina karmei,

a destinului inidividual şi a dharmei. Dharma este un termen sanscrit care are acelaşi sens ca termenul egiptean Maat. Ambii termeni desemnează Ordinea cosmică, morală şi socială.

Primele apariții în epoca modernă ale *Cărții egiptene a morților (Cartea pentru ieşire la lumina zilei)* au provocat stupoarea mediilor ştiințifice. Tradusă la finele secolului al XIX-lea, *Cartea egipteană a morților* a fost imediat etichetată drept "un monument al schizofreniei unui popor". Abia după anul 1900, Cartea morților a început să fie comentată aşa cum se cuvine, în special datorită activității de pionierat a lui Wallis Budge (la fel s-au petrecut lucrurile şi cu *Cartea tibetană a morților,* care a fost pentru prima oară tradusă în limba engleză, în al doilea deceniu al secolului XX). Totuşi, chiar şi în ziua de astăzi, această importantă operă a vechilor inițiați egipteni, este destul de puțin cunoscută, fiind interpretată mai mult ca o creație "mitico-poetică", fără nici un suport real.

Capitolul 2

OMUL - "LACRIMA" ZEILOR

Trup, suflet, spirit

Cheia descifrării vestigiilor trecutului misterios precum şi a mentalității vechilor inițiați egipteni rezidă în înțelegerea modului în care ei concepeau ființa omenească. Fără înțelegerea modului complex în care vechii inițiați egipteni îşi reprezentau ființa omenească, orice încercare de interpretare are puține şanse de izbândă, mentalitatea acestora rămânând la fel de enigmatică ca şi până acum.

Dacă pentru modul actual de înțelegere, omul este format numai din trupul material, pentru vechii egipteni lucrurile stăteau cu totul altfel. Astfel, un vechi mit egiptean afirma că oamenii au fost creați din "lacrimile lui Ra." De fapt, "om" şi "lacrimă" erau desemnați prin acelaşi cuvânt: **"erme".**

La fel ca şi inițiații celorlalte popoare ale antichității -sumerieni, fenicieni, daci, greci, chinezi sau indieni - vechii inițiați egipteni considerau că ființa omenească este formată din trup, suflet, aură energetică şi spirit. Vechile scrieri ale egiptenilor lasă să se înțeleagă că ființa omenească se compune, în afara suportului material care este trupul, din mai multe elemente constitutive: dintr-o "dublură" energetică, numită **Ka,** dintr-un suflet denumit **Ba,** din nume, denumit **Ren** şi din spirit, denumit **Ach.**

Concepția vechilor inițiați egipteni - denumită save, sofe sau sophia - nu mai poate fi astăzi înțeleasă decât dacă este raportată la o concepție asemănătoare. în zilele noastre, singura concepție asemănătoare este concepția transcedental-ezoterică. De aceea, pentru a evita confuziile, demersul nostru trebuie desfăşurat prin raportare directă la concepția transcedental-ezoterică. Astfel, înainte de a căuta să înțelegem concepția vechilor inițiați egipteni cu privire la ființa omenească, trebuie să trecem în revistă, foarte pe scurt, concepția transcedental-ezoterică cu privire la acest

subiect. Iar pentru aceasta, este bine să dăm cuvântul celor care, în epoca actuală, prin intermediul percepţiei extrasenzoriale, au perceput în mod direct aura oamenească.

"Câmpul energetic uman - este de părere clarvăzătoarea americană Barbara Ann Brennen, licenţiată în fizică atmosferică la Universitatea din Wisconsin, care a lucrat în cercetare pentru Centrul de zboruri spaţiale Goddard, NASA - *poate fi descris ca un halou luminos ce înconjoară corpul şi îl pătrunde, emite radiaţia sa proprie şi este de obicei numit aură. Am observat şapte straturi. La început nu am putut să văd decât straturile inferioare, care sunt dense şi uşor de perceput. Cu cât acumulam experienţă, cu atât percepeam mai multe straturi. Adică, pentru a vedea straturile superioare, cum ar fi - să zicem - al cincilea, al şaselea şi al şaptelea, trebuie să intru într-o stare meditativă, de obicei cu ochii închişi. Observaţiile mele cu privire la aură mi-au relevat un model dualist al câmpului ...Fiecare strat următor se întrepătrunde complet stratului inferior, inclusiv al corpului fizic. Din punct de vedere ştiinţific, fiecare strat poate fi considerat un nivel de vibraţii superioare, care ocupă acelaşi spaţiu ca şi nivelurile de vibraţii mai joase şi în extensie. Pentru a percepe fiecare strat consecutiv, observatorul trebuie să înainteze în conştientizarea fiecărui nivel nou de frecvenţă. Aşadar, avem şapte trupuri, fiecare depăşindu-l pe cel dinainte - concept cu care nu suntem obişnuiţi în viaţa noastră normală. Mulţi oameni presupun - în mod greşit - că aura are forma unei cepe pe care o poţi coji foaie după foaie. Nu este de loc aşa. Nivelele structurale conţin toate formele corpului fizic, inclusiv ale organelor interne, vaselor sanguine etc, precum şi forme adiţionale pe care nu le conţine trupul fizic".(2)*

Mulţi alţi cercetători moderni ai aurei afirmă că fiinţa umană este formată din şapte corpuri energetice; există însă şi cercetători care afirmă că fiinţa omenească este formată din cinci sau din trei corpuri energetice; alţi cercetători, mai puţini la număr, afirmă că există nouă sau chiar unsprezece corpuri energetice. Acesta varietate de clasificări nu trebuie să fie un motiv de încurcătură, explicaţia fiind foarte simplă: în timp ce unii cercetători au considerat că anumite structuri energetice sunt autonome, alţii le-au grupat în funcţie de anumite considerente. De exemplu, în timp ce unii cercetători consideră că fiinţa umană are un singur corp mental, dar care este format din două sau trei "straturi" aurice, alţii consideră că se poate vorbi cu îndreptăţire despre două sau chiar despre trei corpuri mentale distincte: despre un corp mental inferior, despre un corp mental superior, despre un corp mental luminat etc.

Pentru a folosi o clasificare unificatoare şi o terminologie universal acceptată de majoritatea cercetătorilor moderni ai acestui domeniu, putem conveni că structura energetică a omului - aura -este formată din următoarele elemenete componenete: corp eteric, corp emoţional, corp astral, corp mental inferior, corp mental superior, corp mental luminat, corp cauzal, corp spiritual şi spirit.

Primul corp al aurei, asociat funcţiilor fizice şi senzaţiilor fizice durerea sau plăcerea fizică, ca şi funcţiilor automate ale trupului a fost denumit corp eteric. El reproduce ca o matrice energetică organele corpului material. Al

doilea corp este, în mare, asociat aspectului emoţional şi afectiv al fiinţei omeneşti. El este vehiculul prin intermediul căruia omul îşi trăieşte viaţa emoţională şi afectivă. El este denumit corp emoţional. Al treilea corp este asociat dorinţelor, motiv pentru este denumit corp astral sau al dorinţelor. Al patrulea corp este asociat activităţii mentale legate de planul material - gândirea concretă. El a primit numele de corp mental inferior sau intelect. Al cincelea corp este asociat gândirii abstracte şi înţelegerii, motiv pentru care a fost denumit corp mental superior. Al şaselea corp a fost asociat cu raţiunea "luminată", fiind denumit corp mental luminat. Al şaptelea corp este asociat voinţei superioare, vorbirii, transformării cuvintelor în fapte. El a fost denumit corp cauzal. Al optulea corp este asociat iubirii divine. El a fost denumit corp spiritual. Dincolo de el se găseşte spiritul omului.

Ka, corpul eteric

Marii specialişti ai sacrului moderni - printre care trebuie menţionaţi Rudolf Steiner, C.W. Leadbeater sau Barbara Ann Brennen - afirmă că existenţa trupului fizic este susţinută de corpul eteric. Acesta a mai fost numit dublu vital, câmp bioenergetic sau aură bioplasmatică.

Corpul eteric, după cum afirmă respectivii autori, este o structură energetică formată din linii de energie, pe care este modelat trupul. De fapt, corpul eteric reprezintă matricea energetică sau tiparul energetic al trupului. El nu este produsul funcţionării acestuia. Corpul eteric se întinde cu aproximativ cinci-zece centimetri dincolo de limitele trupului, ca o dublură energetică de culoare albăstruie, străbătută de numeroase linii de forţă, care reproduce integeral toate organele interne ale trupului.

Pentru clarvăzătoarea Barbara Ann Brennen, corpul eteric *"arată ca o reţea de linii sclipitoare similare liniilor de pe ecranul televizorului. Dacă corpul eteric ar putea fi separat de trup, el ar arăta ca o fiinţă alcătuită din linii de lumină, precum omul păianjen".* (2)

La rândul său, Rudolf Steiner desemna aura eterică prin sintagma "câmpul forţelor plăsmuitoare de viaţă" - energia specifică care se opune entropiei lumii minerale. Câmpul forţelor plăsmuitoare de viaţă, ca matrice organizatoare ortoexistenţială, oferă trupului capacitatea de a supravieţui, de a creşte şi de a se reproduce.

Corpul eteric nu poate fi separat de trup. Separarea de trup ar însemna moartea. De aceea nu se poate vorbi despre un corp eteric independent de trup. Corpul eteric şi trupul fizic formează un binom inextricabil.

Existenţa corpului eteric a fost cunoscută, sub diferite denumiri, de iniţiaţii mai tuturor civilizaţii arhaice. Vechii hinduşi l-au denumit *corp pranic,* chinezii i-au spus *corp qi,* vechii greci l-au denumit *pneuma,* iar vechii evrei l-au numit *nephesh* - suflul vieţii. În timpurile moderne, corpul eteric a primit cel puţin nouăzeci de denumiri, dintre care, cele mai cunoscute sunt câmp bioenergetic sau bioplasmatric.

Vechii egipteni au desemnat corpul eteric prin termenul Ka. Hieroglifa Ka era reprezentată pe vechile picturi murale de pe morminte prin două braţe ridicate în semn de rugăciune. Este cunoscut faptul că vechii egipteni se

rugau ținând brațele ridicate deasupra capului. De obicei, hieroglifa Ka era scrisă alături de portretul sau de statuia defunctului şi semnifica forța vitală care se manifesta şi după moarte.

Traducerea vechilor hieroglife în scrierile moderne a întâmpinat multe greutăți şi, invariabil, a dus la unele interpretări eronate. Hieroglifele sunt pictograme, adică desene sau semne simbolice, care nu pot fi traduse în mod strict, printr-o modalitate fixă. O hieroglifă, o pictogramă sau o serie de pictograme, pot fi traduse printr-un grup de litere sau printr-un cuvânt întreg, în funcție de context. O hieroglifă poate avea un anumit înțeles într-un context şi alt înțeles în alt context. Pe de altă parte, trebuie ținut cont şi de faptul că traducătorii moderni, care sunt de regulă filologi, respectă litera textului, scăpând din vedere spiritul său. De altfel, după atâtea secole, este foarte greu de ghicit spiritul textelor arhaice, care se adresau unei anumite mentalități şi unui anumit nivel cultural. Astfel, mulți termeni cheie ai vechii concepții ezoterice egiptene au fost traduşi într-un mod inadecvat. Ka este unul din aceşti termeni cheie.

Mult timp, istoricii nu prea au ştiut cum trebuie interpretată hieroglifa Ka. Unii cercetători au înțeles prin Ka un fel de zeitate de mică anvergură, o zeitate casnică de felul "spiritelor naturii", în timp ce alții nici nu şi-au bătut capul cu ea, situînd-o în categoria, largă pentru ei, a fanteziilor absurdo-groteşti, fără suport real, în care, după opinia lor, egiptenii erau specialişti. Ulterior, cercetători mult mai familiarizați cu spiritul scrierilor egiptene au înțeles că, de fapt, hieroglifa Ka desemna un fel de suflet al omului, dar nu înțelegeau care suflet şi, mai ales, nu înțelegeau de ce egiptenii credeau că omul are mai multe suflete. Treptat, s-a convenit că prin hieroglifa Ka trebuie înțeleasă un fel de dublură care subzistă morții.

Textele şi inscripțiile de pe morminte sunt totuşi destul de clare. Vechii inițiați care au lăsat posterității aceste înscrisuri indicau cu multă precizie despre ce fel de "suflet" este vorba şi care este rolul lui: Ka-ul vechilor egipteni nu este altceva decât denumirea străveche a corpului eteric.

Vechile cărți sacre egiptene afirmau că la naştere, zeița Meneset, patroana naşterilor, făureşte câte un Ka pentru fiecare om. Textele egiptene mai afirmă că dublul eteric Ka se dezvoltă şi se maturizează o dată cu trupul fizic. Cercetările actuale au confirmat faptul că structura fizică a fătului se dezvoltă pe matricea energetică a câmpului eteric. Experimentele făcute de dr. John Pierakos confirmă faptul că formarea embrionului se face pe structura preexistentă a câmpului energetic matricial (corpul eteric).

Datorită faptului că hieroglifa Ka a fost cel mai adesea întâlnită în inscripțiile de pe morminte, mulți egiptologi au considerat că sufletul Ka este un fel de abur care apare după moarte. De aceea, Ka a fost interpretat cel mai adesea numai în legătură cu moartea sau cu procesul mumificării, fiind identificat cu un fel de stafie sau de "umbră" care dăinuie morții. Textele egiptene specificau însă, în mod clar, că sufletul Ka apare la naşterea omului şi că subzistă pe parcursul întregii vieți. La moarte, Ka-ul capătă un aspect diferit față de cum se prezintă în timpul vieții.

S-au păstrat destul de puține scrieri egiptene care să se refere explicit la rolul şi la formele de manifestare ale Ka-ului pe timpul vieții omului. Doar

unele scrieri medicale egiptene - după cum sunt catalogate de exegeza modernă textele care conțin rețete medicale şi terapeutice - descriau în mod explicit modul de funcționare al Ka-ul. I sic semnificativ, în acest sens, efortul exegezei materialiste moderne de a demonstra, folosind o argumentație sofisticată, că yechile scrieri medicale egiptene conțin, pe lângă "elucubrațiile m.ii^ice", şi o mică doză de "adevăr", adică de cunoaştere medicală destinată vindecării trupului. Surprinzător este şi faptul că, tot I inland "adevărata" cunoaştere medicală, cea destinată vindecării iiupului, exegeza materialistă modernă a dat la o parte tocmai i senţialul - adică cunoaşterea rolului şi funcționării corpului eteric.

Medicii egipteni, care erau în acelaşi timp sacerdoți, taumaturgi, magi şi clarvăzători, adică medici ai sufletului şi ai trupului, practicau metode de vindecare cu nimic mai prejos decât ale bioenergeticienilor moderni. La fel ca mulți bioenergeticieni moderni, vechii medici-sacerdoți egipteni acționau în principal asupra corpului eteric Ka şi abia apoi asupra trupului. Dacă metodele de vindecare magice sau bioenergetice dădeau rezultate, nu mai era nevoie să acționeze direct asupra trupului. Abia în momentul în care s-a pierdut ştiința tămăduirii corpului eteric, a început "istoria" medicinii clasice, care tratează numai trupul.

Într-o societate în care sacerdotul era şi medic, sufletul şi trupul erau tratate concomitent. în societățile arhaice, atunci când un om se îmbolnăvea, săvârşea un păcat ori un fapt care contravenea ordinii cosmice, mergea la sacerdotul-medic, care lua măsurile preventive pentru ca boala să nu se întindă şi la ceilalți membri ai comunității, în societățile în care primau legăturile de sânge, se pare că bolile se transmiteau cu mare viteză şi la alți membri ai comunității. De aceea, sacerdoții-medici aveau grijă, prin descântece şi invocații, ca germenii bolilor să nu prolifereze. Atunci când un om se îmbolnăvea, sacerdoții-medici diagnosticau cauza bolii, chestionând bolnavul asupra "păcatelor" săvârşite, pentru a afla ce demoni nefaşti trebuie alungați şi ce categorii de zeități protectoare trebuie invocate. Evident, nu demonii erau cei care provocau apariția bolii, ci oamenii înşişi. Demonii apăreau numai la instaurarea bolii. Eliminând sau alungând demonii prin invocații sau descântece, preoții-medici egipteni eliminau cauzele proliferării bolilor. Vechii sacerdoți-medici au înțeles şi faptul că boala se instalează mai întâi la nivelul Ka-ului, corpul eteric, de unde se rerpercutează la nivelul trupului. Numai în momentul în care bolile se manifestau la nivelul trupesc, medicii sacerdoți recurgeau la medicina trupească. Ei nu ezitau să folosească metode dintre cele mai diverse, de la amputări la tratarea bolilor cu ajutorul plantelor de leac.

Printr-o evaluare exactă a rolului corpului eteric, vechii egipteni considerau că destinul omului este determinat de forțele care subzistă în Ka. Astfel, hieroglifa Ka era uneori înlocuită pictografic cu reprezentarea zeului destinului, Psais, cel identificat de vechii greci cu Agathodaimon. Identificarea corpului eteric cu destinul unei ființe este foarte corectă dacă ne gândim că destinul lucrează prin intermediul corpului eteric. Bolile, care reprezintă de fapt disarmonii bioenergetice la nivelul câmpului eteric, sunt cele mai dese forme prin care destinul "lucrează" asupra trupului. Forțele destinului

-reziduurile karmice, pentru a folosi o expresie des folosită de concepția ezoterică modernă - rezidă la nivelul corpului eteric, de unde se precipită la nivelul existențial al vieții cotidiene.

Ka-ul era adesea pus de egipteni în relație cu numele şi cu chipul persoanei. De aceea, hieroglifa Ka era scrisă de multe ori în locul numelui unei persoane. Relația dintre Ka, destin, nume şi chip a cunoscut o aprofundare deosebită. Vechii egipteni spuneau că destinul omului este întipărit pe chip şi se manifestă prin nume.

Astăzi, cercetătorii moderni au căzut de acord că această concepție este corectă, confirmând faptul că fizionomia omului este manifestarea fizică a trăsăturilor de caracter şi a *patternurilor* psiho-informaționale conținute la nivelul subconştientului. într-un cuvânt, chipul omului este expresia sufletului, iar numele reflectă destinul. Sau, cum spune înțelepciunea românească, destinul este scris pe fruntea omului.

Numele în sine este o forță. Din acest motiv, cunoaşterea numelui unei zeități sau a unui om, au constituit obsesii spirituale majore ale vechilor inițiați egipteni. Pentru vechii inițiați egipteni *ceea ce nu are nume nu există, iar ceea ce are nume poate fi definit ontologic prin vibrația energetică conținută în mesajul semantic al numelui.*

Ceea ce conta cu adevărat nu era însă numele cunoscut de toată lumea, ci numele secret - cel existent în cer, în "Sulul vieții" ținut de scribul zeilor, Thoth. Numele secret, real, al unui zeu sau al unui muritor constituia chintesența ființei respective, suma tuturor însuşirilor sale.

Cunoscând numele real al unei ființe, zeu sau om, un magician putea obține un control magic asupra sa. Indiferent dacă era în lumea de aici sau în lumea de dincolo, entitatea respectivă putea fi invocată sau conjurată magic prin rostirea numelui său secret.

Ba, sufletul sau corpul astral

Cercetătorii domeniului au remarcat faptul că corpul eteric are o formă ce reproduce structura trupului fizic, inclusiv a organelor interne. In schimb, corpul astral are o formă ceva mai dilatată, înfățişându-se clarvăzătorilor ca un ovoid ce înconjoară trupul până la o distanță de aproximativ 90 centimetri - uneori, chiar mai mult.

Ovoidul astral, corpul sau câmpul astral cum i se mai spune, are proprietatea de a se modifica neîncetat în funcție de sentimentele şi de dorințele oamenilor. Energia din care este format corpul astral este de natură transfizică. Corpul astral al omului conține o copie a sistemului nervos al trupului, ca un fel de tipar negativ. Doi cercetători olandezi, J. K.W.F. Matia şi G.Y. Zaalberg von Zeltst, afirmau că greutatea specifică a energiei din care este format corpul astral este de 12,26 de ori mai mică decât a hidrogenului şi de 176, 5 ori mai mică decât a aerului. Ea se supune legii gazelor. Greutatea medie a unui corp astral este de 67 mg., iar volumul este de 49,2 dm/3. Corpul astral are o structură internă atomică, iar moleculele sale sunt mici şi grele. Distanțele intermoleculare sunt de 175 de ori mai mari decât la gazele fizice. (49)

Pentru clarvăzătoarea americană Barbara Ann Brennen, corpul astral se întinde cam la 60-90 de cm de trup, fiind compus din norişori coloraţi de energie, aflaţi într-o continuă mişcare. Culorile corpului astral diferă în funcție de sentimentele şi de dorințele omului, de la nuanțele luminoase, care corespund sentimentelor frumoase, până la nuanțele închise, care corespund sentimentelor şi stărilor sufleteşti negative (2). Corpul astral este, aşadar, sediul sentimentelor, senzațiilor, dorințelor şi pasiunilor omului. Corpul astral este legat de corpul mental inferior - de intelect -, cu care formează un binom. Acest binom aurie astral-mental-inferior a fost denumit în vechile scrieri indiene prin termenul *kama-manas.* La vechii inițiați indieni, termenul *kama* desemna corpul dorințelor, iar *manas* desemna corpul mental inferior, sediul gândurilor concrete legate de sentimente şi de stările sufleteşti.

Creierul, afirmă la unison maeştrii concepției ezoterice, este suportul material al intelectului şi nu sediul ei. La omul normal, procesul gândirii, ca rezultat al activității corpului mental, este legat de dorințe, de sentimente, de activitatea cotidiană şi de grijile existenței zilnice. Pentru clarvăzătoarea Barbara Ann Brennen, corpul mental apare ca o lumină galbenă ce radiază în jurul capului şi a umerilor şi se întinde în jurul întregului trup pe o rază de aproximativ douăzeci de centimetri. Autoarea citată afirmă că structura câmpului mental are structura ideilor şi configurația gândurilor omului. Formele gânduri apar precum stropii pe parbrizul unei maşini. Cu cât gândurile sunt mai bine structurate, cu atât forma gândului este mai clară. Formele-gânduri devin puternice prin concentrare asupra lor. *"Mi-a fost foarte greu să văd acest câmp,* se confesează clarvăzătoarea Barbara Ann Brennen, *deoarece ființele omeneşti abia încep să-şi dezvolte un câmp mental şi abia încep să-şi folosească intelectul într-un mod clar"* (2).

Vechii egipteni, pentru a desemna corpul astral-mental sau ceea ce tradiția ezoterică denumeşte prin termenii sanscriți kama-manas, au folosit termenul Ba. Ba este deci al doilea "suflet" al omului, distinct de corpul eteric Ka. în picturile murale de pe morminte, Ba apare figurat printr-o pasăre cu cap de om şi cu barbă, alături de o lampă mică.

Cele mai multe informații despre Ba le găsim în ritualurile legate de mumificare, de înmormântare şi în pasajele care se referă la existența omului în lumea de dincolo. Astfel, *Textele sarcofagelor* alirmă că, datorită ritualurilor de înmormântare, Ba rămâne lângă mumie, păzind-o. Ba poate lua orice înfățişare doreşte şi poate apăra mumia de agresiunile îndreptate împotriva ei.

Vechile scrieri egiptene mai afirmă că puterea sufletului Ba al unei persoane al cărei trup a fost mumificat este aproape nelimitată, m timp ce Ba-ul unei persoane al cărei trup nu a fost mumificat, nu ure nici o putere. Ba-ul - şi nu mumia, care nu reprezintă decât un suport material - este, de fapt, acel element component al ființei umane care se poate bucura de toate utilitățile existente în camera mortuară: hrană, bogății, băuturi. în multe inscripții aflate pe pereții mormintelor, se afirmă că sufletul Ba are puterea de a ieşi afară din mormânt.

Umbra

Vechile scrieri egiptene specificau că, după moarte, Ba-ul unui defunct părăseşte trupul şi îşi ia zborul, ca o pasăre, spre lumea de dincolo. Acest fapt este confirmat de clarvăzătorii timpurilor moderne, care au confirmat că, la scurt timp după moarte, corpul astral sau sufletul - Ba-ul -, îşi contrinuă traseul post mortem în lumea de dincolo, rupându-se de planul material.

Vechile scrieri egiptene lasă să se înțeleagă că, imediat după moarte, Ba-ul unui om se poate manifesta în două ipostaze distincte, în funcție de ceea ce se întâmplă trupului. Prima ipostază este cea naturală; ea se manifestă în condițiile în care trupul este redat entropiei lumii fizice. în condițiile descompunerii trupului, Ba-ul, adică sufletul, devine un suflet decorporat, care nu mai are legătură cu planul material. A doua ipostază a unui Ba este aceea în care trupul este mumificat; în condițiile mumificării trupului, sufletul Ba rămâne legat de trupul material ca de un suport.

In prima ipostază, fiind lipsit de un suport în lumea fizică, fiind lipsit de un trup mumificat, Ba-ul nu mai are nici un contact cu lumea de aici. El devine un suflet decorporat lipsit de memorie, de voință şi de conştiință. Posedând însă un "suport", adică beneficiind de mumificarea trupului, procedeu care, financiar, nu era la îndemâna oricui, defunctul nu se rupea de lumea terestră. Atâta timp cât trupul mumificat nu era supus entropiei, sufletul defunctului, Ba-ul, era legat magic sau energetic de lumea fizică. El putea acționa asupra lumii materiale şi asupra oamenilor. Cazul unui suflet Ba decorporat, care poseda o contraparte materială - mumia - sustrasă legii entropiei, era un caz particular. Vechile scrieri desemnau acest caz particular prin termenul *Khaibit.*

Khaibit, tradus de cele mai multe ori prin "umbră", este, în opinia concepției materialiste actuale un soi de "fantomă care subzistă după moarte". Unii comentatori au identificat Khaibitul cu "partea întunecată a ființei umane" sau cu "suma energiilor corporale care subzistă morții". Din punctul de vedere prezentat în aceste pagini, Khaibit-ul era acea "fantomă" care cumula Ka-ul şi Ba-ul unui defunct al cărui trup a fost mumificat.

în acest context, devine limpede că rolul principal al mumificării era de a împiedica sufletul Ka să se dezintegreze. Ka-ul, adică corpul eteric, se unea în acest caz particular cu Ba-ul, cu corpul astral şi continua să subziste ca atare. Dacă corpul eteric s-ar fi dezintegrat la moarte, aşa cum se întâmplă în mod normal la toți oamenii, atunci Ba-ul n-ar fi avut nici un suport pentru a suzista alături de trupul mumificat. Ka-ul, corpul eteric, reprezenta chiar legătura dintre trup şi suflet (Ba).

Aşadar, Khaibitul nu era unul din "sufletele" naturale, precum Ka-ul sau Ba-ul, ci doar o formă particulară de manifestate a unei persoane al cărei trup a fost mumificat. Este de la sine înțeles că nu orice om devine un Khaibit după moarte, ci numai acela al cărui trup a fost mumificat. Khaibitul era un produs magic al preoților îmbălsămători, care se putea manifesta în ambele lumi, în lumea fizică şi în lumea de dincolo. El putea influența orice persoană vie sau moartă. Dacă ținem cont de aceste aspecte, taina mumificării cadavrelor în vechiul Egipt apare într-o altă lumină.

Devine astfel limpede că afirmațiile vechilor înțelepți ai antichității - cum a fost, de exemplu, cazul preotului Menethon, care afirma că Egiptul a fost

condus peste cinci mii de ani de "spirite ale morților" - ascund taine adânci. Afirmația lui Menethon nu reprezintă, evident, o glumă scornită special pentru amuzamentul cercetătorilor din epoca modernă. Cu atât mai mult cu cât, este de presupus că, în decursul miilor de ani de existență ai statului egiptean, au fost mumificați un număr apreciabil de faraoni, de mari preoți şi de alți înalți demnitari.

Devine lesne de înțeles faptul că majoritatea personajelor din oligarhia statului egiptean, ale căror trupuri au fost îmbălsămate pentru "milioane de ani ce vor urma" - după expresia folosită de vechile scrieri - au devenit astfel Khaibituri. Manifestându-se ca "umbre", ei au constituit o armată redutabilă care acționa asupra lumii fizice. Este foarte probabil ca existența lor să fi constituit un subiect tabu şi, mai mult decât atât, să fi constituit un subiect ce producea groază sau spaimă superstițioasă.

Expresia "pentru milioanele de ani ce vor urma" nu se referea însă la trupul mumificat care, în sine, nu avea prea multă importanță, fiind numai o cochilie goală - cochilie care trebuia totuşi păstrată intactă, deoarece de ea depindea existența Khaibitului. Expresia se referea chiar la Khaibit, care era "programat" să dăinuiască milioane de ani. Persoanele care deveneau Khaibit, rămâneau legate de teritoriul Egiptului şi de planul material. Ele rămâneau în această stare atâta vreme cât exista suportul fizic - mumia.

Cei care îşi închipuie că egiptenii mumificau cadavrele în vederea unei presupuse învieri - şi aceasta este explicația cea mai frecventă care se atribuie acestui procedeu de către concepția materialistă - dovedesc cât de departe sunt de înțelegerea mentalității vechilor egipteni, dar mai ales, dovedesc o necunoaştere flagrantă a legilor spirituale. Vechii egipteni nu erau atât de naivi sau de ignoranți încât să creadă că după îmbălsămare, deci după ce organele vitale - inima şi creierul - erau scoase, acel trup mai putea fi vreodată resuscitat. Textele medicale egiptene, atâtea câte s-au păstrat, demonstrează că vechii medici-sacerdoți cunoşteau, poate la fel de bine ca şi medicii de azi, rolul şi funcțiile fiecărui organ al trupului, astfel încât nu aveau cum să-şi imagineze că un trup îmbălsămat ar putea fi cândva înviat. Iar în ceea ce priveşte metodele medicinei alternative, vechii medici egipteni erau în multe privințe superiori medicilor din ziua de azi.

Ren, Numele

Scrierile egiptene puneau mare preț pe cunoaşterea numelui secret al oamenilor şi al zeilor, dar şi pe cunoaşterea "cuvintelor de putere" şi a parolelor magice prin care se contacta aspectul ortoexistențial al cosmosului.

Inițiații egipteni erau de părere că fiecare om are un nume secret, diferit de cel cunoscut de toată lumea. Ceea ce era valabil despre oameni, era valabil şi pentru zei. Numele zeilor, care figurau în inscripții sau în cărțile sacre, nu erau numele reale. Numele publice ale zeilor nu aveau nimic în comun cu numele secrete, spirituale, fiind simple simulacre fără valoare.

"Cunosc numele adevărat al tuturor zeilor, sunt curat, sunt pur" - exclamau defuncții în fața consiliului zeilor, la judecata lui Osiris. Cunoaşterea

numelui real a unui zeu sau a unui om permitea dominarea acestuia şi, într-un fel, aservirea sa.

Ştiinţa magică a vechilor egipteni avea la bază forţa cuvântului şi a vibraţiilor sonore. Această concepţie magică pleca de la convingerea că întreaga realitate a fost creată prin rostirea numelor obiectelor şi fiinţelor.

Concepţia transcedental-ezoterică modernă împărtăşeşte aceeaşi convingere: universul a luat fiinţă prin rostirea unor Cuvinte sacre de către Fiinţa Supremă, Dumnezeu Unicul. Rostind numele lucrurilor şi fiinţelor, Fiinţa supremă a dat naştere lumii. Primul act pe care Fiinţa Supremă l-a realizat a fost rostirea propriului nume. Apoi Fiinţa Supremă a rostit numele îngerilor, care, din acel moment, au început să existe. Asemănător, spiritele oamenilor au fost create de Fiinţa Supremă, prin rostirea numelor secrete, de spirite.

"Numele este prezicere", spuneau cândva romanii, reformulând una dintre cele mai importante concepţii ale vechilor egipteni. Cu alte cuvinte, destinul omului este legat de numele său. Ceea ce înseamnă, spus într-un limbaj modern, că numele de spirit reverberează la nivelul sufletului Ka, al corpului eteric, dar şi la nivelul realităţii materiale, în numele purtat de om în decursul vieţii.

"Numele - după cum sintetiza savantul român Constantin Daniel concepţia vechilor egipteni cu privire la acest subiect - *erau legate îndeaproape de chipul şi imaginea unui om. Aşa cum imaginea era percepută în mod vizual, tot aşa numele era o realitate auditivă aflată în conexiune cu o putere care împingea la bine sau la rău pe purtătorul său. Tot ce există are un nume, iar numele aparţine esenţei lucrurilor, în vreme ce chipul, imaginea este doar un simulacru al lucrului real".* (18)

Şi pentru concepţia ezoterică modernă, numele purtat de om în icurta existenţă terestră - de fapt, vibraţia energetică conţinută în Bxpresia fonetică a acestuia - reprezintă interfaţa unei realităţi mult mai profunde, care este numele real al spiritului ce se încorporează în malerie.

Pentru vechii egipteni, acordarea numelui unui copil era un eveniment extrem de important, fiind dezbătut de familie şi de sacerdoţi, cu mult timp înainte de naşterea acestuia. Orice fiinţă omenească trebuia să primească un nume pentru că, spuneau vechii egipteni, "ceea ce nu are nume nu există".

Numele real, secret, al unei persoane, atunci când era cunoscut, nu era divulgat nimănui; de cele mai multe ori, nu era cunoscut nici de posesorul său. De regulă, numele secret, numele de spirit, era cunoscut de posesor abia în momentul iniţierii. Unii oameni îşi puteau cunoşte numele secret în vis.

Chiar şi numele comun care se dădea la naştere, care era un epifenomen al numelui de spirit, era în relaţii vibratorii cu numele unui zeu. Numele unui egiptean conţinea numele unui zeu, care astfel îi devenea "patron" şi protector. De exemplu, numele Ramses era format din "Ra", numele zeului Soarelui şi "mose", care însemna "a se naşte", prin extensie copil. Ceea ce însemna că, magic, şi nu doar onomastic, personajul respectiv era situat sub protecţia lui Ra. Numele era identic cu Ka-ul sau, oricum, se manifesta şi prin intermediul Ka-ului.

După moarte, fiecare om avea grijă ca nu cumva să-şi uite numele. Cel care-şi uita numele, sau cel căruia îi era "furat" numele -vechile scrieri amintesc şi despre asemenea stranii fenomene -, avea toate şansele să fie aneantizat, căci, nu-i aşa, "ceea ce nu are nume nu există".

După moarte, la judecata lui Osiris, zeul Thoth, scribul zeilor, căuta numele fiecărui defunct în sulul de papirus care conținea numele tuturor muritorilor, în timp ce ceilalți zei judecători "miroseau" defunctul, pentru a vedea dacă acesta face parte dintre ei. Cu alte cuvinte, fiecare muritor avea o rubrică, într-un fel de "registru al stării civile", unde figura numele său real, secret, numele de spirit.

Ren, concept care apare foarte des în vechile scrieri egiptene, mai ales în Cartea morților, desemna tocmai numele secret al unui om. Pentru egipteni, Ren era, aşadar, numele spiritual prin care un om se deosebea de alt om. In timp ce numele public, cel care figura în analele administrative, era un nume ales oarecum arbitrar, o convenție socială care nu avea o importanță prea mare, numele real, "ascuns", numele spiritual al omului, avea o importanță capitală pentru destinul unui om. Numele de spirit era unic şi nu putea fi modificat. Ren, numele, era elementul de identitate - esența ființei -unui om. Această esență intimă se exprimă, cum este şi firesc, printr-un sunet spiritual anumit. Un sunet spiritual nu poate fi emis, din punctul de vedere al concepției ezoterice, decât de o anumită structură aurică, de un corp aurie. In acest context, se poate deduce că, ceea ce vechii egipteni defineau prin termenul "Ren", astăzi poartă numele de *corp cauzal* sau *corp keteric matricial.*

Corpul cauzal, spune clarvăzătoarea Barbara Ann Brennen, *"poate fi asemănat cu o undă de lumină de o formă complicată, vibrând cu un ritm foarte rapid. Aproape că poți auzi un sunet când priveşti".* în opinia autoarei citate, corpul cauzal are înfățişarea unui ou format din mii de fire aurii. Forma de ou se întinde în afara trupului la o distnță de 70 - 80 cm, în funcție de persoană (2).

Sunetul produs de corpul cauzal a fost recunoscut, se pare, de vechii egipteni ca fiind esența ființei. Corpul cauzal este elementul intim al ființei umane, care conferă continuitatea conştiinței şi memoriei; el este "numele spiritual" al oricărei ființe. La acest nivel aurie, după cum afirmă concepția ezoterică, se află înmagazinate **toate** experiențele cucerite în existențele anterioare.

Ren, corpul cauzal, este amprenta spirituală a fiecărui om care trăieşte pe Pământ. El este unic pentru fiecare persoană, precum, la nivelul fizic, amprentele digitale sunt unice. Ren este legat intim de destinul fiecăruia, de chipul fiecăruia, de Ka-ul şi de Ba-ul fiecăruia, pentru că, în câmpul cauzal, există benzile holografice ce conțin memoria existențelor anterioare (2). După cum, la nivel individual, NO poate vorbi despre corpul cauzal care conține amprenta spirituală a fiecărui om, tot astfel, la nivelul macrocosmic ortoexistențial analog, se află planul cauzal, memoria cosmică sau cronica akasha.

Asupra Ka-ului (corpul eteric), asupra Ba-ului (corpul astral) şi asupra Ren-ului (Numele) nu se acționa doar în scop tămăduitor, ci şi prin lucrări

vrăjitoreşti sau magice - prin exorcisme, magie simbolică sau sacramentală. în vechiul Egipt, ceea ce astăzi poartă numele de război parapsihologic era un fapt generalizat. Istoria socio-politică a Itatului egiptean antic pare să fi fost un veritabil teatru de război al luptelor de culise "acoperite", al puterilor magice şi al asasinatelor "curate". De aceea, artefactele apotropaice (de protecție magică) erau foarte răspândite şi des folosite în lupta surdă care viza agresiunea asupra corpului eteric sau astral.

Acțiunile magice erau un fapt la fel de cotidian, precum sunt astăzi cele care au la bază tehnologia. Actele pur religioase se împleteau cu actele magice, iar oamenii puteau deveni victime ale influențelor energetice - eterice sau astrale - provenite din mediul terestru, de la inamici, din lumea de dincolo sau din lumea zeilor.

Un rol bine definit în concepțiile magice ale vechilor egipteni l-a jucat ceea ce a primit numele *Hike.* Hike era, de fapt, numele energiei fluide prin care se realizau vrăjile. In Evul Mediu, Hike a primit numele de Liquor Vitae, Anima Mundi sau Lumina astrală, fiind considerată suportul eteric al operațiunilor magice.

Egiptenii credeau că Hike se află peste tot. Hike era captată de magicieni prin lucrare magică, era "cumulată" şi înmagazinată în statuete sau păpuşi magice şi apoi era transferată "obiectivului" care, brusc, se îmbolnăvea sau murea.

Ulterior, Hike a fost personificat, devenind un zeu foarte puternic. Genealogic, Hike era considerat fiul zeului Atum sau, mai precis, emanația sa. Printre numeroasele legături de rudenie ale zeului Hike se numără zeii Sia şi Huh, înțelegerea şi Porunca.

Akh, spiritul

În afara acestor elemente componente ale ființei omeneşti - Ka, Ba, Ren -, vechii egipteni erau de părere că omul posedă un element imuabil, nemuritor, pe care îl desemnau prin termenul **Akh.** Akh este ceea ce în ziua de astăzi poartă numele de spirit.

Dacă pentru concepția materialistă, spiritul reprezintă o funcție a materiei superior organizată, pentru vechii egipteni spiritul nu avea nimic de-a face cu trupul, dar nici cu sufletul, cu rațiunea, cu inteligența sau cu vreuna din determinațiile acestora. Pentru vechii egipteni, spiritul, Akh, era un element imuabil, autonom, necondiționat de existența terestră. Nu întâmplător, cuvântul egiptean care desemna termenul de spirit sau, oricum, cuvântul similar termenului de spirit, provenea din verbul "a străluci": **achu.**

Akh, Achu sau **Ackh,** reprezenetat hieroglific prin pasărea ibis cu moț, era un termen polivalent. Cel mai adesea, cuvântul *akh* era atribuit defuncților purificați, adică celor găsiți puri la judecata lui Osiris. Nu orice defunct era considerat un *akh,* ci numai defuncții purificați sau, cum spuneau egiptenii, "osirificați" sau "transfigurați". Transfigurarea, la egipteni, se numea **sach.** Prin **s-ach,** adică prin transfigurare, omul devenea un **ach,** un spirit liber.

Sintetizând opinia vechilor egipteni cu privire la spirit, cea mai edificatoare formulare ar fi o sintagmă arhaică, care, deşi nu aparține

arealului cultural al vechilor egipteni, ci arealulului cultural persan -adoratorilor focului, adepţii lui Zarathustra - poate fi aplicată fără reţinere modului în care vechii egipteni defineau spiritul: **"spiritul, a cărui strălucire sublimă este înfricoşătoare".** Această expresie dezvăluie un aspect definitoriu pentru mentalitatea vechilor iniţiaţi egipteni: apropierea de aspectele ortoexistenţiale ale cosmosuloui este înfricoşătoare şi, uneori, copleşitoare.

Se pare că singurul corespondent mai exact al termenului **ach** este termenul **atman** din scrierile Indiei antice. Pentru scrierile indiene, *atman* este spiritul individual al omului, în jurul căruia este centrat tot ceea ce înseamnă fiinţa omenească. Atman este *"lumina care străluceşte în inima omului, mai mică decât o sământă de orz, decât un grăunte de muştar şi totuşi mai mare decât pământul, mai mare decât atmosfera, mai mare decât aceste lumi"* - stă scris în una dintre cele mai importante scrieri indiene, Chandogya Upanishad.

La fel ca şi la vechii indieni, pentru care fiinţa omenească devine un **atman** prin eliberarea finală (nirvana, samadhi sau moska), pentru vechii egipteni fiinţa omenească devenea un **akh** - un spirit - numai în urma "transfigurării" - **sach.**

Capitolul 3

"MAREA TRECERE" PRIN POARTA MORŢII

Mumificarea

Principalele scrieri eschatologice egiptene - Textele piramidelor, Textele sarcofagelor, Cartea celor două căi, Cartea despre Amduat, Cartea morţilor, Papirusul Cairo - permit doar în linii mari descifrarea principalelor linii directoare ale concepţiei vechilor iniţiaţi egipteni cu privire la lumea de dincolo.

Vechile scrieri amintesc despre solul morţii care, la sorocul de nimeni cunoscut, vine pentru a lua sufletul. De regulă, solul morţii venea sub înfăţişarea unuia dintre cei doi zei psihopompi, Anubis sau Horus. Un papirus atribuit scribului Khonsu-hotep afirma următoarele: *Fixează-ţi ca ţel de atins o bătrâneţe în care să se poată spune că ţi-ai îndeplinit misiunea, în dimineaţa în care trupul tău va fi ascuns în Valea Morţii. Când vei fi bătrân te vei întinde între faptele tale; nimic nu-l poate descumpăni pe cel care a făcut binele şi care este pregătit. Astfel, când va veni solul tău să te ia, să te găsească gata. Nu vei avea, desigur, timp să vorbeşti, fiindcă se va năpusti asupra ta, de cum va veni."*

După ce solul morţii îşi va fi făcut datoria şi după ce era constatat decesul, trupul defunctului ce trebuia mumificat era iiansportat rapid într-un loc special amenajat, o mică capelă numită * *aşezarea cea pură a casei celei frumoase",* aflată în apropierea necropolei, fiind aşezat pe un altar din lemn sau din piatră, pe care se presăra în prealabil nisip. Din acel moment începea procesul mumificării.

Imediat după ce era adus trupul defunctului, în jurul altarului se ndunau preoţii îmbălsămători, care aveau funcţii şi roluri diferite. Ei purtau măşti ce reprezentau chipurile unor zei psihopompi - în special, Anubis şi Horus.

De acum înainte, defunctul era numit "cel culcat în mister" sau primea apelativul de Osiris alături de numele său. Fiul defunctului, în calitate de Horus care-l veghează pe Osiris mort, era obligat să participe la întregul proces.

După Papirusul Cairo, preoții îmbălsămători, după ce extrăgeau organele interne, lăsau cadavrul timp de treizeci şi şase de zile într-o baie de natron - carbonat hidrat de sodiu amestecat cu sare -amestecat cu alte substanțe, astăzi necunoscute, după care îl înveleau în feşe şi bandalete. Bandaletele erau fâşii de pânză îmbibate într-o soluție formată dintr-un amestec de clei, gumă lichidă şi răşină. Apoi, preoții îmbălsămători făceau "toaleta" mumiei, îi puneau brățări, amulete, talismane, inele, îi aureau unghiile şi îl ungeau cu numeroase alifii şi balsamuri.

Procesul mumificării, în afara operațiunilor materiale care se raportau la trup, provoca efecte transfizice deloc neglijabile. Ceea ce avea importanță la fel de mare ca unguentele, era psalmodiera textelor magice de către preoții îmbălsămători, precum şi îndeplinirea unor acte rituale.

Efectele transfizice produse de mumificarea cadavrelor - mai ales în cazul mumificărilor realizate pentru personalități -, erau mult mai complexe decât s-ar putea crede. De aceea, folosindu-ne de Papirusul Cairo şi de celelalte surse pe care le avem la dispoziție, vom încerca să surprindem cele mai importante etape ale acestui proces misterios, ca şi cum s-ar derula în fața noastră; totodată, ijutați de cercetările concepției ezoterice moderne, vom încerca să decelăm principalele efecte transfizice pe care le presupunea mumificarea. Să ne imaginăm astfel că eliminăm pentru câteva momente modul actual de a înțelege lumea şi că ne comportăm ca nişte egipteni de rând, că ne aflăm într-o însorită dimineață a lunii Thoth, în capitala Theba, şi că suntem martorii modului în care este îmbălsămat un personaj de rang înalt: un faraon.

Dis-de-dimineața, Ra, zeul Soarelui manifestat ca Aton, discul solar, îşi manifesta măreția în pragul orizontului, alungând negura terefiantă a nopții şi demonii nefaşti ai întunericului, chemând pământul la viață pentru o nouă zi. Razele discului solar aruncau reflexe aurii în apele verzui ale Nilului, ce şerpuia lin pe malul apusean al Thebei. Discul roşiatic se profila pentru o clipă între cei doi piloni ai templului lui Ammon, pe care, în adierea simunului -vântul fierbinte ce bătea dinspre deşert - fluturau steagurile cu emblema zeului patron al Thebei.

Dincolo de templul gigantic, cât vedeai cu ochii, se întindeau mii de locuințe, palate, obeliscuri şi temple înşirate de-a lungul Căii Soarelui - drumul principal ce străbătea oraşul de la răsărit la apus, urmând drumul zilnic al bărcii lui Ra. Din Calea Soarelui, ca afluenții unui fluviu, se ramificau multe alte străzi, majoritatea pavate cu dale de piatră sau cu pietriş. De-a lungul lor se înşirau case, grădini, hambare, mici capele dedicate cultului zeilor, obeliscuri strălucitoare poleite cu aur, statui imense.

Treptat, o dată cu ivirea primelor raze ale lui Ra, străzile începeau să se populeze de lume pestriță: negustori care îşi lăudau mărfurile, rânduindu-şi ulcioarele cu bere şi coşurile pline ochi cu pâini şi peşti copți în nisip; bărbieri care îşi plimbau scăunelele şi ustensilele în căutarea clienților; preoți şi mireni, care, osteniți după slujbele din temple, se îndreptau spre casele lor încărcați cu coşuri mari, pline cu prinoasele de hrană aduse zeilor. Femei desculțe, înveşmântate în şorțuri mulate pe corp, cu sânii goi, se îndreptau spre ogoare sau spre canalele de irigații. Bărci mari sau mici împânzeau Nilul, brăzdând apele în ambele sensuri.

Dinspre necropola regilor se auzeau zgomotele ciocanelor, semn că meşteşugarii începuseră lucrul. *"Casa cea pură a veşniciei ",* după cum era denumită necropola tebană - care mai târziu a primit numele de *Valea Regilor* -, adăpostea pentru vremurile ce aveau să vină trupurile marilor faraoni, ale marilor preoți sau ale soțiilor regale care, cu glorie, slujiseră Dublul Regat, Egiptul de Jos şi egiptul de Sus.

Dincolo de templul funerar al marelui înaintaş, Thutmosis, cel Care, primul, a decis amplasarea necropolei thebane între colinele nisipoase din apropierea Thebei, se întindeau numeroase temple funerare şi morminte.

În apropierea necropolei, în dreapta templului marelui Thutmosis, se înălța *"aşezarea cea pură a casei celei frumoase"* -locul în care se făceau îmbălsămările. încăperea în care aveau loc îmbălsămările era dreptunghiulară, fără ferestre, luminată de făclii înfipte în nişe săpate în granitul pereților. Pe un altar din piatră, presărat cu nisip, odihnea trupul defunctului faraon.

Țeapăn, cu buzele împietrite într-un rictus obosit, cu ochii afundați în orbite, înfăşurat în bandalete din pânză de in, defunctul faraon îşi oferea trupul zeului Anubis, "Stăpânul Țării Albe", care supraveghea pregătirile pe care le făceau reprezentanții săi tereştri, preoții îmbălsămători.

Ştirea morții faraonului se răspândise fulgerător; crainicii o anunțaseră solemn în piețele oraşelor, la Memphis, la Elephantina, la Denderah, la Hieropolis sau la Hermopolis, în toate regiunile şi satele Dublului Regat. Curierii regali se aşternuseră la drum lung pentru a duce trista veste în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Călări sau pedeştri, curierii regali anunțaseră în cele patru zări moartea fulgerătoare a "Domnului Adevărului şi Dreptății", marele «(instructor, marele războinic, fiul şi trimisul lui Ra în lumea Oamenilor - după cum era numit defunctul faraon în limbajul epocii.

De la țărmurile învolburate ale "Celei Verzi", după cum era denumită Marea Mediterana, la oraşele-state vasale aflate dincolo de Drumul Semilunii Rodnice - drumul caravanelor ce străbătea deşertul de la răsărit, din Asia Mică, din statul Mittani şi Țara Hatti până la imnurile Mării Roşii -, curțile regale arboraraseră drapelele înfăşurate în pânză albă, semn al doliului regal.

În necropolă, pietrarii şi meşteşugarii lucrau de zor la finisarea templului funerar. în capela rezervată îmbălsămărilor, luminată de zeci de făclii ce aruncau fantomatice reflexe pe statuile pictate în culori vii, cu ochii de feldspat sau de lapislázuli, preoții îşi desfăşurau imperturbabili activitatea. La lumina făcliilor, prin colțuri umbrite, părea că o mână împietrită a unei statui îşi strânge pumnul; dincolo, un chip de şacal al zeului Anubis îşi strâmbă

botul prelung sau un ochi verde de feldspat clipeşte încruntat. Vasele multicolore sau scrinurile uriaşe se profilau în umbre tremurătoare pe pereții de granit. Doliul regal îşi aşternuse umbra pe chipurile, în muşchii ce tresăreau neputincioşi şi în inimile supuşilor, care forfoteau pe coridoarele întunecate sau în sălile reci ale capelei.

La puțin timp după decesul fulgerător al faraonului, ritualul îmbălsămării a fost inaugurat de scribul regal, mai marele scribilor din palat. El s-a apropiat de trupul defunctului faraon şi, cu un gest repezit, pe partea stângă a trupului, a trasat o linie longitudinală cu cerneală roşie. După ce a închis călimara din ceramică în care-şi înmuiase pensula, scribul regal a părăsit tăcut sala mortuară.

Imediat după aceea, la un semn al preotului care conducea operațiunea, păşind şovăielnic, aşa cum cerea ritualul, cu un cuțit de bronz în mâna dreaptă, paraschistul - preotul despicător - s-a apropiat de cadavru şi a fulgerat o tăietură lungă, expertă, urmând conturul trasat cu cerneală roşie de scribul regal. Apoi, brusc, fără a mai zăbovi o clipă, paraschistul o zbughise pe uşa lăsată deschisă, urmărit de huiduielile şi afuriselile celor prezenți. Aceştia urmau ritualul ce însoțea profanarea cadavrului. Paraschistul, deşi împlinea o operațiune necesară, era considerat impur, aşadar era exclus de la treburile obştei, fiind un paria în cadrul societății egiptene. Deşi preoții-medici făceau multe autopsii, actul paraschistului era considerat o profanare.

După fuga paraschistului, ca la un semnal, cu chipurile ascunse sub măştile zeilor, solemni, preoții îmbălsămători s-au apropiat de trupul lipsit de viață al defunctului faraon şi, la un semn scurt al preotului conducător, au început operațiunile de mumificare.

O mână ageră s-a strecurat pentru câteva clipe prin tăietura paraschistului, extrăgând ficatul, plămânii, inima şi intestinele care s-au revărsat pe pântecul cadavrului. Un alt preot, care purta pe chip masca zeului Anubis, a spălat apoi, de multe ori, măruntaiele cleioase cu vin de palmier, amestecat cu mirodenii odorante. Când acestea au dcvent curate şi lucioase, le-a aşezat cu multă îndemânare în patru mari vase canoptice, aduse special în acest scop.

Cele patru vase canoptice aveau reprezentate pe capace chipurile celor patru fii ai lui Horus: Amset, Hopi, Duamufef şi Khesehzenut. în ele vor odihni pentru eternitatea ce avea să vină organele interne ale defunctului. Sigilate cu grijă, ele vor însoți trupul defunctului în mormânt.

Scurt timp după aceea, alt preot îmbălsămător a sfărâmat, cu multă atenție, cu un ciocan şi cu o daltă din aur, osul nasului exact la mijloc şi, după ce a curățat fosa nazală cu un cârlig lung şi curbat, a extras creierul. După ce a fost spălat cu vin de palmier, creierul defunctului faraon a fost aşezat în unul din cele patru vase canoptice.

Un alt preot a înjectat prin nări, cu un tub din trestie, o substanță dizolvantă în cutia craniană, pentru a o curăța de impurități. Următorul preot a spălat interiorul abdomenului cu vin de palmier, amestecat cu ulei de cedru, smirnă şi scorțişoară.

Când totul a devenit curat, preoții îmbălsămători au umplut abdomenul golit cu cocoloaşe de răşină şi ierburi odorante. în cele din urmă, preoții au

închis trupul defunctului, aplicând o plăcuță de aur pe locul inciziei. în tot acest răstimp, preoții asistenți psalmodiau eu voce joasă descântece şi formule magice. Când pslamodierile au încetat şi liniştea învăluia totul, preotul conducător, întors cu fața spre defunct, a rostit cu voce gravă, solemnă:

"Tu eşti curat; ai primit trupul tău înapoi, oasele tale s-au reunit. O, Osiris, te ungem cu ulei de smirnă ca să înfrumusețăm mirosul tău cu mirosul zeului. Te ungem cu licoarea care vine de la Ra, *căci în Țara zeilor sufletul iese din trupul tău."*

Vocea ritmată a preotului, urmând rosturile fiecărei silabe, reverbera straniu în încăperea tăcută, în timp ce mâini pricepute ungeau cadavrul cu uleiul "de două ori bun", având mare grijă ca nici o picătură de ulei să nu se scurgă pe lângă trup sau să atingă capul. Apoi, trupul defunctului faraon a fost întors cu fața în jos pentru a fi uns şi pe coloana vertebrală.

"O, *Osiris, primeşte uleiul tău de sărbătoare, primeşte acest ulei pentru a te putea uni cu marele zeu al Soarelui",* psalmodia preotul principal cu vocea sa de tenor, în timp ce un alt preot îmbălsămător aplica pe şira spinării prima bandaletă - considerată a fi "veşmântul" zeului Sobec, zeul apelor primordiale.

"O, Osiris, ia acest ulei, acest elixir al vieții, scurgere ce a venit de la Ra. Ia-ți ca veşmânt această faşă, căci Ra te îmbracă cu sudoarea sa. Ea îți redă picioarele în regiunile tainice ale Amduatului, Tărâmul de dincolo. La tine vine veşmântul ce provine din ochiul lui Horus; eşti ca Ra când răsare şi apune şi nu vei afla sfârşitul în veşnicie".

Trupul defunctului faraon a fost apoi învăluit în nori groşi de tămâie şi de smirnă, care se ridicau în rotocoale largi din vasele de alabastru din jurul altarului. "O, *Osiris, mergi pe picioarele tele spre Casa Veşniciei şi ridică-ți brațele spre infinit ".*

înainte de a fi acoperit cu feşe şi cu bandalete de in, trupul faraonului, începând dinspre cap, a fost uns cu uleiurile sfinte, înainte de a fi aplicate, bandaletele şi fesele inscripționate cu descântece şi formule magice au fost trecute prin fața ochilor defunctului, pentru a fi văzute şi pentru a-i fi explicată semnificația. Fruntea defunctului faraon a fost acoperită cu o faşă pe care, cu cerneală roşie, era desenat un cap de şoim deasupra căruia era dispus discul solar, iar fața a fost acoperită cu o faşă ce purta sigla zeiței Hathor. *"O, tu zeiță atotputernică, stăpâna apusului şi a răsăritului, vino şi suflă suflare în corpul acesta. Fă-l să vadă cu ochii lui, să audă cu urechile lui, să răsufle cu nasul lui, să vorbească cu gura sa, să judece cu gura din Amduat".*

Încredințați că, din acest moment, defunctul dobândeşte libertatea de mişcare în lumea de dincolo, preoții îmbălsămători au uns capul "celui culcat în mister" cu alifii, purificându-l cu tămâie şi smirnă. Unul din preoți, aşezat la capătul defunctului, a presărat semințe sub capul celui care se pregătea pentru Marea Trecere.

"O, Osiris, primeşte-ți capul în împărăția Apusului. Mormântul tău este pregătit. Numele tău se bucură de considerație printre cei îmbălsămați, locuitorii cerului primesc numele tău, locuitorii pământului îți arată venerație. Anubis şi Horus îți gătesc frumos îmbălsămarea. Thoth îți vindecă

mădularele prin farmecul rostirilor sale. O, Osiris, tu vei triumfa în fața înaltei Curți de Judecată, înaintea marilor zei ai templului lui Ra".

Treptat, trupul defunctului faraon a fost înfăşurat complet în bandalete şi feşe, uns cu nenumărate alifii şi uleiuri sfinte. Numeroase amulete, inele şi talismane au fost, pe rând, aplicate mumiei; chiar şi bărbăția a fost împodobită cu un inel din aur. Trupul înfăşurat în bandalete a fost lăsat apoi treizeci şi şase de zile într-o baie de natron.

Întregul proces al mumificării dura, de regulă, şaptezeci de zile. După încheierea celor şaptezeci de zile de ritualuri, de practici magice şi de procesiuni funebre, la care participau toți membrii familiei regale, procesul mumificării se încheia printr-o "mare implorare către zei": *"La tine, Osiris, vine fumul de tămâie care a provenit din Horus; smirna care a provenit din Ra, soda care a provenit din Nehbet. Zeii se apropie de picioarele tale şi mărturisesc pentru tine. Tu umbli pe un pământ de argint şi pe un sol de aur, eşti înmormântat pe un sol de malahit. îți vezi numele în toate nomele* (nomă: regiune administrativă; Egiptul era împărțit în 42 de nome), *sufletul în cer, trupul în Amduat, statuile tale în temple. Trăieşti în veşnicie şi eşti mereu tânăr. O, Osiris, fie ca acest nume să dureze şi să arate frumos în templul lui Ra ...*

Înmormântarea

Urma apoi ceremonia "vederii mumiei", când mumia era prezentată în mod public. La ceremonia "vederii mumiei" participau toate rudele şi întreaga curte, cei mai apropiați slujitori ai faraonului defunct şi, în primul rând, fiul şi succesorul său la domnie, în calitatea sa de Horus care-l veghează pe Osiris. După ceremonia "vederii mumiei" avea loc punerea în sarcofag.

În epocile mai vechi, sarcofagul era dreptunghiular, din lemn sau, pentru cei săraci, din argilă. în timpul Imperiului Nou, sarcofagele reproduceau imaginea defunctului, care era reprezentat cu mâinile alungite de-a lungul trupului sau, de cele mai multe ori, cu mâinile încrucişate pe piept. în Imperiul nou, sarcofagele au devenit un fel de statui ale defunctului. Defunctul era pus în sarcofag pe partea stângă, pentru a fi cu fața spre Amduat, lumea de dincolo, care începe dincolo de "orizontul de apus".

La ceremonia vederii mumiei, celor prezenți le era arătat mai întâi sarcofagul poleit cu aur şi statuia care va servi drept suport fizic al sufletului Ba - corpul astral - al defunctului. Sarcofagul reproducea înfățişarea faraonului defunct în cea mai bună ipostază a sa din timpul vieții. Aceasta este "starea de har", chipul şi înfățişarea din tinerețe, în care defunctul va renaşte în lumea de dincolo. Dacă faraonul ar fi avut vreo infirmitate oarecare în timpul vieții, imaginea reprodusă pe sarcofag făcea abstracție de aceasta.

Pereții interiori ai capacului sarcofagului erau împodobiți cu descântece, formule magice, imagini ale principalilor zei, invocații împotriva demonilor din lumea de dincolo sau împotriva profanatorilor de morminte. în dreptul inimii mumiei se picta pe sarcofag un scarabeu sau un disc înaripat.

Sarcofagul care reproducea înfățişarea defunctului era aşezat apoi într-un alt sarcofag, din lemn, de formă dreptunghiulară, ceva mai mare. Şi pe

sarcofagul dreptunghiular erau pictate inscripții şi formule magice. La mijlocul sarcofagului, pe partea laterală, era desenată o uşă şi ochiul Uzat - ochiul lui Horus. Uşa servea sufletului Ba pentru a ieşi sau pentru a intra de câte ori dorea, iar ochiul lui Horus era mijlocul de protecție împotriva celor care ar fi dat târcoale sarcofagului. Ochiul reprezenta "vizorul" prin care defunctul vedea lumea. De jur împrejurul sarcofagului erau scrise formule magice, ce formau un inel magic de protecție.

Posedând "uşă" şi "vizor", fiind apărat de inelul magic, sarcofagul devenea o fortăreață inexpugnabilă. De fapt, sarcofagul era noua casă a defunctului. Capacul era cerul, reprezentat prin zeița Nut, iar cutia sarcofagului era pământul. Pe pereții laterali erau pictate numeroase scene din mitul lui Osiris.

După ce membrii familiei vedeau mumia, arătându-şi ... admirația pentru condițiile cu adevărat strălucite de locuit pe care le va avea defunctul în "milioanele de ani care urmau", începea ultimul act: înmormântarea.

Dimineața devreme, imediat după ce Aton, discul solar, reflectare vizibilă a lui Ra, se arăta la orizont, luminând blând dunele nisipoase din împrejurimile Thebei, cortegiul funerar al faraonului defunct se punea în mişcare. Tot poporul se aduna de-a lungul Căii Soarelui din Theba, strada principală care, urmând drumul lui Ra în barca solară, străbătea oraşul de la est la vest.

La trecerea cortegiului funerar, bărbați şi femei se prosternau cu fața la pământ, aruncându-şi nisip sau cenuşă pe cap sau sfâşiindu-şi hainele. Femeile îşi dezgoleau sânii, țipând şi jelind, sfredelindu-şi carnea cu unghiile. Era un spectacol de-a dreptul apocaliptic: trupuri zgâriate din care țâşnea sângele, țipete deznădăjduite, sudoarea amestecându-se cu praful drumului ridicat de mulțimea haotică care se împingea şi forfotea din ce în ce mai dezordonat.

În fața cortegiului, la o oarecare distanță, un grup de slujitori purta mobilierul cu care va fi utilat mormântul: scaune, paturi, sipete, cufere, figurine, materiale, flori, ulcioare sau vase. După ei, o altă grupare de slujitori purta, pe tăvi de aur sau de argint, obiectele personale ale defunctului faraon: sceptre, bijuterii, bastoane etc. In fața carului mortuar mergea cu spatele, deci cu fața întoarsă spre carul mortuar, un preot de rang înalt - din categoria preoților *sem* -care psalmodia slujba de înmormântare.

Carul mortuar, tras de patru boi, doi albi şi doi roşii, purta o barcă în care era pus, strălucind în bătaia razelor solare, sarcofagul aurit al defunctului faraon. Alături de statuia faraonului - suportul material al sufletului Ba, corpul astral - se aflau alte două statui reprezentându-le pe zeițele Iisis şi Nephtis.

În spatele carului mortuar, ce înainta foarte încet, permițând supuşilor îndoliați să-şi manifeste ... din plin adânca mâhnire, mergeau, fiul şi sucesorul la domnie - Horus ce-şi însoțeşte părintele -, soțiile regale, precum şi principalii demnitari ai statului: vizirii celor două Regate, dregătorii administrației şi marii preoți ai principalelor temple. în fața lor mergeau "cei nouă prieteni", personajele cele mai importante ale cortegiului, alese din elita

nobiliară sau din clasa sacerdotală, care aveau grijă ca, din punct de vedere organizatoric, totul să se desfăşoare potrivit ritualului.

Ajuns pe malul Nilului, în vacarmul ţipetelor şi hohotelor de plâns ale mulţimii adunate, sarcofagul era expus pe o estradă de lemn pentru a fi privit.

Apoi avea loc trecerea fluviului. Sarcofagul era pus într-o luntre în formă de crocodil şi transportat pe malul celălalt. Luntrea mortuară era însoţită de zeci, poate de sute, de alte bărci, mari sau mici, care-l conduceau pe răposat. Crocodilii, speriaţi de forfota neobişnuită, se refugiau grabnic în adâncurile tulburi şi mâloase ale Nilului, iar bâtlanii îşi luau zborul cu ţipete ascuţite de pe maluri.

In faţă mergea o luntre cu un singur cârmaci care sonda cu o prăjină fundul apei, în timp ce barca mortuară, tapiţată somptuos cu stofe şi cu piei de animale, naviga agale, maiestuos, spre "celălalt tărâm". Călătoria cu barca peste apele învolburate ale Nilului reproducea, în această lume, trecerea sufletului defunctului, cu barca lui Thoth, peste apa care separă lumea de aici de lumea de dincolo.

Pe celălalt ţărm, ţărmul dinspre apus, într-o tăcere deplină, dispuşi într-un larg semicerc, patruzeci şi doi de preoţi înveşmântaţi în togi albe, scurte până la genunchi, cu pectorali din aur şi cu amulete strălucitoare prinse la încheieturile mâinilor şi picioarelor, cu măşti ce le acopereau chipurile, aşteptau barca mortuară.

Când sarcofagul ajungea în faţa lor, cei patruzeci şi doi de preoţi începeau judecata defunctului. De-o parte erau dispuşi acuzatorii, iar de cealaltă parte erau dispuşi apărătorii. Acest ritual reprezenta copia pământească a judecăţii ce avea loc în lumea de dincolo, în "Sala celor două Maat".

Teoretic, orice om avea dreptul să aducă acuzaţii defunctului faraon. De obicei ... "bunul" faraon era găsit curat şi demn de a fi primit printre zei, în împărăţia lui Osiris, alături de ceilalţi "drepţi". *"A fost un om drept, nu a asuprit pe nimeni, a acordat ajutor văduvelor, iar poporul a prosperat în fiecare clipă a domniei sale"* au fost ultimile cuvinte ale preotului apărător, înainte ca sarcofagul să fie iarăşi aşezat pe un car mortuar, pentru a fi cărat spre locuinţa veşnică - *"casa cea pură a veşniciei".*

Mormântul - *"casa cea pură a veşniciei"* - era aşezat, de obicei, într-un loc secret. în faţa mormântului, în prezenţa unui număr mic de apropiaţi, servitorii aduceau mobilierul, vasele canopice, ofrandele, statuile, aurul şi argintul, şi toate cele necesare decorării camerei mortuare. "Cei nouă prieteni" pătrundeau în mormânt pentru a verifica dacă totul este pregătit pentru ultimul act. Acolo aveau "surpriza" să constate că sarcofagul de piatră în care trebuia depus sarcofagul din lemn cu trupul defunctului faraon este "ocupat". De fapt, potrivit tradiţiei, înfăşurat în feşe şi bandalete ca o Veritabilă mumie, în sarcofagul din piatră "odihnea" marele preot al Blorţilor. Potrivit ritualului, acesta trebuia să-l aştepte pe faraonul defunct lungit chiar în sarcofag. După aproape două ore de încercări nereuşite, preotul era "trezit" şi rugat să dea locul celui îndreptăţit să eupe "lăcaşul cel pur". Ceea ce preotul morţilor se grăbea să facă, probabil cu multă satisfacţie şi uşurare.

Înainte de a fi introdus în mormânt, avea loc ultimul şi cel mai important ritual al înmormântării: *deschiderea gurii mumiei.* Cu un uțit de fier - fierul fiind considerat material impur de vechii egipteni, existând chiar şi o interdicție în a purta obiecte de fier; este posibil să fie vorba despre un cuțit de fier meteoritic - preotul deschidea gura mumiei pentru a elibera sufletul Ba din chingile ti opului mumificat. în acel moment "astral", sufletul Ba, sub forma unei păsări ibis cu barbă pastişă, îşi lua zborul prin gura mumiei. Toți cei prezenți îşi luau rămas bun de la defunct.

Practic, o dată cu ceremonia "deschiderii gurii", ritualul înmormântării lua sfârşit şi putea începe banchetul (parastasul). Scopul final fusese atins: sufletul Ba îşi lua zborul, sub forma unei pasări, spre lumea de dincolo. Banchetul - parastasul - era început de un preot, care, cu o lovitură dibace, reteza piciorul drept al unui vițel. Apoi începeau sacrifiiciile de animale, care erau oferite poporului. Aur, bijuterii şi veşminte erau aruncate mulțimii care se îmbulzea, unbrâncindu-se pentru a culege pomenile, prin care faronul defunct își achita datoriile rămase neplătite.

Activitatea celor nouă prieteni nu se oprea însă aici. După ce animalele erau sacrificate, iar sângele lor era strâns în cupe de alabastru, cei nouă prieteni coborau sarcofagul în cripta funerară, departe de ochii iscoditori ai mulțimii.

De cele mai multe ori, mormântul era amplasat la o distanță apreciabilă de templul funerar al defunctului, locul unde avusese loc ceremonia "deschiderii gurii". Intrând printr-o trapă subterană, cei nouă prieteni şi ajutoarele lor cărau sarcofagul de-a lungul galeriilor și culoarelor subterane, până în camera mortuară. Acolo, la lumina făcliilor, aşezau sarcofagul de lemn în sarcofagul de piatră. În jurul sarcofagului, în camera mortuară şi, cel mai adesea, în antecameră, erau aşezate toate cele trebuincioase defunctului în noua sa existență: ofrande, prinoase, statuete, corăbii.

Pereții camerei mortuare erau pictați cu scene din viața defunctului, iar alături se afla o stelă din piatră pe care era înscris numele defunctului şi faptele memorabile din timpul vieții. Dacă defunctul îşi uita numele şi îşi pierdea identitatea, avea toate şansele de a deveni o umbră rătăcitoare. Stela din piatră era o pavăză împotriva uitării. Alături, listele cu alimente erau puse la îndemână.

Înainte de a zidi intrarea şi de a sigila camera mortuară, cei nouă prieteni aşezau, în fața intrării, doi sau mai mulți "câini de pază" - mici statuete magice, opera magilor egipteni, al căror principal rol era de a deveni "păzitori ai pragului" şi de a apăra mormântul. Este vorba despre statuetele unor zei, în special ale zeului Anubis; alături, erau aşezate statuetele unor *uşebti.*

Uşebtii sunt mici statuete ce înfățişează servitori, al căror rol, în viziunea vechilor egipteni, era de a învia în lumea de dincolo şi de a-l servi pe defunctul faraon. Uşebtii nu aveau însă un rol decorativ, ci, în primul rând, un rol magic. Imaginile lor banale şi cumsecade de slujitori ai defunctului, nu înşelau pe nimeni în antichitate. în ziua de astăzi nimeni nu le mai dă importanță, fiind socotiți inofensivi.

Toate statuetele din mormintele egiptene erau încărcate magic de preoții-magi egipteni, pentru a reacționa împotriva celor care ar fi încercat să

profaneze mormintele. în sine, toate aceste statuete nu erau nici bune, nici rele. Ele acționau asupra profanatorilor, fie ei hoți de morminte analfabeți, fie arheologi cu studii înalte, conformându-se programului inițial. Statuetele stăteau în adormire, fără a reacționa, până când cineva pătrundea în raza lor de acțiune. Ele nu erau ființe, ci simple creații magice, asemănătoare păpuşilor magice realizate de vrăjitori în Evul Mediu. După câte se pare, statuetele din morminte aveau un fel de câmp eteric, oarecum asemănător celui omenesc: un norişor ce le învăluia ca un abur.

În ultima etapă a ceremoniei, cei nouă prieteni zideau şi sigilau uşa camerei mortuare, astupau coridoarele subterane cu pietriş şi cu pământ şi conectau "sistemul de alarmă şi protecție", activând forțele imigice care protejează mormântul. Dar marea aventură a sufletului defunctului abia începea. Venise timpul ca defunctul faraon să-şi continue existența în mod autonom, ca ființă decorporată. Ritualul prescris în vechime fusese îndeplinit.

Rolul ritualurilor de trecere

Procesul îndelungat şi, desigur, costisitor al mumificării nu |Vea drept scop resuscitarea ulterioară a trupului mumificat. O dată mumificat, trupul, mumia, nu mai avea dejucat nici un rol activ. El nu avea cum să mai fie reînviat vreodată, ci avea să servească doar ca luport material pentru activitățile ulterioare ale sufletului. întrucât viața terestră înseamnă entropie, adică tendința spre dezintegrare a tuturor sistemelor vii, mumiile rămâneau sisteme energetice deschise, cure se opuneau entropiei universale.

Concepția ezoterică modernă consideră că, imediat după moartea trupului, corpurile aurei - corpul eteric, corpul astral, corpul mental, adică ceea ce, printr-un termen general, a primit numele de suflet sau de *perispirit* - suferă transformări radicale. În răstimpul celor trei zile care urmează morții, sufletul sau perispiritul se separă de trup. În a treia zi după momentul încetării funcțiilor trupeşti, corpul eteric se separă de trupul fizic. Din acel moment, trupul începe procesul entropie de reîntoarcere în lumea minerală, iar corpul eteric începe să se disipe în mediul său specific. După separarea de trup, conştiința omului se mută în corpul astral ("duhul" omului), care devine principalul vehicul al omului în lumea de dincolo. Corpul astral devine astfel "trupul" omului în lumea de dincolo.

Pătrunderea în lumea de dincolo seamănă, după cum afirmă concepția ezoterică, cu o nouă naştere. Corpul astral, separat de trupul fizic, suferă o transformare şi o restructurare radicală. În momentul în care conştiința omului se mută în corpul astral, omul rupe orice fel de relații cu lumea fizică. Excepție fac cazurile în care sufletul este invocat în şedințe de spiritism sau de necromanție. Dar și atunci, cei care invocă un defunct au surpriza să descopere că cel chemat are o personalitate total diferită de cea pe care au avut-o în timpui existenței terestre. Treptat, la puțin timp după momentul morții, defunctul începe să uite existeța terestră şi, concomitent, să-şi piardă identitatea pe care a avut-o în timpul vieții. El capătă o nouă identitate, în concordanță cu noul său statut ontologic, de ființă decorporată, centrată în corpul astral, care locuieşte în lumea de dincolo.

Unul dintre cei mai importanți contactori ai timpurilor moderene, Rudolf Steiner, descrie astfel procesul complex care are loc imediat după moarte: *"moartea nu este altceva decât rezultatul modificării legăturilor dintre elementele naturii umane. Moartea se produce ca urmare a separării corpului fizic de cel eteric"* (39). Lăsat în voia propriilor forțe - adică a entropiei specifice lumii minerale -, corpul fizic devine cadavru, neavând altă posibilitate decât să se descompună. Cât despre corpul eteric - afirmă Rudolf Steiner -, acesta trece printr-o stare pe care nu a mai cunoscut-o între naştere şi moarte. După încetarea funcțiilor vitale ale corpului fizic, corpul eteric rămâne o perioadă scurtă de timp legat de corpul astral; corpul eteric şi corpul astral nu se separă imediat după moarte, iar acesta este un aspect deosebit de important pentru subiectul nostru.

Separarea corpului astral de corpul eteric diferă de la om la om; totuşi, nu este vorba decât de câteva zile. Atâta timp cât corpul eteric nu se separă de corpul astral, ființa umană se află într-o stare specială. In timpul existenței fizice - afirmă Rudolf Steiner -, lumea exterioară pătrunde în conştiința omului sub formă de senzații, dar după dispariția trupului, trăirile specifice corpului astral, care nu mai este legat de lumea exterioară, devin foarte vii. Totuşi, legătura cu corpul eteric, de care este încă legat, nu permit corpului astral să aibă experiențe noi în acele câteva zile după momentul morții. De aceea, omul are amintirea foarte vie a existenței ce abia s-a încheiat, iar această amintire se prezintă ca un imens tabolu plin de viață: omul îşi vede ultima existență derulându-se ca o proiecție cinematografică.

În timpul existenței încarnate, memoria exista numai în starea de veghe. Atâta timp cât persistă corpul eteric, memoria rămâne intactă; ea scade puțin câte puțin, pe măsură ce corpul eteric îşi pierde forma. Din acest motiv, corpul astral se separă de corpul eteric. Abia după separarea corpului astral de corpul eteric, începe epopeea ființei umane în lumea de dincolo. Această prezentare succintă a concepției ezoterice poate arunca u lumină clară asupra modificărilor aduse ființei umane, în vechiul I ript, de procedeul complex al mumificării. De fapt, aceasta reprezintă una din tainele cele mai adânci ale vechilor inițiați egipteni, care a fost păstrată cu multă grijă, milenii de-a rândul. După Opinia noastră, prin procedeul mumificării, succesiunea evenimentelor care au loc după momentului morții este schimbată într-un mod radical. Datorită mumificării, corpul astral nu se separă de corpul eteric a treia zi după moarte. Prin mumificare, cele trei părți componente - mumia, corpul eteric sau Ka-ul şi corpul astral sau Ba-ul - rămân reunite şi formează o unitate care subzista atâta timp cât nu era distrusă mumia. Prin mumificare, corpul eteric - Ka - era forțat, împotriva legilor firii, să nu se desprindă definitiv de corpul astral. De fapt, corpul eteric nu se desprinde total nici de trup, dar el nu mai participă, şi nici nu mai are cum să participe, la întreținerea vieții biologice. La rândul său, trupul mumificat are doar valoarea unui suport material şi nimic mai mult. El reprezintă doar legătura sufletului cu lumea de aici.

Probabil că, între trupul mumificat şi corpul eteric mai subzistă o legătură; din punct de vedere auric, această legătură se prezintă ca un fir subțire de energie. Corpul eteric rămâne legat de corpul astral, de perispirit,

tot printr-un fir energetic subțire - un cordon argintiu, de culoarea lunii, numit "sutratma" în scrierile hinduse.

După cum s-a remarcat, în vechiul Egipt, mumificarea începea imediat după moarte. Dacă se întârzia puțin, trupul nu mai putea fi mumificat sau, dacă era mumificat, rezulatul nu mai era acelaşi. De aceea, existau mai multe tipuri de mumificări. Numai mumificările care respectau întocmai ritualul erau eficiente. Mumificările simple, cele folosite în cazul persoanelor mai puțin importante, nu aveau ca efect decât păstrarea trupului o perioadă de cel mult o sută de ani. Mumificările complete, cele aplicate marilor preoți şi faraonilor, erau total diferite.

Mumificarea dura, după cum s-a menționat, şaptezeci de zile, perioadă în care se aplicau trupului diverse procedee fizico-chimice -băi cu natron, ungeri cu diferite soluții etc -, concomitent cu aplicarea unor procedee magice complexe. Magia egipteană se baza, în primul rând, pe folosirea sunetelor modulate informațional, deci pe psalmodierea textelor sacre, a incantațiilor şi a descântecelor. Se mai foloseau diferite amulete apotropaice, talismane sau obiecte încărcate magic, care aveau valoarea unor *mandale* sau *yantre* şi, desigur, multe alte procedee care țineau în special de magia ceremonială.

In opinia noastră, toate accesoriile cu care era împodobit trupul defunctului, poziția corporală, amuletele şi talismanele, forma sarcofagului, picturile şi simbolurile de pe sarcofag - întregul ansamblu sepulcral - constituiau o mare diagramă mistică, o *mandala.*

Este de presupus că, în momentul "deschiderii gurii mumiei", defunctul dobândea continuitatea conştiinței atât în lumea de aici, cât şi în lumea de dincolo. Mai mult decât atât, cu ajutorul accesoriilor şi utilităților existente în mormânt - paturi, ofrande, statuete, uşebti, corăbii etc - defunctul îşi "fabrica" un fel de enclavă aurică personală, ca un fel de sferă aurică, pe unul din palierele transfizice inferioare ale cosmosului. Acest palier transfizic al cosmosului trebuia să fie situat foarte apropiat de lumea materială, fiind vorba cel mai probabil de palierul infraeteric, din moment ce defunctul putea interacționa foarte uşor cu lumea materială.

În concluzie, o persoană al cărui trup suferise procesul mumificării ieşea din circuitul normal post-mortem, pentru a rămâne într-un *statu quo* existențial. Ea rămânea "blocată" între două planuri de existență, undeva între aspectul material şi aspectul ortoexistențial al cosmosului, probabil în palierul infraeteric, fiind capabilă să manifeste puteri deosebite atât în lumea fizică, cât şi în lumea de dincolo. Ea se putea implica în treburile lumii fizice, influențând mental, telepatic, oamenii încarnați, precum şi mersul evenimentelor istorice. Nu este exclus ca, uneori, în anumite condiții, aceste fantome să se fi manifestat fizic, prin materializare. Persoana mumificată devenea astfel o fantomă, un Khaibit, dobândind posibilități de acțiune foarte mari şi, desigur, puteri pe măsură.

Persoanele mumificate deveneau astfel "spirite ale morților"; tocmai despre aceste spirite ale morților, preotul antic Menethon afirma că au domnit asupra Egiptului peste cinci mii de ani. Privită din această perspectivă, istoria oficială a Egiptului, cea care, astăzi, este cunoascută de istorici şi învățată în şcoli, s-ar putea să nu fie decât o simplă figură de stil. Istoria Egiptului antic

pare să fi fost mai degrabă teatrul unui prelungit război parapsihologic, în care se înfruntau forțe şi puteri magice în cele mai diverse forme.

Vechile mituri lasă să se înțeleagă că, inițial, în Tep Zepi, trupurile în care s-au încarnat "zeii cu chipuri de oameni" au fost mumificate pentru a influența poporul. Aceste trupuri mumificate aveau valoarea unor relicve ce radiau energii transfizice. Ulterior, în apropierea relicvelor au fost amplasate locuri de inițiere. Multe relicve de acest gen, care emiteau energii transfizice, aparțineau unor entități întunecate (zei - îngeri căzuți, spirite rebele ale naturii, oameni decorporați), dar probabil că existau şi relicve care aparținuseră unor entități care, la momentul întrupării în lumea fizică, aduseseră servicii importante poporului egiptean.

În timpurile care au urmat Erei de aur, conducătorii statului, faraonii, au fost îmbălsămați pentru a acționa în mod magic (energetico-informațional) asupra poporului. Ei puteau să acționeze în mod eficient asupra oamenilor întrupați, direct din palierele ortoexistențiale inferioare ale cosmosului, mai ales din infraeteric, la fel ca şi zeii.

Treptat, mai ales după anul 2000 înainte de Iisus Hristos, o dată cu apariția Textelor sarcofagelor, cu "democratizarea vieții de dincolo", procedeul mumificării, care, anterior, nu era aplicat decât faraonilor, s-a generalizat, fiind utilizat de tot mai mulți oameni. Atâta timp cât numai faraonii - care, oricum, nu erau mulți - au beneficiat de asemenea avantaje transfizice, nu erau prea multe probleme. Dar, din momentul în care fel de fel de indivizi care ocupaseră diferite funcții înalte în stat, şi-au permis luxul unei mumificări, lucrurile s-au schimbat radical. În acea perioadă au fost îmbălsămate fel de fel de personaje rău famate care au folosit puterile de suflet mumificat în lupta terestră pentru dominare. Chiar şi faraonii, dincolo de o anumită epocă, n-au mai fost inițiați şi au devenit persoane lipsite de scrupule şi pline de vicii. Egiptul ultimului mileniu de dinaintea naşterii Mântuitorului Iisus Hristos pare să fi fost teatrul unei decăderi de neimaginat. Luptele pur pământeşti pentru putere şi pentru acapararea de bunuri, care se desfăşurau în umbra templelor şi a palatelor, s-au mutat astfel "dincolo", prin folosirea unor forțe malefice.

Datorită folosirii magiei negre pe scară largă şi datorită săvârşirii unor fapte neortodoxe în timpul vieții terestre, tot mai mulți sacerdoți şi magi de diferite categorii erau speriați că, o dată cu trecerea spre cele veşnice, vor fi obligați să suporte consecințele. Ei aveau toate şansele de a fi aruncați în Re Stau, infernul egiptean, sau chiar de a fi devorați de "demonii ecologici" din Amduat. Drept urmare, s-au servit de procedeul mumificării pentru a rămâne în infraeteric (infraetericul este o regiune intermediară, situată între lumea fizică şi lumea eterică propriu-zisă).

Procedeul mumificării în masă a proliferat mai ales în primul mileniu dinainte de întruparea lui Iisus Hristos, când o parte din preoții egipteni, ajutați de magicieni "negri", au repetat, pe un alt plan şi la o altă scară, evenimentele petrecute în ultima perioadă a existenței Atlantidei. In acea perioadă de timp, au început să fie îmbălsămate animale, în special pisici, ibişi, tauri, crocodili. Totalul animalelor mumificate se ridica, la un moment dat, la sute de mii. Numai într-un singur mormânt au fost descoperite nu mai

puțin de şaisprezece mii de pisici mumificate, fenomen care a produs stupefacția istoricilor moderni. Fără nici o exagerare, se poate vorbi despre o "industrie" a mumificării, desigur profitabilă pentru preoțime.

Departe de a constitui motiv de stupefacție şi departe de a constitui cine ştie ce taină ascunsă, mumificarea pisicilor avea un scop eminamente magic. Oricât ar părea de ciudat la prima vedere, pisicile îmbălsămate erau folosite în scopuri magice, participând la războiul parapsihologic, la fel ca şi oamenii. Prin faptul că pisicile, taurii, păsările ibis sau maimuțele erau suporturi prin care se manifestau diferite zeități, dar şi datorită faptului că animalele au corpul eteric, Ka-ul, foarte bine structurat - de exemplu, magnetismul pisicilor este proverbial - ele puteau fi folosite cu mult succes în luptele magice şi în războiul parapsihologic. Mumificate, animalele puteau fi "încărcate" malefic energetico-informațional, prin procedee magice, semănând astfel cu un fel de "forme-gânduri" (creații magice) sau cu ceea ce tibetanii numesc *thulpa* (creații magice demonice); ele erau apoi trimise pe post de kamikaze în tabăra adversă. Treptat, animalele mumificate au devenit o "armată din umbră" folosită de magii şi sacerdoții care se înfruntau necruțător.

Şi în ziua de azi, la două, trei mii de ani după ce au fost uctivate, aceste forțe create magic, mumiile unor oameni sau animale, figurine sau statuete încărcate magic, obiecte folosite în diferite forme de magie păstrează ceva din încărcătura lor inițială, nefastă

La sfârşitul secolului al XIX-lea au fost descoperite primele catacombe care adăposteau trupurile mumificate a sute de mii de animale. O mare parte dintre trupurile animalelor mumificate au fost trimise "pentru studiu" într-o serie de țări europene. În Anglia au fost transportate atât de multe animale mumificate, încât, pentru a scăpa de e!e, au fost, în cele din urmă, folosite drept îngrăşăminte naturale sau drept combustibil pentru locomotive. Rezultatul a fost izbucnirea unei epidemii de holeră şi moartea multor oameni.

Privită din acest punct de vedere, se pare că profanarea vechilor morminte în care erau depuse, uneori de-a lungul a sute de metri de tunele, mii de animale mumificate, seamănă întrucâtva cu a da buzna în "atelierul de lucru" al unei vrăjitoare din Evul Mediu, unde stăteau aliniate, pe polițe, păpuşile magice ale victimelor "lucrate" magic.

Mumificarea a fost un procedeu nefast. Prin procedeul menținerii trupului în afara entropiei universale, defunctul, sub forma unei fantome - adică a ceea ce vechii egipteni desemnau prin Khaibit - continuă să bântuie teritoriul pe care-l consideră "al său".

Chiar şi formele moderne de îmbălsămare, cum este cazul lui Lenin, sunt malefice. Abia atunci când trupul mumificat al lui Lenin va fi înmormântat creştineşte şi va fi redat entropiei universale, "umbra" sa infraeterică (sau infra-astrală) se va rupe, finalmente, de planul fizic şi nu-l va mai influența. Atunci, în fine, s-ar putea spune că Rusia, bastionul hegemoniei, fie bolşevice, fie imperialiste, îşi va da obştescul sfârşit. Nu degeaba, astăzi, unii încearcă să pună capăt existenței acestei mumii care sfidează omenirea, dincolo de paravanul de sticlă blindată din mausoleul aflat în Piața Roşie din Moscova.

La jumătatea deceniului al treilea al secolului XX, în una din cele mai interesante lucrări care s-a scris vreodată cu privire la Egiptul antic, descriind întâlnirea pe care a avut-o cu un inițiat, scriitorul englez Paul Brunton a transmis lumii următorul mesaj: *"Cei ce au deschis mormintele vechiului Egipt, au lăsat omenirea pradă unor forțe periculoase. Arheologii, precum şi jefuitorii de odinioară au descoperit involuntar mormintele unor oameni care practicau magia neagră. Pentru că, în ultima perioadă a Egiptului, oamenii instruiți, clerul degeneraseră foarte mult. Se practicau în general vrăjitoria şi artele oculte"* (38).

Paralel cu practicile îmbălsămării, mai notează Paul Brunton, s-a ajuns la invocarea unor forțe elementare ale planurilor inferioare (este vorba despre planul infraeteric, acolo unde se află "elementarii" infernali) sau la formarea unor creații magice artificiale, al căror scop inițial - protejarea mormintelor şi pedepsirea profanatorilor - a degenerat în forme de magie infernală. Astfel de forțe oculte, create prin magie de preoții egipteni, au devenit excesiv de răufăcătoare şi distrugătoare. Ele au fost "programate" să subziste timp de mii de ani în interiorul mormintelor închise.

In epoca modernă, o dată cu deschiderea mormintelor, au fost eliberate multe astfel de forțe magice nefaste ale trecutului; ele au puterea de a face mult rău atât arheologilor care le scot la iveală, cât şi vizitatorilor ocazionali.

Aceast aspect, care este pentru unii de domeniul fanteziei bolnăvicioase, a devenit de actualitate în momentul în care s-a făcut cea mai mare descoperire a egiptologiei moderne: descoperirea mormântului intact al faraonului Tutankamon.

Capitolul 4

BLESTEMUL FARAONILOR

Descoperirea mormântului lui Tuthankamon

Dacă, inițial, descoperirile de pe teritoriul vechiului Egipt din ultimii ani ai secolului al XIX-lea şi din primii ani ai secolului XX au dat aripi arheologilor, perioada următoare a adus un val de insatisfacție, întrucât descoperirile erau tot mai sărace şi mai esemnificative. Ținta principală a tuturor arheologilor era, fireşte, Valea Regilor.

Arheologii erau din ce în ce mai conştienți de faptul că hoții şi profanatorii de morminte, care lucraseră cu sârg douăzeci-treizeci de secole, îşi făcuseră meseria ireproşabil, nelăsând nimic demn de luat în seamă. Bogățiile trecutului şi documentele arheologice, căutate cu atâta efort, se risipiseră în cele patru vânturi.

Totuşi, la începutul secolului XX, în mediile egiptologilor exista încă speranța descoperirii intacte a unui mormânt de faraon, într-o perioadă în care toate eforturile păreau zadarnice, doi Cercetători temerari - lordul George Carnervon şi arheologul Iloward Carter - se încăpățânau să caute mormântul unui faraon despre care bănuiau că se află undeva, între dunele nisipoase din Valea Regilor.

Lordul George Carnervon (1866 - 1932), pe numele său adevărat George Edward Stanhope Molyneux Herbert, al cincelea Earl of Carnervon, a fost întruchiparea tipului de aristrocrat britanic al epocii victoriene: colecționar de artă - pasionat de picturi şi de gravuri vechi mare amator de curse de cai şi călător neobosit, era atras în special de locurile exotice. După cum ne informează Horia Matei, George Carnervon a fost unul dintre primii campioni de tir, dar şi unul dintre primii automobilişti ai lumii, posedând carnetul de conducere cu numărul 3 din Anglia. (53)

În urma unui accident de automobil, petrecut la începutul secolului XX, George Carnervon a căpătat tulburări respiratorii, care l-au obligat să-şi petreacă iernile departe de cețurile londoneze, în ținuturile mult mai blânde ale Egiptului. Chiar înainte de 1903, când a pus pentru prima oară piciorul în Egipt, George Carnervon călătorise deja în jurul lumii, ajungând până în Australia şi Japonia.

Îndrăgostit de vestigiile arheologice ale Egiptului, George Carnervon a obținut o concesiune pentru săpături în Valea Regilor. Vestitul arheolog Gaston Maspero, pe atunci şeful Serviciului Antichităților, i-l recomandase lordului George Carnervon, ca şef de lucrări, pe Howard Carter.

Howard Carter, 1873 -1939, şi-a început cariera ca desenator şi ca acuarelist. Ulterior, printr-un concurs de împrejurări, a devenit desenator la British Museum, unde s-a specializat în desene şi acuarele care reproduceau diferite inscripții de pe monumente. în calitate de desenator a colaborat cu câțiva mari egiptologi la săpăturile arheologice din Valea Regilor, printre care William Flinders Petrie şi Theodore Davis. între 1899 şi 1903, la propunerea lui Gaston Maspero, Howard Carter a fost numit inspector general al monumentelor din Egiptul de Sus şi din Nubia, iar în 1907 a început colaborarea cu lordul George Carnervon.

Încă înainte de începutul primului război mondial, părerea generală a egiptologilor era că Valea Regilor îşi epuizase toate misterele. Descoperirea în anul 1905 a mormintelor reginei Tii, precum şi a părinților acesteia, Iuia şi Tuia, în care au fost găsite o mulțime de bijuterii - deşi anterior, mormântul fusese jefuit parțial -adusese un val de speranțe care, ulteriori, s-au risipit. Miliardarul american Theodore Davis, care finanțase descoperirea acestor monumente, cercetase şi zona în care, ulterior, avea să fie descoperit mormântul faraonului Tutankamon, dar nu găsise decât mici indicii ce anunțau că, undeva în zonă, ar fi trebuit să se găsească şi mormântul acestuia.

Săpăturile finanțate de lordul George Carnervon au început în 1914, dar au fost sistate în momentul începerii primului război mondial, pentru a fi reluate trei ani mai târziu. Ele s-au desfăşurat de-a lungul mai multor campanii de săpături. încă din prima campanie de săpături din 1917, Howard Carter a descoperit câteva indicii, care sugerau că mormântul căutat este undeva prin apropiere. El s-a concentrat în special asupra unui spațiu triunghiular, delimitat de trei morminte: al lui Ramses al II-lea, al lui Meremptah şi al lui Ramses al VI-lea.

La data de 1 noiembrie 1922, a început a cincea campanie de săpături. La indicațiile lui Howard Carter, lucrătorii au început lipăturile în singurul loc care rămăsese necercetat: colibele lucrătorilor.

"Pe *4 noiembrie, dimineața, la sosirea lui Howard Carter, era o linişte deplină; nimeni nu săpa, nimeni nu vorbea. Carter a înțeles că se întâmplase ceva deosebit. Atunci, lucrătorii i-au arătat lui Carter prima treaptă a unei scări, tăiată direct în stâncă, exact pe locul unde se aflase prima colibă"* (53).

Intrarea descoperită de lucrători era numai la patru metri de hipogeul jefuit al lui Ramses al VI-lea. În cursul după-amiezii au fost degajate alte patru trepte ale scării, pentru ca, ulterior, să fie dagajate alte şaptesprezece. Scara era lată de 1,6 metri şi lungă de 4 metri. La nivelul celei de-a douăsprezecea trepte, a apărut partea superioră a unei uşi sigilate şi tencuite. De fapt, era un zid, gros cam de un metru, care avea aplicat sigiliul oficial al necropolei: şacalul şi nouă prizonieri. Alături era scris, cu hieroglife, numele faraonului Tutankamon.

Două zile mai târziu, pe data de 6 noiembrie, Howard Carter i-a trimis lordului Carnervon următoarea telegramă: *"In sfârşit, am făcut marea descoperire în vale. Mormânt grandios, cu sigilii Intacte"*(53).

Pe 23 noiembrie, lordul Carnervon, însoțit de fiica sa Lady Evelyn Herbert, sosea în Egipt. A doua zi, pe 24 noiembrie, Howard Carter se afla, împreună cu lordul Carnervon, în fața uşii pe care era aplicat sigiliului lui Tutankamon. După cum puteau remarca cu uşurință cei prezenți, o parte a uşii era retencuită cu ghips, iar sigiliul necropolei aplicat acolo demonstra faptul că, deşi hoții pătrunseseră cândva înăuntru, cei care se ocupau cu paza necropolei restauraseră totul.

Pe 26 noiembrie, caracterizată de lordul George Carnervon *"ziua zilelor, cea mai minunată pe care am trăit-o vreodată şi, cu siguranță, una dintre acelea pe care nu mai pot spera să le mai văd vreodată",* după ce au forțat prima uşă, arheologii au ajuns în fața unei a doua uşi, sigilată la fel ca şi prima, dar care prezenta, la rândul ei, urme de forțare şi de restaurare.

"Cu mâinile tremurânde - nota Howard Carter - *am făcut o deschizătură în stânga sus* (a uşii n.n.). *Am introdus în ea o bară de fier, care, oricât de departe am putut-o împinge pe întuneric, n-a întâlnit decât vid. Dincolo de uşă, spațiul era liber. Nu exista nici o umplutură de pietriş, ca în pasajul pe care-l curățasem mai înainte. La început n-am putut să văd nimic, curentul de aer cald făcea să tremure flacăra lumânării, dar, pe măsură ce ochii mei se obişnuiau cu această lumină, anumite detalii ieşeau încet din umbră: animale ciudate, statui şi aur, pretutindeni strălucire şi aur".(53)*

După ce a fost forțată şi a doua uşă, Howard Carter şi însoțitorii săi au pătruns într-o antecameră. Antecamera, care era lungă de 7 metri, lată de 3,65 metri şi înaltă de 2, 3 metri, era ticsită cu sute de obiecte, printre care litiere, vase de ceramică, lăzi şi sipete, un tron de aur, care de luptă în miniatură. Erau acolo - după cum scrie Horia Matei - *"comori fabuloase, care se dezvăluiau în fața ochilor celor trei arheologi uluiți: mai multe litiere, un tron de aur, vase de alabastru, lăzi cu forme stranii, capete de animale bizare care în lumina lămpilor electrice aruncau pe pereți umbre fioroase; dintr-o ladă, un şarpe îşi repezea spre ei limba aurită, şerpi se încolăceau şi pe*

frunțile celor două statui aşezate față în față şi reprezentând străjeri îmbrăcați în şorțuri... statui negre, în mărime naturală, ale faraonului, cu şorțurile, vergelele şi caduceele din aur"(53).

Cercetarea şi inventarierea primei camere a mormântului, denumită de egiptologi antecamera, a durat până în februarie 1923. De aici au fost scoase peste 700 de obiecte. Abia după ce antecamera u fost complet degajată, iar obiectele au fost clasate şi inventariate, upoi trimise la Muzeul de Antichități din Cairo, arheologii au pătruns tn încăperea anexă, care era un fel de depozit. După aceea, au pătruns in camera funerară.

La intrarea în camera funerară, care era lungă de 6,40 metri, lală de 4,03 metri şi înaltă de 3,62 metri, erau dispuse două statui din lemn negru, placate cu aur, care aveau rolul de paznici ai mormântului. Pe o plăcuță de aur, erau desenate texte magice ce aveau rolul de a-l apăra pe faraon de intruziunea eventualilor profanatori. în mijlocul camerei funerare trona imensul relicvariu-catafalc, de 3,30 pe 3,62 metri, care conserva sarcofagul faronului.

Deschiderea oficială a relicvariului, ce conținea mumia faraonului, a avut loc în februarie 1924. Relicvariul era compus din patru cufere. Datorită balsamurilor şi unguentelor, obiectele aflate în **al** doilea cufăr, cu excepția obiectelor din aur sau din pietre semiprețioase, erau aproape distruse.

După ce au desfăcut cele trei cufere exteriore, arheologii au ajuns la sicriul lung de 1,85 metri. După ce au ridicat, cu un scripete, capacul din granit al sicriului, care cântărea o tonă, arheologii au ajuns, în sfârşit, la sarcofagul tăiat dintr-un singur bloc de cuarțit gălbui. Sub lințolii, mumia faraonului purta pe chip o mască din aur, cu ochii de aragonit şi obsidian; mumia era acoperită cu un scut aurit, iar mâinile erau încrucişate pe piept, ținând însemnele puterii.

Masca din aur a faraonului, înaltă de 54 centimetri, avea pe frunte şarpele Uraeus, fiind decorată cu pietre prețioase. Pe pieptul mumiei faraonului Tuthakamon încă se afla coronița de flori, pe care, în urmă cu treizeci şi trei de secole, o pusese tânăra sa soție, Ankhesenamon.

"Coronița de flori - avea să scrie Howard Carter în memoriile sale - *era ultimul semn de adio al tinerei văduve, adresat iubitului ei soț. Toată splendoarea şi măreția regală păliră în fața acestor biete flori ofilite care, decolorate, păreau că nu-şi pierduseră de tot prospețimea.(53)*

Din păcate, datorită uleiurilor şi balsamurilor, doar mâinile şi picioarele mumiei nu se alteraseră. Sub bandaletele şi feşele ce acopereau mumia s-a descoperit un număr de 143 de obiecte, printre care diadema, coliere, amulete, inele, brățări, perle fixate în centuri de aur. în picioare, faraonul avea sandale din foiță de aur. Arheologii au mai descoperit, lucru foarte surprinzător, o amuletă de fier. Fierul, se ştie, nu era folosit în vechiul Egipt şi, dacă ar fi să dăm crezare cercetătorilor moderni, era un metal prohibit, fiind legat de zeul Seth, ucigaşul lui Osiris. Ulterior, autopsia mumiei a determinat vârsta la care a murit faraonul Tutankamon: între şaptesprezece şi nouăsprezece ani.

Ultima cameră, camera tezaurului, era dominată de statuia zeului Anubis. Camera tezaurului, lungă de 4 metri şi lată de 2,90 metri, era plină cu mobilier funerar, bijuterii, bărci în miniatură, lăzi, cufere şi vase de alabastru.

Cufărul care conținea vasul canoptic, în care erau puse organele interne ale faraonului, era aşezat în mijlocul încăperii, sub un baldachin de aur.

în mormânt s-au mai descoperit bărci sau instalații de coacere a pâinii şi de fabricare a berii, de care defunctul se putea sevri în existența post-mortem. în camera tezaurului, mai erau aşezate numeroase statuete de *uşebti* (slujitori), care aveau rolul de a-l servi pe defunct în lumea de dincolo.

Printre descoperirile făcute, interesante sunt şi resturile mumificate a doi copii, născuți morți - probabil copiii faraonului Tutankamon şi ai lui Ankhesenamon -, o şuviță din părul reginei Tii, precum şi statuia de aur a faraonului Amenofis al III-lea Magnificul, în încăperea anexă, s-au mai descoperit provizii de hrană, de vin, de alifii şi balsamuri.

Arheologii au remarcat că mormântul lui Tutankamon este prea mic pentru un personaj cu un rang atât de mare, dar şi pentru mulțimea obiectelor dispuse în el, ceea ce poate demonstra că a fost încropit la repezeală. Ei au presupus că Tutankamon a dorit să-şi construiască un mormânt măreț, dar că moartea prematură l-a împiedicat. Se pare că, ulterior, succesorul lui Tutankamon, faraonul Ay, a fost înmormântat în mormântul pe care Tutankamon îl începuse pentru sine. Unii arheologi sunt de părere că fastul şi bogăția mormântului lui Tutankamon se datorează în bună măsură unei glorificări postume a faraonului, glorificare datorată repunerii în drepturi a cultul lui Ammon.

"Recunoscător față de reastaurarea proclamată de tânărul faraon - este de părere Paul Ştefănescu - *această puternică castă sacerdotală (a lui Ammon n.n.) îi acordase funeralii fastuoase şi un mormânt pentru odihna veşnică în formă neobişnuită până atunci. De aceea, prin inventarul său funerar, Tutankamon arată o glorificare. Mortul devenise spiritul protector al acestei preoțimi victorioase. El fusese dăruit de Osiris cu puteri magice, conservate în cavoul, devenit impresionant, grație numărului imens de obiecte famate de practicile ezoterice"*.(65)

"Criptococcus neuromiches"

Problemele dramatice ale arheologilor care au participat, într-un fel sau altul, la deschiderea mormântului lui Tutankamon au început în aprilie 1923, când lordul George Carnervon a decedat în urma unei boli stranii, la hotelul Continental din Cairo.

Aparent, totul a început de la o infecție la gât, datorată muşcăturii unui țânțar. Infecția de la gât a avansat rapid, pentru ca, la sfârşitul aceleiaşi luni, să se declanşeze o congestie pulmonară. În accesele de febră ce au avut loc înaintea morții, după cum aveau să declare mai mulți martori, lordul George Carnervon a pronunțat de mai multe ori numele lui Tutankamon, iar ultimile sale cuvinte au fost: *"am auzit chemarera sa, o voi urma".*

În scurt timp, ziarele vremii au anunțat că în momentul în care lordul George Carnervon murea la Cairo, s-a mai petrecut un eveninemt deosebit: departe, la reşedința sa din Londra, foxterierul său a început să scheaune, s-a ridicat pe picioarele din spate, după care a căzut mort.

Evident, boala şi, apoi, decesul fulgerător al lordului George Carnervon au produs stupefacție în întreaga lume, care era ținută zilnic la curent, prin intermediul ziarelor, cu amănuntele celei mai mari descoperiri arheologice a secolului. De altfel, imediat după moartea lordului George Carnervon, ziarele din întreaga lume au declanşat o intensă campanie mediatica - campanie care nu s-a încheiat nici în ziua de astăzi - al cărei subiect fierbinte, "blestemul faraonului", a ținut capul de afiş decenii de-a rândul. Moartea tragică a lordului George Carnervon nu a fost decât începutul. Din acel moment, presa a început să scoată la iveală evenimente petrecute anterior, mai mult sau mai puțin semnificative.

Astfel, mulți martori oculari şi-au amintit cum, în timpul lucrărilor de degajare a mormântului lui Tutankamaon, un canar adus într-o colivie de Howard Carter a fost mîncat de o cobră. în timpul lucrărilor, Howard Carter aşezase într-adevăr colivia canarului la umbră, în apropierea criptei. Fără să observe nimeni, o cobră a pătruns în colivie şi a mâncat canarul. Un apropiat al grupului de arheologi, Herbert Winlok, director la Metropolitan Museum of Art din New York, concluzionase, chiar la momentul respectiv, că, *"după cum ştie orice băştinaş, cobrele cresc în capetele vechilor regi, ceea ce înseamnă că şarpele regelui atacase mascota arheologilor"(53).* Desigur, Winlok se referise la şerpii *uraeus* care erau montați pe fruntea faraonilor şi pe direcția cărora muritorii nu aveau ce căuta, fără a fi "electrocutați".

Privit din perspectiva jungiană a "sincronicității", evenimentul cu canarul mâncat de cobră a reprezentat, într-adevăr, un semnal destul de serios că lucrurile tind să ia o turnură periculoasă. Se ştie, C. G Jung definea sincronicitatea ca pe o "coincidență semnificativă". Prin sincronicitate se poate înțelege un şir de evenimente fără o cauză aparentă, dar care, în fond, au o motivație ce nu poate fi explicată în mod rațional şi logic. Privit din această perspectivă, întregul şir de evenimente stranii, care a avut loc începând cu momentul descoperirii şi deschiderii mormântului lui Tutankamon, poate fi interpretat prin fenomenul de sincronicitate.

Următoarea victimă după lordul Carnervon a fost Artur C. Mace, arheologul care l-a ajutat pe Howard Carter să spargă zidul camerei mortuare. Artur C. Mace a murit într-o cameră a hotelului Continental din Cairo. Cu câteva zile înainte, el începuse să se plângă de epuizare, murind înainte ca medicii să-i pună un diagnostic.

Următoarea victimă a fost miliardarul americam George Jay Gould, prieten apropiat al lordului George Carnervon. La puțin timp după ce vizitase mormântul lui Tutankamon, G. Gould a fost cuprins de friguri puternice; seara a fost găsit mort.

Un alt englez, industriaşul Joel Woolf, nu a mai apucat să se întoarcă în patrie după ce a vizitat mormântul faraonului; el a murit tn urma unor accese de febră chiar pe vasul care-l ducea înapoi în Anglia.

Anul următor a murit Archibald Douglas Reed, biologul care a desfăşurat bandaletele şi fesele mumiei; accesele de febră violente i-iin provocat acestuia o moarte fulgerătoare, la fel ca şi celorlalte vieitme.

Până în 1929, când, în urma înțepăturii unei insecte, a murit soția lordului Carnervon, lady Elisabeth, nu mai puțin de 22 de persoane care, într-un fel

sau altul, fuseseră asociate săpăturilor, deschiderii mormântului sau contactului direct cu mumia sau cu obiecte din mormânt, au murit în condiții destul de bizare. Dintre acestea, 13 persoane participaseră direct la săpături şi la deschiderea mormântului.

În anul 1929, Richard Bethell, secretarul lui Howard Carter, a lost găsit mort, dimineața, în patul său. Evenimentul a declanşat o adevărată tragedie: auzind vestea, tatăl său s-a sinucis, iar în timpul înmormântării, în drum spre cimitir, dricul a accidentat mortal un copil.

În lunga listă de decese asociată deschiderii mormântului lui Tutankamon, mai poate fi inclus profesorul La Fleur, care a murit a doua zi după ce a vizitat mormântul, în urma unor accese de febră.

Profesorul Jean Dumichem, care în anul 1922 a copiat diferite inscripții din zonă, a fost şi el lovit de aceleaşi misterioase accese de febră, murind, după, cum afirmă gurile rele, într-o stare avansată de demență. În timpul crizelor de febră, Jean Dumichem povestea incredibile evenimente petrecute cu mii de ani în urmă în Valea Nilului.

Howard Carter, deşi o bună perioadă de timp a fost destul de surescitat şi prezenta aerul de epuizare al unui bolnav, a supraviețuit tuturor. El a murit de moarte naturală în anul 1939, după ce, ani buni după descoperirea mormântului lui Tutankamon, Valea Regilor îi devenise un al doilea domiciliu. La fel, fiica lordului Carnervon, Evelyn, care a participat, alături de Carter, la toate operațiunile legate de deschiderea mormântului, a trăit mult timp, stingându-se la o vârstă înaintată.

*

Întrebarea cea mai pertinentă care se poate pune este dacă lunga serie de decese a persoanelor legate, într-un fel sau altul, de deschiderea mormântului lui Tutankamon, sunt întâmplătoare sau nu. Eliminând de la bun început teoria "coincidențelor întâmplătoare", foarte dragă concepției materialiste, fiind vorba despre prea multe cazuri succesive pentru a lua în calcul o astfel de teorie, sincronicitatea fiind mai mult decât evidentă, rămâne de cercetat cauza deceselor.

Printre cele mai verosimile ipoteze ştiințifice, care s-au vehiculat în ultima vreme, se numără ipoteza emisă de dr. George Dern. În 1955 - după cum ne informează Horia Matei -, un membru al Societății Geologice din Rhodesia, care făcea cercetări într-o peşteră situată undeva în Africa centrală, s-a îmbolnăvit imediat după întoarcerea din călătorie. Medicii au diagnosticat pneumonie combinată cu plerurezie. *"Cum tratamentul aplicat nu s-a dovedit prea eficace, a fost consultat un specialist sud-african care, aflând că geologul petrecuse zile întregi în fundul unei peşteri cu lilieci, declară că, după opinia lui, bolnavul era atins de histoplasmoză, boală provocată de nişte spori ce se dezvoltă pe excremente de lilieci şi care, inhalați, se dezvoltă prin țesuturile pulmonare".* (53) Preluând această idee, Dr. George Dern a emis ipoteza că victimele blestemului lui Tutankamon au fost atinse de aceeaşi maladie.

Ulterior, alți cercetători au ajuns la concluzia că nu liliecii *pot fi considerați cauza maladiei, ci un soi de ciupercă, numită cryptococcus neuromices,* care se găseşte din belşug în subterane, în cripte, în peşteri etc,

ai cărei spori pătrund în plămâni şi provoacă leziuni ale țesutului pulmonar. Fiind absorbite în sânge, respectivele toxine acționează asupra sistemului nervos central şi provoacă halucinații asemănătoare celor determinate de acidul lisergic sau de mescalină. Aceşti spori, afirmă specialiştii, îşi păstrează puterea de germinare timp îndelungat, putând provoca "maladii arheologice".

Totuşi, este de remarcat că efectele mescalinei, aşa cum au fost cercetate experimental de Carlos Castaneda (şi descrise în cele mai cunoscute lucrări ale sale: Povestiri despre putere, Cealaltă realitate, Călătorie la Ixtlan etc), nu constau în halucinații - deci, în tulburări psihice -, ci într-o amplificare a acuității psiho-mentale şi în atingerea unor stări modificate de conştiință, ce presupun percepția extrasenzorială.

O altă ipoteză, la fel de interesantă, aparține medicului egiptean Ezzedine Taha, profesor de medicină şi biologie la Universitatea din Cairo, care a consultat un mare număr de arheologi şi de funcționari din muzee. După profesorul Taha, moartea celor atinşi de "blestemul" lui Tutankamon a fost provocată de o serie de viruşi cauzatori de maladii, printre care şi cel numit "Asperillus Niger". După cum afirma profesorul Ezzedine Taha, virusul denumit Asperillus Niger" posedă o capacitate ieşită din comun de a supraviețui în interiorul mumiilor, în mausolee şi piramide, cavouri şi morminte, spații închise în general, o perioadă îndelungată - cel puțin trei-patru mii de ani -, fără să-şi schimbe compoziția şi să-şi diminueze propietățile nocive. (65)

Alți savanți sunt de părere că, în interiorul mormintelor şi în mausolee există viruşi sau bacterii specifice antichității, care, reuctivate şi preluate prin contact direct de arheologi sau de Itincționarii din muzee, pot avea efecte devastatoare asupra sănătății. Un caz mai recent, citat de Paul Ştefănescu (65), pare să clarifice, în felul său, problema. Este vorba despre deschiderea, în 1973, a mormântului regelui polonez Casimir al IV-lea Jagiello, care a provocat 12 decese la fel de enigmatice. Analiza sacrofagului regelui polonez a evidențiat faptul că un microorganism, numit de savanți "Aspergilus flavus", înâlnit în locuri închise, în subterane sau în morminte, ar fi putut cauza decesul celor 12 persoane. Este important de remarcat şi faptul că, în toate aceste cazuri, victimele au decedat datorită unor afecțiuni diferite: cancer, infarct, congestii cerebrale.

"Moartea îl va doborî cu aripile ei..."

Pentru a explica evenimentele tragice ce au urmat deschiderii mormântului faraonului Tutankamon, majoritatea comentatorilor au folosit termenul de "blestem".

Este totuşi de la sine înțeles că termenul de "blestem", în sensul folosit în zilele noastre, nu poate fi aplicat, în sens restrâns, evenimentelor petrecute cu ocazia deschiderii mormântului lui Tutankamon. Termenul de "blestem" implică acțiunea conştientă din partea cuiva. La fel, sintagma "răzbunarea faraonului", folosită foarte des în mass media, pare să fie la fel de improprie.

Pe de altă parte, este la fel de adevărat că nu toate decesele survenite în perioda imediat următoare deschiderii mormântului pot fi atribuite

"blestemului", la fel cum teoria coincidențelor întâmpătoare nu poate fi exploatată decât până la o anumită limită.

Fără nici un fel de îndoială, explicațiile ştiințifice, cele referitoare la bacterii, viruşi şi microorganisme nocive, sunt perfect întemeiate; dar ele nu pot explica întregul mecanism care a provocat moartea brutală a atâtor oameni. Există totuşi şi *altceva* care a declanşat suita de decese brutale în rândul celor care au participat la deschiderea mormântului; acest *altceva* are însă o natură diferită decât implicațiile profane ale termenului de "blestem" folosit în zilele noastre. După opinia noastră, acest *altceva* provine din trecut, din perioada în care trupul defunctului faraon a fost supus procesului mumificării şi ritualului înmormântării.

Raportându-ne strict la procesul mumificării şi la ritualul înmormântării, devine evident că explicațiile ştiințifice sunt valabile până la un anumit punct. Ele sunt necesare, dar nu şi suficiente. Ştiința actuală încearcă să descopere mecanismele prin care, de exemplu, în vechiul Egipt, se realiza mumificarea. Fără nici o îndoială, cercetările ştiințifice pot detecta, la un moment dat, substanțele chimice care permiteau îmbălsămarea, dar este puțin probabil ca ele să aibă vreo utilitate practică sau să elucideze complet procesele complexe care aveau loc atunci. Substanțele chimice reprezentau doar un adjuvant, desigur important, prin care se realiza mumificarea, dar ele nu pot explica totul. Vechile ritualuri nu pot fi interpretate după logica ştiinței actuale, ci după logica celor care le-au aplicat. Altfel, rămân opace, şi nu am putea face altceva decât să le declarăm la nesfârşit "mistere insondabile", "enigme eterne" sau stupidități specifice unui nivel intelectual scăzut.

În elucidarea acestor aspecte trebuie ținut cont în primul rând de faptul că, în vechiul Egipt, la înmormântare, operațiunile cele mai Importante, precum punerea în sarcofag, deschiderea ochilor şi a gurii mumiei, amplasamentul mormântului şi a utilităților sepulcrale, nu constituiau simple acte profane, ci magice, care nu pot fi interpretate în mod corect prin perspectiva concepției materialiste.

Mormântul reprezenta o "lume" închisă, care funcționa altfel decât afirmă concepția materialistă. Mormântul era pregătit de către sacerdoți pentru "milioanele de ani ce vor urma" prin complicate operațiuni magice şi prin ritualuri, nu prin amenajarea profană ori prin înghesuirea într-un spațiu restrâns a unor obiecte de mobilier sau a unor utilități alese arbitrar. Psalmodierea textelor sacre, inflexiunile vocii, magia cuvintelor şi a sunetelor modulate informațional, conjurarea sau invocarea unor entități decorporate (zei), captarea unor curenți telurici, eterici sau astrali, erau elementele prin care, într-un răstimp de şaptezeci de zile de la deces, se pregătea trupul defunctului şi spațiul interior al mormântului.

Nici un obiect dintr-un mormânt nu era pus acolo în mod formal, gratuit sau de amorul artei. Într-un mod asemănător, în creştinismul actual, nimic din ceea ce înseamnă ritualuri de trecere în lumea cealaltă nu este lăsat la voia întâmplării; totul se bazează pe o logică a nevăzutului, care nu are nimic comun cu logica acestei lumi. Chiar dacă, astăzi, s-au uitat semnificațiile originare ale actelor savârşite în timpul înmormântării creştine, nu înseamnă că acestea sunt lipsite de orice semnificație. Astăzi, aceste procedee sunt

îndeplinite numai pentru că "aşa cere tradiția", dar cei care le-au instituit în perioada de început a creştinismului, ştiau cu siguranță care era rostul şi adevărata lor semnificație.

Pentru vechii egipteni nu exista conceptul de estetică, aşa cum este înțeles astăzi. Tot ce realizau preoții îmbălsămători avea un scop religios şi magic. Fiecare obiect, fiecare bandaletă şi faşă cu care era înfăşurată mumia, fiecare talisman şi amuletă, fiecare inel şi bijuterie, avea rolul ei magic bine determinat. De asemenea, nici un elemnt de mobilier nu era aşezat în mormânt doar pentru a face impresie celor care, peste mii de ani, ar fi descoperit amplasarea mormântului. De altfel, vechii egipteni, atunci când pregăteau mormântul, erau convinşi că-l pregătesc "pentru milioanele de ani ce vor veni" şi nici nu le trecea prin cap că, numai peste câteva mii de ani, oameni şcoliți, arheologii, descoperind ascunzătorile lor, vor încerca să-şi facă o idee privind concepțiile lor numai prin inventarierea mobilierului. în vechiul Egipt, nimeni nu era atât de naiv încât să-şi imagineze că defunctul faraon se va trezi cândva, îşi va "pescui" organele interne şi creierul din vasele canopee şi se va apuca să se joace cu bărcuțele în miniatură sau să fabrice bere şi pâine cu ajutorul micilor machete existente în mormânt. Rolul acelor obiecte era cu totul altul.

Se ştie că, în epoca tardivă, nici nu se mai puneau astfel de obiecte în morminte, ele fiind înlocuite, fără rezerve, cu lungi liste, pe care erau desenate sau pictate toate utilitățile de care defunctul avea nevoie pe lumea cealaltă. Procedeul folosirii listelor era utilizat încă din epocile străvechi, pentru oamenii săraci. Preoții făceau slujbele prescrise asupra listei şi, din acel moment, obiectele şi utilitățile înscrise căpătau aceeaşi valoare ca şi obiectele reale. Mai mult decât atât, în virtutea acelei concepții pe care am numit-o anterior "pragmatism metafizic", majoritatea egiptenilor se gândeau încă din timpul vieții la cele veşnice, drept pentru care îşi făceau singuri "cadouri" şi pomeni, care constau în obiecte reale sau simple liste cu cele trebuincioase în lumea de dincolo. Acest procedeu este destul de folosit şi în ziua de astăzi, în mediile creştinismului popular. Mulți enoriaşi creştini îşi dau pomeni încă din timpul vieții sau îşi lasă averile săracilor, pentru a beneficia de ele după moarte.

Obiectele din morminte nu aveau, aşadar, nici un fel de utilitate terestră. Ele aveau importanță numai în măsura în care deveneau suporturi ale obiectelor de care defunctul avea nevoie în lumea de dincolo. Toate obiectele existente în mormânt îşi proiectau magic imaginea în lumea de dincolo. Mormântul era un fel de "ecosistem" magic, în care obiectele, mobilierul, hrana şi băutura, utilitățile existente - bărci în miniatură, instalații de fabricat pâinea şi bere - căpătau consistență pe lumea cealaltă. Dacă mormântul era profanat, fie de hoți, fie de arheologi, iar obiectele erau înstăinate, scoase din contextul magic al mormântului, egiptenii credeau că defuncții vor suferi de sete sau de foame.

Pentru a proteja "ecosistemul" magic al unui mormânt, preoții egipteni fabricau "sisteme de alarmă" sau "bariere de protecție" magică. Barierele de protecție magică erau dispuse concentric; mormântul, sarcofagul şi mumia aveau, fiecare, propriul său sistem de protecție. Mumia era protejată magic

prin talismane şi amulete, sarcofagul, la rândul său, era ca un fel de cetate, relativ inexpungabilă, fiind protejat prin semne, formule şi descântece - aşa numitul "inel magic". La rândul său, mormântul avea propriul său sistem de protecție. Printre piesele de mobilier descoperite în mormântul lui Tutankamon se numără diverse statuete care aveau rolul de a-l apăra pe defunct împotriva profanatorilor de morminte.

Primul nivel de protecție al mormântului îl constituia chiar intrarea. Acolo erau aşezate inscripții. Mulți cercetători au relatat faptul că, pe o tăbliță de argilă, aflată chiar la intrarea în camera mortuară a lui Tutankamon era înscris un avertisment deloc optimist: *"Moartea îl va doborî cu aripile ei pe cel ce va profana mormântul faraonului".*

Fireşte că, în febra descoperirilor, nimeni nu a luat în seamă un astfel de avertisment, dar, ulterior, au fost destui care şi-au amintit de existența sa. Principalul argument al celor care i-au minimalizat importanța a fost că astfel de inscripții apar pe mai toate mormintele - spun ei, "pentru a-i speria pe profanatori". Ca şi cum profanatorii din vechime erau atât de instruiți pentru a şti să citească hieroglifele. Avertismentul, amplasat chiar la intrarea în mormânt, nu trebuie Interpretat numai ca o banală figură de stil sau ca o toană copilărească a vechilor egipteni. Vechii egipteni nu făceau nimic gratuit, iar avertismentul trebuie luat ca atare. Ar fi chiar naiv să credem că egiptenii au aşezat această plăcuță la intrare numai pentru a-i speria pe eventualii profanatori. Astfel de inscripții nu au fost puse acolo pentru a fi citite de cineva sau pentru avertizare. Ele nu erau plăcuțe de genul: "Atenție, cad pietre" sau "Câine rău". Din punctul de vedere al logicii operațiunilor ce se folosesc în cadrul magiei, este evident că plăcuțele cu pricina erau încărcate magic şi aveau valoarea şi caracteristicile unui blestem. Semnificația lor exactă nu e prea greu de reconstituit: blestemau pe cel care va trece dincolo de ele. În ziua de astăzi, în afara mediilor închise ale vrăjitoarelor, în care se practică lucrări magice profesioniste, nu prea se folosesc astfel de procedee, asfel încât plăcuțe de acest gen sunt interpretate de către cercetători precum indicatoarele de circulație.

Al doilea nivel de protecție magică al unui mormânt îl constituie statuetele aşezate la intrare sau foarte aproape de intrare. Pentru concepția materialistă, toate statuile zeilor sunt identice, dar din punct de vedere magic, lucrurile sunt ceva mai complicate. într-un mormânt sunt aşezate mai multe tipuri de statui, dar nici una dintre ele nu are o funcție ornamentală: toate statuile au funcții magice.

În mormintele egiptene erau puse cel puțin trei tipuri de statui. Primul tip de statui reproduc înfățişarea defunctului, ca receptacul al sufletului Ba. Al doilea tip de statui îi înfățişează pe principalii zei psihopompi, sub oblădurea cărora defuncții treceau în lumea de dincolo. Statuile zeilor psihopompi, cam de mărimea unui om, care erau aşezate chiar la intrarea în morminte, aveau rolul de "paznici ai porții" sau "păzitori ai pragului". La intrarea în mormântul lui Tutankamon existau două statui cam de mărimea unui om, un fel de "bodyguarzi", paznici ai mormântului, iar la intrarea în camera tezaurului trona statuia zeului Anubis. Nimeni nu putea pătrunde înăuntru, fără să nu treacă prin fața lor.

În fine, al treilea tip de statui îi înfăţişau pe *uşebti* - servitorii faraonului în lumea de dincolo. Se pare că, într-o perioadă îndepărtată a istoriei umanităţii, la moartea unor şefi sau conducători, aveau loc sacrificii omeneşti: erau ucişi servitorii şi soţiile acestora, pentru a-i sluji acestuia în lumea de dincolo. Ulterior însă, cei care trebuiau sacrificaţi au fost înlocuiţi cu statui din argilă. Uşebtii, micile statui de argilă aveau tocmai rolul de a-l servi pe faraonul defunct în lumea de dincolo. Nu este exclus ca sufletele unor servitori reali să fi fost captate în statui prin procedeul magic denumit "furarea umbrei". Prin "furarea umbrei", sufletul sau dublul energetic al unui om este captat printr-un ritual magic într-un receptacul, cel mai probabil într-o statuie, caz în care omul în cauză moare - se stinge ca o lumânare - în răstimp de trei răsărituri de soare (trei zile).

Toate statuile din morminte erau încărcate prin magie cu energie malefică, capabilă să facă rău oricui s-ar fi încumetat să treacă pragul mormântului. În opinia noastră, ele reprezintă cauza misterioasei serii de decese, cunoscută sub denumirea de "blestemul faraonului".

Procedeul prin care preoţii egipteni "formatau" şi încărcau magic o statuie este asemănător - cel puţin, în principiu - cu procedeul prin care vrăjitoarele Evului mediu încărcau o păpuşă iniigică. Este vorba, în esenţă, despre încărcarea unui suport material .i.iiuia - cu caracteristici magice. Prin ritual magic, i se formează i iiuii un fel de aură energetică "artificială". Această aură “artificială", creată prin magie, posedă caracteristici malefice.

Aura unei astfel de statui seamănă întrucâtva cu aura unui om, cu deosebirea că, în timp ce aura unui om viu este multicoloră, strălucitoare şi în continuă schimbare, aura unei statui "formatată" magic este oarecum statică, semănând cu un norişor omogen, ce învăluie omnidirecţional statuia. Statuia încărcată magic devine o entitate artificială, un *elemental,* un fel de "formă-gând", care are imprimată bioenergetic o anumită vitalitate. Elementalii, potrivit liniarilor de magie şi de ocultism din Evului Mediu, sunt creaţii artificiale, formate prin ritual magic *(elementalii* sunt diferiţi de *elementari,* termen prin care lucrările Evului Mediu desemnau spiritele naturii).

Fiind lipsiţi de inteligenţă - de fapt, nici n-ar avea cum să aibă inteligenţă, fiind structuri matriciale energetico-informaţionale -elementarii se comportă potrivit programului cu care au fost încărcaţi iniţial. Rolul lor este de a reacţiona instantaneu împotriva oricui ar trece pragul mormântului. Din punctul de vedere al unui elementar, profanatorii de morminte sau arheologii sunt acelaşi lucru: inamici care trebuie anihilaţi. Ei se comportă precum alarmele cu senzori din ziua de astăzi, ce se declanşează în momentul în care un intrus pătrunde în raza lor de acţiune. Prin reacţia lor malefică, fiind imitatorii unor energii otrăvite, ei acţionează orbeşte asupra oricărui intrus care le încalcă teritoriul.

Existenţa unor figurine magice, paznici ai mormintelor, a fost cunoscută în toate ţările şi în toate epocile: în antichitate, în Evul Mediu, ca şi în timpurile moderne. Basmele şi legendele îi pomenesc destul de des. Astfel, în *Cartea celor o mie şi una de nopţi* - care, dincolo de aspectul romanesc, ascunde multe taine - apar elementari care păzesc comori sau sunt închişi în amfore. în Evul Mediu, zmeii şi balaurii erau consideraţi paznici ai comorilor,

ai mormintelor sau ai locurilor sacre. Majoritatea relicvelor trecutului sunt contaminate de forțe magice, care reacționează orbeşte, violent şi distrugător, indiferent dacă se crede sau nu în existența lor.

Fără nici o îndoială, după trei mii de ani, energia cu care au fost încărcate statuetele s-a diminuat considerabil, dar se pare că, în cazul mormântului lui Tutankamon, singurul mormânt descoperit intact, încă erau suficient de puternice pentru a ucide mai multe persoane. Cine ştie ce au pățit profanatorii de morminte, în veacurile trecute ! Felahii egipteni povestesc multe evenimente care stârnesc groaza - poveşti de adormit copiii, după concepția materialistă -despre profanatorii care şi-au găsit un sfârşit tragic în împrejurări misterioase. Primii care au căzut victime acțiunii malefice a statuilor care îndeplineau funcția de "gardieni ai pragului" din mormântul lui Tutankamon, au fost persoanele mai slabe bioenergetic sau persoanele mai în vârstă, al căror sistem imunitar era deficitar. Cei tineri şi puternici au rezistat mai mult, deoarece aura lor, potențialul lor bioenergetic, structura psihomentală şi spirirualã erau suficent de puternice pentru a se apăra de asfel de atacuri. De exemplu, lordul Carnervon şi câțiva dintre colaboratorii săi mai bătrâni n-au putui face față unei agresiuni magice. În schimb, persoanele mai puternice din punct de vedere bioenergetic, precum Howard Carter sau Evelyn, fiica lordului Carnervon, au supraviețiut. Tulburările psiho-somatice de care, la un moment dat, a suferit Howard Carter, arată că şi el a fost lovit bioenergetic, dar că organismul său puternic a reuşit să facă față situației de criză. Nu este exclus să fi fost apărat de cineva din anturajul său (sau chiar de o entitate transfizică).

Agresiunea energetică, datorată unor forțe malefice, nu provoacă o boală anumită, aşa cum s-ar aştepta cei care resping aprioric această idee, şi care aduc ca principal argument faptul banal că din punct de vedere medical, fiecare victimă a "blestemului" a avut alt diagnostic. Practic, toți cei atinşi de "blestemul" faraonului, au prezentat simptome de febră, anemie, tulburări psihice, lucinații. Aceasta înseamnă că sistemul imunitar al organismului s-a prăbuşit datorită acțiunii bioenergetice asupra câmpului auric - eteric şi astral -, ceea ce vechii egipteni numeau Ka şi Ba. Fiind pus unui atac magic, care a afectat imunitatea bioenergetică, partea cea mai slabă sau cea mai bolnavă a trupului s-a îmbolnăvit prima, iar diagnosticul, corect din punct medical, nu putea fi decât existența unei infecții, viroze, pneumonii, stop cardiac etc.

Nu este exclus, de asemenea, ca multe din ciupercile ravitoare - cele de genul *cryptococcus neuromices* -, găsite în morminte, să fie chiar epifenomenele sau rezultatul unor acțiuni magice de mare amploare. Se ştie foarte bine în mediile vrăjitoarelor că orice acțiune magică sau bioenergetică creează posibilitatea apariției unor bacterii sau viruşi nocivi. Multe din locurile "bântuite" sau nefaste, casele, cimitirele, mormintele sau castelele în care au avut loc evenimente dramatice sau în care s-a desfăşurat o activitate magică, excelează prin existența unor bacterii, microorganisme şi viruşi deosebit de periculoase. Chiar şi buruienile din astfel de locuri, care cresc haotic şi au un aspect dezolant, par a fi influențate – în pecial datorită "sensibilității plantelor" - de nivelul şi de calitatea bioenergetică a locului. Orice fenomen bioenergetic sau magic are corespondențe la nivelul fizic. Bacteriile sau viruşii nu

reprezintă însă cauza, ci epifenomenul activităților sau evenimentelor dramatice sau malefice, a practicării magiei negre sau necromanției.

Probabil că multe dintre obiectele - suporturile fizice ale unor acțiuni magice - scoase din mormântul lui Tutankamon au reacționat magic şi după expunerea în muzee. Intrând în contact cu mulți oameni, efectele n-au mai fost însă la fel de puternice, încât să provoace decese în serie şi să capteze atenția opiniei publice şi a mass mediei. Efectele lor malefice s-au disipat datorită mulțimii vizitatorilor, iar acțiunea directă s-a diminuat, astfel încât cei afectați, în loc să fie ucişi, precum cei care au intrat pentru prima dată în contact cu ele, s-au ales numai cu simple dureri de cap sau cu Indispoziții trecătoare.

Capitolul 5
CĂLĂTORIA SUFLETULUI DUPĂ MOARTE

"Ieşirea la lumină"

Ultimul act al unei înmormântări în vechiul Egipt, ceremonia "deschiderii gurii" era urmată, în epoca tardivă, de punerea unui ban - obol sau ort - în gura defunctului. Istoricul Diodor din Sicilia afirma că obolul sau ortul era pus în gura defunctului pentru ca acesta să plătească barcagiului care-l transporta cu luntrea pe celălalt tărâm.

Ceremonia deschiderii gurii se efectua şi statuilor zeilor, fiind cel mai important procedeu magic prin care sufletul Ba al unui zeu era invocat să ocupe o statuie şi să se manifeste în lumea fizică.

În cazul defuncților, ceremonia deschiderii gurii, în afara faptului că permitea sufletului să părăsească trupul, permitea şi transferarea conştiinței terestre, a memoriei şi a individualității la nivelul sufletului Ba. Sufletul Ba, afirmau vechile papirusuri, devenea atunci stăpân pe "limba şi pe inima sa".

Cartea morților descrie deschiderea gurii ca pe un eveniment sublim. După actul morții, sufletul Ba al defunctului se trezea brusc la o nouă viață - viața de suflet decorporat. *"Salut, o, Prinț al Luminii; tu care luminezi Sălaşul Beznelor; Priveşte, sosesc în fața ta, sfințit, cu gânduri curate. Ce vreau eu? Să-ți întorci cele două brațe pe spate. Eliberat de păcatele venite de la strămoşii tăi. Dă gurii mele Puterea Cuvântului, pentru ca atunci când noaptea și ceața domneşte, inima mea să ştie încotro porneşte. Iată, mă înalț pe cerul universului ce ne luminează. La fel ca Oul cosmic, înconjurat de raze. Puterea gurii mele să-mi fie redată. Pentru a-i răspunde Domnului de dincolo, când va fi întrebată. Cu Cuvintele Puterii".*

Aşa grăieşte sufletul defunctului, după cum ne informează *Cartea morților,* în dorința sa nestăvilită de a-şi recăpăta "puterea gurii". Este impresionantă şi descrierea potrivit căreia defunctul se vede pe sine ca pe un "ou", înconjurat de raze, care se înalță pe cerul Universului. Aceasta demonstrează că defunctul se vede pe sine sub forma unui duh - oul

înconjurat de raze -, care se mişcă în lumea de dincolo, descriere care nu are nimic metaforic.

După deschiderea gurii, sufletul, eliberat de trup, îşi începe lunga călătorie către "lumina zilei". Străbaterea lumii de dincolo, cel puțin a zonelor ei inferioare, presupune multe piedici, capcane şi greutăți. Prima încercare serioasă are loc la puțin timp după ce sufletul Ba al defunctului se separă de trup, în timpul ceremoniei deschiderii gurii.

Sufletul defunctului se găseşte dintr-o dată în fața unei ape mari, a unui lac sau fluviu, care se întrezăreşte printre norii de ceață ce plutesc grei, învăluind totul. Defunctul nu vede decât nori pâcloşi, fum şi ceață, care par să acopere decorul dezolant, lipsit de orice urmă de vegetație. După ce "privirea" i s-a obişnuit cu stranietatea ținutului, cu o imensă uşurare, defunctul zăreşte aproape de malul apei o umbră nemişcată şi tăcută, aşteptând lângă o luntre priponită de țărm. Defunctul se îndreaptă spre silueta nemişcată, recunoscându-l pe zeul Anubis (după alte surse este vorba de zeul Thoth). Acesta îl priveşte fix pe defunct, invitându-l să urce în barcă. O dată urcat în barcă, defunctul este descusut de zeu cu privire la existența sa terestră, ce abia s-a încheiat. Defunctul încearcă să-l convingă pe zeu că în timpul vieții terestre a săvârşit multe fapte bune, asigurându-l că merită să fie trecut "dincolo". Negocierile dintre defunct şi zeu sunt lungi şi obositoare. Zeul pare să nu se grăbească, inventariind metodic faptele bune şi rele ale defunctului. În schimbul ortului, până la urmă, zeul se lasă înduplecat şi-l trece pe defunct dincolo, pe "tărâmul celălalt", acolo unde defunctul trebuie să pătrundă prin temutele porți. Prima poartă este străbătută relativ uşor. Nu este nevoie de rostirea unor "cuvinte de putere", pentru că, fără să fie rugați, zeul Geb (zeul pământului) trage zăvoarele Porții Pământului şi zeița Nut (zeița cerului) sau însuşi Ra trage zăvoarele Porții Cerului.

Deşi, inițial, defunctul plecase plin de încredere în sine, acum, în prima zonă a lumii de dincolo, începe să-şi piardă conştiința identității şi memoria vieții terestre. *"Ajutați-mă să ridic această ceață care mă împresoară din toate părțile. După ce mă simt că sunt amețit şi că mi-e greață, inima mea se trezeşte la viață",* spune defunctul atunci când ia contact cu lumea de dincolo.

Acum defunctul este întâmpinat de demonii Amduatului. Cei mai periculoşi sunt demonii roşii, slujitorii fideli ai lui Seth, ucigaşul lui Osiris: demonii cu chip de crocodil şi demonii fioroşi mâncători de oameni, care pândesc la fiecare pas. Aparițiile lor terefiante, care impută defuncților care trec prin "zona" lor păcatele săvârşite în timpul vieții terestre, stârnesc teamă. "Cuvintele de putere" rostite pe un ton ferm, descântecele şi invocațiile adresate zeilor protectori alungă aceste ființe ale întunericului.

Defunctul străbate mai întâi *Re-Staul,* zona infernală, aflată în regiunile subpământene, dincolo de pragul orizontului de apus, unde mişună forme terefiante şi monştri groaznici la înfățişare. Apoi, drumul urcă lin până dincolo de lacul de foc - locul purificării. Demonii arată defuncților păcatele comise, frecându-şi mâinile în aşteptarea unei "prăzi" gustoase.

In cele din urmă, defunctul ajunge în *Sala lui Maat* sau *Sala celor două Maat* (Adevărul-Dreptatea), unde are loc Judecata sufletelor. Suflete miloase preiau defunctul dezorientat şi-1 conduc în fața zeului Anubis, cel cu chipul

de şacal. După ce-1 chestionează pe scurt, informându-se dacă defunctul cunoaşte "cuvintele de putere" necesare pentru a intra în Sala celor două Maat, Anubis îl conduce în fața judecătorilor.

Sala lui Maat, deşi este reprezentată printr-o sală imensă, nu este o sală în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă o zonă ortoexistențială.

Pentru început, defunctul, "cu spaima în oase", se prezintă şi se prosternează înaintea tronului zeului Osiris. Osiris nu participă efectiv la judecată, ci doar veghează ca aceasta să se efectueze potrivit Ordinii cosmice. De fapt, pe reprezentările de pe pereții mormintelor, Osiris nu apare niciodată mişcându-se sau efectuând o activitate. Prezența sa este însă suficientă pentru ca totul să se desfăşoare potrivit normelor.

În Marea Sală a lui Maat, se află patruzeci şi doi de demoni-judecători ce formează "consiliul zeilor". Alătuiri de ei se află zeul Anubis, zeul Thoth şi balanța cu care se va face cântărirea „inimii"defunctului. Lângă balanță stă un demon cu chip de crocodil cure aşteaptă o "pradă grasă", un suflet de păcătos găsit impur pe care să-I înghită. Zeița Maat, Adevărul-Dreptatea, reprezentată printr-o pană, este prezentă pe unul din talerele balanței, pentru a contrabalansa confesiunea şi, mai ales, faptele defunctului.

Mai întâi, Anubis îl prezintă pe defunct celor patruzeci şi doi de demoni-judecători ale căror nume sugestive, *Cel ce suge sângele, Cel ce mănâncă intestinele, Cel ce striveşte oasele,* provoacă defunctului o frică lesne de înțeles. La îndemnul lui Anubis, cei patruzeci şi doi de demoni-judecători îl "miros" pe defunct. *"Inspirați mirosul acestui om -* se adresează zeul Anubis celor patruzeci şi doi de demoni-judecători - *vi se pare că este unul dintre voi ?".*

După ce demonii-judecători consimt că defunctul face parte dintre ei, defunctul are cuvântul pentru a se adresa celor prezenți: *"Închinare, mare zeu, Domn al Adevărului şi Dreptății, Stăpân atotputernic! Iată, mă înfățişez înaintea ta! Îngăduie, frumusețea ta strălucitoare să o pot contempla ! Cunosc numele tău magic, ca şi al celor patruzeci şi doi de judecători, care în vestita Sală a lui Maat, Adevăr -Dreptate, te înconjoară. În ziua în care, înaintea lui Osiris, păcatele se măsoară"* - stă scris în Cartea morților.

În continuare, adresându-se fiecărui demon-judecător în parte, defunctul se confesează. Aceasta este ceea ce egiptologii au denumit confesiunea negativă". Defunctul neagă că ar fi săvârşit anumite păcate. Aşa cum ne informează Cartea morților, el se adresează fiecărui judecător în parte, pentru că fiecare judecător are în pază un singur păcat. *"Niciodată contra omului n-am păcătuit, nici părinții sau rudele nu le-am batjocorit. N-am înlocuit adevărul prin strâmbătate. Cu oameni răi n-am avut de-a face. In viața mea n-am făcut crime, pe slugi nu le-am bătut. Dispreț pentru zei n-am nutrit. Pe nevoiaşi nu i-am lipsit de bunul lor. Nu am trăit în desfrâu. Nu am maltratat pe cineva. Inima mea detestă orice brutalitate. Nu am furat. Nu am ucis nici un semen. N-am înşelat, nu mi-am însuşit ceea ce aparține zeilor. Pe semenii mei nu i-am lipsit de cele ale gurii. Pe nimeni n-am lăsat să moară de foame. N-am sărit niciodată la bătaie. Nu am ucis animalele din temple. N-am aruncat blesteme pentru un păcat care m-i s-a făcut. N-am păcătuit prin*

adulter. In singurătate am fost tot timpul cast. Niciodată n-am terorizat oameni

Această lungă "confesiune negativă" era spusă de defunct în fața celor patruzeci şi doi de demoni-judecători. Ea reflectă un cod moral bine structurat, cod de care, în timpul vieții, trebuia să țină seama orice muritor.

La sfârşitul confesiunii, defunctul afirma în fața judecătorilor că este curat şi că merită să intre în zona ortoexistențială patronată de lui Osiris. *"Sunt curat ! Sunt pur!"* strigă defunctul adresându-se celor prezenți. El îi mai anunță pe judecători că le cunoaşte numele adevărate şi cere clemență. *"O, voi zeități care şedeți în marea Sală Adevăr-Dreptate. Eu vă salut. într-adevăr, eu vă cunosc, şi numele voastre eu le cunosc pe toate. Nu mă dați cuțitului de călău. Şi nu stăruiți asupra păcatelor mele pe lângă Domnul şi Stăpânul care vă este zeu".*

Urmează apoi ceea ce la vechii greci a primit numele de *psychostasie* - cântărirea inimii. Psychostasia dovedeşte că, la urma urmei, confesiunea negativă sau cunoaşterea magică a "cuvintelor de putere" nu valorează nimic dacă inima nu este "curată".

Psychostasia

După confesuinea negativă, în Marea Sală a lui Maat, zeul Anubis aşeza inima defunctului pe un taler al balanței pentru a-i cântări păcatele. Pe celălalt taler al balanței stătea chiar zeița Maat, reprezentată pe frescele de pe morminte printr-o pană sau printr-o femeie cu genunchii la piept. Alături, zeul Thoth, scribul zeilor, nota rezultatul în Cartea sa. În Cartea lui Thoth sunt notate numele reale, numele de spirit, ale tuturor entităților. Numele adevărate, de spirite și nu de persoane *(persona,* la vechii latini, însemna mască), erau considerate sacre de vechii egipteni; cunoaşterea lor echivala cu deținerea puterii magice de a acționa asupra lor. Numele de persoană nu avea nici o însemnătate, constituind numai aspectul exterior al ființei.

Dacă inima era găsită plină de păcate, atunci era aruncată monstrului cu cap de crocodil şi corp de hipopotam, numit sugestiv "Cel ce mănâncă morții", care veghea lângă balanță şi care abia aştepta, cu o poftă sadică - dacă e să dăm crezare "Cărții morților" - să înfulece inimile păcătoase. Dacă însă inima era găsită curată, fără de păcate, defunctul era dus de Horus în fața lui Osiris. *"Vin la tine Onopis, şi îți aduc pe ...(urmează numele real al defunctului, numele de suflet şi nu numele de persoană), a cărui inimă a fost găsită curată la cântărire şi căruia nu i-a fost găsită nici o vină din partea unui zeu sau a unei zeițe ca fiind păcătos. Thoth l-a rânduit în Cartea sa şi zeii au spus despre el: calitatea lui de drept este întru-totul confirmată. Pâinea şi berea ce i se dă de Onophis i se va hărăzi lui"* - stă scris în Cartea morților.

Cei găsiți "drepți" "curați", "puri" la Judecata din Sala lui Maat - sau "justificați"; hieroglifa **h r w** = a cărui voce a fost găsită adevărată - aveau, din acel moment, accesul asigurat în lumea lui Osiris-Onophis.

Totuşi, numai o mică parte dintre oameni erau găsiți "drepți" sau "justificați". Oamenii, atunci ca şi acum, nu erau nici buni, nici răi. Erau "căldicei", pentru a folosi o expresie din Apocalipsa. Oamenii erau - sau sunt -

aşa cum îi ştim, cu păcatele lor, mai mari sau mai mici. Cu păcatele omeneşti inerente unei ființe umane, în nici un caz nu se putea pătrunde în zona ortoexistențială stăpânită de zeul Osiris. Acolo nu puteau pătrunde decât cei purificați (potrivit normelor egiptene).

Dar ce se întâmpla cu ceilalți oameni, a căror inimă era devorată de hulpavul demon cu cap de crocodil şi corp de hipopotam, căci numărul celor respinşi era, fără nici o îndoială, destul de mare ? Exegeții moderni, bucuroşi că au descoperit în sfârşit o fărâmă de concepție materialistă, "rațională", în noianul de "fantasmagorii spiritualiste" ale vechilor egipteni, au tras concluzia că defuncții găsiți impuri la Judecata inimii din Sala lui Maat erau aneantizați.

Explicația este, şi în acest caz, de natură ezoterică: vechii egipteni făceau distincție între două aspecte ale inimii. în vechile texte egiptene şi, mai ales, în *Cartea morților,* există două denumiri care desemnează "inima": **"ib"** şi **"hati"**. Nu poate fi vorba despre două inimi diferite, aşa cum afirmă unii comentatori moderni, ci, mai degrabă, despre două centre distincte ale ființei.

Se ştie că, pentru vechii egipteni, inima era sediul gândirii, voinței, memoriei şi a conştiinței, ceea ce înseamnă că inima nu era înțeleasă într-un mod profan, ca organ fizic. Este vorba, în primul rând, despre un concept metafizic care nu are nimic de-a face cu inima fizică. Termenul de inimă, folosit de vechii egipteni, s-ar potrivi mai bine expresiei moderne de "inimă a ființei". Când omul, atunci când este supărat, spune că "îl doare inima" nu se referă la inima trupească, ci la centrul său sufletesc.

Primul aspect al centrului sufletesc al unei ființei omeneşti era aşadar desemnat prin termenul "ib". Vechii egipteni afirmau că inima "ib" provine de la zeul Nut, Cerul; deci este vorba despre o "inimă" cerească, un fel de contraparte spirituală. în schimb, despre cel de-al doilea aspect, pe care-1 desemnau prin termenul "hati", vechii egipteni afirmau că provine de la zeul Geb, Pământul; deci este vorba despre o parte telurică, terestră, a ființei omeneşti.

Inima "ib" poate fi localizată în sufletul Ba, deci în corpul astral (în suflet). De fapt, "ib" este punctul central al lui Ba. Ib este sediul dorințelor, aspirațiilor, voinței, lucidității şi conştiinței - într-un cuvânt, este personalitatea omului care supraviețuieşte morții, "perispiritul" defunctului, cum i se spune astăzi în mediile spiritiste. Spre deosebire de "ib", inima "hati" reprezintă suma experiențelor din timpul vieții terestre. "Hati" poate fi considerată subconştientul, adică sediul în care sunt depozitate experiențele.

Este interesant de remarcat că numai inima "hati" era judecată şi cântărită în procesul psychostaziei. Inima "hati" este acea parte a ființei omeneşti care trebuia să dovedească judecătorilor că în timpul vieții a fost "ascultătoare". Textele egiptene amintesc de temerea defuncților ca inima "hati" să nu le fie furată sau schimbată cu una mai plină de păcate pe drumul spre judecata din Sala lui Maat.

Misterul este astfel elucidat: monstrul cu chip de crocodil devora numai inima "hati", nu şi inima ib, care constituia centrul spiritualal ființei omeneşti. Inima "hati" era formată din noxele psiho-spirituale şi din "reziduurile karmice" ale existenței terestre. Aceste păcate şi noxe psiho-spirituale erau blocate de demonul cu cap de crocodil care "le mânca" grabnic.

Aşadar, monstrul cu cap de crocodil juca rolul "păzitorului pragului". Cei respinşi, a căror inimă "hati" era mâncată de monstrul cu cap de crocodil erau probabil trimişi în palierele inferioare ale Amduatului - situate de vechii egipteni sub pragul "orizontului de apus", în interiorul pământului sau în regiunea infraeterică denumită deloc metaforic "Lacul de foc". Acolo, ei subzistau ca "umbre rătăcitoare", lipsite de memorie, voință, conştiință şi identitate.

Defuncții din aceste locuri întuneacate aveau doar o conştiință vegetativă. Lipsiți de inima "hati", care era sediul memoriei existenței terestre, aceşti defuncți nu puteau păstra amintirea a ceea ce au fost în lumea fizică sau a ceea ce au făcut: erau lipsiți de "nume" şi de identitate, deci de toate atributele unei "persoane". (chiar dacă, spiritual, subzistau, rămânând fără inima hati, ei erau despuiați de deprinderi, obiceiuri, stări voliționare, ambiții sau dorințe. Ceea ce persista era numai canavaua pe care erau modulate aceste stări. Astăzi, un individ lipsit de aceste caracteristici specifice personalității intră lejer în categoria alienaților mintali. Un astfel de om este inconştient, depersonalizat, amorf.

Cei a căror inimă a fost găsită "curată" aveau însă accesul liber în *Amenti.* Pentru vechii egipteni, "preafrumosul Amenti" peste care stăpânea Osiris, era format din mai multe regiuni: Sekht Ianru sau Câmpiile joncilor, Sekht Iaru sau Câmpiile preafericiților, Sekht Hotep sau Câmpiile păcii.

Capitolul 6

INIȚIEREA

Moartea şi inițierea

Spiritul vechilor texte sacre egiptene este încă inaccesibil, deşi mai toate textele importante au fost traduse în principalele limbi moderne. *Cartea egipteană a morților (Cartea pentru ieşire la lumina zilei)* rămâne una din cele mai enigmatice lucrări care au străbătut timpurile până în zilele noastre. în epoca actuală, mulți cercetători vorbesc despre *Cartea egipteană a morților* ca despre un amestec eterogen de speculații pseudometafizice, de ritualuri magice, formule, procedee catartice dispuse neîngrijit, într-o ordine incoerentă.

Trebuie să ne ferim însă, după cum remarca Jean M. Riviere, de judecăți care privesc cu dispreț forme de gândire care, deocamdată, ne scapă. *"Nu gramatica este cea care ne împiedică ... Ea este, în general foarte simplă, sensul cuvintelor este cunoscut şi, totuşi, se întâmplă deseori ca o frază uşor de tradus să ne prezinte o idee bizară, ce pare puerilă, ca să nu spunem de-a dreptul prostească. Nu am descoperit aceste adevăruri pentru că nu cunoaştem destul de bine modul în care egiptenii redau ideile abstracte. Traducerea Cărții morților este provizorie în multe privințe* (15)".

Dar poate că nu numai dificultățile legate de limbă împiedică descifrarea corectă a *Cărții morților* - ca şi a multor scrieri ale niiiichității - ci, mai ales, conținutul ezoteric al acestora, precum şi luptul că ele se referă la aspectele ortoexistențiale ale cosmosului, despre care "sacerdoții" moderni ai cuvântului, traducătorii, nu au i unoştință. Din acest motiv, Osiris a devenit, în tălmăcirea modernă, leul vegetației, al viței de vie sau al pomilor înfloriți, Ra a devenit Soarele fizic, iar traiectul defuncților după moarte este interpretat ca liind produsul unei imaginații bolnăvicioase. Pe de altă parte, devine ilin ce în ce mai clar faptul că vechile scrieri arhaice nu pot fi descifrate pe baza concepției materialiste care poate fi aplicată, în cel mai fericit caz, unor aspecte ale lumii materiale, ci doar pe baza concepției transcedental-ezoterice, singura care poate oferi o interpretare coerentă.

De asemenea, este foarte posibil să existe în *Cartea pentru ieşire la lumina zilei* o ordine cifrată a evenimentelor descrise, accesibilă numai inițiaților. Citirea cifrată, lecturile secrete, erau destul de răspândite în antichitate, cu atât mai mult cu cât aspectul izoteric al religiei egiptene era exprimat la lumina zilei, fără a fi însă dezvăluit. Acelaşi lucru era valabil şi pentru grupările ezoterice ale Evului mediu - alchimişti, cathari, rosacrucieni, templieri etc-, care, datorită persecuțiilor, sau pur şi simplu pentru a păstra nealterat fondul doctrinar şi pentru a-l feri totodată de ochii profanilor, învăluiau textele într-un simbolism inaccesibil neinițiaților.

Înainte de toate, trebuie remarcat faptul că, la fel ca multe alte inscrispții de pe pereții templelor, *Cartea egipteană a morților* nu se referea numai la defuncți, ci şi la oamenii vii- în speță, la *neofiții* sau la *mystii* care parcurgeau procesul inițierii. în măsura în care servea drept ghid defuncților în lumea de dincolo, Cartea morților servea drept ghid şi inițiaților. Faptul că descrierile *Cărții pentru ieşire la lumina zilei* nu se referă numai la defuncți, este dovedit şi de unele scene pictate pe pereții templelor, care înfățişează un preot ce poartă masca unui zeu făcând anumite gesturi magice deasupra unei ființe omeneşti, culcate pe un pat sau într-un sarcofag. In acest sens, inițiatul grec Plutarhos, unul din marii inițiați ai grecilor, bun cunoscător al tainelor vechilor misterii egiptene, afirma, foarte tranşant, că *"la ceasul morții, sufletul resimte aceleaşi impresii ca şi cei care sunt inițiați în marile misterii".*

Orice inițiere pleacă de la premisa că dincolo de aspectul material al cosmosului se află un alt aspect, cel ortoexistențial, care nu poate fi cunoscut decât la capătul unui proces inițiatic. Inițierea are ca scop depăşirea stării normale, pentru a face cu putință trecerea spre stări superioare de conştiință. Toți oamenii poartă în ei, în stare potențială, anumite aptitudini şi capacități spirituale care, prin inițiare, pot fi puse în stare de funcțiune. Pentru psihananliza modernă, evoluția omului cu tot ce implică ea, reprezintă un "proces de evoluție" care conduce, în final, la "realizarea Sinelui". Privită din această perspectivă, inițierea nu reprezintă altceva decât un proces accelerat prin care omul poate atinge capătul procesului de evoluție într-un răstimp scurt. În mod metaforic, se poate compara evoluția individual-umană cu un munte înalt, ale cărui piscuri se pierd în nori. Fiecare ființă omenească are imprimat în structura proprie, ca un instinct teleologic, misiunea de a atinge vârful cel mai înalt, acela care, de la baza muntelui, nici nu se vede. Este

alegerea fiecărui om dacă să se grăbească sau să meargă lent, dacă să escaladeze muntele sau sau să-l urce pe cărări line, bătătorite. Majoritatea oamenilor urcă lin muntele, pe cărări ştiute de toți, în serpentine largi. Acest traseu, cu puncte de marcaj şi cu indicatoare relativ sigure, necesită însă un răstimp îndelungat. Inițiații sunt acei solitari care se încumetă să urce pieziş, pentru a ajunge la piscul care se pierde în nori. Ei sunt adevărați alpinişti spirituali, care urmează potecile trasate în zorii istoriei de marii specialişti ai sacrului.

De-a lungul timpului, metodele şi mijloacele folosite în scopul experimentării unor stări de conştientă superioare (şi, în sens larg, paranormale) au diferit, ceea ce a creat impresia că există mai multe scopuri ale inițierii. La această impresie a contribuit şi faptul că unele forme de inițiere au căutat, în paralel, cucerirea unor puteri psiho-mentale sau magice (denumite *sidhisuri* în vechile scrieri indiene). Aceasta a constituit, de fapt, o derogare, de multe ori periculoasă, de la scopul inițierii; ea a dus, în cele din urmă, la proliferarea unor forme de magie neagră.

În vechiul Egipt, în general, procesul inițierii avea loc în temple. Obiectul inițiereii era cunoaşterea aspectului ortoexistențial al cosmosului şi, în acest context, cunoaşterea activității zeilor. în mare, zeii contactați pe cale inițiatică de inițiații egipteni erau cei care se manifestau pe nivelurile inferioare ale cosmosului spiritual — pe nivelul infraeteric sau eteric. în marea majoritate a cazurilor, era vorba despre ființe zeieşti din categoria celor pe care concepția ezoterică creştină le-a definit ca fiind luciferice.

Metodele de conectare la aspectele ortoexistențiale ale cosmosului erau destul de diferite, astfel încât nu se poate vorbi despre o metodă standard. Se poate totuşi vorbi despre o anumită "coloratură" specifică inițierii egiptene. în vechile inițieri egiptene se ținea cont, în primul rând, de caracterul, de personalitatea şi de aptitudinile native ale neofiților. în al doilea rând, avea o mare importanță tipul de templu unde avea loc inițierea, tipologia zeului sub patronajul căruia se afla templul şi, mai ales, sistemul de practici inițiatice folosit acolo. Contactul cu zeii infraeterici era foarte important pentru vechii inițiați egipteni, care căutau să le afle numele adevărate, secrete. Cunoaşterea numelui adevărat al unui zeu permitea inițiatului să-l invoce de câte ori dorea. Este cunoscut faptul că numele reale ale vechilor zei erau cunoscute numai de sacerdoții şi de inițiații de rang înalt. Numele curente, folosite în cultul public, erau simulacre. Se pare că doar marele preot al unui templu cunoştea numele real al zeului patron, pe care avea voie să-l rostească numai în cadrul slujbelor efectuate în fața statuii din Sanctuorum, în timpul ceremoniei "deschiderii gurii". Rostirea numelui real însemna conjurarea zeului şi avea drept scop coborârea sa instantanee, ca sullet Ka sau Ba, în statuie.

Numai cei deja inițiați puteau suporta contactul aurie cu sufletului Ka sau Ba al unui zeu incorporat pe cale magică într-o statuie. Neinițiații n-ar fi putut suporta un asemenea contact. De altfel, nici cei care luau parte în mod curent la ritualul din temple nu erau scutiți de accidente. într-o religie în care contactul cu zeii infraeterici se realiza prin mijloace magice, orice greşeală de ritual putea costa scump.

În antichitate, instituția inițierii era destul de puțin cunoscută în mediile laice şi, uneori, chiar şi în cele sacerdotale de rang mai mic. Inițierile aveau loc în zonele cele mai ascunse ale marilor temple, în încăperi denumite *sala misterelor* sau *camera inițierii.* Teoretic, orice egiptean se putea prezenta la preoții hierofanți pentru a fi inițiat. In realitate, lucrurile erau ceva mai complicate. Candidații erau aleşi cu grijă şi supuşi unor probe severe. Abia după susținerea "examenului" de intrare, neofiții erau acceptați şi declarați apți pentru a fi inițiați. Fiecare templu avea propriul său sistem de învățământ şi de inițiere, în funcție de caracteristicile zeului patron al templului. Se considera că zeul însuşi face inițierile, iar preoții supraveghetori, hierofanții, erau numai mandatarii lui lumeşti. Fiecare hierofant purta pe chip masca zeului protector.

După toate datele existente astăzi se pare că, în afara templelor, aveau loc inițieri şi în marele complex arhitectonic cunoscut sub numele de Labirintul de la Memphis. După informațiile călătorilor greci care au vizitat în antichitate Egiptul, Labirintul de la Memphis era un sistem de culoare şi de catacombe subterane, săpate după principiul vaselor comunicante. Labirintul servea, pe de-o parte, unor ascunzători tainice în care erau păstrate comori (diferite "obiecte de putere", pumnale, sceptre, cristale etc) sau suluri de papirus, iar pe de altă parte, servea inițierilor. Formele de inițiere care se practicau în Labirint se bazau pe probe care testau curajul şi temeritatea neofiților.

Unii autori sunt de părere că Labirintul de la Memphis era astfel construit, încât cel care-1 străbătea trebuia să înfrunte pericole cu grad înalt de dificultate. Acestea, de cele mai multe ori, puneau în primejdie viața celor care se încumetau să le înfrunte. Neofiții trebuiau să înfrunte capcane de toate felurile: săli pline cu şerpi veninoşi, trape care se deschideau deasupra unor sulițe înfipte vertical. De asemenea, prin procedee ce țin mai mult de magia neagră, neofiții trebuiau să înfrunte monştri terefianți de natură infraeterică, pe care trebuiau să-i supună. Aceşti monştri nu trebuie considerați a fi doar simple fantasmagorii mito-poetice.

Legenda antică a lui Teseu şi a Minotaurului, a căutării firului Ariadnei în Labirintul din Creta, pare să fie o variantă de inițiere asemănătoare celei egiptene, adaptată la tipul comportamental şi caracterial cretan. Poporul cretan antic era mai deschis unei inițieri mistico-războinice cu caracter eroic şi mai puțin deschis unei inițieri de tip magic, precum era cea egipteană.

Etapele inițierii

Cartea egipteană a morților prezintă, pe de o parte, traiectul fiecărui defunct în lumea de dincolo, iar pe de altă parte prezintă drumul care trebuia parcurs de neofiți în răstimpul inițierii. Cele două procese sunt, în esență, identice.

Deşi întregul ritual egiptean de inițiere a fost ținut secret, se mai pot încă decela, cel puțin în mare, principalele etape. în prima clapă, care începea imediat după ce neofitul era primit într-o şcoală Inițiatică ce funcționa pe lângă un templu, avea loc un lung proces de pregătire care cuprindea exerciții

fizice şi psihice ce întăreau curajul •a alte calități psiho-mentale, absolut necesare.

Perioada de pregătire comporta, de asemenea, purificări, băi rituale, însuşirea unor cunoştințe teoretice cu privire la alcătuirea lumii de dincolo, cu privire la cunoaşterea "geografiei" aspectului ortoexistențial al cosmosului, cu privire la cunoaşterea naturii zeilor și a structurii panteonului. Pregătirea preliminară avea drept scop atingerea unei "stări de grație", fără de care neofitul nu se putea prezenta înaintea hierofanților şi, mai ales, nu se putea prezenta înaintea zeului care patrona inițierea. După etapa pregătitoare, care dura mai mulți ani, urma inițierea propriu-zisă.

În condițiile în care inițierea avea loc într-un templu, neofitul era supus unui ceremonial foarte complex, care începea prin prezentarea sa în fața statuii zeului patron din Sanctuorum. în prima fază a ceremoniei, preoții hierofanți rupeau sigiliile uşii care ducea în Sanctuorum, unde se afla statuia zeului. Prin ritualul deschiderii gurii ți a ochilor statuii, preoții invocau sufletul Ba al zeului să coboare în lumea fizică. După ritualul complex al "trezirii" zeului, neofitul era prezentat, în sfârşit, zeului.

În a doua etapă a ceremoniei, supravegheat îndeaproape de lacerdoți, neofitul se apropia cu sfială de statuia din Sanctuorum, Nuportul terestru al sufletului Ka sau Ba al zeului, se prosterna cu fața în jos, se târa pe burtă, copleşit şi orbit de puterea terefiantă a acestuia. Vechile scrieri egiptene transmit cititorului frica pe care o mcearcau neofiții în fața prezenței sufletelor Ba ale zeilor infraeterici, incorporate în statui. Contactarea zeilor infraeterici ai vechiului Egipt era departe de riturile creştine de mai târziu, în care credincioşii experimentau *unio mystica,* care are la bază apropierea întru iubire față de lisus Hristos-Dumnezeu.

Metodele folosite şi structura eminamente magică a inițierii egiptene confruntau neofiții cu forțele abisale ale subconştientului propriu, cu forțelor dezlănțuite ale inconştientului colectiv, dar şi cu ființele infraeterice invocate. Toate aceste forțe trebuiau subjugate, altfel neofiții ar fi înnebunit sau chiar ar fi murit de groază.

Tot în fața statuii zeului din Sanctuorum, se derula un episod care nu este prea bine cunoscut astăzi: "sărutul pe gură". Nu este clar în ce consta acesta, dar, după toate probabilitățile, este vorba despre transmiterea *animei,* a suflului. In unele variante ale mitului, Osiris era resuscitat de fiul său Horus, printr-un sărut pe gură. Astfel, neofitul, în calitate de Horus, trebuia să-1 sărute pe Osiris. Este posibil, de asemenea, ca ritualul să fi cerut unuia dintre preoți să sărute mai întâi statuia zeului, după care să-l sărute pe neofit. (Ritualul "sărutului pe gură" pare să fi avut o mare răspândire şi la alte popoare în antichitate, fiind apoi preluat de masoni, de rozacrucieni şi de templieri; în epoca modernă s-au uitat funcțiile magice primordiale ale sărutului pe gură, deşi este vorba tot despre o transmitere a animei, a suflului sau a sufletului; bărbatul care sărută o femeie îi transmite acesteia o parte din anima sa, din suflul şi din sufletul său - îi dăruieşte o parte din sufletul său)

In fine, după ritualul de început al "sărutului pe gură", neofitul era dus în Camera inițierii, locul special amenajat în templu, unde avea loc ceremonia inițierii propriu-zise. Probabil că locul de inițiere era foarte apropiată de

Sanctuorum. în Camera inițierii, neofitul era aşezat într-un sarcofag sau pe un altar, pe un postament de piatră sau de lemn, sau chiar pe un pat de trestie.

În decursul procesului inițierii, neofitul era înconjurat şi îndrumat de preoți hierofanți, fiecare hierofant având un anumit rol de îndeplinit. La fel ca şi hierofanții, neofitul era îmbrăcat într-o robă din pânză albă, deasupra căreia avea un şorț din aceeaşi culoare. Orice obiect din metal era exclus. Toți cei prezenți erau raşi pe cap şi pe tot trupul. Pe fețe, preoții purtau măştile zeilor tutelari, sub al căror patronaj avea loc inițierea. Se ardea tămâie, smirnă şi alte substanțe odorante. Unele surse indică faptul că neofitul era învelit într-o piele de animal ucis de curând. Cartea morților aminteşte despre "taina sfântă a pielii".

Neofitul se lungea în sarcofag sau pe patul inițierii, cu capul răsucit spre apus, locul unde sacerdoții considerau că se află lumea de dincolo, Amduatul, şi cu picioarele lipite unul de altul pe toată lungimea lor. Mâinile erau încrucuşate pe piept, invers decât la mumii. Când neofitul se întindea în sarcofag sau pe patul inițierii, mâna dreaptă era pusă peste mâna stângă, ceea ce semnifica naşterea. Practic, neofitul semăna cu reprezentarea lui Osiris de pe picturile murale din morminte, iar poziția lui Osiris de pe picturi avea valoarea unei *asane* sau a unei *mudre (asanele* şi *mudrele,* în cadrul practicilor yoga, sunt poziții corporale statice sau dinamice care, împreună cu folosirea unor tehnici respiratorii complexe de tip pranayama, au rolul de a induce practicanților stări de conştiință paranormale).

Din momentul aşezării în sacrcofagul inițierii, neofitul începea *să* se identifice cu Osiris. El era strigat cu apelativul Osiris sau "cel culcat în mister". Totodată, el se identifica şi cu alți zei: cu zeul Thoth, cu Cerul sau cu Pământul, şi, lucru foarte important, cu stâlpul *djed.*

Djed-ul a fost unul dintre cele mai importante simboluri ale vechilor inițiați egipteni. Dacă pentru istoricii moderni, *djedul* este doar un simplu stâlp ornamental folosit de vechii egipteni pentru propria lor plăcere estetică, pentru concepția transcedental-ezoterică, sensurile sale sunt multivalente. Ca hieroglifă, *djed* însemna stabilitate şi viață lungă. Datorită similitudinii macro-microcosmos, deci în virtutea principiului hologramei, djedul egiptean semnifica, la nivelul macrocosmic, Axix Mundi, axa universului, iar la nivel microcosmic coloana vertebrală a omului. La încoronare, fiecare faraon trebuia să planteze, în mod simbolic, în curtea palatului un djed. în reprezentările de pe pereții templelor, zeul Ptah purta drept sceptru un djed, iar Osiris era adesea identificat cu djedul.

Identificându-se cu Osiris în cadrul procesului inițierii, neofitul trebuia să urce simultan de-a lungul djedului macrocosmic, *axis mundi* - axul lumii care face legătura între lumea materială şi palierele ortoexistențiale ale cosmosului -, dar şi de-a lungul djedului din interiorul trupului - coloana vertebrală. *"Am venit către tine, în inima mea se află adevărul, în inima mea nu se află nimic neadevărat, îngăduie-mi să mă număr printre cei vii, să urc şi să cobor fluviul în alaiul tău " -* rosteşte neofitul, adresându-se zeului Ra, Spiritul Soarelui, după cum stă scris în Cartea morților.

Prin mijloace combinate, magice şi psihosomatice, preoții supraveghetori provocau neofitului o transă cataleptică care, într-un fel,

semăna cu moartea clinică. Transa cataleptică putea fi provocată prin mijloace diferite: hipnoza sau autohipnoza, ingerarea unor droguri, incantații magice cu valoare de mantras-uri. Preoții psalmodiau molcom textele sacre, conducând neofitul spre starea de duh decorporat.

Treptat, neofitul cădea în transă, funcțiile trupului îşi diminuau activitatea, iar starea de veghe se estompa. După intrarea în transă cataleptică, prin psalmodierea textelor sacre şi prin celelalte activități ale hierofanților, neofitul era împiedicat să adoarmă. El trebuia să pătrundă "dincolo" conştient de sine, perfect lucid. Proba somnului era prima probă importantă a inițierii. Ea însemna continuitatea conştientei în lumea de dincolo. In primele momente ale decorporării, senzațiile neofitului erau asemănătoare cu cele ale unui om care moare: toți muşchii, începând de la tălpile picioarelor se rigidizau treptat, un suflu rece urca pe şira spinării spre cap, iar trupul intra într-o stare asemănătoare catalepsiei.

Oricine ar fi examinat trupul neofitului ar fi "constatat" că are în față un cadavru. Hierofanții puteau însă, datorită puterilor magice de care dispuneau, să țină trupul neofitului într-o stare fragilă între viață şi moarte. Ka-ul, corpul eteric se separa parțial de trup, iar Ba-ul, corpul astral rămânea legat de trup prin cordonul de argint -*sutrama* - firul energetic, care pe timpul existenței omului leagă sufletul de trup. Primele senzații încercate de neofit seamănau cu descrierile moderne ale morții clinice sau cu experiențele de dedublare *{put of body experience):* trecerea printr-o poartă, senzația de imponderabilitate şi de plutire, întâlnirea cu zeii.

Rolul antrenamentelor psihice din anii uceniciei confereau neofiților anumite calități, precum curajul, stăpânirea de sine, uciditatea, calități fără de care orice inițiere ar fi devenit, dacă nu fatală, cel puțin periculoasă. Evenimentele, care se derulau cu mare repeziciune, permiteau neofitului să fie conştient de ceea ce i se întâmplă şi să tragă toate foloasele din această încercare.

În această etapă a inițierii, neofitul trebuia să simtă, pe propria lui piele, ce înseamnă moartea şi care sunt percepțiile sufletului imediat după moarte. în urma decorporării, neofitul se vedea "înveşmântat" într-un trup diafan, eterat, asemănător aburului sau *văzduhului,* care plutea deasupra sarcofagului ("văzduhul" este un element metafizic, nu unul fizic). Observându-şi trupul întins în Marcofag, neofitul înțelegea cât de trecătoare este viața trupească. Impresia provocată de observarea propriului trup conducea şi la înțelegerea precarității condiției de suflet încarnat.

Treptat, neofitul părăsea peisajul atât de cunoscut al lumii materiale şi pătrundea printr-o Poartă. Dincolo de Poartă îl aştepta fie zeul Thoth (mesagerul zeilor şi scribul lui Ra; Thoth era zeul care mijlocea trecerea dintr-o lume în alta) ori zeul patron al templului în care avea loc inițierea. După ce testa calitățile şi aptitudinile neofitului, Thoth sau zeul patron al templului îl trecea pe neofit pe "celălalt tărâm" - de fapt, în regiunea ortoexistențială stăpânită de zeul infraeteric sub patronajul căruia se realiza inițierea. Cel mai adesea, neofitul pătrundea în palierul infraeteric, locul în care se manifesta zeul său patron.

O dată ajuns pe "celălalt tărâm", începea adevărata aventură inițiatică a neofitului. Acum, cunoaşterea parolelor, a cuvintelor de putere îi vor fi de mare folos. Potecile "celuilalt tărâm" sunt pline de primejdii. Monştri terifianți, zeități infraeterice de rang inferior cu figuri halucinante, demoni fioroşi, larve infraeterice hidoase erau gata să se repeadă asupra tuturor muritorilor ce le încălcau teritoriul, în fond, neofitul avea aceleaşi probleme ca un defunct care deja trecuse prin Poarta morții.

Folosind cunoştiințele dobândite în anii de ucenicie, apărat de formulele magice care alungă demonii, neofitul reuşea cu greu să Iacă față pericolelor lumii de dincolo. în periplul său inițiatic, neofitul era protejat de călăuză, care putea fi zeul Thoth sau zeul patron al templului în care avea loc inițierea.

Călăuza îl conducea pe neofit prin toate regiunile sau "orele" lumii de dincolo, îi arăta izvoarele Nilului ceresc şi-i făcea cunoştință cu ceilalți zei infraeterici. împreună cu călăuza sa, neofitul parcurge drumul lui Ra prin Amduat, în "barca milioanelor". Drumul lui Ra prin Amduat durează douăsprezece ore, fiecare oră sau regiune însemnând noi şi importante experiențe pentru neofit - aşa cum se specifică în *Cartea despre Amduat.* Apoi neofitul pătrundea în Amenti, zona ortoexistențială "guvernată" de zeul Osiris. întâlnirea cu Osiris era momentul cel mai important al călătoriei inițiatice a neofitului.

Scopul acestei ultime experiențe îl constituia contopirea cu aura lui Osiris. în urma contactului aurie cu Osiris, neofitul se "transfigura", devenind un *"sach",* un fel de iluminat (termenul egiptean *ach* desemna spiritul omului, iar termenul *s-ach* îi desemna pe cei care s-au contopit cu Osiris). Neofitul însuşi devenea Osiris. Neofitul se identifica şi cu Ra. *"Dublul zeului se uneşte cu cel pe care îl iubeşte",* iar *"zeii îl înconjoară şi îl apreciază, fiincă este asemenea cu fiecare dintre ei"* stă scris în capitolul CXLVIII din Cartea morților.

Toate aceste experiențe durau, de regulă, o noapte, de la apusul la răsăritul soarelui. La sfârşitul acestui proces, trupul noului inițiat era readus la viață de către preoții hierofanți. Senzația revenirii în trupul fizic era neplăcută. Inițiatul avea senzația că se cufundă în ceva rece şi vâscos, că trece de la lumină la întruneric. Reîncorporarea se desfăşura lent, pe măsură ce funcțiile vitale reîncepeau să funcționeze la parametri normali.

Scopul inițierii fusese atins: dintr-o "umbră", neofitul devenise un *sakh,* un suflet transfigurat. De acum înainte, pentru tot restul vieții sale, defunctul putea să afirme, alături de Textele Sarcofagelor: *"Fie că trăiesc, fie că mor, eu sunt Osiris".*

Trezirea lui Kundalini şi activarea chakrelor

Fără nici o îndoială, inițierea nu a fost o invenție specifică vechilor egipteni, ci, dimpotrivă, a fost comună tuturor civilizațiilor antichității. Tehnicile inițiatice egiptene prezintă nenumărate asemănări cu tehnicile inițiatice hinduse, tibetane sau greceşti, astfel se pot creiona, chiar şi numai în linii mari, principalele etape parcurse de neofiți. Ele comportă însă şi deosebiri evidente.

Vom începe, aşa cum este şi firesc, cu punctele comune. Procesul inițierii egiptene, interpretat în sensul concepției iiinscedental-ezoterice, cuprinde, în esență, o transcenderé a (Ondiției omeneşti profane. Pe toată durata procesului de inițiere, i nnştiința neofitului suferă modificări radicale, parcurgând un proces de maturizare şi de "coacere" mistică. Este vorba, desigur, despre o transcendere a conştiinței omeneşti profane.

Procesul de inițiere practicat de vechii inițiați egipteni este în esență ceea ce Platón denumea *anamnesis,* adică un proces de reamintire, de "aducere aminte". În cadrul procesului de inițiere, neofitul, cel care parcurge traseul unei inițieri, nu descoperă ceva nou, ci redescoperă ceea ce ştiuse cândva, înainte de întruparea în lumea materială, dar uitase. La vechii egipteni, capătul procesului de inițiere echivala cu identificarea cu Osiris. Trebuie însă avut în Vedere faptul că, în vechiul Egipt, nu a fost vorba despre un proces de evoluție normal, obişnuit, ci despre un proces accelerat şi, Oarecum, artificial, care comporta o puternică componentă magică.

Nu există nici o diferență de esență între inițierile egiptene şi inițierile indiene de tip yoga, chiar dacă diferă metodele prin care se provoca accelerarea procesului respectiv . Există, desigur, diferențe "tehnice", dar procesul este asemănător.

După cum se ştie, concepțiile metafizice indiene au constituit temelia teoretică a tehnicilor yoga. Concepțiile ezoterice promovate de înțelepții Indiei explicau procesul inițiatic atât din perspectiva microcósmica, cât şi din perspectivă macrocosmică. Vedele, unele din cele mai vechi texte indiene, scrise de legendarii inițiați denumiți *rishi,* amintesc despre un gigant primordial, Purusha, al cărui trup cosmic a fost "ciopârțit", pentru a se crea cosmosul. Purusha, pentru vechii indieni, era spiritul primordial al universului. Imnul "Purushasukta" din Rig Veda afirmă că din trupul lui Purusha a fost creat tot ce există. Ulterior, metafizica indiană 1-a identificat pe Purusha cu *atman,* spiritul omului; termenul *atman* este identic cu termenul *akh* al egiptenilor - ambele desemnează spiritul omului. La fel ca şi Osiris, Purusha a fost sfârtecat în bucăți; la fel ca şi Osiris, Purusha poate fi cunoscut doar de cei care, alegând calea mistică, îl percep în centrul propriei lor ființe.

La rândul lor, tehnicile yoga, care au fost sintetizate în scris pentru prima oară cu aproximativ două veacuri înainte de întruparea lui Iisus Hristos, de inițiatul indian Patanjali în celebrul tratat *Yoga Sutra,* au reprezentat cea mai răspândită modalitate inițiatică de transcenderé a condiției umane, de conectare la aspectele ortoexistențiale ale cosmosului şi de accelerare a procesului de evoluție folosit în antichitate. Scopul final al tehnicilor yoga şi al doctrinelor soteriologice promovate în spațiul panindian a constat în unirea, pe cale mistică, a spiritului individului (Atman) cu ceea ce ei considerau a fi Spiritul universal (Purusha sau Brahman). Această unire (yoga provine de la rădăcina *yuj,* care înseamnă a uni, a reuni, sau a lega) se realizează printr-o mare diversitate de metode. Printre acestea, pot fi enumerate: pozițiile corporale - asanele, mudrele; diagramele mistice - numite yantra sau mándala; mantrele - adică sunetele modulate informațional; controlul respirației - pranayama; concentrarea - dharana; meditația - dhyana - şi contemplarea -samadhi.

"Fiziologia" mistică indiană, preluată aproape integral de concepția transcedental-ezoterică modernă, afirmă că la nivelul aurei omului există o rețea complexă de structuri energetico-informaționale, formată din energii specifice, centre de energie (chakre) şi canale prin care circulă energia (nadisuri). La baza coloanei vertebrale se află - afirmă la unison scrierile inițiaților indieni - energia numită Kundalini. Scrierile antice indiene descriu energia Kundalini ca pe un şarpe care dormitează în chakra muladhara, situată la baza coloanei vertebrale. O scriere antică, *Yoga Kundalini Upahishad,* descrie astfel această energie subtilă: *"Puterea divină, Kundalini, străluceşte ca stamina unui lotus tânăr, ca un şarpe încolăcit ce îşi ține coada în gură şi stă întins, odihnindu-se pe jumătate adormit, la baza corpului".*

Scopul tehnicilor yoga constă în "trezirea" energiei Kundalini şi în conducerea ei ascendentă, cât mai încet posibil, începând de la baza colanei vertebrale, prin cele şapte chakre situate de-a lungul canalului Sushumna. Pe măsură ce "şarpele" Kundalini urcă de-a lungul canalului Sushumna, activând cele şapte chakre, neofitul dobândeşte caracteristici psihomentale şi spirituale specifice.

În decursul procesului de inițiere, yoghinii experimentează trecerea lui Kundalini de-a lungul canlului Sushumna şi activarea celor şapte chakre sub două aspecte. Primul aspect este cel microcosmic, adică psiho-somatic; al doilea aspect este cel macrocosmic. Atunci când descriau primul aspect, vechii inițiați indieni se refereau la energii şi la chakre, iar atunci când descriau al doilea aspect, se refereau la zei şi la regiunile ortoexistențiale ale cosmosului. Astfel, în cunoscutul tratat antic *Shiva Shamita,* putem citi următoarele:

"In trupul tău se află Muntele Meru
înconjurat de cele şapte continente,
De asemenea există izvoare
Lacuri, munți câmpii,
Şi zei ai diverselor regiuni.
Există şi profeți acolo
Călugări şi locuri de pelerinaj
Şi deasupra zeilor guvernatori se află stelele, planetele
Şi Soarele împreună cu Luna
Şi, totodată, mai există şi cele două puteri cosmice
Cea care distruge şi cea care creează
Şi toate elementele: eterul, aerul, focul şi pământul".

Aşadar, se poate concluziona că, din punctul de vedere al vechilor înțelepți ai Indiei, fiecărei chakre îi corespunde un anumit palier ortoexistențial al cosmosului - eteric, astral etc -, o anumită culoare, un anumit sunet modulat informațional - mantra -, o anumită zeitate, un anumit element subtil. în consecință, pe măsură ce neofiții îl conduc pe Kundalini de-a lungul canalului Sushumna, activând chakrele, ei experimentează întâlnirea cu zeitățile, cu elementele cosmice şi cu planurile ortoexistențiale corespondente.

La rândul lor, vechii inițiați egipteni descriau procesul inițierii ca pe un proces dublu, care se desfăşura simultan pe două niveluri ontologice diferite.

Primul nivel era cel al ființei interioare a omului -nivelul microcosmic. Al doilea nivel era cel macrocosmic, care se desfăşura în regiunile sau "orele" lumii de dincolo - în Amduat.

Vechii inițiați afirmau în acest context că "ochiul" conştiinței -denumit "Ochiul lui Horus" - încearcă să recupereze "mădularul" (penisul) lui Osiris, pe care Seth l-a aruncat în adânc. Potrivit mitului lui Osiris, Seth l-a tăiat pe Osiris în douăzeci şi şapte de bucăți şi l-a împrăştiat pe suprafața pământului. Zeița Isis i-a adunat părțile răspândite pe tot cuprinsul pământului şi le-a lipit cu "apă vie". Un singur mădular nu a mai fost descoperit de Isis, anume penisul. Trezindu-se, după inițiere, în zorii unei noi zile (precum Ra), neofitul devenit inițiat se afla într-o poziție itifalică, adică cu penisul în erecție. Osiris însă nu se mai poate "trezi” în această lume, lipsindu-i penisul. De aceea, el a rămas în lumea de dincolo.

In vechiul Egipt, procesul inițierii simultane micro-macrocosmice avea însă o limită. Această limită era impusă de caracterul preponderent magic al procesului inițiatic propriu-zis. Datorită folosirii abuzive a substitutelor magice, vechii inițați egipteni au intrat în contact mai ales cu ființe din palierul infraeteric sau chiar din cel eteric, pe care le desemnau a fi zei. Multe dintre ele făceau parte din categoria celor pe care concepția ezoterică creştină le desemnează a fi luciferice (idoli falşi). Acesta a fost, de altfel, motivul pentru care cunoaşterea inițiatică a vechilor sacerdoți egipteni nu s-a ridicat la cunoaşterea Adevăratului Dumnezeu, cum a fost cazul, ulterior, cu inițiații creştini.

Capitolul 7
HERMETISMUL ŞI SFÂRŞITUL INIȚIERILOR

Osiris mistic

Vechii inițiați egipteni afirmau că, undeva, într-un palier rtoexistențial al cosmosului, denumit Amenti, se află o ființă apabilă să-i protejeze. Acesta era zeul Osiris, care poate fi nsiderat patronul spiritual al poporului egiptean.

Mitul lui Osiris comporta două aspecte: un aspect istoric şi un pect mistic. Primul aspect al lui Osiris, pe care-l putem denumi istoric", se referă la încarnarea lui Osiris în trup omenesc. Osiris, afirmau vechile mituri egiptene sintetizate ulterior de filosoful grec Plutarhos, a civilizat poporul egiptean, învățându-l diferite ştiințe şi arte. Asasinat de duşmanul său, zeul Seth, Osiris a fost resuscitat de fiul său Horus.

Al doilea aspect important al lui Osiris, pe care-l putem numi "mistic", începe acolo unde se sfârşeşte mitul narat de Plutarhos. Scrierile egiptene - în special *Textele sarcofagelor* şi *Cartea morților,* ca şi inscripțiile de pe morminte sau picturile de pe pereții templelor -, au pus accentul mai mult pe aspectul mistic al lui Osiris. Aspectul mistic, prezentat doar voalat de Plutarhos, a reprezentat modelul paradigmatic, exemplar, atât al defuncților, cât şi al tuturor celor care voiau să se inițieze în vechiul Egipt.

Potrivit textelor egiptene, activitatea mistică a lui Osiris a început după asasinarea sa, în momentul în care fiul său, Horus, l-a învins pe cel ce reprezenta întruchiparea răului, zeul Seth. După victorie, Horus a coborât în lumea de dincolo, acolo unde se afla Osiris ucis de Seth, şi l-a trezit la viaţă. Până la resuscitarea de către fiul său Horus, Osiris era o umbră lispită de viaţă şi de conştientă ce zăcea în lumea de dincolo. *Textele piramidelor* amintesc modul emoţionant în care, în lumea de dincolo, a avut loc întâlnirea dintre tată şi fiu: *"Osiris ! Priveşte ! Osiris ! Ascultă ! Ridică-te ! Osiris!' Inviază ! Osiris, tu erai plecat, dar ai revenit; dormeai dar te-ai trezit, ai murit dar ai înviat".*

Osiris nu a fost resuscitat în mod fizic, ci numai ca duh. De altfel, reprezentările picturale nu-l prezintă pe Osiris decât sub formă de mumie: nemişcat şi inert, cu membrele neconturate distinct, de culoare verde sau neagră. Totuşi, după resuscitare, Osiris nu a devenit inert decât în ceea ce priveşte activitatea în lumea materială, în lumea de dincolo, Osiris a devenit un factor deosebit de activ şi de important pentru poporul egiptean. După resuscitarea sa, Osiris a inaugurat un fel de "regat" personal în lumea de dincolo (pe unul din palierele ortoexistenţiale ale cosmosului), iar fiecare egiptean nu căuta altceva - prin procedeele de iniţiere practicate în timpul vieţii sau prin ritualurile de înmormântare - decât să acceadă în el.

"Avem de-a face - după cum comenta Mircea Eliade - *cu o îndrăzneaţă valorizare a morţii, asumată de acum înainte ca o transmutare exaltantă a existenţei întrupate. Osiris devine progresiv modelul exemplar nu numai al suveranilor, ci şi al fiecărui individ... Osiris devine modelul celor care speră să înfrângă moartea. Urmând exemplul lui Osiris, şi cu ajutorul său, răposaţii reuşesc să se transforme în suflete, adică în fiinţe spirituale perfect integrate şi, deci, indestructibile. Asasinat şi dezmembrat, Osiris a fost reconstituit de Isis şi reînsufleţit de Horus. Astfel, el a inaugurat un nou mod de a exista: dintr-o umbră lipsită de putere, el a devenit o persoană care ştie, o fiinţă spirituală iniţiată exemplar"* .(13)

Ritualurile de trecere ce se aplicau defuncţilor la înmormântare aveau acelaşi scop ca şi iniţierea. Ele erau aplicate celor care nu reuşiseră să se iniţieze în timpul vieţii, dar aveau şi scopul de a le inti celor care se iniţiaseră, cum să se comporte în lumea de olo. Scopul fiecărui iniţiat, ca şi al fiecărui defunct, era de a se tifica cu Osiris şi de a pătrunde, după trecerea prin Poarta morţii, "regatul" său ortoexistenţial.

Cel mai important templu dedicat lui Osiris a fost construit în oraşul Abydos de faraonul Seti I (1312-1296 înainte de Iisus Hristos). Ulterior, templul a fost extins de către faraonul Ramses al II-lea. Templul lui Osiris de la Abydos, care era de fapt un cenotaf (un templu care conţinea un mormânt gol), a fost construit pe o Colină stâncoasă, în mijlocul unui ansambu urbanistic grandios. Ansamblul urbanistic era format dintr-un palat, dintr-un templu propriu-zis (denumit de vechii greci Memnonion, după prenumele faraonului Seti I, Menmaatre) şi dintr-un templu cenotaf (denumit de vechii greci Osireion).

Templul a fost săpat în interiorul colinei stâncoase până la o adâncime apreciabilă. De la intrarea situată la apus, cobora un coridor lung, în pantă,

pe o lungime de aproximativ 100 de metri. La cupătul coridorului se aflau două încăperi mai mici, din care se trecea în al doilea coridor, situat în unghi drept faţă de primul. La rândul său, al doilea coridor ducea spre o sală spaţioasă cu lungimea de 20 metri şi lăţimea de 6 metri. Din sală se ajunge chiar în încăperea cenotaf, cu lungimea de 30,5 metri şi lăţimea de 20 metri. Atât pereţii celor două coridoare, cât şi pereţii sălilor de trecere erau pictaţi cu nenumărate scene din mitul lui Osiris sau din Cartea morţilor.

Încăperea cenotaf era încojurată de 17 nişe săpate în stâncă, destinate probabil unor statui ale lui Osiris. Câte cinci stâlpi monoliţi, din granit roz, susţineau tavanul de fiecare parte a sălii. în centrul încăperii se afla o ridicătură încojurată de un şanţ plin cu apă. Apa na adusă direct din Nil printr-un sistem uimitor de canalizare, aflat la mare adâncime sub templu. Două rânduri de trepte coborau dinspre extremităţile sălii spre şanţul de apă. Ridicătură simboliza, în mod evident, Colina primordială, care era încojurată de Apele primordiale. Probabil preoţii templului considerau că în acel loc se produsese creaţia lumii.

Din impresionanta sală se pătrundea într-o altă încăpere, ceva mai mică, cu lungimea de 20 metri şi lăţimea de 6 metri, denumită de egiptologi "camera sarcofagelor". în centrul camerei sarcofagelor se aflau două cavităţi. Egiptologii sunt de părere că una dintre cavităţi era destinată sacrcofagului, iar cealaltă era destinată sipetului care conţinea vasele canopee (vasele în care se ţineau organele interne ale unei mumii). Tavanul sălii sarcofagelor era decorat cu imagini din mitul lui Osiris, iar în centru se afla o imensă imagine simbolică a zeiţei cerului, Nut. Pe trupul zeiţei erau pictate cele cele 12 "ore" ale nopţii, în aşa fel încât cel care stătea lungit în sarcofag le putea urmări pe tavan. Nut, zeiţa cerului era întinsă deasupra pământului, fiind sprijinită de zeul atmosferei Shu. Fiecare "oră" a nopţii era reprezentată printr-un element al trupului zeiţei; mâna, buza, dintele, gâtul, pieptul, intestinele, cavitatea abdominală, vulva, coapsa marcau câte o "oră" a nopţii. Soarele ieşea dimineaţa din gura zeiţei, pentru a se reîntoarce seara.

Mulţi egiptologi care folosesc concepţia materialistă pentru explicarea istoriei au considerat că templul cenotaf de la Abydos a servit drept templu funerar pentru faraonul Seti I. Din punctul de vedere al concepţiei transcedental-ezoterice, departe de a fi servit drept mausoleu funerar, templul lui Osiris de la Abydos este un exemplu tipic de templu destinat în exclusivitate iniţierilor. De altfel, templu funerar al faraonului Seti I se află în cu totul altă parte: pe malul stâng al Nilului, la Teba, iar mormântul său se află în Valea Regilor. în mod evident, sarcofagul din templul cenotaf a fost folosit doar de oameni vii, de neofiţi care parcurgeau procesul iniţierii. Neofiţii (care erau cât se poate de "vii") se întindeau în sarcofag, sub stricta supraveghere a preoţilor hierofanţi, intrau în transă cvasicataleptică şi experimentau ceea ce parapsihologia modernă denumeşte prin formula "out of body experience", experienţă în afara trupului.

Fiind aflaţi în stare de decorporare, neofiţii erau conduşi, pas cu pas, prin cele 12 "ore" sau regiuni al lumii de dincolo, unde intrau în contact cu zeii. Cele 12 ore ale nopţii erau, de altfel, reprezentate în picturile de pe tavanul încăperii. Picturile de pe tavan nu aveau rolul unor planşe explicative, aşa

cum s-ar putea crede la prima vedere. Ele nu trebuie confundate cu planşele didactice în şcolile din ziua de astăzi; ele consituiau suporturi magice ce serveau acțiunii ntreprinse de neofiți în procesul inițierii. Picturile de pe tavan îndeplineau aceeaşi funcție pe care *yantrele* şi *mandatele* le au în cultura indiană.

Serapis: Osiris-Apis

În ultima perioadă a istoriei Egiptului faraonic, începând din secolul al cincelea înainte de Iisus Hristos, inițiații egipteni au găsit de cuviință să perpetueze o parte din cunoştințele ezoterice, rod al mileniilor de cercetare inițiatică, prin transmitere directă către inițiații şi înțelepții popoarelor de peste mări, în special din Grecia. In consecință, pe fundalul întâlnirii dintre cultura egipteană şi cultura grecească, inițiații egipteni au pus la punct o nouă concepție ce încerca să armonizeze vechile concepții ezoterice egiptene cu concepțiile greceşti.

În această ultimă perioadă a civilizației egiptene, mulți învățați greci au vizitat Egiptul, unii dintre ei fiind inițiați, în mod direct, în tainele concepției ezoterice save, sofe sau sophia. Hellanikos din Lesbos, Heracleides din Pont, Pythagoras, Platon, Eudoxox din Knidos, Aristagoras din Milet, Herodot, Plutarhos şi mulți alții au trăit o bună bucată de vreme sub soarele Egiptului.

Ceea ce a contribuit decisiv la pătrunderea formelor inițiatice egiptene în spațiul grecesc a fost, îndeosebi, atenuarea rigidității ucestora. Fenomenul poate fi remarcat şi în artă, unde figurile zeilor, deşi aveau la bază modele egiptene, erau reprezentate potrivit canonului grecesc. în spațiul grecesc, reprezentările zeilor de sorginte egipteană s-au "umanizat", devenind accesibile unui public lot mai larg. Astfel, Osiris era înfățişat cu trăsăturile reunite ale lui IZeus, Asklepios şi Hades, iar Isis, dintr-o magiciană de temut a devenit un fel de Afrodita maternă şi blândă.

O extraordinară explozie a formelor inițiatice egiptene în spațiul grecesc s-a produs însă în secolul al treilea înainte de Iisus Hristos, atunci când faraonul Ptolemeu Soter l-a ridicat pe Osiris la rangul de zeu național, sub denumirea Serapis (Oser-apis, sau Osiris-Apis). Apis era una din formele de manifestare ale lui Osiris, fiind reprezentat printr-un bou. La Memphis, pe o colină numită Sen-Hapi, "Lăcaşul lui Hapi", căreia grecii i-au spus Sinopion, era locul unde se celebra din vechime cultul boilor Apis.

Pentru a definitiva forma şi structura noului cult al lui Osiris, faraonul Ptolemeu a delegat două personalități de marcă ale epocii: **Menethon** şi **Timotheos.** Menethon, mare preot al templului de la Heliopolis, autor al istoriei Egiptului - *Aegiptica* - scrisă în limba greacă, cunoştea foarte bine atât religia şi cultura egipteană, cât şi pe cea grecească. Timotheos era un inițiat grec care făcea parte din celebra familie a Eumopolizilor din Eleusis, cei care "patronau" misterele de la Eleusis.

În scurt timp, Menethon şi Timotheos au creionat principalele trăsături ale noului cult al lui Serapis. Pentru practicarea cultului, faraonul Ptolemeu Soter a construit la Alexandria un vast sanctuar denumit *Serapeum,* în care trona statuia lui Serapis (Osiris-Apis). Se spune că modelul statuii lui Serapis

a fost primit de faraon în vis. Ulterior, numai în valea Nilului, au fost construite aproximativ patruzeci de Serapeum-uri. în mod paralel, s-a propagat cultul zeiței Isis, devenită, sub influența grecească, o zeiță blândă, maternă.

La baza noului cult greco-egiptean al lui Serapis a stat, evident, vechiul cult al lui Osiris, promovat, de mii de ani, de inițiații egipteni. Cultul lui Osiris devenit Serapis a fost acceptat rapid atât de egipteni, cât şi de greci. în scurt timp, construcția unor sanctuare de tip Serapeum s-a propagat în tot spațiul mediteraneean. Regele Nikokreon a introdus în Cipru cultul lui Serapis, iar regele Agathokles a introdus în Sicilia cultul lui Isis, construindu-i un mare templu. Pe coastele Asiei Mici, ale Siriei, ale Greciei sau în Tracia au început să fie ridicate temple impunătoare ale noilor zeități. Cultul lui Serapis a ajuns în scurt timp şi la Roma, unde autoritățile au încercat de mai multe ori să-i pună capăt. Senatul roman a dat mai multe edicte prin care se ordona răsturnarea altarelor şi dărâmarea statuilor noilor zei. întrucât era vorba de o mişcare populară de mare amploare, Senatul roman nu a putut opri răspândirea cultului.

Actul de deces al cultului lui Osiris-Apis devenit Serapis s-a produs abia la sfârşitul secolului al patrulea după Iisus Hristos, când a avut loc incendierea Serapeum-ului din oraşul egiptean Alexandria, a statuii colosale a lui Serapis, construită de faraonul Ptolemeu Soter şi a faimoasei biblioteci.

Prin incendierea colosalelor statui şi, mai ales, a faimoasei biblioteci din Alexandria, se încheia o epocă care a avut gloria şi decăderea ei.

Marile Mistere

Formele în care era prezentat cultul lui Serapis în lumea grecească semănau destul de puțin cu formele originare, egiptene. Esența lor era totuşi aceeaşi, astfel că, pe baza mărturiei filosofilor greci, ne putem face o idee destul de clară a ceea ce a însemnat acest tip de experiment mistic.

La fel ca şi străvechiul cult egiptean al lui Osiris, cultul lui Serapis comporta ceremonii religioase denumite *mistere* (sau *misterii;* de la latinescul, *mysterium:* ceremonie religioasă secretă, care presupune o serie de practici rituale, destinată exclusiv unui grup de fideli admişi de a se iniția). La fel ca şi vechile mistere egiptene, misterele din epoca helenística, despre care există cele mai multe informații, comportau atât o parte exotérica, formată din serbări publice, cât şi o parte esotérica, în care avea loc inițierea propriu-zisă.

Într-o celebră carte a antichității, *Măgarul de aur,* scriitorul şi inițiatul grec Apuleius descrie modul în care se desfăşurau, în epoca sa, misterele elenizate ale lui Osiris. Cartea *Măgarul de aur* este, de fapt, un roman inițiatic şi autobiografic, în care Apuleius descrie procesul inițierii în misteriile lui Osiris. Eroul acestei inițieri, pe nume Lucius, pare să fie chiar autorul cărții, Apuleius; mai mult decât probabil, Lucius a fost numele de *myst* al lui Apuleius *(mystul* este participantul la misterii).

Apuleius afirmă în cartea sa că serbările publice la care a participat erau formate din două episoade. Primul episod, "Navigium" sau "Corabia lui Isis", avea loc în perioada de primăvară, iar al doilea episod, "Inventio", avea loc în perioada de toamnă.

La serbările publice, se desfăşura un cult ce comporta, în afara ritualului, o reprezentatre scenică ce nara prin pantomima drama lui Osiris. *"După trei zile de post, de bocete şi de pantomimă, înfăţişând căutarea lui Osiris masacrat şi tăiat în bucăţi, şi după riturile de înmormântare practicate de Isis, urmau bucuria şi jubilaţia credincioşilor, când li se vestea că trupul zeului a fost găsit, realcătuit şi animat. Slujbele religioase cotidiene erau celebrate în zori şi după-amiaza. Dis-de-dimineaţă se deschideau porţile sanctuarului şi spectatorii puteau să contemple statuile zeilor şi să asiste la slujba săvârşită de preoţi"* (13).

In cadrul reprezentărilor scenice, se repetau astfel scenele desfăşurate cândva în capitala egipteană a lui Osiris, la Abydos. în timpul reprezentării scenice, detaliile, veşmintele actorilor şi accesoriile sugerau marile taine ale mitului lui Osiris. După cum ne informează filosoful grec Plutarhos, veşmintele lui Isis serau vopsite în culori pestriţe *"pentru că puterea ei se întinde asupra materiei care capătă toate formele şi care este supusă tuturor vicisitudinilor, întrucât este susceptibilă să devină lumină şi întuneric, zi şi noapte, foc şi apă, viaţă şi moarte, început şi sfârşit. Dar veşmântul lui Osiris nu are nici umbre, nici varietate de tonuri; el nu are decât o singură culoare pură, acea a luminii. într-adevăr, principiul nu e întinat de nici un amestec, iar fiinţa primordială şi inteligibilă este esenţial pură. Astfel, preoţii nu-l îmbracă pe Osiris în veşmântul său decât o singură dată; după care îl pun deoparte şi îl păstrează fără să îl arate sau să îl atingă".*

Elementul de noutate pentru spectatorii greci, adus de misterele elenizate ale lui Osiris devenit Serapis era, în primul rând, caracterul ezoteric al interpretării ce se dădea miturilor prezentatate scenic. Este de presupus că majoritatea participanţilor cunoşteau dinainte scenariul de bază al miturilor prezentate scenic, dar noua interpretare ezoterică revela sensurile mistice. Potrivit interpretării ezoterice, nu era vorba doar despre Osiris, zeul asasinat, ci despre aventurile fiecărui suflet omenesc, după moarte; prin ceremoniile la care participa, *mystul* trăia ceea i se întâmplase zeului - adică "murea" şi "învia" ritualic.

Trebuie făcută, desigur, distincţia cuvenită între formele colective de prezentare ale mitului şi iniţierile individuale. Iniţierea, de fapt, nu poate fi decât individuală. Spectacolele teatrale care aveau i" ui temple, chiar dacă erau accesibile doar unei anumite categorii M public, nu pot fi incluse în categoria iniţierilor propriu-zise. Acest i.ipi a fost remarcat cu multă claritate de scriitorul grec Apuleius.

"Zi de zi creştea dorinţa mea de a fi admis în secretele misterelor - scrie Apuleius în "Măgarul de aur". *Îl căutam fără încetare pe Marele Preot implorându-l stăruitor să consimtă măcar să mă iniţieze în secretele nopţii care este sfântă pentru zeiţă* (Isis nn). *Dar acesta, caracter de neclintit, reputat pentru respectarea riguroasă a legilor sfinte ale credinţei, îmi respingea dorinţele, cu vorbe frumoase şi blânde, aşa cum părinţii îndepărtează dorinţele premature ale copiilor; calma neliniştea mare din spiritul meu evocând speranţa unei fericiri mai mari. Pentru că, spunea, ziua iniţierii este hotărâtă pentru fiecare de sentinţa zeiţei."*

Dar ziua mult aşteptată nu a întârziat să sosească. Preotul l-a condus pe Lucius (probabil numele de *myst* al lui Apuleius) în Sanctuorum-ul templului, unde, în fața statuii zeiței, i-a încredințat *"anumite secrete, prea sfinte pentru a putea fi exprimate"* - spune Apuleius în cartea sa -, recomandându-i ca pe o perioadă de zece zile să țină post.

În ziua sorocită, când soarele cobora spre asfințit, Apuleius-Lucius a fost inițiat în misterele lui Isis. *"Soarele cobora spre răsărit, iar seara se apropia când iată, din toate părțile, am fost înconjurat de vechii inițiați care mi-au oferit daruri. Apoi, după ce au fost scoşi din sală toți neinițiații, am fost îmbrăcat într-o robă de lână pe care nimeni n-o mai purtase vreodată, iar preotul m-a luat de mână pentru a mă conduce chiar în inima sanctuarului. Poate că cititorule, arzi de nerăbdare să afli ce s-a spus şi ce s-a făcut în acel moment. Ți-aş spune dacă aş avea dreptul în mod legal şi dacă ar fi legitim să auzi. Dar limba şi urechea ar suferi această otrăvire dacă ți-aş satisface această curiozitate.*

Ascultă, deci, şi crede, pentru că ceea ce spun este adevărat. Am pătruns până în preajama frontierelor morții, punând piciorul până în pragul Proserpinei; am fost transportat prin toate elementele. Apoi am revenit pe pământ. Am văzut soarele strălucitor, magnific, în mijlocul nopții. M-am apropiat de zeii de sus şi de cei de jos; i-am adorat față în față. Fii atent, ți-am spus lucruri pe care deşi le-ai auzit, nu trebuie să le ştii". (44)

După aproape două milenii şi jumătate, evenimentele dezvăluite de Lucius-Apuleius pot fi înțelese mult mai bine, astfel că nu mai este nevoie de păstrarea secretului. Inițiatul Lucius-Apuleius spune, de fapt, că a experimentat o decorporare - out of body experience - în spiritul tradițiilor egiptene, sub supravegherea preoților hierofanți. Lucius-Apuleius mai afirmă că în cadrul acestei experiențe a pus piciorul până aproape de "pragul Proserpinei" (la vechii greci, pragul Proserpinei era"pragul/poarta morții"; Proserpina, fiica zeiței Demeter, era "stăpâna" lumii de dincolo), i-a cunoscut pe zeii de sus (de pe palierele ortoexistențiale superioare), şi pe zeii de jos (din palierul infraeteric), a fost transportat prin toate elementele (este vorba despre elementele metafizice: aer, apă, foc, pământ, eter, acolo unde se manifestă spiritele naturii), a văzut Soarele strălucind "magnific" în mijlocul nopții, adică l-a văzut pe Spiritul sau Geniul Soarelui, numit de egipteni Ra, străbătând "orele" sau regiunile nopții. Apoi a revenit în lumea materială şi a scris un roman autobiografic, intitulat "Măgarul de aur"... Nimic nou sub soare.

Hermetismul şi sfârşitul inițierilor

În ultima perioadă a istoriei Egiptului faraonic, idolatria ieftină, adorarea taurilor, a pisicilor şi a crocodililor, paralel cu răspândirea unor forme aberante de magie, a pus stăpânire pe mințile şi pe sufletele tot mai încețoşate ale celor ce trăiau în văile mănoase ale Nilului.

Atunci când principalele instituții ale statului egiptean s-au prăbuşit, locurile de inițiere de pe tot cuprinsul Egiptului au fost închise, iar străvechea concepție ezoterică - save sau sophia - a fost denaturată, devenind de

nerecunoscut. Treptat, templele au fost părăsite, cultul a încetat, iar vechii inițiați s-au retras în uitare.

Totuşi, chiar şi în aceste condiții, o parte din străvechea concepție ezoterică egipteană sofe, save sau sophia s-a perpetuat în timp, sub o altă formă. Noua formă, ce încerca într-un fel să onizeze vechile concepții ezoterice egiptene cu concepțiile ceşti, la modă la acea vreme, poartă numele de hermetism.

Din punctul de vedere al istoriei filosofiei, hermetismul a fost un produs specific sfârşitului antichității, o doctrină sincretică ce includea vechile concepții egiptene, la care s-au mai adăugat influențe iudaice, neoplatoniciene şi neopithagoriciene, precum şi înfluențe gnostice.

Hermetismul, după cum aprecia Mircea Eliade, a reprezentat o concepție religioasă care nu avea dogme sau rituri; nu existau lăcaşuri de cult, nu existau botezuri, nu exista cler şi, în general, nimic care să aibă aparența unui templu. Cu toate acestea, marile tratate hemetiste ale antichității amintesc despre existența unor grupuri care se supuneau unor inițieri. în interiorul acestor grupuri, exista însă o atmosferă religioasă şi anumite comportamente rituale: discipolii păzeau legea tăcerii şi păstrau secretul asupra revelațiilor; cateheza se săvârşea cu gravitate ceremonială (14). Totuşi, inițierea hermesiană nu avea nimic în comun cu vechile forme cultuale egiptene, care se desfăşurau în temple, fiind în esență o *religio mentis* - o formă de învățătură exclusiv spirituală.

După cum remarca Mircea Eliade, spre deosebire de asociațiile inițiatice închise de tipul misteriilor (sau misterelor), care presupuneau o organizare ierarhică, rituri inițiatice şi revelarea progresivă a unei doctrine secrete, hermetismul, ca şi alchimia, comporta doar un anumit număr de texte revelate, transmise şi interpretate de către un maestru câtorva discipoli pregătiți cu grijă -adică purificați prin asceză, meditație şi anumite practici cultuale.

Revelația cuprinsă în textele hermetice reprezenta o cunoaştere prin excelență ezoterică. *"Simplul fapt de a o fi înțeles şi asimilat echivala cu o inițiere".* (13) în cadrul acestei noi forme inițiatice, transmiterea textelor nu mai presupunea un lanț inițiatic. Chiar şi peste secole, cititorul care redescoperă textele hermetice şi le înțelege se poate iniția.

Exegeții moderni ai hermetismului deosebesc două categorii de scrieri hermetice: o categorie aparținând hermetismului popular -care cuprinde texte de astrologie, de magie, de alchimie, ştiințe oculte - şi o categorie de texte "savante". Textele "savante" sunt cuprinse într-o scriere destul de cunoscută în epoca modernă, scriere care a primit numele de *Corpus Hermeticum* sau *Tabula Smarangdina.*

Corpus Hermeticum este o scriere de întindere medie, care cuprinde mai multe tratate, oarecum independente. Personajele şi decorurile din Corpus Hermeticum sunt egiptene. Ca personaje, apar diferiți zei egipteni precum Thoth (denumit Hermes de greci), Isis, Horus, Agathodaimon, Ammon, iar ca decor apar diferite oraşe egiptene din epoca ptolemeică, precum Memphis, Theba, Sais. Personajul principal este însă zeul Thoth, patronul înțelepciunii şi al magiei, denumit Hermes de către vechii greci.

In primul tratat din *Corpus Hermeticum,* numit *Poimandres,* Hermes-Thoth primeşte diferite cunoştinţe ezoterice de factură iniţiatică de la un înalt personaj spiritual denumit *Nous.* în al doilea tratat, numit *Kore Kosmou,* Isis îi revelează lui Horus, prin intermediul lui Hermes-Thot, câteva dintre marile taine ale lumii. Al treilea tratat, *Asclepios* sau *Logos teleios - Rostirea desăvârşită* -conţine diferite sfaturi iniţiatice.

Încă de la început, *Corpus Hermeticum* afirmă că iniţierea hermetică nu se poate realiza decât în "inima lumii", în "centrul universului", adică în Egipt. Egiptul, potrivit scrierilor hermetice, este reproducerea exactă a "cerului". *"Egiptul e reproducerea exactă a cerului, sau, şi mai bine, locul unde se transferă şi se proiectează aici, pe pământ, toate lucrurile care guvernează şi pun în acţiune forţele cereşti. Mai mult, meleagurile noastre formează templul întregii lumi",* afirmă Thoth-Hermes în primul capitol al Corpusului Hermeticum.

Iniţierea în hermetism, adică în gnosă *(gnosis),* îi este dată discipolului printr-o "revelaţie-ocultare", adică printr-o viziune transcendentală scurtă, plină de conţinut. Această viziune transcedentală apare, afirmă discipolii lui Hermes, doar în urma citirii textului originar al scrierii *Corpus Hermeticum,* cu respectarea pronunţiei şi a accentuării sunetelor. Revelaţia-ocultare reprezintă un flash cognitiv, de felul iluminării spontane, prin care discipolul înţelege tot ceea ce trebuie înţeles.

Citirea textului *Corpus Hermeticum* într-o altă limbă decât în cea originară (egipteana) nu are nici un efect. în cazul iniţierii hermetice este nevoie numai de textul original al cărţii, a cărui citire, sau mai corect spus psalmodiere, determină neofitului revelaţia prin viziune. Textul scris are valoarea unei mantra; numai psalmodierea textului într-un anumit cod sonor poate declanşa viziunea.

Traducerea conţinutului textului din egipteană într-o altă limbă, de exemplu în greacă, nu poate duce decât la o distorsionare a textului. Acest aspect este confirmat, textual, în *Corpus Hermeticum. “Cu adevărat* - stă scris în *Poimandres,* primul tratat din *Corpus Hermeticum - chiar trăsătura caracteristică a sunetului şi intonaţia vocabulelor egiptene reţin în ele însele energia lucrurilor care se spun. Grecii, n-au decât vorbăria goală, bună pentru demonstraţii. Şi asta e, de fapt, filosofia grecilor, o vorbărie zgomotoasă. Cât despre noi, noi nu folosim cuvinte simple, ci sunete pline de eficacitate".*

Asemănător, la vechii indieni, textul Bhagavat Gitei trebuia citit în limba sanskrită, într-un anumit cod, cu anumite inflexiuni ale vocii, pentru a provoca efecte asemănătoare. Pentru că, dincolo de efectele mesajului literar, intelectiv, conţinut în litera cărţii, textul sacru se revelează sonor prin sunete modulate informaţional.

Revelaţia prin intermediul unui flash informaţional foarte scurt trebuia experimentată de fiecare neofit care se iniţia în tainele hermetismului. Nu este vorba nici de această dată, cum nu era nici în timpurile primelor dinastii egiptene, despre o concepţie "raţională", discursivă, ci despre un efort iniţiatic în urma căruia neofitul are anumite viziuni. *"Hermes vede întregul lucrurilor; văzând înţelege; înţelegând, el are puterea de a revela şi de arăta. Lucrurile*

pe care le-a cunoscut le întipăreşte şi după aceea le ascunde, preferând ca asupra celor mai multe să păstreze tăcerea decât să vorbească, pentru ca generațiile următoare să le caute "- scrie în primul capitol al *Corpus Hermeticum.*

Din acest punct de vedere, concepția hermetică este asemănătoare, uneori până la identificare, cu străvechea concepție egipteană save sofe sau sophia. Ceea ce vechii specialişti ai sacrului egipteni descriau prin intermediul formulărilor specifice miturilor, inițiații hermetişti descriau prin intermediul formulărilor specifice filosofiei *(philo-sophia).* De aceea, se poate spune că hermetismul reprezintă elementul de continuitate dintre vechea concepție ezoterică egipteană şi concepția ezoterică modernă.

Nous

"Odată - spune Hermes chiar din primul capitol al Corpusului Hermeticum -, *pe când gândurile mele se frământau cu privire la lucrurile care sunt, şi înțelegerea mea era trează, iar toate simțurile trupeşti erau ținute în frâu, ca şi cum ar fi fost împovărate de somn, fie din pricina îndestulării cu hrană, fie a trudei trupeşti, mi s-a arătat cineva cu o statură impresionantă şi o măreție nemărginită".*

Personajul misterios, apărut lui Hermes în starea contemplativă descrisă anterior, în care simțurile erau ținute în frâu, este Poimandres. Pentru Hermes, Poimandres este "Gândul Domnului cel mare, împăratul atotputernic şi Desăvârşit". într-un dialog de mare profunzime, Poimandres îi revelează lui Hermes marile taine ale lumii. *"In primul rând zeul; în al doilea lumea; în al treilea omul".* Acesta este tripticul cunoaşterii inițiatice la discipolii lui Hermes.

La originea cosmosului, afirmă Corpus Hermeticum, se află *Nous.* Nous, penntru vechii hermetişti, era "Unul-Totul", "Totul în unu"- *"En to Pan",* cum au spus, ulterior, alchimiştii. De fapt, aşa cum stă scris în prima parte a Corpusului Hermeticum, prin termenul Nous, hermetiştii înțelegeau Soarele, mai precis Geniul Soarelui. Nous-ul hermetiştilor este aşadar ceea ce vechii egipteni desemnau prin termenul Ra. Pentru hermetişti, Soarele-Nous-Ra era principalul agent cosmic, care asigură echilibrul "carului lumii". Hermetiştii mai afirmau că, grație energiei creatoare a Soarelui-Nous, materia se spiritualizează.

Nous nu poate fi cuprins cu simțurile sau cu mintea, afirmau hermetiştii, fiind deasupra oricăror determinații sau calificative. Nous este, după cum scrie în Corpus Hermeticum, *"inexprimabil, inegalabil, pe care numai tăcerea îl numeşte".* De fapt, nici tăcerea nu-l poate numi, pentru că şi tăcerea este o calitate, iar Nous este desupra tăcerii. Nous este prea mare pentru a putea avea un nume, nu este făcut din materie, nu se află în trup, este lipsit de culoare ori de fățişare, *"nu se schimbă, nu se transformă".* Nous *"este el însuşi şi, acelaşi timp, este cele ce sunt şi cele ce nu sunt. Pe cele ce sunt le oate la iveală, iar pe cele ce nu sunt le conține în sine. Nu există imic care să nu fie în el, tot ce există este născut din el"* - scrie în orpus. De aceea, hemetiştii l-au desemnat pe Nous prin termenul *ion,* adică "nemuritor" sau, după o expresie extrem de sugestivă şi e modernă, *"viu fără sfârşit".*

Concepția cosmosului hologramă este extraordinar surprinsă de oncepția hermética, care afirmă că între toate lucrurile din cosmos xistă o relație de "simpatie". *"Toate lucrurile sunt înlănțuite unele 'e altele prin raporturi mutuale într-un lanț ce se întinde de jos până us",* se afirmă în cel de-al treilea tratat din Corpus, denumit sclepios. Fiecare parte a Lumii, fiind însuflețită de lumina lui ous-Soarele, devine ea însăşi Unul-Totul. Lumina lui Nous poate sparge izolarea indivizilor, conectându-i la sistemul de orespondențe al cosmosului-hologramă.

Cosmogonia hermesiană debutează cu imaginea devenită adițională a întunericului primordial, răsucit ca un şarpe, din care e un abur umed ce rostea o "Chemare" nearticulată; această hemare, pentru Corpus Hermeticum, este "Cuvântul dintru începuturi" - "zgomotul de fond al universului".

Cuvântul dintru începuturi - stă scris în Corpus Hermeticum - a eterminat o modificare profundă a existentului: aburul umed s-a ransformat în elementul cosmic foc, din care, ulterior, a luat naştere aerul. Din unirea sfântă a aerului şi a elemetului luminos produs de foc au apărut celelalte două elemente cosmice din care este făcută lumea: apa şi pământul. Evident, cosmogonia hermesiană a fost scrisă de un specialist al sacrului (inițiat) care a văzut, prin clarvedere, în cronica akasha, principalele evenimente ale trecutului, i iacă acest specialist al sacrului (inițiat) a "văzut" în totalitate, încă de la început, prin clarvedere, în cronica akasha, evenimentele principale ale creației lumii, ori dacă le-a văzut de la mijloc sau dinspre partea finală, este o altă problemă, care poate fi cercetată în od separat. Cert este faptul că cele exprimate de el în Corpus ermeticum sunt viziuni inițiatice ce-şi au originea în cronica aksha.

"Şi am văzut o privelişte nemărginită - stă scris în Corpus Hermeticum -, *toate lucrurile s-au luminat, fiind deopotrivă dulci şi extrem de plăcute. Dar, după puțină vreme s-a făcut întuneric într-o parte, un întuneric ce cobora pieziş, înspăimântător şi hâd, care ml s-a părut că se preschimbă în ceva de natură umedă, îngrozitor de tulbure, care scotea fum ca Focul şi din care ieşea o voce nedesluşită şi foarte tânguitoare, însă nearticulată, într-atât încât părea să fi venit din lumină. Atunci, din acea lumină, un anume Cuvânt sfânt s-a alăturat naturii şi a aspirat Focul pur şi neamestecat de natura umedă, ridicându-l în înălțime; era o lumină mai presus de fire şi pătrunzătoare şi, pe deasupra, lucrătoare. Iar aerul, care era de asemenea lumină, a urmat Spiritul şi s-a ridicat spre Foc, într-atât încât părea să să atârne şi să fie legat de el. Iar pământul şi apa au rămas atât de amestecate între ele, încât pământul nu putea fi văzut din apă, dar ele s-au mişcat din pricina cuvântului spiritual care se purta pe deasupra lor".*

în a doua etapă a cosmogoniei hermetice, Soârele-Nous a zămislit un demiurg, care poate fi înțeles ca o proiecție limitată a ființei sale. Demiurgul, la rândul său, i-a conceput pe "guvernatori" -adică pe zei -, "cei ce cuprind în sfera lor lumea sensibilă", a căror guvernare se numeşte Destin.

După creația zeilor, a Guvernatorilor, Soarele-Nous i-a creat pe oameni, şi le-a dat în grijă întreaga creație - desemnată prin termenul Natură. La

început, Natura a adus pe lume şapte bărbați, făcuți după chipul şi asemănarea Guvernatorilor.

"Omul, stăpân deplin asupra ființelor muritoare şi asupra animalelor lipsite de rațiune, se aplecă prin învelişul său şi îi arătă Naturii de jos frumoasa sa înfățişare". Când a văzut trăsăturile luminoase ale omului, scriu textele hermetice, Natura s-a pătruns de iubire.

La rândul său, *"omul, zărind oglindită în apă forma care-i semăna, se îndrăgosti de ea şi dori să rămână acolo".* Cum dorința i s-a îndeplinit, omul a rămas să locuiască în forma fără rațiune, iar Natura, *"primindu-şi în ea iubitul, îl înlănțui şi se uniră, deoarece ardeau de iubire".* Această variantă hermetică a mitului lui Narcis poate fi interpretată ca o cădere a omului în materie.

Scrierile hermetice afirmă că omul are o natură dublă: o parte muritoare, elementul spiritual, şi o parte muritoare, materială, Impui. Obligația discipolilor - "fiilor" - lui Hermes este de a înnobila (Hatería, atrăgând-o spre polul luminos al Soarelui-Nous. *"Sufletul e umil, viața e una, materia e una, totul e plin de suflet, iar materia e plină de viață".*

Moartea, afirmau hermetiştii este numai închipuire; este privarea verbului *athanatos* - în greceşte, nemuritor -, de prima sa literă: *thanatos.* Omul este aşadar nemuritor. Corpus Hermeticum mai afirmă că, **aşa cum nu este suficient să te naşti pentru a fi cu adevărat viu, nu este suficient să mori pentru a atinge nemurirea.**

Datorită faptului că s-a îndrăgostit de imaginea sa reflectată în natură, omul a rupt legăturile cu Nous. De aceea, omul este dator să refacă această legătură întreruptă şi să parcurgă urcuşul inițiatic, prin cele şapte sfere ale lumii. După modelul lui Hermes, omul trebuie sa-şi regăsească natura sa nemuritoare şi să se întoarcă, după cum scrie textul cărții hermetice, la "cele străvechi şi primordiale".

Inițiatul, afirmă textele hermetice, trebuie să fie asemenea lui Hermes, *"ființa care deține legătura de simpatie cu toate misterele cerului".* El trebuie, pe baza similitudinii dintre cele de jos şi cele de sus, să cunoască întregul (Totul-Unu). învățând de la Hermes *"că lucrurile de jos au primit poruncă de la creator să se afle în legătură cu cele de sus",* inițiații *"au instituit pe pământ funcțiile sacre legate pe verticală de misterele cerului"* - scrie în *Kore Kosmou,* a doua parte a Corpusului Hermeticum.

Scopul final al inițierii hermetice a constat în "spiritualizarea corpurilor şi în corporalizarea spiritelor", care se obține, spus în terminologia hermetică, prin unirea sacră dintre om şi natură - în greceşte, *hierosgamos.* Hierosgamos-ul dintre om şi natură era privit de vechii discipoli ai lui Hermes ca o "căsătorie sacră". Ulterior, alchimiştii au preluat această concepție a discipolilor lui Hermes, vorbind în scrierile lor despre "nunta alchimică" şi despre căsătoria Soarelui cu Luna sau a Regelui cu Regina.

Discipolii lui Hermes afirmau că urcuşul inițiatic se poate realiza prin *"arta de a face zei".* Arta de a face zei a constat, după cum afirmă scrierile hermetice, în *"capacitatea de a descoperi natura zeilor şi de a o reproduce"* în statuile făcute de mâna omului. După cum stă scris în Poimandres, primul capitol din Corpus Hermeticum, *"necorporalii se reflectă în corpuri şi corpurile*

în necorporali, adică lumea sensibilă se reflectă în inteligibil, iar lumea inteligibilă în sensibil".

Discipolii lui Hermes mai afirmau că omul întreține cu statuile din temple acelaşi raport pe care le are Nous cu zeii pe care i-a plăsmuit. Cu alte cuvinte, hermetiştii afirmau că statuile zeilor conțin forme ale lumii de dincolo, motiv pentru care au încercat să construiască statui "însuflețite" ale zeilor şi să le venereze.

Este evident că, prin această concepție, hermetiştii n-au făcut altceva decât să perpetueze cultul zeilor din templele egiptene şi să-i confere o coloratură uşor diferită. "Arta de a face zei" repeta, pe alt plan, cultul statuilor din templele egiptene. Statuile erau sălaşuri ale sufletelor Ka sau Ba ale zeilor infraeterici.

Cultul statuilor şi "arta de a face zei" au fost contestate vehement de contemporanii primilor hermetişti, Părinții Bisericii creştine, care, pe bună dreptate, i-au acuzat pe discipolii lui Hermes că îşi confecționează "idoli falşi" şi că se roagă la ei. În *De civitatae Dei,* Preafericitului Augustin, unul dintre Părinții Bisericii, îl acuza pe Hermes că *"a întrevăzut adevărul, dar s-a făcut complice al erorii"* prin acest cult al statuilor, ceea ce este perfect adevărat, mai ales dacă ne gândim la faptul că, de fapt, prin această practică, Hermes şi discipolii săi au nesocotit una din poruncile lui Dumnezeu Unicul: *să nu-ți faci chip cioplit.*

Aceasta a fost, de altfel, adevărata semnificație a acestei porunci atât de neînțeleasă în ziua de astăzi. Hermes şi discipolii său au întrevăzut adevărul, dar s-au complăcut într-o imensă eroare.

Capitolul 8

MAREA PIRAMIDĂ

Întâlnirea cu misterul

În momentul în care auzi rostit cuvântul piramidă, nu poți să nu resimți un sentiment difuz de emoție, dublat şi de un sentiment de contrarietate.

Desigur, atunci când auzi rostit cuvântul piramidă, te gândeşti automat la marea piramidă de pe platoul de la Gizeh, şi doar după aceea te gândeşti la celelalte piramide existente în Egipt. Abia apoi, te mai poți gândi şi la piramidele descoperite în alte locuri de pe globul pământesc: în America Centrală şi de Sud - în ținuturile locuite odinioară de mayaşi, incaşi, tolteci şi zapoteci.

Totuşi, este evident că, de departe, marea piramidă de la Gizeh stârneşte interesul general şi că speculațiile şi ipotezele gravitează cu obstinație în jurul ei. Aşadar, se poate vorbi, fără teama de a greşi, despre o fascinație exercitată de marea piramidă.

Nu este însă la fel de evident dacă la menținerea interesului uriaş au contribuit doar detaliile tehnice unice, imensitatea construcției, perfecțiunea uluitoare a îmbinării celor aproximativ 2600000 de blocuri de piatră - fiecare cântărind între 2 şi 70 de tone -sau popularizarea supozițiilor ştiințifice moderne, care afirmă, de exemplu, că piramida împarte globul terestru în

două arii perfect egale sau că, multiplicând înălțimea piramidei cu un miliard, rezultă distanța dintre Pământ şi Soare etc.

De altfel, majoritatea studiilor moderne nu fac altceva decât sfl redea cât mai inteligent posibil detaliile tehnice şi constructive uimitoare, referitoare la amplasarea şi la eventualele corelații al impozantului edificiu cu reperele cele mai neaşteptate: Steaua Polară, Centrul Pământului, Soarele, Luna, planeta Venus sau planeta Marte, steaua Sirius etc.

Dacă, în ceea ce priveşte epoca modernă, detaliile tehnice şi mediatizarea intensă pot constitui cauzele fascinației marii piramide, nu acelaşi lucru se poate spune despre epoca antică. Detaliile tehnice, care astăzi fac deliciul mentalității moderne, nu erau cunoscute în antichitate. Cu toate acestea, fascinația exercitată de marea piramidă exista şi în antichitate. Ceea ce înseamnă că detaliile tehnice nu reprezintă decât interfața unui fenomen situat la un alt nivel decât cel al calculelor cantitativ-statistice; acest fenomen ce transcende detaliile tehnice, pare să fie declanşat de o trăire sufletească profundă ce apare doar în cazul în care are loc întâlnirea cu un mare mister.

Marea piramida poate fi cercetată în funcție de două mari sisteme de referință. Fiecărui sisteme de referință îi corespunde un anumit tip de interpretare. Primul tip de interpretare se referă exclusiv la detaliile constructive, iar al doilea la reverberația sufletească declanşată de impozantul edificiu. Primul tip de interpretare se bazează pe concepția materialistă. Al doilea tip de interpretare se bazează pe modelul holografic al lumii şi pe concepția transcedental-ezoterică.

In cazul primului sistem de interpretare, detaliile tehnice sunt suficiente pentru a descoperi un răspuns considerat viabil şi o interpretare considerată adecvată; de altfel, majoritatea comentariilor moderne se referă chiar la acest aspect. Despre primul sistem de interpretare s-a spus aproape tot, iar orice alt comentariu pe această temă ar avea doar darul de a relua la nesfârşit aceleaşi idei.

în cazul celui de-al doilea sistem, bazat pe modelul holografic al lumii şi pe concepția transcedental-ezoterică, detaliile tehnice reprezintă doar o interfață dincolo de care se ascund aspecte de natură ezoterică. Ceea ce ne interesează în aceste pagini este al doilea sistem de interpretare. Adică, ceea ce se ascunde dincolo de aparențe. Şi, poate că, doar săpând adânc dincolo de aparențe, dincolo de detaliile tehnice pe care unii le repetă în mod stereotip, răspunsul la întrebările fundamentale cu privire la marea piramidă - cine a construit-o şi cu ce mijloace tehnice? când ? în ce scop ? - îşi vor găsi, în sfârşit, răspunsul.

Piramidele Egiptului

În Egipt au fost construite, în total, aproape optzeci de piramide, multe dintre ele fiind transformate astăzi în nisip şi moloz. Toate piramidele au fost construite pe malul apusean al Nilului, la marginea deşertului.

Ceea ce egiptologii au denumit "epoca piramidelor", perioada în care se consideră că au fost construite majoritatea piramidelor, a început în jurul anului 2600 înainte de Iisus Hristos, în timpul primelor Dinastii şi a durat până

în jurul anului 2100, când a început prima perioadă intermediară, care a coincis cu sfârşitul celei de-a şasea Dinastii. Ulterior, în timpul celei de-a douăsprezecea Dinastii, în jurul anului 1700, a fost reluată construcția acestora, dar piramidele construite după această perioadă nu au mai atins nivelul celor ridicate anterior. Ele erau doar palide copii ale celor construite odinioară.

Ca o constantă a culturii şi civilizației Egiptului antic, ceea ce a fost construit la început, în zorii istoriei egiptene, cât mai aproape de modelele exemplare din epoca Tep Zepi, era apropiat de perfecțiune, în timp ce realizările ulterioare dădeau semne vădite de decadență. De aceea, realizările din epocile vechi nu trebuie cântărite cu aceeaşi măsură ca realizările din epocile târzii.

În linii mari, piramidele de pe teritoriul Egiptului au fost construite şi dispuse în cadrul unor vaste complexe arhitectonice înconjurate de ziduri masive. Complexele arhitectonice mai cuprindeau, în afara piramidei principale, un templu, capele şi clădiri anexă.

După opinia egiptologilor, prima piramidă construită în Egipt a fost *piramida în trepte,* atribuită faraonului Zoser / Djoser, din a treia Dinastie. Arhitectul piramidei în trepte pare să fi fost legendarul Imhotep, al cărui nume a fost descoperit pe piedestalul unei statui. Imhotep a fost considerat cel mai mare arhitect al Egiptului.

Piramida în trepte construită de Imhotep făcea parte dintr-un complex arhitectonic vast, format din mai multe clădiri şi curți, situat în apropierea Memphisului. întregul complex era înconjurat de un zid gros de piatră, cu înălțimea de 10 metri. înălțimea piramidei măsoară peste 50 de metri, cu baza de 124 pe 109 metri. Nucleul piramidei, înalt de 8 metri, era din piatră îmbrăcată cu un strat de calcar.

Nucleul din piatră, afirmă egiptologii, a fost inițial o *mastaba* -un mormânt. De la baza piramidei se coboară printr-un puț adânc de 28 de metri, apoi se pătrunde în sistemul de camere şi de labirinturi subterane, în mijlocul cărora se afla "camera mortuară". "Camera mortuară", lungă de 2,89 metri, înaltă şi lată de 1,67 metri, avea intrarea în tavan. Ulterior, intrarea a fost astupată cu o piatră de granit de trei tone.

Nu departe de piramida lui Zoser, pe acelaşi înalt platou situat în apropierea Memphisului, se află o piramidă neterminată, atribuită faraonului Sekhemet. Asemănătoare ca structură cu piramida lui Zoser, piramida lui Shekemet nu a fost terminată - bănuiesc arheologii - datorită domniei scurte, de numai şase ani, a acestui faraon. Interesant la această piramidă este faptul că, în deceniul al cincilea al secolului XX, a fost descoperit intact puțul vertical care ducea spre ceea ce arheologii numesc "camera mortuară". Puțul era sigilat, iar intrarea în camera mortuară era astupată cu un zid gros. în camera mortuară, arheologii au descoperit un sacrcofag, cioplit dintr-un singur bloc de alabastru, sigilat, pe care fusese aşezată o coroană. La un capăt al capacului, sarcofagul avea un panou glisant, ce putea fi manipulat printr-un sistem de frânghii. Surpriza cea mai mare a arheolgilor care au deschis camera mortuară a fost că sarcofagul era gol: nu exista nici o mumie. Egiptologii au dat două explicații acestui fenomen: ori preoții responsabili cu

înmormântarea au furat mumia, ori este vorba despre o cameră mortuară falsă, mumia aflându-se într-un alt loc.(58)

Alte patru piramide în trepte, de mai mici dimensiuni, au fost construite pe un platou în apropierea Tebei. Dintre acestea, cea mai ii-prezentativă este piramida de la *El Kula,* care are numai trei trepte şi este orientată diferit față de celelalte piramide. în timp ce celelalte piramide au fețele orientate spre cele patru puncte cardinale, Iniamida de la El Kula are colțurile orientate spre cele patru puncte cardinale. Cum nu a fost descoperită nici un fel de intrare dinspre exteriorul piramidei, egiptologii au tras concluzia că piramida, care ar fi trebuit să servească drept mormânt, a fost construită asfel încât să nu existe nici un fel de acces la camera mortuară. *"Adică, se crede* după cum ne informează Max Thoth şi Grieg Nielsen într-o lucrare dedicată cercetării piramidelor - *că s-a săpat puțul, s-a îngropat trupul şi apoi s-a construit întreaga structură, în jurul şi deasupra mormântului, făcându-l astfel de nepătruns ulterior. Deşi la escavare, substructura nu a dezvăluit nici un corp, egiptologii uluiți au rămas la teoria lor că puțul a fost creat în mod special ca să se bțină un mormânt de nepătruns. "(58)*

O altă piramidă importantă este cea de la Meidum, atribuită faraonului Seneferu, aflată la 35 de kilometri de Memphis. Egiptologii sunt de părere că piramida de la Meidum are la bază modelul piramidei lui Zoser. Dar, spre deosebire de aceasta, piramida e la Meidum are spațiul dintre trepte umplute cu pietre, iar fețele au fost îmbrăcate în calcar. Egiptologii bănuiesc că, inițial, la Meidum, constructorii au realizat o piramidă cu două trepte, apoi i-au mai adăugat câte o treaptă, pentru ca, în varianta finală, piramida să numere opt trepte. Rezultatul a fost mai curând un turn dreptunghiular, cu înclinația treptelor de 75 de grade. Şi piramida de la Meidum a făcut parte dintr-un complex arhitectonic care mai uprindea un templu funerar, o altă piramidă mai mică şi o clădire anexă, de dimensiuni reduse.

O altă piramidă interesantă este piramida denumită "strâmbă" de egiptologi. Piramida strâmbă, atribuită tot faraonului Seneferu, are o formă destul de ciudată, romboidală, ceea ce i-a determinat pe arheologi să creadă că a fost concepută greşit şi că a fost lăsată neterminată pentru a nu se prăbuşi. Spre deosebire de celelalte piramide, piramida strâmbă are două intrări separate, una spre nord, cealaltă spre vest. Nici în interiorul acestei piramide nu s-a descoperit vreo mumie şi nici un indiciu că acolo ar fi existat aşa ceva.

La începutul primei epoci intermediare, spre anul 2100, după sfârşitul Dinastiei a şasea, Egiptul a intrat în declin. Epoca construirii piramidelor a luat sfârşit. Abia în timpul celei de-a doisprezecea Dinastii, cinci sute de ani mai târziu, a reînceput construcția piramidelor, dar piramidele construite în această perioadă au fost de o calitate inferioară.

Complexul de la Gizeh

Complexul de la Gizeh, situat la 8,5 km vest de oraşul Cairo, pe un platou artificial de aproximativ 1, 5 km pătrați, este format din patru "piese" de

dimensiuni colosale: marea piramidă, atribuită faraonului Keops, piramida atribuită faraonului Kefren, piramida atribuită faraonului Mikerinos şi sfinxul.

Despre marea piramidă se va vorbi pe larg puţin mai departe, drept pentru care vom trece direct la celelalte două piramide mai mici.

A doua piramidă ca mărime de pe platoul de la Gizeh este piramida numită "a lui Kefren". Deşi pare mai mare decât marea piramida - atribuită lui Keops -, piramida lui Kefren este ceva mai mică. Piramida lui Kefren are două intrări: una situată în partea de nord şi cealaltă situată imediat sub zidul de fundaţie. De la ambele intrări pornesc două coridoare coborâtoare. Coridorul care porneşte de la intrarea superioară duce într-o cameră săpată direct în roca platoului stâncos de sub piramidă. Camera este lungă de 14 metri, lată de 5 metri şi înaltă de 7 metri. în partea de vest a camerei se găseşte sarcofagul din granit, al cărui capac a fost rupt în două, dar în care nu a fost descoperită nici o mumie. Coridorul care porneşte de la intrarea inferioară duce în final într-o altă cameră de 10 metri lungime, 3 metri lăţime şi 2,5 metri înălţime. Cercetătorii au dedus că a doua cameră, programată iniţial să servească drept mormânt, deci să conţină sarcofagul, a fost abandonată, construindu-se apoi prima încăpere.

A treia piramidă de pe platoul de la Gizeh este piramida atribuită lui Mikerinos. Asemănătoare cu marea piramidă, piramida lui Mikerinos este mult mai mică, acoperind cam un sfert din prafaţa acesteia. Şi această piramidă are un coridor coborâtor, care duce într-o cameră. Cel care a deschis pentru prima dată, în 1887, piramida lui Mikerinos, colonelul britanic Howard Vise, a descoperit un sarcofag sigilat, în care afirmă că se aflau oase umane, şi un capac de sicriu pe care era scris numele lui Mikerinos. Surprinzător, vaporul cu care colonelul Howard Vise a trimis sarcofagul în Anglia **s**-a scufundat în apropierea coastelor Spaniei, iar sarcofagul a fost pierdut pentru totdeuna. Desigur, "răuvoitorii" au atribuit scufundarea vaporului şi pierderea sarcofagului unui blestem. Totuşi, este pentru prima oară când se vorbeşte în termeni concreţi despre descoperirea unei mumii într-un sarcofag aflat într-o piramidă (unii cercetători se îndoiesc de faptul că ar fi existat ceva în acel sarcofag).

Al patrulea element important al complexului de la Gizeh este sfinxul. Sfinxul, a fost construit, sunt de părere egiptologii, în timpul domniei faraonului Keops, dintr-un monolit rămas după construirea Marii Piramide. Sfinxul măsoară 20 de metri înălţime, peste 73 de metri lungime şi cântăreşte câteva mii de tone. în antichitate, Sfinxul avea un înveliş de ghips care-i dădea un aer hieratic, cu atât mai mult cu cât era vopsit în culori vii. Arheologii sunt de părere că chipul sfinxului, care măsoară aproape 4 metri, îl reproduce pe cel al faraonului Keops. Totuşi, inscripţia aflată între labele sfinxului povesteşte cum faraonul Tutmosis al IV-lea, pe atunci moştenitorul tronului, în urma unui vis profetic, a luat decizia de a dezgropa sfinxul din nisip. în vis, lui Thutmosis i-a apărut zeul Harmachis care i-a promis că va deveni faraon dacă va dezgopa din nisip sfinxul.

Elementul central al Complexului de la Gizeh rămâne însă marea piramidă. Marea piramidă a fost construită din aproximativ 2600000 blocuri de piatră, din calcar şi granit, fiecare bloc cântărind între 2 şi 70 tone. Alte

surse sunt de părere că este vorba de "numai" 2300000 blocuri de piatră, fiecare cu o greutate medie de 2,5 tone, dar nedepăşind 15 tone. Blocurile sunt tăiate cu o precizie uimitoare, distanța dintre blocuri nedepăşind mai mult de 5 mm.

După cum remarca Paul Liekens, dacă s-ar aşeza la rând cele aproximativ 2300000 de blocuri de piatră ale piramidei ar rezulta un zid de un metru înălțime, care ar putea înconjura un teritoriu precum al Franței. Din pietrele piramidei s-ar putea construi de 30 de ori celebra Empire State Building, iar, în ceea ce priveşte volumul ei, în piramidă ar putea intra Basilica Sf. Petru din Roma, catedralele din Milano şi Florența, catedrala Westminster Abbey şi catedrala Sf. Paul din Londra.

Inițial, spun arheologii, marea piramidă a avut 146 metri înălțime, însă datorită erodziunii produse de-a lungul mileniilor, a ajuns la 137 de metri. Laturile piramidei sunt inegale, dar diferența dintre ele nu depăşeşte 20 de centimetri. Latura din partea de est măsoară 230,39 metri, latura din partea de vest măsoară 230,35 metri, latura din partea de nord măsoară 230,23 metri, iar latura din partea de sud măsoară 230,45 metri. înclinarea fețelor este de 51 grade, 19 minute şi 14 secunde.

Totuşi, după cum au remarcat Max Thoth şi Grieg Nielsen, în ciuda numeroaselor măsurători la care a fost supusă piramida, cercetătorii n-au ajuns la o opinie unanimă. Unii cercetători afirmă că înălțimea piramidei este de 147,5 metri, în timp ce alții afirmă că înălțimea este de 152 metri. Pentru unii, baza piramidei este de 702,324 metri pătrați, iar pentru alții este de 643,797 metri pătrați. Oricum, baza marii piramide are 53000 m pătrați, cu o abatere de câtiva centimetri pe orizontală. (78)

Mulți cercetători moderni sunt de părere că orientarea piramidei conține unele erori, în special în ceea ce priveşte alinierea nord - sud. De fapt, primul care a atras atenția asupra erorii alinierii nord - sud a piramidei a fost arheologul Flinders Petrie, care a remarcat că există o eroare de un grad pe direcția vest față de nordul real. Cercetările moderne au demonstrat că eroarea este ceva mai mare decât un minut. Unii cercetători au respins însă ipoteza unei erori a constructorilor, afirmând că decalajul de alinere se poate datora derivei continentelor sau schimbării Polului Nord al pământului.

În antichitate, marea piramidă era acoperită cu o mantie de calcar şlefuit, astfel încât suprafața sa era plană. Suprafața plană a piramidei era acoperită de hieroglife. Un scriitor arab din secolul al XIII-lea, Abd al Latif, afirma că hieroglifele care acoperă piramida sunt atât de multe încât "dacă le-am copia pe hârtie, numai ce se află pe suprafața sa ar umple peste şase mii de pagini". Ulterior, în urma unui cutremur ce a avut loc în secolul al XHI-lea după Iisus Hristos, pentru refacerea oraşului Cairo s-au dat jos aproape 81000 de metri cubi de plăci groase de 2,5 metri din mantia de calcar, astfel încât piramida a ajuns aşa cum se vede astăzi.

Dispunerea tunelelor şi camerelor din interiorul piramidei este arhicunoscută. Intrarea în piramidă, situată la mijlocul feței din partea de nord, se găseşte la o înălțime de 16 metri deasupra nivelului solului. în antichitate, intrarea în Marea Piramidă se făcea printr-o uşă mascată, formată dintr-o piatră mobilă, care se retrăgea în interior şi pivota etanş pe celelalte

blocuri de piatră. Cum nu se deosebea de celelalte, blocul de piatră ce masca intrarea în piramidă nu putea fi deschis decât de cel care ştia cu exactitate unde este dispus. Blocul de piatră nu putea fi deschis decât prin împingerea uneia dintre extremităţi. împingând una din extremităţi, blocul de piatră, ajutat de contragreutăţi, pivota în jurul propriei sale lungimi, permiţând celui care pătrundea înăuntru să ajungă în primul culoar. Dincolo de intrarea principală, puţin mai departe de-a lungul culoarului, se afla o altă uşă masivă de lemn, ce trebuia descuiată. De la intrarea în piramidă coboară un coridor de 27 metri, în unghi de 26 de grade, spre o cameră subterană, aflată sub fundaţia piramidei. Coridorul care coboară a fost denumit de arheologi "descendent". Camera subterană, nefinisată, are o ieşire spre un alt culoar, care se termină brusc. La aproximativ 18 metri de la intrare, din coridorul "descendent" începe un alt coridor, denumit de arheologi "ascendent", care are o lungime de 40 de metri. Unghiul de înclinare al coridorului ascendent este cu un grad mai mare decât unghiul coridorului descendent.

La capătul coridorului ascendent începe un culoar orizontal, la capătul căruia se află o cameră - aşa-zisa "cameră a reginei". Camera reginei, care are laturile de 5 şi 5,5 metri şi înălţimea de 6 metri, este situată la mijloc, între partea de nord şi partea de sud a piramidei, chiar sub piatra de vârf. Camera reginei are o nişă săpată în partea de est, cu adâncimea de un metru, cu înălţimea de 4,5 metri şi lăţimea de 1,5 metri. Coridorul ascendent se continuă cu un alt coridor, care a fost denumit de arheologi "marea galerie", care are 35 metri lungime, 9 metri înălţime şi o înclinare de 26 grade. La capătul superior, marea galerie are o deschizătură de numai 4 metri pătraţi, care duce în două încăperi. Cele două încăperi au fost denumite de arheologi "antecamera" şi "camera regelui".

Camera regelui, construită din blocuri de granit roşu, are baza de 5 pe 10 metri şi înălţimea de 6 metri. Lângă peretele din nord al camerei regelui se află un sarcofag din granit roşu, fără capac, care măsoară cu 2,54 metri mai mult decât culoarul ascendent, ceea ce înseamnă că a fost montat acolo în timp ce era construit edificiul.

Camera regelui beneficiază, pe axa nord-sud, de două tunelc pentru aerisire, care asigură o ventilaţie corespunzătoare şi o temperatură constantă. Şi "camera reginei" are două tunele de aerisire, care se termină cu vreo patru centimetri sub nivelul podelei.

In antichitate, de la intrarea în piramidă şi până la intrarea în camera regelui erau în total zece uşi (sau douăsprezece). Desigur, între timp, cele zece uşi au dispărut. Cele mai multe au fost furate în secolul XIII, când a avut loc cutremurul de pământ care a distrus oraşul Cairo.

Redescoperirea piramidelor

După sfârşitul civilizaţiei Egiptului faraonic, s-a uitat până şi locul pe unde se putea pătrunde în interiorul Marii Piramide, astfel încât aceasta devenise un fel de fortăreaţă misterioasă şi inexpugnabilă. Probabil că ultimii sacerdoţi ai Egiptului, atunci când semnele vremurilor arătau sfârşitul iminent al civilizaţiei pe care au construit-o multe mii de ani, au decis conservarea

piramidei: au astupat intrările, au blocat culoarele, au ascuns comorile, iar în cele din urmă, piramida a devenit o fortăreață inexpugnabilă.

Timp de mai bine de o mie de ani, interiorul piramidei nu a fost accesibil. Prin fața ei s-au perindat o mulțime de căutători de comori, de hoți şi de "înțelepți", care au încercat să-i descopere intrarea, să pătrundă înăuntru şi să-i fure comorile care, se zvonea, s-ar afla acolo. Abia în secolul al VIII-lea s-a reuşit pătrunderea în Marea Piramidă, datorită eforturilor unor lucrători aduşi acolo de califul Abdullah Al Mamun - fiul celebrului calif Harun al Rashid, unul dintre eroii cărții "O mie şi una de nopți".

Pătrunderea în piramidă s-a produs în urma unei întâmplări binale: după luni de eforturi infructuoase în care lucrătorii aduşi de califul Abdullah Al Mamun au încercat să sape o intrare prin roca dură, când totul părea în zadar, într-o pauză de masă, un lucrător a luzit zgomotul unei pietre căzând în gol în interiorul piramidei. Săpând în continuare chiar în acel loc, lucrătorii arabi au reuşit să dferedelească un culoar de numai un metru înălțime şi 90 de centimetri lățime şi să pătrundă în piramidă.

Nu este exclus, şi marea majoritate a comentatorilor moderni «unt înclinați să creadă acest lucru, ca Al Mamun şi constructorii săi să fi posedat o hartă, păstrată din antichitate, a interiorului marii piramide. Şi, dacă ne gândim că "coincidențele" sunt totuşi mult prea rare în istorie, descoperirea lui Al Mamun poate fi inclusă în seria sincronicităților cu tâlc. Mai ales, dacă avem în vedere că avem de a face cu marea piramidă, locul în care forțele magice au cea mai mare densitate pe metru pătrat de pe toată suprafața pământului.

Pătrunzând în piramidă, lucrătorii lui Al Mamun, care sperau să găsească comori fabuloase, au descoperit mai întâi o cameră goală, pătrată, cu latura de 5,4 metri, cu tavan boltit. Urcînd pe culoarele înguste ale piramidei, târându-se în genunchi, lucrătorii arabi au descoperit apoi o a doua cameră, mai mare, lungă de 10,2 metri, lată de 5,2 metri şi înaltă de 5,7 metri, cu podeaua, pereții şi tavanul din granit roşu - camera denumită ulterior, în epoca modernă, "camera regelui". în camera regelui, în locul comorilor şi aurului pe care sperau să le descopere acolo, lucrătorii lui Al Mamun nu a găsit decât sarcofagul gol, din granit roşu. Poeții persani contemporani cu Al Mamun notau că acesta a mai descoperit în piramidă, într-un cufăr, "un om într-o armură, cu o platoşă de aur, ornată cu bijuterii şi cu o sabie cu smaralde, purtând o piatră prețioasă de culoare roşu închis, ce strălucea ca soarele".

Până la cucerirea Egiptului de către Napoleon Bonaparte, puțini cercetători serioşi s-au mai aventurat să cerceteze îndeaproape marea piramidă. Printre aceştia, Nathaniel Davidson, consulul general englez în Algeria între 1760 şi 1770, a reuşit să descopere, la capătul superior al marii galerii, o altă cameră. Această cameră, de aceleaşi dimensiuni ca şi camera regelui, avea însă tavanul atât de scund încât nu se putea sta în picioare în ea.

Puțin mai târziu, în 1798, după ce a reuşit să cucească Egiptul, aflat în fața impunătorului edificiu, Napoleon Bonaparte le-a spus soldaților săi următoarele cuvinte memorabile: ***"De la înălțimea acestor piramide,***

patruzeci de veacuri vă contemplă". După cum se ştie, în campania militară din Egipt, Napoleon Bonaparte a fost însoțit de mai mulți matematicieni şi învățați francezi, printre care Edme-Francoise Jomard şi Jean Joseph Contelle; Napoleon Bonaparte le-a dat savanților francezi misiunea de a măsura cât mai exact piramida.

Cercetările savanților francezi au fost temeinice şi eficiente. După ce i-au pus pe constructori să elimine nisipul strâns de-a lungul secolelor la baza piramidei şi au dat peste platoul artificial pe care este amplasat ansamblul urbanistic, savanții care l-au însoțit pe Napoleon Bonaparte au întocmit harta regiunii. Folosind marea piramidă ca punct de pornire al sistemului de longitudini, ei au avut surpriza să constate că linia meridianului astfel dedus împarte Delta Nilului în două secțiuni perfect egale. Mai mult decât atât, ei au descoperit că meridianul care trece prin marea piramidă împarte globul terestru în două jumătăți egale.

Întorşi acasă după campania din Egipt, mulți dintre cei care l-au însoțit pe Napoleon Bonaparte au fost profund marcați de cele văzute acolo. Faptul că mulți dintre soldații lui Napoleon s-au întors acasă profund marcați de întâlnirea cu misterele egiptene poate fi confirmat şi de avântul extraordinar pe care, în epoca imediat următoare, l-au avut societățile secrete pe teritoriul Franței. Vechile loji masonice existente în acea vreme pe teritoriul francez au fost în mare măsură inundate de diferite rituri de inspirație egipteană. Au proliferat în special lojile masonice militare; printre acestea o importanță mare au avut-o Ordinul Sacru al Sofisienilor, creat în 1801 de foştii ofițeri ai armatei lui Napoleon care au participat la campania din Egipt şi Loja Suveranei Piramide a Prietenilor Deşertului, creată de Alexandre Dumege. Reintegrarea în "unitatea primordială", mitul marelui monarh războinic şi pacificator care recreează imperiul universal, apropiata întâlnire dintre înțelepții rientului şi Occidentului au constituit obsesii majore ale epocii, ezbătute cu ardoare în aceste loji masonice.

De altfel, se spune că însuşi Napoleon, atunci când a vizitat marea piramidă, a cerut să fie lăsat singur în camera regelui. Când a ieşit, Napoleon era "palid şi foarte mişcat"; la întrebarea unuia dintre însoțitării săi, dacă a trăit ceva misterios, Napoleon a refuzat să răspundă, declarând că n-ar trebui să i se mai aducă aminte de această întâmplare. Ulterior, el a declarat unor apropiați că a primit o prevestire cu privire la viitorul său. Se pare că, puțin înainte de a muri, a dorit să se confeseze biografului său, Gas Cases, cu privire la acest subiect, dar în ultimul moment a refuzat din nou, afirmând textual: "Nu are sens. Nu m-ați crede".(59)

La începutul secolului al XIX-lea, un alt împătimit al misterelor şi-a dedicat o parte din viață în scopul cercetării în amănunțime a marii piramide. Este vorba despre un solitar cercetător italian, căpitanul G.B. Caviglia, maestru al Ordinului Cavalerilor de Malta, exemplu tipic de arheolog şi mistic al acelui secol, în care se pătrundea în epoca maşinilor şi a raționalismului cartesian. Deşi nu a descoperit nimic semnificativ din punct de vedere arheologic, se pare că cercetările ezoterice ale căpitanul italian G.B. Caviglia au fost prolifice; de altfel, despre Caviglia, un contemporan, lordul Lindsay, care l-a întâlnit într-o călătorie în Egipt, spunea că a atins limita extremă a

domeniului interzis cunoaşterii umane şi că avea idei stranii, nepământene, pe care crede că ar fi periculos să le comunice.

Ulterior, în 1836, un englez, colonelul Howard Vise, din armata Majestății Sale Regina Victoria, a efectuat săpături serioase în zona marii piramide. Howard Vise a lucrat pentru British Museum, folosind sute de lucrători. El a descoperit alte patru încăperi situate spre vârful piramidei, deasupra camerei descoperite de Nathaniel Davidson, consulul englez în Algeria. Howard Vise era de părere că, în marea piramidă, au fost construite în total cinci camere cu scopul de a elibera camera regelui de apăsarea tonelor de piatră de deasupra. Howard Vise a mai descoperit şi degajat de nisip cele două canale de aerisire ale camerei regelui. Prin degajarea de nisip a canalelor de aerisire, funcționalitatea piramidei a devenit la fel de bună ca şi în antichitate; canalele de aerisire permiteau circulația aerului proaspăt şi menținerea unei temperaturi constante de 20 de grade Celsius tot timpul anului.

Colonelul Vise a mai descoperit şi o serie de hieroglife - de fapt singurele hieroglife găsite în piramidă - trasate cu vopsea roşie, în care apare numele faraonului Keops (Kufu; hieroglifele **KHUF**). De atunci, construcția marii piramide i-a fost atribuită lui Keops.

Constatările lui Mendelssohn

Aşa cum a fost menționat, despre Marea Piramida se poate discuta în funcție de două mari sisteme de referință. Fiecărui sisteme de referință îi corespunde un anumit tip de interpretare. Primul tip de interpretare se referă la detaliile constructive, privite exclusiv din perspectiva concepției materialiste, iar al doilea tip de interpretare se referă la reacția sufletească declanşată de impozantul edificiu. Al doilea tip de interpretare se bazează pe concepția transcedental-ezoterică.

În cazul primului sistem de interpretare, detaliile tehnice sunt suficiente. Cercetătorii moderni au scos în evidență multiple corelații între datele constructive ale marii piramide şi cunoştiințele matematice, geometrice, geografice sau astronomice actuale.

Printre savanții care s-au ocupat de corelațiile datelor constructive ale marii piramide cu ecosistemul terestru, din perspectiva primului sistem de interpretare, se numără şi Krut Mendelssohn, fizician specializat în fizica temperaturilor joase şi a elementelor grele, care a descoperit şi sintetizat câteva din cele mai importante caracteristici tehnice ale piramidei.

În tradiția primului sistem de interpretare, Krut Mendelssohn a determinat, printre altele, că cele patru laturi ale piramidei sunt orientate cu precizie spre cele patru puncte cardinale; că laturile bazei au fiecare 230 metri; că înălțimea inițială a fost de 147 metri, iar înălțimea actuală este de 137 de metri; că unghiul de înclinare al celor patru fețe este de 51 grade şi 50 minute; că volumul inițial al piramidei era de 2592100 metri cubi; că greutatea aproximativă a piramidei este de aproape 6480250 tone; că piramida este formată din aproximativ 2300000 blocuri de piatră; că fiecare bloc are între 2 şi 50 de tone (64).

Krut Mendelssohn a mai constatat că meridianul ideal trece prin marea piramidă, împărțind pământul în două arii perfect egale şi că paralela de 30 de grade, care trece prin marea piramidă, acoperă cea mai mare parte a suprafeței continentale.

Împărțind perimetrul bazei la înălțimea piramidei, rezultă 6,28, adică 3X3,14, sau 2 Pi. Pi reprezintă raportul dintre circumferință şi raza cercului, care pentru egipteni era egală cu 3, iar pentru noi, oamenii epocii moderne, cu 3,141592....

Dacă piramida respectă cu strictețe valoarea Pi, atunci fețele sunt înclinate la 51,51 grade. Iar dacă raportul dintre apotemă -înălțimea triunghiurilor feței piramidei - şi jumătatea bazei este egal cu 1,618, obținem secțiunea de aur, Fi.

Fi, secțiunea de aur, obținută prin împărțirea oricăruia dintre termenii seriei lui Fibonaci cu predecesorul său, exprimă, după cum se ştie, perfecțiunea proporțiilor estetice, proporția a tot ce este viu în natură: spirala cochiliei melcilor, dimensiunea frunzelor, dimensiunile tuturor viețuitoarelor. Astfel, diferența dintre piramida clădită potrivit valorii Pi şi piramida construită potrivit valorii Fi este foarte mică.

Pe baza tuturor acestor date, Krut Mendelssohn a tras următoarele concluzii: egiptenii cunoşteau numărul transcedent Pi şi numărul irațional Fi; piramidele erau construite inițial în trepte, luându-se 3 1/2 pentru lățimea fiecărei trepte oblice, aceasta urcând cu 7 şi înaintând cu 2.

O altă concluzie importantă a lui Krut Mendelssohn este că vechii egipteni nu aveau nici cea mai mică idee despre spațiul izotrop, distanțele orizontale fiind pentru ei diferite de cele verticale, motiv pentru care le evaluau diferit. Astfel, egiptenii măsurau înălțimea în coți cu ajutorul unei frânghii, iar lungimea orizontală cu ajutorul unui butoi, al cărui diametru era egal cu un cot.

Pentru a construi piramidele, este de părere Krut Mendelssohn, egiptenii au construit mai întâi un turn pătrat, în trepte descrescătoare. în lungul treptelor au aşezat blocuri mari de piatră, rezultând o suprafață plană. Pentru a rezista enormei presiuni, blocurile de piatră trebuiau să fie foarte bine tăiate, fasonate şl netezite, altfel exista riscul ca piramida să se prăbuşească.

Egiptenii au învățat din propriile greşeli, mai spune Krui Mendelssohn, exemplul cel mai elocvent aflându-se la Meidum, und se află piramida prăbuşită: un bloc pătrat, înalt de 40 de metri, care so ridică în mijlocul unor blocuri de piatră uriaşe. Surparea piramidei de la Meidum a avut drept cauză greşeli de execuție. Krut Mendelssohn crede că la Meidoum a avut loc o catastrofă, piramida prăbuşindu-sc peste lucrători; această ipoteză nu a fost însă confirmată, întrucât nu au fost găsite nici un fel de resturi sau de schelete. (64)

Totuşi, pentru Krut Mendelssohn piramida aflată mai la nord, la Dahshour, care are blocuri cu neregularități sau dimensionate greşit, constituie o altă dovadă în sprijinul teoriilor sale. Concluzia lui Krut Mendelssohn este că piramida de la Meidoum este anterioară piramidei de la Dahshour şi că constructorii au învățat din propriile greşeli. Urmarea logică ar

fi că, învățând din propriile erori, constructorii au realizat ulterior marea piramidă într-o formă perfectă.

Această explicație pare, într-adevăr, perfect rațională. Totuşi, se pare că - pentru a cita o expresie a filosofului germen G.W. Hegel - nu tot ce este rațional este real şi nu tot ce este real este rațional.

Abstragerea de la tors

Din perspectiva sistemului de interpretare bazat pe concepția materialistă, scopul construirii piramidelor a fost acela de a servi drept morminte pentru faraoni. De altfel, mulți cercetători moderni leagă construcția piramidelor de descoperirea celor mai vechi morminte egiptene, denumite *mastaba.* Ei cred că, cu mult timp înainte de construcția piramidelor, din punct de vedere funcțional, *mastabele* îndeplineau acelaşi rol ca şi piramidele.

În acest context, arheologii au evidențiat faptul că, încă din perioada predinastică, defuncții erau puşi în gropi dreptunghiulare săpate direct în nisip. Treptat, deasupra gropilor au început să fie amplasate construcții din cărămidă arsă la soare, denumite *mastaba.*
Jlterior, în timpul celei de-a treia dinastii, cărămizile din lut ars, destul de fragile, au fost înlocuite cu piatra.

Într-o *mastaba,* cavoul cu sarcofagul era construit la capătul unui puț vertical, într-o nişă orizontală. Deasupra gropii de formă dreptunghiulară, care era împărțită în cinci compartimente, se afla o Construcție trapezoidală, un fel de capelă din cărămidă arsă, care conținea, la rândul ei, alte douăzeci şi şapte de compartimente, dispuse în nouă şiruri a trei compartimente fiecare. într-o perioadă ulterioară, alături de mastaba se mai construia o capelă, unde se celebra cultul morților. Compartimentele construcției superioare -capela - nu aveau legătură unele cu altele. Fiecare compartiment era dotat cu obiecte necesare defunctului în lumea de dincolo: obiecte personale, alimente şi utilități. Pe pereți erau pictate scene din viața defunctului.

Cu toate că, din perspectiva sistemului de interpretare bazat pe concepția materialistă, scopul construirii piramidelor a fost cel de mormânt, nu a fost descoperit vreun indiciu care să demonstreze că în sarcofagele din piatră din piramide ar fi existat într-adevăr mumii. Cu două excepții: mumia descoperită de Al Mammun în interiorul Marii Piramide, dacă a fost într-adevăr vorba despre o mumie, şi mumia despre care se spune că a fost descoperită de colonelul britanic Howard Vise în anul 1887, în interiorul piramidei lui Mikerinos. Descoperirea acestor mumii constituie însă cazuri discutabile, în condițiile în care nu s-a păstrat nici o dovadă palpabilă.

Lipsa mumiilor din sarcofage a fost explicată de cercetătorii care folosesc sistemul de interpretare bazat pe concepția materialistă, în felurite feluri, majoritatea puerile. Astfel, absența mumiei din una dintre piramide, al cărui sarcofag a fost descoperit intact după patru mii de ani, a primit explicația puerilă că demnitarii şi preoții care au înmormântat trupul defunctului faraon s-au furişat noaptea şi au furat-o, probabil spre a face ciudă arheologilor care ar fi trebuit să o descopere intactă. Ne şi imaginăm o noapte senină în vechiul Egipt, puțin după apusul Soarelui, sub strălucirea

blândă a stelelor şi a Lunii, în care grupul de preoţi care participase, peste şaptezeci de zile, la ritualul mumificării şi al înmormântării, mută enorma piatră de la intrare, se furişează înăuntru, fură bietul trup mumificat şi fug în deşert, pentru a-şi împărţi "prada".

Alţi cercetători sunt de părere că acele încăperi din subsolul piramidelor, care ar fi trebuit să conţină mumiile faraonilor, sunt false şi că adevăratele morminte se află undeva în locuri, încăperi sau cripte încă nedescoperite. Ca şi cum ar fi fost nevoie de construcţii ciclopice pentru a masca adevăratele morminte ale faraonilor defuncţi!

Unii cercetători sunt de părere că hoţii sau profanatorii au furat mumiile cu secole în urmă, dar nu pot explica cum au reuşit să sape tunele sau găuri în piatra dură pentru a ajunge în încăperile subterane. Oricum, nu există dovezi arheologice care să confirme astfel de presupoziţii.

În acest context, este simptomatic faptul că mulţi cercetători moderni care îşi bazează teoriile pe sistemul de interpretare bazat pe concepţia materialistă, se întrec în a deduce metode şi procedee inginereşti, pe care vechii constructori ai piramidei *ar fi trebuit să le respecte* pentru a ridica edificiul. Ei vorbesc chiar despre "planul iniţial", originar, al piramidei - aşa cum îl văd ei -, pe care vechii constructori nu l-au respectat !!! Unii comentatori sunt chiar indignaţi că vechii constructori ai piramidei şi-au permis să facă totul după mintea lor "naivă", construind piramidele într-o manieră "neştiinţifică".

Alţi comentatori sunt de părere că toate piramidele au fost construite fără o concepţie inginerească prestabilită, iar deciziile de amplasare ale camerelor, ale culoarelor şi ale structurilor de legătură au fost luate pe măsura ridicării edificiilor. Astfel, existenţa camerei nefinisate situată la subsolul marii piramide a fost explicată prin graba constructorilor de a părăsi piramida, ca şi cum, după zeci de ani în care au ridicat peste 2600000 blocuri imense de piatră, fiecare bloc cântărind între 2 şi 70 de tone, constructorii s-ar fi împiedicat de ultimul amănunt: finisarea podelei unei camere situate la subsol. O altă teorie afirmă că încăperea de la subsol a fost lăsată neterminată pentru a-i "zăpăci pe hoţi şi a-i face să creadă că piramida nu conţine mumia vreunui faraon" !!! Suntem convinşi că hoţii s-au zăpăcit atât de mult, încât au uitat pentru ce au pătruns înăuntru.

Cu tot respectul acordat cercetătorilor care folosesc sistemul de interpretare bazat pe concepţia materialistă, nu putem să nu remarcăm că aceştia s-au blocat în limitele propriului sistem. Concepţia materialistă are limitările sale, dincolo de care nu se poate trece.

Trecând însă dincolo de suprafaţa lucrurilor, dincolo de detaliile tehnice, dincolo de calculele cantitativ-statistice şi de tot ce ţine de sistemul de interpretare bazat pe concepţia materialistă, descoperim alte semnificaţii; aceste semnificaţii au o natură preponderent ezoterică. Ansamblul de semnificaţii preponderent ezoterice poate fi înţeles doar prin intermediul concepţiei transcedental-ezoterice. Fără nici un fel de îndoială, interpretarea oferită de concepţia transcedental-ezoterică trebuie să ţină cont şi de datele tehnice.

Din perspectiva concepţiei transcedental-ezoterice, orice construcţie realizată în vechime - cu atât mai mult piramidele -trebuie să fie analizată din punctul de vedere al mentalităţii epocii în care a fost construită şi nu doar din punct de vedere strict tehnic, specific mentalităţii contemporane. Are prea puţină importanţă dacă acea străveche mentalitate, atât cât este cunoscută în zilele noastre, pare naivă sau fantasmagorică. Important este că această mentalitate trebuie luată în seamă, indiferent ce credem astăzi despre ea.

Tot ceea ce au realizat vechii constructori sub raport urbanistic, arhitectural sau pictural reflecta o mentalitate specifică - o concepţie bine definită. Teologia, filosofia ori mitologia sunt, desigur, construcţii mentale, dar ele au fost reflectate în piatră, în construcţii fizice: temple, statui, obeliscuri, piramide sau palate. în mod asemănător, lăcaşurile de cult creştine reflectă o anumită concepţie asupra lumii; ele sunt cristalizarea în lumea materială a unei concepţii spirituale vaste: concepţia lăsată moştenire de Iisus Hristos prin Apostoli.

Aşadar, se impune încă de la început o distincţie esenţială între concepţia propriu-zisă şi reflectarea acestei concepţii în lumea fizică, cu tehnicile, mijloacele şi utilităţile avute la dispoziţie: papirus, lemn, faianţă, cărămidă, piatră etc. în consecinţă, orice construcţie sacră a antichităţii are două aspecte distincte: un aspect corporal şi un aspect spiritual.

Această distincţie fundamentală, definitorie pentru toate producţiile provenite din antichitate, poate fi cercetată cel mai bine la producţiile materiale şi spirituale ale poporului evreu. în acest context, se poate spune că multe dintre concepţiile ezoterice ale înţelepţilor evrei pot servi - chiar şi numai până la o anumită limită -drept termen de referinţă plauzibil pentru înţelegerea corectă a mentalităţii vechilor iniţiaţi egipteni. Concepţiile ezoterice ale vechilor înţelepţi evrei au fost reflectate în construcţiile pe care le-au ridicat: Cortul Alianţei care, iniţial, adăpostea Arca Alianţei şi, mai ales, celebrul Templu al lui Solomon. Sinagogile, la rândul lor, au reprezentat reflectarea în lumea materială, a concepţiei înţelepţilor evrei - rabinii.

După cum se ştie, vechii învăţaţi evrei considerau că Scriptura are mai multe sensuri: un sens literal, numit *pashut,* care cuprindea "corpul" Cărţii, adică litera textului, un sens sufletesc, moral, numit *rusch* şi un sens spiritual, mistic, numit *sod.* înţelepţii evrei considerau că sensul literal, "corporal", al Scripturii, este format din litera textului şi cuprinde înţelesul imediat, profan, al textului. Pentru a putea pătrunde sensul ascuns al oricărui text sacru, vechii înţelepţi evrei au stabilit anumite reguli; totodată, au pus un accent deosebit asupra cunoaşterii caracterelor sacre ale literelor alfabetului ebraic, precum şi asupra permutărilor de litere şi de cuvinte. Astfel a apărut Talmudul, care este format din reguli, comentarii şi interpretări asupra modului în care trebuiau citite textele sacre ale Scripturii. Ulterior, Kabbalah a încercat să pătrundă în spiritul textului Scripturii. Prin intermediul celebrelelor comentarii ezoterice apărute în Evul Mediu, cunoscute sub numele de *Sepher Yetzirah* şi *El Zohar,* înţelepţii evrei au încercat să dezvăluie sensul spiritual al Scripturii.

Acest aspect important era valabil şi pentru vechii iniţiaţi egipteni. La fel ca şi limba ebraică, limba egipteană nu avea vocale, iar hieroglifele egiptene posedau aceeaşi valoare magică ca şi cea atribuită literelor ebraice. La fel ca

şi scrierea ebraică, scrierea egipteană era susceptibilă de a fi citită în multe feluri, iar traducerile moderne ale hieroglifelor nu pot descifra decât întâmplător sensul iscuns, sufletesc sau spiritual, al vechilor texte. La fel ca şi pentru vechii înțelepți evrei, pentru inițiații egiptenii orice text avea mai multe sensuri: un sens literal sau "corporal", un sens sufletesc şi un dens spiritual. Această multivalență nu trebuie redusă doar la texte; M poate fi aplicată tuturor producțiilor sacrale şi, în primul rând, Construcțiilor.

Templele, statuile zeilor sau piramidele ridicate cu atâta trudă de vechii egipteni reprezentau materializarea concepțiilor ezoterice, în antichitate, un cunoscător al concepțiilor ezoterice egiptene, care pătrundea într-un templu, era conştient de semnificațiile fiecărui detaliu constructiv; pentru el, templul nu era numai o construcție împodobită, ci un "cosmos" însuflețit. Dincolo de aspectul arhitectonic, el intra în contact cu aspectul ortoexistențial reflecatat în templul respectiv. Ca orice altă creație arhitectonică, ca orice lemplu de pe cuprinsul Egiptului, marea piramidă comportă aceleaşi caracteristici. Ea poate fi înțeleasă sub aspect arhitectronic, corporal, dar nu poate fi redusă numai la atâta. Marea piramidă mai are şi un aspect sufletesc şi/sau spiritual.

Actualmente, se pune accentul numai asupra detaliilor constructive, asupra conexiunilor geometrice şi matematice, pentru că analiza strict materială sau exegeza "în litera textului" reprezintă trăsături definitorii ale mentalității moderne. Mentalitatea actuală, eminamente materialistă, cercetează orice intră în raza ei de acțiune exclusiv din punct de vedere statistic-cantitativ. Ea cântăreşte şi măsoară: determină lungimi, lățimi, densități, greutăți. Dar ea nu poate pătrunde în domeniul spiritual, pentru că nu are încă "dotările" necesare. Totuşi, chiar dacă concepția materialistă nu posedă dotările necesare, nu înseamnă că aceste domeniu nu există. El există şi trebuie cercetat, într-un fel sau altul, chiar dacă incomplet. Detaliile tehnice, conexiunile matematice şi geometrice ale piramidei, deşi spectaculoase şi, mai ales, uimitoare, nu ne fac să înțelegem *semnificația* construirii giganticului monument. Ele reprezintă doar aspectul corporal, care nu poate fi înțeles decât dacă este raportat la aspectul spiritual.

Marele poet Mihail Eminescu compara cândva experiența omenească - în cazul nostru istoria şi marile realizări ale geniului omenesc, care tot experiență pot fi numite - cu un fuior. Isto umanității, cu tot ce implică ea, reprezintă un fuior din care se toar existența umanității. *"Atât torsul, cât şi fuiorul țin intr-una. Ci poate privi fuiorul abstrăgând de la tors, are predispoziție filosofic* - spunea Mihai Eminescu. Din păcate, actualei concepții materiali îi cam lipseşte predispoziția filosofică. Ea vede fuiorul, vede şi fi măsoară, cântăreşte şi analizează, folosind tehnologie de vârf, dar n poate abstrage de la tors. Singura concepție care poate "abstrage la tors" este concepția transcedental-ezoterică.

Potrivit concepției transcedental-ezoterice, edificiile antichității atât templele funerare, templele închinate zeilor, cât mai ales piramidele -, nu erau construcții profane, ci sacre. Drept urmare, în realizarea lor, vechii constructori şi proiectanți au trebuit să ți seama de anumite comandamente de natură ezoterică - cu o puternic componentă magică - care erau mai presus de tehnicile inginereşti. Pentru vechii constructori nu exista nici un fel

de opoziție într comandamentele magice şi cele tehnice. Detaliile inginereşti erau subordonate caracteristicilor magice, astfel că vechii constructori priveau dintr-un alt unghi problemele tehnice. Ştiința construcției edificiilor sacre, apanajul unei puternice bresle a constructorilor, era un amestec între concepția numită astăzi magică şi cea tehnologică.

Pe de altă parte, faptul că toate piramidele au fost construite pe malul apusean al Nilului, în apropiera Memphisului, la marginea deşertului, nu a reprezentat o toană a vechilor constructori. Construirea tuturor piramidelor pe malul apusean al Nilului demonstrează faptul că piramidele n-au fost niciodată mormintele unor faraoni care se autoglorificau, ci "cetăți" care apărau lumea locuită, Egiptul, de intruziunea forțelor răului, care veneau din deşert (pentru vechii egipteni, locul predilect de reşedință al lui Seth, zeul ce întruchipa răul, era deşertul). In acest context, se poate spune că piramidele reprezentau copii ale Colinei primordiale, care a apărut la începutul timpului în mijlocul Haosului primordial.

După cum remarca Andreas Schweizer, prin construcția piramidelor, "nu era vorba, cum s-ar putea crede, de o demonstrație de putere a regelui, ci de înălțarea unui simbol al creației lumii spre slava zeilor, comparabil cu catedralele medievale. Aşa cum odinioară lina primordială a apărut din întunecatele ape primordiale, pentru a opune haosului şi descompunerii solidității pământului şi a erului, tot astfel şi această copie a colinei primordiale, devenită piatră, şi anume piramida, trebuia să înfrunte puterile haotice ale morții" (25).

Inelele Geei

Specialiştii sacrului din vechime afirmau că Pământul este o ființă vie. Ei mai afirmau că, la fel cum omul este format din sistemul osos şi din muşchi, pământul este format din munți şi din celelalte forme de relief; la fel cum omul are un sistem circulator, vase prin care circulă sîngele, pământul are râuri, fluvii şi mări. La fel cum omul are o aură structurată în mai multe corpuri sau straturi energetice, pământul are un câmp eteric, un câmp astral etc. Pământul, la fel ca şi omul, are un spirit - Spiritul Pământului.

Vechii specialişti ai sacrului egipteni afirmau că pământul se află sub jurisdicția unui zeu (sau geniu planetar). Ei denumeau acest zeu prin termenul *Geb* (hieroglifa g b b). Dacă pentru celelalte popoare ale Orientului apropiat, Geniul Pământului avea sexul feminin, pentru vechii egipteni avea sexul masculin, fiind conceput ca un tată. După teologia de la Heliopolis, zeul Geb era soțul zeiței Nut - Cerul - şi tatăl principalilor zei: Osiris, Seth, Nephtis şi Isis.

In urma cercetărilor radiestezice şi geomentice pe care le-au întreprins, clarvăzătorii din antichitate au descoperit că Pământul, în afara formelor de relief, are şi o geografie energetică, pe care au considerat-o ca fiind sacră. Geografia energetică a globului terestru este formată din linii sau culoare de energie, care au un anumit traseu. Ei au mai descoperit că acolo unde se întretaie aceste culoare energetice, se formează noduri energetice.

Vechii specialişti ai sacrului erau de părere că nodurile energetice sunt locuri prin excelenţă sacre. Ei au denumit aceste locuri *Centrul Lumii* sau *Buricul Pământului* datorită caracteristicilor energetice speciale. In contextul dat, se pare că pe vechii iniţiaţi egipteni nu-i deranja prea mult faptul că există mai multe Centre ale Lumii sau Buricuri ale pământului - uneori dispuse doar la câţiva kilometri unul de celălalt - şi, de altfel, în cosmosul de tip hologramă prefigurat de aceştia, acest tip de raţionament era permis. Pentru concepţia holografică modernă, cosmosul este o sferă cu circumferinţa pretutindeni şi cu centrul nicăieri, structurată în mai multe paliere sau planuri cuantice (fizic, infraeteric, eteric, astral etc); în această sferă, punctele de joncţiune dintre palierele ortoexistenţiale (infraeteric, eteric, astral etc) şi cel fizic, considerate a fi sacre, sunt multiple şi pot fi descoperite în cele mai neaşteptate locaţii.

Important de remarcat este însă faptul că ceea ce egiptenii denumeau Centrul Lumii sau Buricul Pământului erau locuri concrete, riguros detectate prin mijloace geomantice şi radiestezice, iar nu concepte mito-poetice sau termeni metafizici vagi. Vechii specialişti ai sacrului egipteni erau de părere că, în locurile sacre are loc *hierosgamosul,* adică *unirea sacră* dintre Cer şi Pământ, dintre zeiţa Nut (Cerul) şi zeul Geb (Pământul). Cu alte cuvinte, locurile sacre erau locurile în care avea loc joncţiunea energiilor telurice cu energiile cereşti (ortoexistenţiale). Ei considerau că în acele puncte nodale, puteau fi contactate în modul cel mai optim energiile transfizice şi zeii.

Pe baza acestor cunoştinţe, vechii specialişti ai sacrului au elaborat bazele arhitecturii. Arhitectura străveche era o ştiinţă eminamente ezoterică, fiind bazată pe cunoaşterea liniilor sau a culoarelor prin care circulă energiile telurice şi a locurilor unde acestea se întretaie. Toate clădirile din vechime - temple, palate, obeliscuri, oraşe - erau amplasate în centrele energetice principale, la întretăierea liniilor de energie care străbat pământul, potrivit ştiinţei geomanţiei şi radiesteziei. Sanctuarele, templele, statuile sau obeliscurile funcţionau după principiul acelor în acupunctura. Ele "înţepau" canalele energetice ale pământului, captând şi înmagazinând energia. Construcţiile considerate sacre aveau rolul de a "accesa" energia, precum acele în acupunctura, şi de a o redirecţiona sau de a o înmagazina - precum acumulatorii - sau chiar de a-i schimba natura şi polaritatea, precum condensatorii. Majoritatea construcţiilor construite în antichitate îndeplineau acest rol; templele Orientului apropiat sau îndepărtat, dolmenele sau menhirele de la Stonehenge sau din alte locuri aveau o astfel de hmcţie.

Existenţa canalelor energetice ce brăzdează Pământul şi a locurilor benefice din punct de vedere energetic nu reprezintă chiar ceva atât de inedit precum pare la prima vedere; ea a fost cunoscută tn China antică - fiind ulterior concretizată în străvechea artă *Feng Shui* -, dar şi în Evul Mediu. Construcţia, în Evul Mediu, a catedralelor, a bisericilor, a castelelor şi chiar a unor oraşe a ţinut leama de energetica globului pământesc, de dispunerea canalelor şi a centrelor energetice.

După anul 1700, energetica planetară a fost redescoperită pe baza unei metodologii întrucâtva ştiinţifice. Printre pionierii descoperirii energeticii planetare se numără William Stukeley (1687-1765) şi William Blake (1757-1827). Cercetările lor s-au oprit însă la locurile unde au trăit: Marea Britanie

şi, parțial, Europa. In secolul al XIX-lea, un alt cercetător englez, Alfred Watkins, care a trăit între 1855 şi 1935, a descoperit că teritoriul Angliei se înscrie într-o rețea de linii enegetice, care urmează un anumit tipar. El a numit aceste linii energetice prin termenul englez *ley.* Ulterior, aceste linii energetice au primit şi denumiriea de *stringuri* - în limba engleză, corzi. Unii autori le-au denumit denumit *nadisuri* - termen sanscrit care desemnează canale energetice prin care circulă energia la nivelul structurii aurice umane. Autorii menționați afirmau că în locurile în care se întretaie liniile *ley/string/nadis,* se formează centre energetice cu caracteristici deosebite. Aceste centre energetice sunt, de fapt, locurile sacre.

Nu demult, un cuplu de cercetători, William Beker şi Bethe Hagens a realizat un sistem de cartografie planetară bazată pe existența liniilor *ley* şi a locurilor sacre. Ei au făcut corelații matematice cu seria celor cinci poliedre regulate, despre care filosoful grec Platon şi, înaintea lui, Pithagoras, afirmau că stau la baza alcătuirii lumii. Cei doi cercetători au suprapus cele cinci poliedre într-o sferă şi au trasat liniile care marchează muchiile, obținând o rețea uniformă de linii ley. Prin conectarea liniilor, ei au obținut cincisprezece inele, pe care le-au numit *Inelele Gaia,* fiecare dintre ele secționând sfera terestră în două părți egale şi simetrice. Inelele Gaia, prin rotație, formează 62 de puncte de intersecție şi 120 de triunghiuri dreptunghice (triunghiuri MR sau triunghiuri meridian; în geometria vectorului unitar, triunghiul meridian segmentează matematic sfera terestră în 120 de triunghiuri dreptunghice). Cei doi cercetători au obținut astfel o grilă planetară a canalelor prin care cicul energiile transfizice, iar punctele de intersecție ale triunghiurilor, reprezentând "Centrele Lumii", sunt considerate cele mai importante locuri energetice de pe pământ.

Cei doi cercetători citați concluzionează descoperirile lor în felul următor: *"după cum sugerează triunghiurile MR,* <u>trupul Pământului este analog, trupului omenesc</u> (sublinierea ne aparține), *iar intersecțiile inelelor planetare pot marca chakrele planetare. Datorită atenției acordate în vechime acestor inele, s-ar putea ca ele să se fi imprimat chiar în memoria colectivă a speciei noastre, ajungând prin aceasta la crearea unor tipare geografice durabile ale energiei şi emoției umane. Astfel, datorită rezonanței lor cu carbonul molecular şi cu structurile celulare care alcătuiesc corpul nostru fizic, este de aşteptat ca esența inelelor Gaiei să aibă un ecou puternic în interiorul ființei noastre"'*.(66)

Cei doi cercetători au mai demonstrat că cele 62 de triunghiurile MR leagă toate locurile sacre de pe cuprinsul pământului. Printre locurile sacre se numără Greenwich, locul pe unde trece meridianul zero, Vaticanul şi, fireşte, Marea Piramidă. în Anglia există un minitriunghi care uneşte Stonehenge, Glastonbury şi Avenbury, adică locurile unde au fost construite cele mai importante structuri megalitice. Delta Nilului formează un alt minitriunghi, care uneşte Marea Piramidă, locul unde era amplasată Biblioteca din Alexandria, Templul lui Solomon şi palatul regelui Irod din Iudeea. Când sunt conectate opt minitriunghiuri, iar vârfurile lor formează un unghi de 36 grade, se ajunge la media de aur şi la proporția exactă a marii piramide. De la un număr de 28 de triunghiuri se construieşte cuadratura cercului.

Se poate concluziona, aşadar, că locul de amplasare al marii piramide nu a fost ales la întâmplare, ci prin percepție extrasenzorială de către vechii geomanți şi radiestezişti, care au detectat, la fel ca, ulterior, specialiştii Feng Shui din China, principalele coordonate energetice ale globului terestru: canalele şi centrele energetice. Pentru un radiestezist ori pentru un geomant care posedă o bună percepție extrasenzorială, traseul unui canal energetic sau amplasarea unui loc sacru este evidentă, astfel că nu a fost nevoie să vină vreun extraterestru îmbarcat în nave extraplanetare pentru a oferi consultanță tehnică "sărmanilor" oameni, abia ieşiți din stadiul de animalitate. Acesta este unul dintre motivele pentru care considerăm puerilă teza potrivit căreia marea piramidă sau alte edificii de acelaşi gen, au fost realizate în exclusivitate de către extraterestri, cu ajutorul aparaturii ultraperformante. Raționamentul unei astfel de teze este astfel infirmat, după cum este infirmată premisa de fond a adepților paleoastronauticii, că nu poate exista o altă explicație. Iată însă că se poate da şi o altă explicație, explicație care să țină cont de factorul uman şi, în principal, de puterile spiritului omenesc, atât de puțin cercetate şi explicate în ziua de astăzi !!!

Este foarte posibil ca, pe baza cercetărilor radiestezice, inițiații din vechime să fi considerat că pe platoul de la Gizeh se află Buricul Pământului, Inima planetei sau Centrul Lumii; cu alte cuvinte, că în acel loc se află centrul energetic principal al globului terestru, punctul în care - precum odinioară toate drumurile duceau la Roma -se intersectează toate liniile (ley) energetice terestre.

Se pare că în epoca actuală, Centrul Lumii nu mai este amplasat pe platoul de la Gizeh. De-a lungul timpului, Inima planetei - Centrul Lumii sau Buricul Pământului - şi-a schimbat poziția de mai multe ori. Geomanții afirmă că există o anumită dinamică a energiei terestre, care-şi schimbă configurația la anumite intervale de timp. Este foarte posibil ca structura energetică a Pământului să se modifice o dată cu schimbarea Polului Nord terestru şi a configurației constelațiilor - în principal, a Stelei Polare.

Fără nici o îndoială, construirea edificiilor amplasate în locurile sacre s-a realizat nu numai pe baza măsurătorile geomantice şi radiestezice, ci şi în funcție de pozițiile aştrilor. Aştrii erau, în opinia vechilor egipteni, locuințele zeilor sau, cel puțin, corespundeau unor zei ai panteonului. Osiris, de exemplu, îşi avea locuința, în constelația Orion. Construcțiile erau orientate macrocosmic, pentru a asigura joncțiunea cu toate aspectele cosmosului.

Perioada construirii

Determinarea principalelor coordonate geomantice alt amplasării piramidei pe suprafața pământului, coroborate cu cercetarea poziției şi configurației aştrilor, poate aduce dai suplimentare importante cu privire la epoca în care a fost construiți piramida şi, de ce nu, cu privire la trecutul îndepărtat al istorici umanității.

Se ştie, egiptologia modernă îi atribuie lui Keops, faraon din u IV-a Dinastie, ridicarea marii piramide. Construcția marii piramide a început - afirmă egiptologia modernă - în jurul anului 2650 înainte de Iisus Hristos. Ea

a durat, după estimările cele mai generale, aproape treizeci de ani. Atribuirea construirii piramidei lui Keops se datorează, în principal, descoperirii cartuşului regal ce conţinea numele lui Keops - în egipteană Hufu sau Khufu - şi a specificării anului 17 de domnie a acestuia.

Totuşi, în vechile tradiţii ale umanităţii există consemnate şi alte versiuni cu privire la perioada construirii marii piramide. Astfel, după o tradiţie coptă, piramida a fost construită cu trei sute de ani înainte de potop. O altă veche tradiţie arabă consemnează că un rege din vechime, pe nume Surid, a luat decizia construcţiei piramidei în urma unui vis, care-l anunţa despre prăbuşirea unui asteroid uriaş asupra pământului. El a construit piramida pentru a păstra cunoştinţele sacre acumulate până în acel moment.

La rândul său, istoricul arab Abou zeid el Balkhy, bazându-se pe traducerea în limba arabă a câtorva dintre inscripţiile care acopereau piramida înaintea cutremurului din secolul al IX-lea, afirma că lucrările la piramidă au început atunci când "constelaţia Lirei se găsea sub semnul Cancerului". Ceva mai târziu, spre finele primului mileniu al erei creştine, trei cărturari arabi, Armelius, Abumazar şi Masoudi, afirmau că au fost descoperite, aflate asupra unor mumii, suluri de papirusuri care consemnau faptul că piramida a fost construită pe timpul regelui Surid, înainte ca "inima constelaţiei Leului să ajungă în primul minut al capului constelaţiei Cancerului"(65)

Dintre cercetările cele mai recente cu privire la perioada struirii marii piramide, trebuie remarcate cele efectuate de Robert uval, relatate pe larg de scriitorul Graham Hancock (84) Ele irmă datarea istoriografiei, aceptată unanim în ziua de astăzi şi nfirmă datarea vechilor tradiţii.

În urma unor cercetări ample, cercetătorul britanic Robert Bouval a ajuns la concluzia că ansamblul arhitectonic de la Gizeh, din care fac parte sfinxul şi cele trei piramide numite de egiptologi a lui Keops, a lui Kefren - fiul lui Keops - şi a lui Mikerinos, nu au fost construite la voia întâmplării, ci după un plan bine gândit până în cele mai mici detalii. Cercetătorul britanic mai afirmă că dispunerea ie lor trei piramide şi a sfinxului pe platoul de la Gizeh indică foarte clar obiectivul urmărit şi, mai mult decât atât, indică şi epoca în care nceste monumente au fost construite.

Plecând de la un pasaj din Textele Piramidelor, în care faraonul defunct era identificat cu Osiris, iar "locuinţa" lui Osiris era identificată cu constelaţia Orion, Robert Bouval a ajuns la concluzia că amplasarea celor trei piramide şi a sfinxului constituie reflectarea terestră a hărţii cereşti vizibilă pe cerul Egiptului în timpul construirii acestor edificii. Cercetătorul englez a conchis că cele trei piramide şi sfinxul au fost construite pe platoul de la Gizeh ca reflectare terestră a principalelor stele din constelaţia Orion; astfel, Nilul corespunde Căii Lactee, iar cele trei piramide corespund celor trei stele principale ale constelaţiei Orion.

Robert Bouval a analizat cu ajutorul computerului configuraţiile cereşti ale perioadelor anterioare, ajungând la concluzia că perioada în care dispunerea edificiilor de pe platoul de la Gizeh corespunde perfect cu configuraţia stelelor din constelaţia Orion este mult anterioară anului 2650 înainte de Iisus Hristos - dată la care istoriografia a situat începerea

construcţiei marii piramide. Abia în jurul anului 10500 înainte de Iisus Hristos - afirmă Robert Bouval - dispunerea stelelor din constelaţia Orion se proiecta cu exactitate în amplasarea edificilor de pe platoul de la Gizeh. Aşadar, concluzionează cercetătorul britanic, acum 12500 de ani, în plină Epocă a Leului, stelele din constelaţia Orion se proiectau exact în configuraţia edificiilor situate pe platoul de la Gizeh.

Autorul citat mai afirmă că reflectarea terestră a constelaţiei Orion a fost respectată până în cele mai mici amănunte, cu cea mul mare precizie. In acea perioadă, Soarele răsărea exact în punctul indicat de intrarea în marea piramidă, iar sfinxul, din poziţia în care se afla, îşi admira pe cer propria sa constelaţie, care se afla exact în faţa ochilor săi. în momentul în care Soarele apărea pe cer deasupra liniei orizontului, se puteau vedea numai capul şi umerii constelaţiei Leului, la fel cum, de la intrarea în marea piramidă, se vedeau doar umerii şi capul sfinxului. Deviaţia poziţiei sfinxului faţă de axul drumului care ducea la marea piramidă este exact de 14 grade, la fel cum, în perioada construirii sale, în momentul în care Soarele răsărea pe cerul Egiptului, constelaţia Leului era deviată cu 14 grade la stânga Soarelui.

Un alt cercetător, scritorul britanic John A West a mers şi mai mai departe decât Robert Bouval, afirmând că sfinxul a fost construit înaintea marii piramide. Demonstraţia sa a pleacat de la premise evidente: capul sfinxului este disproporţionat faţă de restul trupului, iar baza prezintă o eroziune diferită de cea a restului corpului. Sfinxul, care reprezintă un leu cu cap de om, are o lungime totală de 72 de metri şi o înălţime de 20 de metri. La aceste proporţii, capul nu depăşeşte 4 metri. în schimb, starea de conservare a capului este mai bună decât a restului trupului, deşi este cioplită dintr-o rocă ceva mai puţin dură.

După cum afirma scriitorul britanic, nu-i nevoie să fii specialist pentru a-ţi da seama că tipul de eroziune al sfinxului este diferit de tipul de eroziune al celorlalte construcţii de pe platoul de la Gizeh. în timp ce construcţiile din jur prezintă efectele unei eroziuni provocate de furtunile de nisip dinspre Sahara, sfinxul prezintă un tip de eroziune ce nu poate fi produs decât de ploi abundente, de mari şuvoaie de apă sau chiar de acoperirea cu apă un timp îndelungat. Dacă ar fi vorba numai despre revărsările anuale ale Nilului, atunci Sfinxul ar fi fost erodat mai mult la bază decât la vârf. Dar lucrurile stau exact invers. Şanţurile de pe trupul sfinxului sunt mult mai mari spre vârf decât la bază. Ceea ce înseamnă că sfinxul a fost supus unor ploi foarte intense, de lungă durată sau chiar că a fost acoperit parţial de ape. Cea mai plauzibilă concluzie este că, o bună perioadă de timp, sfinxul a fost acoperit trei sferturi de ape. în această perioadă, capul sfinxului a rămas afară, fiind total erodat de vânturi şi de ploi.

Cei trei autori britanici Robert Bouval, Graham Hancock şi John A West au emis ipoteza că sfinxul a fost construit acum aproximativ 12500 de ani, într-o perioadă în care Egiptul era o imensă savană. Robert Bouval este de părere că sfinxul era un reper al echinocţiului de primăvară, aşa cum era el sărbătorit în anul 10500 înainte de Iisus Hristos, adică în plină Eră a Leului. Datorită unor evenimente planetare - probabil topirea gheţarilor la sfârşitul erei glaciare, care au provocat ploi torenţiale de lungă durată - sfinxul a

suferit tipul de eroziune descris. Când ploile au încetat, nisipurile s-au înstăpânit pe teritoriul Egiptului, acoperind parțial sfinxul; mii de ani mai târziu, pe timpul faraonului Keops, sfinxul a fost redescoperit *și* degajat de nisip, iar capul, cel mai deteriorat, a fost resculptat. Acesta este motivul pentru care, actualmente, capul Sfinxului este disproporționat în raport cu restul trupului.

Mai este de remarcat un alt aspect edificator: dacă sfinxul ar fi fost construit în jurul anului 2700 înainte de Iisus Hristos, adică în Era Taurului, aşa cum afirmă istoriografia modernă, atunci n-ar fi Minbolizat un leu, ci un taur. De fapt, pentru a marca Era Taurului, toate popoarele antichității sculptau tauri înaripați. Taurul devenise predominant în artele figurative nu numai la egipteni, ci şi la fenicieni, babilonieni sau asirieni. (Se ştie că, din punct de vedere astrologic, istoria umanității poate fi împărțită în mai multe epoci sau ere, fiecare eră durând în jur de 2160 de ani. Era Leului a durat din jurul anului 9327 până în jurul anului 7227; a urmat Epoca Racului, care a durat din jurul anului 7227 până în jurul anului 5067. Era Racului a fost urmată de Epoca Gemenilor, care a durat din jurul anului 5067 până în jurul anului 2909. Au urmat Epoca Taurului, care a ținut din 2909 înainte de Iisus Hristos până în jurul anului 747 înainte de Iisus Hristos şi Epoca Berbecului, care a durat din 747 înainte de Iisus Hristos până în jurul anului 1413 după Iisus Hristos).

Egiptologia modernă a mai convenit şi faptul că chipul sfinxului îl reproduce pe cel al faraonului căruia i s-a atribuit construirea sa şi a marii piramide: Keops. Dar şi această ipoteză a fost infirmată de cercetările comparative întreprinse de Robert Bouval şi de colaboratorii săi, care au sugerat că între chipul lu Keops şi chipul sfinxului nu este nici o asemănare. Rugat de Robe Bouval, un specializat în portrete robot, Frank Domingo, care lucrează pentru poliția din New York, a conchis, în urma un analize amănunțite, că cele două chipuri nici nu aparțin aceleiaşi rase.

Privite din perspectiva concepției transcedental-ezoterice, cercetările celor trei autori englezi, Graham Hancock, Robert Bouvul şi John A West, permit o înțelegere mai profundă a tipului M mentalitate care i-a caracterizat pe vechii egipteni. Concluziile lor sunt asemănătoare, până la un punct, cu teoriile unora dinliv promotorii concepției transcedental-ezoterice moderne: Helen Blavatsky, Rudolf Steiner, Edgar Cayce, Paul Brunton etc.

Astfel, acum mai bine de o sută de ani, în 1876, Helen Blavatsky (1831-1889), în celebra sa lucrare *Doctrina secretă,* afirma că marea piramidă a fost construită de vechii atlanți, care au dorit să salveze cunoştințele ezoterice acumulate în multe milenii do existență. în comentariul ei la vechile scrieri inițiatice denumite *Stanțele lui Dzyan,* Hellen Blavatsky afirma că *"a cincea rasă a fost guvernată de regii divini şi de Şerpii înțelepciunii. Urmele Şerpilor înțelepciunii pot fi găsite sub pietrele triunghiulare sau în labirinturi subterane".* "Pietrele triunghiulare" despre care amintea Hellen Blavatsky nu sunt altceva decât piramidele, iar "Şerpii înțelepciunii" sunt, potrivit simbolismului Stanțelor lui Dzyan, inițiații care au instruit rasa actuală, rasă care a apărut după Potop.

Şi Rudolf Steiner (1861-1925) afirma că marea piramidă a fosi construită de vechii atlanți la începutul epocii astrologice a Leului. Pentru Rudolf

Steiner, marea piramidă este *"cel mai mare depozit inițiatic existent pe Terra".* Rudolf Steiner mai afirma că marea piramidă este, totodată, reflectarea în piatră a *Kamaloka* (în limbajul teosofilor, *Kamaloka* este o parte a lumii de dincolo; litt: *Kamaloka:* lumea dorinței - în limba sanscrită, *kama* înseamnă dorință, iar *lokas* înseamnă loc), termen echivalent până la un punct cu ceea ce egiptenii desemnau prin termenul Amduat. Rudolf Steiner mai afirma că Şerpii înțelepciunii sau Mesagerii zeilor au condus umanitatea la începutul evoluției sale.

Afirmații asemănătoare au fost făcute şi de unul dintre cei mai ebri contactori ai timpurilor moderne, Edgar Cayce (1877-1947), hjrofetul adormit", cum i se mai spune. Edgar Cayce afirma că iniugul complex de la Gizeh a fost construit la intersecția tuturor lunilor de energie care traversează Pământul. El mai afirmă că dlinxul a fost construit cu zece mii cinci sute de ani înainte de naşterea Mântuitorului Iisus Hristos, iar marea piramidă a fost construită ceva mai târziu, în jurul anului 10390. Pentru Edgar Cayce, marea piramidă avea un dublu scop: de a constitui "cea mai mare carte de istorie existentă pe pământ" şi, în al doilea rând, de a Constitui "cel mai mare laborator secret de alchimie spirituală", rezervat celor ce străbat proba inițierii. Edgar Cayce mai amintea în celebrele sale dezvăluiri şi despre o altă piramidă, încă nedescoperită, care stă "în adormire", undeva sub nisipurile deşertului.

Sfinxul, mai spunea Edgar Cayce, este "paznicul" care păzeşte cea mai mare comoară - "comoara atlanților". El afirma că această comoară este îngropată undeva sub marea piramidă, într-o sală secretă - numită *sala arhivelor.* Alături de dferite artefacte cu caracter magic, precum cristale, dispozitive arhaice, *obiecte de putere,* în *sala arhivelor* de sub marea piramidă se găsesc documente inestimabile care descriu istoria umanității, de la "prima cădere a Omului în materie" până în perioada scufundării Atlantidei, adică până în perioada construirii marii piramide. Edgar Cayce (dar şi alți cercetători ai tainelor antichității) afirmă că de la picioarele sfinxului porneşte un coridor subteran, ce duce chiar în sala arhivelor. Sfinxul este paznicul care opreşte accesul în sala arhivelor "până nu se va împlini sorocul", adică până în momentul în care umanitatea nu va fi suficient de matură pentru a înțelege cum se cuvine informațiile Conținute în "comoara" atlanților. Pentru că - spunea Edgar Cayce -, multe din cunoştințele şi informațiile atlanților ar putea deveni extrem de periculoase, dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie.

Din punct de vedere astrologic, sfinxul, statuia gigantică cu cap de om, corp de taur, gheare de leu şi aripi de vultur, reprezintă simbolic crucea formată din cele două axe principale: leu-vărsător şi scorpion-taur. Tradițiile ezoterice menționate şi de Hellen Blavatsky, afirmă că înainte de "căderea omului" vulturul ocupa locul scorpionului în zodiac.

Aceste aspecte au fost confirmate şi de un alt neobosit cercetător al vechilor mistere, scriitorul englez Paul Brunton (numele adevărat Raphael Hurst, care a trăit între anii 1898-1981), care în cartea *Egiptul secret,* apărută la mijlocul deceniului al treilea al secolului XX, narează experiențele vizionare pe care le-a avui în p reajma impunătoarelor edificii de pe platoul de la Gizeh.

Ulterior Paul Brunton a petrecut o noapte în sacrcofagul de piatră din camera regelui din marea piramidă, unde, de asemenea, a avut, experiențe notabile.

Aflat într-o stare modificată de conştiință, *"abandonat acelei letargii care apare atunci când gândirea se întrerupe"*- după cum afirmă în lucrarea *Egiptul secret -,* Paul Brunton a reuşit să se conecteze la cronica akasha şi să aibă mai multe viziuni (retrocogniții) cu privire la construirea celor două mari edificii de pe platoul de la Gizeh: sfinxul şi marea piramidă.

In prima etapă, Paul Brunton a devenit martorul mut al construirii sfinxului: "Nu ştiu cât a durat această stare, dar la un moment dat n-am mai văzut culorile, în locul lor apărându-mi un vast peisaj. în jurul meu totul se anima cu o mulțime de umbre sumbre. Toți aceşti oameni aveau fața alungită şi aspră, iar pielea de o nuanță brun roşcată sau galbenă bătând în gri. De asemenea, buza lor superioară era mult alungită. Munca lor o dată terminată, iată că în locul pantei abrupte, stâncoase care domina locul, a apărut un gigantic chip omenesc, pus pe corpul unui leu enorm. Pe vârful uriaşei coafuri pe care o purta personajul şi ale cărei ondulații se detaşau în spatele urechilor sale, se pusese un disc de aur masiv. SFINXUL!

Oamenii dispăruseră - îşi continuă Paul Brunton viziunea. Peisajul devenise inert ca un mormânt părăsit. Atunci am constatat că o mare imensă îşi răspândise apele în spațiul din stânga mea, linia țărmului profilându-se la mai puțin de o leghe. Tăcerea din jur avea ceva sinistru; nu puteam înțelege nimic până când, chiar din inima oceanului, a izbucnit un tunet profund. Pământul se zguduia şi tremura dedesubtul meu; cu un muget asurzitor, apele s-au ridicat şi un imens zid s-a aruncat spre sfinx şi spre mine, înghițându-ne pe amândoi. POTOPUL !

A urmat o pauză dar nu mai era nici o mare. în locul spațiului vast acoperit cu mlaştini pe jumătate secate, nu se putea vedea decât, şi colo, suprafețe mari cu pete albe sărate, uscându-se la Soare. Soarele îşi revărsa mereu, peste tot, focul său necruțător, absorbind şi ultima picătură de umezeală. DEŞERTUL !

Sfinxul contempla în continuare peisajul. El a rămas de veghe până când, într-o zi, a apărut o mică flotilă de vapoare care s-a oprit pe malul fluviului. începând din acea zi, farmecul tăcerii a fost întrerupt. De atunci s-au construit locuințe, nu departe de acolo au venit regii cu clerul lor. Cu aceste întâmplări, viziunea mea a luat sfârșit (cf. Paul Brunton - "Egiptul secret").

Capitolul 9

DESCIFRAREA MISTERULUI

Focul care se găseşte în centru

Termenul actual de ***piramidă*** a fost dat de vechii greci datorită faptului că uriaşa construcție de pe platoul de la Gizeh semăna, ca formă, cu o ... prăjitură în formă de piramidă, foarte gustată în acele timpuri. Egiptenii înşişi desemnau piramida prin hieroglifa MR, care însemna "munte". Exprimarea nu

era doar metaforică, ci cât se poate de concretă. Atunci când mergeau la piramidă, egiptenii spuneau că "urcă".

Etimologic, cuvântul actual *piramidă* provine din limba greacă, fiind format din *pyros,* foc şi *amid,* care înseamnă "a se găsi în centru". Sensul cuvântului indică faptul că piramida ascunde în centrul său un foc. Aşadar, misterul piramidei este atât de "ascuns", încât apare chiar şi în numele său: *"focul care se găseşte în centru".* Dar pentru a vedea ce fel de foc ascunde piramida, trebuie să-i analizăm simbolismul.

Pentru concepția ezoterică, la baza tuturor formelor se află cercul. Cercul este figura geometrică perfectă, semnificând plenitudinea. Cercul este infinit şi etern: nu are început sau sfârşit, nu are bază sau vârf. Tot ce are formă sferică este viu: ciclurile naturii, corpurile cereşti şi orbitele lor, ciclul vieții şi al morții, chakrele, Pământul. In interiorul fiecărui cerc există alte cercuri; între toate cercurile există o interconectare profundă pe baza raporturilor numerice, proporțiilor şi progresiilor geometrice.

Pentru construcția piramidei, vechii egipteni au ales însă baza pătrată. Dacă se desenează un cerc care să unească cele patru colțuri ale pătratului de la bază cu vârfurile triunghiului ce formează fețele piramidei, circumferința cercului este egală cu perimetrul pătratului, adică ceea ce a primit numele de cuadratura cercului. Simbolic, pătratul simbolizează cifra 4, adică cele patru elemente cosmice - pământul, apa, aerul şi focul; într-un cuvânt, ceea ce astăzi a primit numele de materie. Atunci când este reprezentat spațial, pătratul devine cub. Cubul simbolizează solidele, stabilitatea şi durabilitatea.

Vechii inițiați foloseau simbolul pietrei cubice pentru a simboliza toate aceste caracteristici. Suveranii sau inițiații erau reprezentați aşezați pe o piatră cubică sau pe un tron de formă cubică, ceea ce simboliza dominarea naturii materiale. Omul însuşi este o piatră cubică neşlefuită care, prin şlefuire, devine un cub perfect. Astfel, piatra cubică perfect şlefuită simbolizează cucerirea aspectelor materiale ale vieții. Pe de altă parte, cubul simbolizează şi "temnița" care este lumea materială.

Pătratul (cubul) reprezintă temelia - baza - existenței lumii materiale, *tetraktys,* cum îi spuneau vechii greci. Pe această temelie se află dispuse patru triunghiuri. Triunghiul, reprezentat prin cifra trei, reprezintă spiritul. Triunghiul dispus peste pătrat, trei adunat cu patru, spiritul şi materia, reprezintă totalitatea, adică cifra şapte. Şapte reprezintă atât macrocosmosul, cât şi microcosmosul. Cifra şapte semnifică materia dominată de spirit.

În numeroase picturi de pe pereții mormintelor egiptene apar diferite personaje ținând în mână o cheie, care are forma unei cruci egiptene aşezate deasupra unui triunghi. Ea reprezintă acelaşi simbol ca cel al piramidei: trei aşezat peste patru, adică materia dominată de spirit. Ceea ce înseamnă că cei ce țineau în mâini cheia deveniseră inițiați.

Faptul că marea piramidă este formată din aproape 2600000 (sau 2300000) *pietre cubice* perfect şlefuite poate să nu fie un fapt lipsit de importanță. Nu ştim dacă numărul exact al blocurilor de piatră cubică, bine şlefuite şi fasonate, care se îmbină atât de perfect unele cu altele, pentru a forma imensul monument de piatră, are într-adevăr o semnificație anumită, dar suntem înclinați să credem că cei care le-au fasonat şi finisat, pentru a

arăta ca nişte pietre cubico perfecte, nu erau simpli pietrari analfabeți şi neştiutori, ci, precum alchimiştii şi constructorii Evului Mediu, erau inițiați. Constructorii piramidei au fost maeştri zidari care îmbinau cunoaşterea ezoterică şl ingineria. Manipulând şi perfecționând materia, calfele şi zidarii din vechime s-au transformat ei înşişi. Pe măsura finisării blocurilor de piatră - a pietrelor cubice - calfele şi zidarii au devenit ei înşişi pietre cubice perfect şlefuite şi finisate. Ei au devenit astfel stăpâni ai lumii materiale.

În breslele antice de meşteşugari nu intra chiar oricine, la fel cum nu orice om avea privilegiul de a fasona şi de a cizela un bloc de piatră, utilizabil pentru o construcție de o asemenea importanță. în vechime se credea că, dacă constructorii nu sunt purificați, deci nu sunt demni de a îndeplini o lucrare, construcția nu poate dura în timp. Probabil că secretele meseriei deținute de puternicele bresle de zidari din vechime, ar pune pe gânduri orice constructor din ziua de astăzi.

De altfel - şi vom repeta acest aspect de câte ori va fi nevoie -, nu credem că Marea Piramidă a fost construită cu ajutorul unor procedee inginereşti de sorginte extraterestră, de către ființe provenite de pe alte sisteme solare, aşa cum consideră majoritatea promotorilor concepției paleoastronaicii. *Marea piramidă a fost construită de oameni, prin intermediul puterilor spiritului omenesc - indiferent care au fost acelea.*

Spiritul omenesc este capabil să acționeze asupra lumii materiale şi să o modifice aşa cum doreşte. Doar cei care nu cred în puterea spiritului omenesc, se încăpățânează să imagineze scenarii cu privire la intervenția extraterestrilor la realizarea marilor edificii ale antichității. Spiritul omenesc nu are nevoie de extraterestri (extraterestri sau intratereştri, care există şi fără să li se atribuie activități de care nu sunt responsabili) pentru a se manifesta la adevărata sa valoare; omul este creația lui Dumnezeu, fiind creat după Chipul şi Asemănarea Sa. în mod cert, oamenii pot manifesta puterile spiritului fie în bine, fie în rău. Manifestând puterile spiritului în bine, oamenii aduc slavă Unicului Dumnezeu, ajutându-și în acelaşi timp semenii. Manifestând puterile spiritului în rău, oamenii încearcă, într-o formă sau alta, să-şi asuprească semenii, potrivindu-se Legilor lui Dumnezeu. Dacă îşi manifestă puterile spiritului în lucrări greşite, oamenii devin "potrivnici" sau “adversari" ai Legilor lui Dumnezeu.

Marea piramidă şi sfinxul au fost construite *de oameni,* prin *puterile* spiritului omenesc. Faptul că marea piramidă a rezistat o perioadă atât de lungă de timp, demonstrează faptul că cei care au *construit*-o au fost inițiați. Cei care au construit marea piramidă şi ***Sfinxul*** au fost inițiați atlanți, nu egipteni.

În Istoriile sale, istoricul grec Herodot, cu 450 de ani înaintea *naşterea* Mântuitorului Iisus Hristos, afirma că piramida a fost construită pe timpul faraonului Keops, care "a *pus tot poporul egiptean să muncească". "Unora le revenea atribuția să care până la malul Nilului pietrele extrase din carierele aflate în Munții Arabiei; alte echipe primeau aceste pietre, le transportau cu navele pe celălalt mal al fluviului şi le târau până la munții numiți ai Libiei. In permanență se aflau pe şantier o sută de mii de lucrători care erau schimbați la fiecare trei luni. Poporul a fost astfel asuprit mai întâi vreme de zece ani*

pentru construirea şoselei pe care erau târâte pietrele; căci au făcut-o cu mâinile lor, şi este o construcție care, după părerea mea, nu este mai puțin remarcabilă decât piramida. Piramida a cerut douăzeci de ani de eforturi".

Evident, pentru a-şi scrie Istoriile, Herodot s-a bazat pe informațiile furnizate de preoții egipteni, motiv pentru care a luat de bun tot ce i s-a spus. Referitor la datarea construirii marii piramide, considerăm că Herodot a *fost dezinformat pe jumătate* de preoții egipteni cu care a stat de vorbă. Altfel nu se poate explica de ce Herodot a situat construcția piramidei pe timpul faraonului Keops.

Dezinformarea (integrală, pe jumătate sau pe sfert; prin omisiune sau prin supralicitare) a fost una din metehnele cele mai des folosite de preoții egipteni. Trebuie ținut cont de faptul că, de-a lungul istoriei statului egiptean, preoții templelor au reinterpretat trecutul şi principalele aspecte ezoterice ale istoriei lumii în funcție de diferite imperative socio-politice ale momentului sau în funcție de diferite criterii, mai mult sau mai puțin subiective. în momentul în care un zeu era declarat "suprem" de vreun faraon, preoții templelor se grăbeau să-1 adopte şi să-i intre în grații, modificând din temelii tot ce se ştiuse până în acel moment. Dacă vreun faraon era declarat "eretic", cum a fost de exemplu cazul cu Ahnaton, toți preoții se grăbeau să-l elimine din istorie şi din memoria oamenilor, spărgându-i statuile şi ştergând inscripțiile cu numele său. Adoptarea unui zeu nou şi declararea sa ca fiind "suprem" nu ar fi fost posibilă fără reconsiderarea trecutului, şi implicit, fără rescrierea sa.

Câteva dintre motivele acestei dezinformări *doar pe jumătate* vor fi trecute în revistă puțin mai departe. Deocamdată, trebuie să mai constatăm faptul că Herodot şi, implicit, preoții cu care el a dialogat la aproape două milenii şi jumătate după presupusa construire a piramidei, nu vedeau piramida aşa cum o vedem noi astăzi, ci sub o altă înfățişare. în perioada în care marea piramidă a fost vizitată de către Herodot, cu 450 de ani înaintea întrupării Mântuitorului Iisus Hristos, piramida încă era acoperită cu un înveliş gros de calcar alb, pe care erau inscripționate nenumărate texte hieroglifice. Pe atunci, învelişul din calcar al piramidei era vizibil de la mari depărtări şi strălucea orbitor în bătaia soarelui.

Herodot a fost dezinformat pe jumătate de preoții egipteni, pentru că aceştia nu au ştiut să-i spună, sau nu au vrut să-i spună -datorită unui fel de naționalism şi egocentrism tipic egiptean -, că marea piramidă şi sfinxul, construcții prin excelență magice de tip antediluvian, nu au fost construie de constructori egipteni, ci de constructori atlanți, mai precis de inițiați atlanți. Nu acelaşi lucru se poate spune despre celelalte piramide de pe teritoriul Egiptului. Informațiile lui Herodot sunt corecte în ceea ce priveşte construirea tuturor celorlalte edificii de pe teritoriul Egiptului: temple, mausolee, piramide, morminte, statui etc. Toate acestea au fost construite mult mai târziu, de către constructori egipteni, cu ajutorul sclavilor şi al poporului, care au fost supuşi la munci grele. în cele ce urmează ne vom referi doar la marea piramidă şi la sfinx.

După opinia noastră, atlanții care au construit marea piramidă şi sfinxul acum mai bine de 12500 de ani (cu doar câteva sute de ani înainte de marele diluviu planetar care în vechile scrieri a primit numele de potop), erau probabil

emigranți-misionari aflați în căutarea unui habitat stabil, în condițiile în care pe continentul Atlantida se duceau lupte grele între diferite facțiuni. Aceşti misionari atlanți simțeau că sfârşitul civilizației lor este aproape şi au dorit să perpetueze, printr-o construcție de mare amploare, cunoştințele lor inițiatice. Acesta a fost motivul pentru care, cu doar câteva sute de ani înaintea scufundării continentului Atlantida, emigranții-misionari au construit, într-o regiune depărtată de țara lor, aleasă însă cu multă atenție, două monumente de mare amploare: sfinxul şi marea piramidă.

Concluzia este că misionarilor atlanți şi nu constructorilor egipteni li se poate atribui decuparea şi şlefuirea celor 2 600 000 blocuri de piatră pentru a deveni pietre cubice perefecte, transportul blocurilor de piatră de la cariere până pe platoul de la Gizeh, şi ridicarea edificiilor propriu-zise.

Foarte probabil, după construirea celor două impunătoare edificii de pe platoul de la Gizeh, inițiații atlanți au recurs la un ritual magic foarte puternic. Acest ritual magic avea rolul de a lega edificiile respective de cultul zeilor infraeterici care se practica în Atlantida. În cadrul acestui ritual, constructorii au introdus în marea piramidă diferite artefacte şi obiecte de putere, inclusiv statui ale zeilor infraeterici. Artefactele şi obiectele de putere au fost încărcate magic, iar statuilor zeilor li s-au făcut ritualuri; prin aceste ritualuri, sufletele Ka ale zeilor au fost conjurate să pătrundă în statui. Prin intermediul artfectelor şi statuilor, tot felul de influențe parvenite de pe aspectele ortoexistențiale ale cosmosului - din infraeteric - şi-au găsit sălaş în marea piramidă.

Nu este, de asemenea, exclus ca marea piramidă să fi fost "însuflețită" magic prin câteva sacrificii sau, mai corect spus, autosacrificii ale unor inițiați care au participat la ridicarea sa. Ritualul sacrificării unor ființe umane la ridicarea unui edificiu -templu, palat etc - era practicat pe scară largă în toată primistoria şi antichitatea. Nu există templu din vechime, care să nu fi fost "însuflețit" prin jertfirea unei ființe umane. Erau jertfite ființe omeneşti cât mai curate din punctul de vedere al ritualurilor practicate în acele timpuri. Uneori se capta doar "umbra" unei ființe omeneşti, caz în care, într-un răstimp foarte scurt (uneori până la sfârşitul zilei respective, până la apusul sorelui, alteori într-un răstimp de trei zile), aceasta murea, fiind înmormântată la temelia construncției, devenind astfel un "gardian al pragului". Ca "gardian al pragului", duhul ființei sacrificate rămânea legat de construcția respectivă. Ea se putea desprinde de edificiul material doar în cazul în care acesta era distrus.

Dacii, de exemplu, jertfeau adesea ființe omeneşti; ei trimiteau, din patru în patru ani, un mesager la Zalmoxis. Mesagerul, care era ales din cei mai curați şi curajoşi războinici ai neamului dac, era aruncat în sus deasupra unor sulițe înfipte vertical. Dacă mesagerul murea, dacii considerau că mesagerul a fost primit de Zalmoxis. Dacă însă mesagerul nu murea, ci era doar schilodit, preoții interpretau evenimentul ca pe o nereuşită, reproşându-i acestuia lipsa de puritate rituală, astfel că sacrificau repede un al doilea mesager pentru a-l îmbuna pe Zalmoxis. Ritualul sacrificării unei ființe umane la temelia unui edificiu de importanță deosebită a fost folosit pe scară largă în Țările Române şi de-a lungul Evului Mediu; este edificatoare, în acest sens,

legenda Meşterului Manole, în care principalul constructor al Mănăstirii, Manole, şi-a imolat propria soție, Ana, la temelia construcției. Fără acest sacrificiu, construcția nu ar fi dăinuit în timp.

Probabil că, în cazul marii piramide, atlanții au sacrificat câțiva inițiați de rang înalt, care au devenit astfel patronii din umbră (la propriu) ai edificiului şi, implicit, ai procesului inițierii ce urma să se desfăşoare acolo.

Acelaşi lucru poate fi spus şi despre sfinx, statuia de dimensiuni gigantice, cu corp de leu şi cap de om. Rolul sfinxului a fost acela de a păzi marea piramidă. Sfinxul este paznicul marii piramide, dar acest aspect nu trebuie înțeles din punct de vedere material, ci ezoteric.

Din punct de vedere fizic, sfinxul este o statuie de dimensiuni gigantice, dar din punct de vedere ezoteric, sfinxul este o entitate infraeterică. Din punct de vedere ezoteric, considerăm că sfinxul, ca paznic al marii piramide, este o entitate transfizică hibridă, nonumană, cu corp de leu şi cap de om, al cărui trup este format din energie infraeterică. Trupul infraeteric al entității denumită sfinx are acelaşi dimensiuni gigantice ca şi cele ale statuii.

Entitatea transfizică denumit sfinx a fostă legat magic de statuia gigantică ce păzeşte marea piramidă, printr-un ritual complex realizat chiar de către vechii inițiați atlanți. Acest ritual era asemănător cu cel al legării sufletelor Ka ale zeilor din infraeteric de statuile corespondente din temple.

Probabil că, în antichitate, clarvăzătorii, dar şi persoanele mai sensibile, puteau să vadă că, o dată cu apusul Soarelui, din corpul de piatră al sfinxului se desprinde o făptură infraeterică uriaşă, de aceleaşi dimensiuni şi cu aceeaşi formă. Această făptură infraeterică gigantică patrula în jurul marii piramide, precum un câine patrulează în curtea casei pe care o păzeşte. Acesta era, de altfel, rolul sfinxului de la Gizeh: să păzească, precum un câine de pază, marea piramidă.

Ulterior, la vremea lor, egiptenii au preluat de la vechii atlanți procedul încorporării, prin ritualuri magice, a unor entități infraeterice în statui de forme compozite, cvasiumane sau cvasianimaliere, ce aveau rolul de a păzi, ca nişte câini de pază, mormintele, mausoleele, templele; acesta este, de fapt, motivația dispunerii în curțile templelor egiptene a unor statui ce reprezentau lăpturi hibride: sfincți, câini etc. Acest fenomen nu are nimic de-a face cu arta, aşa cum este înțeleasă în ziua de astăzi, ci cu magia, iar interpretările istoricilor artei cu privire la acest subiect sunt total eronate: bat câmpii cu foarte puțină grație.

Făpturile infraeterice de genul sfinxului erau, de fapt, câinii de pază ai zeilor infraeterici. în ultimă instanță, ele apărau sufletele Ba ale zeilor ce sălăşuiau în statuile din temple, mausolee, piramide, făpturile infraeterice de genul sfinxului nu apărau, aşa cum s-ar putea crede, edificiile materiale de hoți şi de jefuitori fizici, ci de diverse forțe transfizice oponente: de alți zei care voiau să-şi extindă teritoriul vital, de diverşi demoni conduşi de Balaurul Apopphis etc. Cel puțin în antichitatea egipteană, făpturile infraeterice de genul sfinxului nu aveau de-a face cu oamenii întrupați decât în situații cu totul speciale: profanări, jafuri etc. în antichitate, oricât ar părea de ciudat, jafurile şi profanările erau destul de puține, oamenii fiind prea speriați de multitudinea de făpturi infraeterice zoomorfe, zei sau oameni decorporați

(umbre sau fantome) ce interferau cu lumea fizică. Jafurile şi profanările se produceau doar în cadrul războaielor de cucerire sau de apărare, fiind dictate chiar de către zeii infraeterici, care se luptau cu oponenții lor transfizici prin intermediul oamenilor; distrugerea unei statui dintr-un templu echivala cu întreruperea legăturilor dintre zeul infrareteric şi lumea fizică, statuia fiind suportul material prin intermediul căreia sufletul Ka al acestuia interrelaționa cu planul material.

Aşadar, trebuie reținut, ca fiind de importanță deosebită pentru înțelegerea subiectului, că cele două construcții ciclopice de pe platoul de la Gizeh, sfinxul şi marea piramidă, au fost realizate cu câteva sute de ani înainte de potop, cam în jurul anului 12500 înainte de Iisus Hristos, de către vechii inițiați atlanți. Marele diluviu cunoscut sub numele de potop, care a avut loc în jurul anului 9500 înainte de Iisus Hristos, a acoperit cu apă şi mâl monumentele de pc platoul de la Gizeh. Destul de târziu după potop, probabil în jurul anului 2700-2600 înainte de Iisus Hristos, edificiile de la Gizeh au fost redescoperite, degajate de nisip şi restaurate.

Ulterior, în epoca istorică, luând ca model marea piramidă, faraonii egipteni au dorit să construiască, la rândul lor, edificii asemănătoare, care să dureze în eternitate. în consecință, faraonii s-au gândit că n-ar fi rău să-şi pună supuşii la treabă. Aşa au apărut sutele de mii de sclavi, vătafii cu biciurile, munca inumană desfăşurată sub soarele torid al Africii, preoțimea hrăpăreață - aşa cum a relatat Herodot, care a vizitat Egiptul în secolul al IV-lea înainte de Iisus Hristos. Rezultatul acestui efort zadarnic a fost un dezastru: nu s-a mai construit nici o piramidă trainică.

Savantul Krut Mendelssohn, care afirma că meseriaşii şi constructorii egiptenii au învățat din greşelile lor, construind piramide din ce în ce mai bune până ce au "nimerit" construirea marii piramide, n-a avut dreptate. S-a înşelat. Dimpotrivă, doar primele edificii, sfinxul şi marea piramidă (şi, până la un punct, celelalte două piramide de pe platoul de la Gizeh, considerate ca fiind a lui Kefren şi a lui Mikerinos), au fost perfect construite. Nici una din cele peste 100 de piramide construite ulterior pe teritoriul Egiptului n-a mai fost construită în mod corect - au fost nişte catastrofe din toate punctele de vedere. Nici n-au durat în timp, dar nici nu exercită vreo impresie puternică, cu răsunet sufletesc, celor ce le vizitează. Dovada acestui fapt poate fi văzut şi astăzi la Meidoum, la Dahshour şi în multe alte locuri de pe teritoriul Egiptului, unde încă se află piramide nereuşite/prăbuşite.

Carte de istorie în piatră

De-a lungul timpului, mulți cercetători s-au aplecat asupra semnificației istorice a arhitectonicii interioare a piramidei, stabilind un sistem de corespondențe între elementele componente - culoare, camere - şi istoria umanității. Printre aceşti cercetători trebuie amintiți Daniel Davidson, Abatele Moreux, Robert Menzies, G. Barbarin.

În opinia acestor cercetători, evenimentele importante din trecutul istoriei umanității şi chiar evenimentele care se vor petrece în viitor sunt reflectate simbolic în arhitectonica interioară a piramidei. Ei afirmă la unison că

schimbările istorice sunt reflectate simbolic prin stratificările zidăriei, prin culoarea pietrelor, prin direcția culoarelor şi prin dimensiunile încăperilor.

Astfel, pentru Daniel Davidson, la baza sistemului de măsurători al marii piramide, ca unitate etalon, se află *țolul-piramidă.* Această unitate de măsură etalon, după cum afirmă autorul citat, a fost descoperită de el însuşi pe tavanul camerei regelui, unde se află o bucată de piatră foarte bine şefuită, care este egală cu un țol britanic minus jumătate din lățimea firului de păr - ceea ce autorul citat a definit a fi *țolul-piramidă.* Pe baza acestui sistem de măsurare original, Daniel Davidson a stabilit câteva caracteristici ale piramidei: baza are circumferința de 36524 țoli-piramidă; înălțimea piramidei, inclusiv vârful, este de 5813 țoli-piramidă etc.

În concepția autorului citat, fiecare detaliu constructiv şi fiecare caracteristică a Marii Piramide corespunde câte unei perioade a istoriei umanității. Arhitectura interioară a piramidei oferă, mai afirmă Daniel Davidson, multe alte date importante, sistemul de încăperi şi de galerii interioare ascunzând o scară cronologică complexă. Astfel, Daniel Davidson a prelungit imaginar linia tavanului culoarului ascendent şi a ajuns într-un punct în care prelungirea părții oblice a piramidei intersectează respectiva linie. El a numit această linie "scala istoriei umanității". De aici a dus o perpendiculară pe prelungirea imaginară a podelei culoarului ascendent cu linia feței învelişului de calcar - care se presupune că ar fi acoperit piramida - continuată în mod ideal sub sol şi a obținut un punct anumit; acest punct, situat în partea de nord a piramidei, reprezintă, în opina lui Daniel Davidson, data de 22 septembrie A anului 4000 înainte de Iisus Hristos. Această dată reprezintă, afirmă acelaşi autor, începutul absolut al istoriei umanității. Scara axială a cronologiei umanității, pornind din acel punct imaginar, urcă apoi prin culoarul ascendent şi prin marea galerie pentru a se încheia în centrul antecamerei, care corespunde anului 2001 după Iisus Hristos. Scala istoriei umanității ajunge, afirmă autorul citat, până în anul 6000.

Un alt sistem de interpretare a arhitectonicii interioare a marii piramide a fost folosit de alți doi importanți cercetători, Abatele Moreux şi de G. Barbarin, care au ajuns la concluzia că sistemul corect de interpretare al arhitectonicii interioare trebuie să se bazeze pe folosirea "degetului piramidal" şi a "cotului sacru". Interpretată din această perspectivă inedită, istoria umanității arată astfel: culoarul descendent semnifică coborârea umanității către ignoranță şi rău, culoarul ascendent indică urcarea către lumină, caracteristică evoluției umanității în era creştină. Pe culoarele joase, care se străbat aplecat, umanitatea a pătruns în epoca "haosului", pentru ca, începând cu antecamera, să înceapă redresarea, iar prin pătrunderea în camera regelui, să aibă loc "atingerea luminii".

Potrivit acestei interpretări inedite, în anul 4000 - adică anul zero al scării - a început epoca "adamică", în anul 3378, care este anul 622 al scării cronologice, a avut loc naşterea lui Enoch, iar în anul 2345, deci în anul 1656 al scării cronologice, a început potopul lui Noe. în anul 2513 al piramidei, anul 1486 înainte de Iisus Hristos, a început exodul evreilor. Anul 3996 al piramidei corespunde datei naşterii lui Iisus Hristos, care a avut loc cu patru ani înainte de anul unu al erei creştine; această dată este reprezentată la

nivelul solului din camera reginei. La rândul ei, marea galerie corespunde erei creştine, care a început, după calendarul iulian, la 7 aprilie anul 30 dala crucificării lui Iisus Hristos. Anul 1557 reprezintă o dată importantă în istoria umanității: începutul reformei religioase în vestul Europei. Acelaşi lucru se poate spune şi despre "marea treaptă", care se găseşte la sfârşitul marii galerii; după afirmațiile cercetătorilor amintiți, "marea treaptă" corespunde anului 1914, anul începutului primului război mondial (56).

Bazați fiind pe concepția transcedental-ezoterică, pe hermeneutica aferentă şi pe modelul holografic al cosmosului (prezentate pe scurt la începutul lucrării), opinia noastră este că perspectivele enunțate de Abatele Moreux, Robert Menzies, G. Barbarin şi de ceilalți cercetători ai domeniului pleacă de la premise greşite şi conduc la concluzii eronate. Analiza realizată din perspectiva concepției transcedental-ezoterice, a hermeneuticii aferente şi a modelului holografic, indică încă de la început faptul că interpretarea scalei cronologiei simbolice, propusă de G. Barbarin şi de ceilalți cercetători, care au luat ca punct de plecare intrarea în culoarul denumit de arheologi "ascendent", este stranie şi nemotivată. La fel de nemotivată este şi determinarea "scalei axiale" propusă de Daniel Davidson printr-un artificiu ce ni se pare cel puțin comic. Ce să mai spunem despre dimensiunea "țolului-piramidă", care ar fi egal cu un țol britanic minus jumătate din lățimea firului de păr !

De exemplu, cronologia propusă de G. Barbarin, care proclamă începutul "epocii adamice" în jurul anului 4000 înainte de Iisus Hristos şi situează începutul potopului în jurul anului 1650 înainte de Iisus Hristos este eronată, fiind în dezacord atât cu datele oferite de concepția transcedental-ezoterică, cât şi cu datele oferite de cercetările ştiințifice moderne.

Oricum, mai trebuie constatat şi faptul că cercetătorii amintiți nu au luat în calcul perioada în care a fost construită Marea Piramidă şi nici cine au fost adevărații ei constructori. Ei s-au bazat în exclusivitate pe concepția materialistă, care afirmă că marea piramidă a fost construită în timpul domniei faraonului Keops, în jurul anului 2600, de constructori egipteni.

Aşa cum a fost menționat, atât sfinxul, cât şi marea piramidă au fost construite de atlanți, cu puțin timp înainte de potop. în acest context, are mai puțină importanță datarea exactă, în ani tereştri, a perioadei în care atlanții au construit marea piramidă şi sfinxul: poate să fie cu 9600 de ani sau poate să fie cu 10500 de ani înainte de întruparea Mântuitorului Iisus Hristos. în termenii în care se pune problema în ziua de astăzi, datarea exactă a evenimentelor trecutului este foarte anevoiasă; este posibil ca în ultimile câteva mii de ani să se fi produs o comprimare a timpului, aşa cum se afirmă uneori (unii cercetători vorbesc despre dilatări şi comprimări repetate ale timpului); este, de asemenea, posibil ca, datorită înclinării axei pământului sau modificării poziției polilor, un an calendaristic de acum câteva mii de ani să nu mai corespundă cu un an din ziua de astăzi (în acest sens pot fi relevante constatările vechilor egipteni care aminteau în scrierile lor despre cele cinci zile denumite "epegomene", care au fost introduse în calendar de zeul Lunii, Thoth). Aceşti factori nu au cum să fie analizați în mod corect în ziua de astăzi, astfel că este mai oportun să ne axăm atenția asupra

evenimentelor şi mai puţin asupra datării exacte a acestora, potrivit unei scale a timpului aleasă arbitrar.

De asemenea, nu trebuie uitat nici faptul că marea piramidă reprezintă materializarea în piatră a unei vaste concepţii, o concepţie ce a aparţinut iniţial vechilor iniţiaţi atlanţi şi că abia ulterior această concepţie a fost îmbrăţişată de iniţiaţii egipteni. Nu trebuie uitat nici faptul că vechii iniţiaţi egipteni n-au făcut altceva decât să redescopere complexul arhitectonic de la Gizeh mult timp după potop, fie pe timpul faraonului Keops, în jurul anului 2600, fie chiar anterior domniei acestuia, în jurul anului 2700. Este posibil ca lucrările de restaurare ale marii piramide să se fi încheiat pe timpul domniei faraonului Keops, dar descoperirea propriu-zisă să se fi produs cu ceva timp înainte.

Oricum, între construirea de către atlanţi a edificiilor de pe platoul de la Gizeh şi redescoperirea lor de către egipteni au trecut mai bine de 7500 de ani, răstimp în care s-a produs un eveniment de mare dramatism: potopul. în răstimpul potopului, suprafaţa pământului - inclusiv edificiile de la Gizeh - a fost acoperită de ape. Este de presupus ca în momentul redescoperirii, cele două edificii de pe platoul de la Gizeh să se fi prezentat într-o stare avansată de degradare: erau practic nişte ruine. Datorită faptului că în răstimpul potopului stătuseră sub ape, sfinxul avea capul aproape distrus -motiv pentru care a fost ulterior resculptat -, iar piramida era considerabil avariată.

Acesta este, de altfel, motivul pentru care preoţii egipteni afirmau (probabil cu mâna pe inimă) că ridicarea celor două edificii i se datorează lui Keops. De aici provine şi informaţia furnizată de către Herodot, că faraonul Keops este constructorul marii piramide şi al sfinxului. Faraonul Keops a descoperit, de fapt, nişte ruine, pe care le-a restaurat. Este aşadar vorba despre o activitate de restaurare, nu de construcţie. Constructorii lui Keops nu au transportat cele aproximativ 2600000 blocuri imense din care este compusă marea piramidă, ci doar au restaurat nişte ruine.

Foarte probabil - şi cercetările moderne par să indice cu multă claritate acest aspect -, restaurarea realizată pe timpul faraonlui Keops a constat în captuşirea exterioară cu blocuri de calcar şi în căptuşirea interioară cu blocuri de granit. Nu este, fireşte, exclus să fi fost nevoie de schimbarea unor blocuri din cele iniţiale sau a unei porţiuni din marea piramidă, dar aceasta nu schimbă prea mult datele problemei. Această activitate de restaurare a durat aproape 30 de ani, aşa cum a specificat cu multă exactitate, Herodot. Dacă Keops ar fi vrut să construiască piramida, bloc cu bloc, cu mijloacele folosite în acele timpuri, ar fi avut nevoie de cel puţin cinci sute de ani pentru a o finaliza.

Plăcile de calcar şi blocurile de granit folosite la restaurare au fost transportate de constructorii lui Keops din Munţii Arabiei şi din regiunea Assuan, întocmai cum a specificat Herodot. Cu plăcile imense de calcar alb, constructorii egipteni au acoperit marea piramidă ca şi cu o manta, astfel încât blocurile originale de piatră nici nu mai erau vizibile pe timpul lui Herodot. După restaurarea realizată pe timpul domniei lui Keops, marea piramidă avea feţele drepte, iar pe ele au fost inscripţionate nenumărate texte hieroglifice (este relevantă în acest sens aprecierea scriitorul arab din secolul

al XIII-lea, Abd al Latif, care afirma că hieroglifele care acoperă piramida sunt atât de multe încât "dacă le-am copia pe hârtie, numai ce se află pe suprafața sa ar umple peste şase mii de pagini").

În secolul al XIII-lea al erei creştine, în urma unui puternic cutremur de pământ ce a distrus din temelii oraşul Cairo, mantaua din piatră calcaroasă a fost luată de pe structura din piatră a marii piramide şi a fost folosită la reconstrucția oraşului. Aproape întregul oraş Cairo a fost reconstruit din mantaua de piatră calcaroasă luată de pe platoul de la Gizeh. Cu materialul astfel obținut s-au construit nu numai mii de locuințe particulare, ci şi nenumărate moschei, palate, edificii publice. Din acel moment, marea piramidă a început să arate precum în ziua de astăzi.

Perpetuarea contactului cu zeii

Luând în calcul toate aceste aspecte, mai trebuie subliniat şi faptul că au existat două etape esențiale în istoria religioasă a poporului egiptean, iar linia de demarcație între ele poate fi situată cu destulă precizie în jurul anului 2600 (sau, după alte surse, în jurul anului 2700).

După cum indică documentele arheologice, în perioada primelor dinastii egiptene (între anii 3200 şi 2700/2600 înaintea naşterii Mântuitorului Iisus Hristos), vechii specialişti ai sacrului egipteni promovau cultul unor zei locali sau, mai degrabă, tribali. Potopul a şters toate vestigiile trecutului, astfel că, în perioada primelor dinastii egiptene, nu s-au păstrat scrieri sau artefacte care să amintească ceea ce se petrecuse odinioară pe continentul Atlantida.

Vestigiile trecutului şi concepția vechilor atlanți au devenit accesibile specialiştilor sacrului egipteni abia în momentul în care, cel mai probabil pe timpul faraonului Keops, au reînceput inițierile în marea piramidă. Reluarea inițierilor în marea piramidă marchează aşadar debutul celei de-a doua etape a istoriei religioase a poporului egiptean. După restaurare, descoperind la ce foloseşte marea piramidă, specialiştii sacrului egipteni au pus la punct un sistem de inițiere ce presupunea o decorporare voluntară, o "ieşire în afara trupului" (out of body experience), precum şi contactul cu zeii vechilor atlanți, "implantați" acolo prin ritualurile de consacrare.

Specialiştii sacrului egipteni au obținut informații cu privire la istoria trecută a lumii şi implicit, au aflat despre existența zeilor vechilor atlanți doar în urma inițierilor în marea piramidă. Tocmai inițierea în marea piramidă i-a determinat pe vechii specialişti ai sacrului egipteni să creioneze concepția despre univers - sophia, save, sofe sau oricum s-o fi numit ea - pe care am analizat-o de-a lungul acestei lucrări. *Inițiații egipteni au preluat această concepție de la inițiații atlanți, dar nu prin intermediul unor scrieri, ci prin intermediul procesului inițierii.*

Această concepție este cunoscută în ziua de astăzi datorită faptului că vechii egipteni au consemnat-o pe foi de papirus, pe pereții mormintelor şi ai templelor, dar la originea ei această concepție a fost atlanta. De altfel, în ziua de astăzi, mulți cercetători se întreabă la nesfârşit ce tip de concepție aveau vechii atlanți, deşi răspunsul se află la îndemână: o parte din vestigiile istorice

parvenite din vechiul Egipt, care sunt astăzi expuse la lumina zilei, au la origine concepția atlanta.

Este, de asemenea, foarte probabil ca, după redescoperirea marii piramide şi după reluarea procesului inițierii în incinta sa, să se fi născut un conflict în rândul specialiştilor sacrului egipteni, care s-au scindat în două grupări principale. Pe de-o parte, s-au situat specialiştii sacrului care erau dedicați trup şi suflet zeilor "locali" sau "tribali" (care, probabil, cel puțin în prima etapă, erau majoritari). Aceşti zei tribali puteau fi contactați prin ritualuri specific egiptene. Printre aceşti zei se numără Ptah, Ammon; Ptah, de exemplu, a apărut în panteonul egiptean pe timpul primului faraon istoric Menes, în jurul anului 3200 înainte de Iisus Hristos; ulterior, Ptah a fost ridicat în rangul cel mai înalt, atribuindu-se calificativul de cosmocreator. De cealaltă parte, s-au situat specialiştii sacrului care au descoperit faptul că, în afara zeilor tribali specific egipteni, mai există şi alți zei - mai exact, că există nişte zei străvechi care nu pot fi contactați pe cale psihotronică decât urmând procesului inițierii în marea piramidă. Aceşti zei stăvechi erau de fapt zeii atlanților. Dintre zeii vechii Atlantide fac parte Ra, Osiris, Horus, Isis, care nu figurau în panteonul egiptean înaintea anului 2700 înainte de Iisus Hristos. Chiar şi istoriografia modernă, bazată fiind pe concepția materialistă, a constatat faptul că cei mai importanți zei, în primul rând Ra, Osiris, Horus şi Isis au pătruns în panteonul egiptean abia după anul 2700 înainte de Iisus Hristos, dar n-a ştiut cum să interpreteze acest aspect edificator şi nu a fost capabilă să lege această infuzie de zei noi (totuşi atât de vechi) de redescoperirea marii piramide. Fără nici o îndoială, pe timpul vechii Atlantide, aceşti zei aveau nume diferite; este cunoscut faptul că numele zeilor ce figurează pe inscripțiile egiptene sunt doar denumiri profane, căci numele adevărate nu erau divulgate oricui, ci erau secrete, fiind cunoscute doar de către inițiați.

Zeii străvechii Atlantide au fost "implantați" în marea piramidă prin ritualurile complexe realizate chiar de către vechii constructori atlanți. "Implantarea" s-a realizat imediat după ridicarea edificiilor de la Gizeh, în jurul anului 10300, prin legarea respectivilor zei din infraeteric de anumite artefacte existente în marea piramidă: sarcofagul din camera regelui, statuile din aur ale zeilor respectivi (care astăzi nu mai există).

Scopul principal al construirii marii piramide de către constructorii atlanți a fost chiar acesta: realizarea unui edificiu trainic şi grandios care să perpetueze în timp, indiferent de cataclismele ce se abat asupra Terrei, legătura cu zeii infraeterici ce se manifestau pe timpul existenței continetului Atlantida.

Specialiştii sacrului care s-au inițiat în marea piramidă pot fi definiți drept inițiați. Cei care au rămas loiali zeilor tribali şi care pot fi definiți drept "tradiționalişti", au făcut parte probabil din clasa sacerdotală: erau preoți ai diferitelor temple de pe cuprinsul Egiptului. Inițiații s-au distanțat treptat de tradiționalişti şi au promovat propria lor concepție. Conflictul dintre cele două grupări de specialişti ai sacrului s-a propagat de-a lungul întregii istorii a statului egiptean. Uneori, în anumite momente, au câştigat specialiştii sacrului care au susținut zeii tradiționali egipteni, iar în alte momente au câştigat cei

care i-au promovat pe zeii vechii Atlantide. Au fost şi momente în care s-a făcut pace între cele două grupări. Pacea religioasă s-a concretizat prin realizarea unor utile sincretisme, în sensul că un zeu a fost declarat în mod oficial părinte, frate, soț sau soție, ochi sau "suflet ka" al altui zeu.

Cele afirmate anterior confirmă faptul că, într-adevăr, marea piramidă de la Gizeh reprezintă o imensă "carte" de istorie din piatră, dar reliefează totodată faptul, deloc de neglijat, că interpretarea semnificației istorice a arhitecturii interioare a marii piramide -dispunerea culoarelor, camerelor etc - trebuie să țină cont de toate considerentele trecute în revistă, altfel rezultatele nu pot fi decât eronate.

Concluzia este următoarea: marea piramidă a fost concepută (şi) ca o imensă "carte" de istorie din piatră, dar ea a rămas o carte de istorie doar pentru constructorii ei: vechii atlanți. In marea piramidă, în sistemul de culoare şi încăperi, este reflectată istoria lumii aşa cum a fost cunoscută de vechii atlanți. Marea Piramidă reflectă, de fapt, istoria oamenilor şi a zeilor din străvechea Atlantida.

Această istorie nu are prea multe în comun cu istoria poporului egiptean. Mai mult decât atât: nu are *nimic* în comun cu istoria actuală a umanității. Nici vorbă ca evenimentele desfăşurate de-a lungul erei creştine să fie reflectate în arhitectonica interioară a marii piramide. Ce să mai vorbim despre presupusa reflectare a evenimentelor istorice ce s-au desfăşurat în secolul XX: războaiele mondiale, revoluția bolşevică etc. Tot eşafodajul de teorii susținut de promotorii piramidologiei, începând cu Daniel Davidson şi G Barbarin, porneşte de la premise eronate şi ajunge la concluzii pe măsură.

Privind lucrurile din perspectiva concepției ezoterice şi a modelului holografic al cosmosului, cu alte cuvinte abstrăgând de la tors, se poate afirma că marea piramidă este reflectarea în piatră a unei concepții. Această concepție este în esența ei holografică pentru că se raportează la întregul cosmos - atât la aspectul ortoexistențial, cât şi la cel existențial-material. Analizată sub acest aspect, marea piramidă este, în esență, o *imago mundi* - o copie fidelă a cosmosului şi a tuturor palierelor ce-1 compun. Pe baza principiului holografic al corespondenței, cosmosul îşi proiectează ontologic esența la nivelul marii piramide. De aceea, arhitectura marii piramide, dispunerea culoarelor şi a sălilor, reflectă toate aspectele, aparent disparate, ale întregului: cosmic, terestru, social, istoric şi individual-uman. Luarea în calcul numai a unuia dintre aspecte este o eroare.

Din punct de vedere cosmic, marea piramidă reflectă Ordinea Cosmică, aşa cum era înțeleasă de constructorii ei, vechii inițiați atlanți; ea conține proporțiile de bază ale Ordinii cosmice, proporții manifestate matematic sau geometric. Sub raport energetic, piramida refectă energiile esențiale ale cosmosului.

Din punct de vedere teogonic, marea piramidă reflectă structura ierarhiilor de entități transfizice aflate la nivelul ortoexistențial al cosmosului, cunoscute de vechii atlanți (desemnate ulterior de vechii inițiați egipteni prin hieroglifa **n t r** - zeu). Fiecărui element (sală, culoar etc) ce compune arhitectura interioară a piramidei îi corespunde un zeu.

Din punct de vedere terestru, marea piramidă a fost construită chiar în "inima" planetei, în centrul lumii (de atunci), ca reflectare în piatră a energiilor specifice Spiritului Pământului. Fiind amplasată în inima planetei, marea piramidă reflectă proporţiile fizice ale globului terestru. Fiind situată la intersecţia liniilor ***ley*** terestre, marea piramidă făcea joncţiunea dintre energiile cerului şi ale pământului.

Mai mult decât atât, marea piramidă reflectă în piatră structura lumii de dincolo - a aspectului ortoexistenţial al cosmosului. Fiecărui element ce compune arhitectura interioară a piramidei îi corespunde o regiune sau o "oră" a lumii de dincolo. Astfel, arhitectonica interioară a marii piramide reproduce fidel itinerariul pe care trebuia să-l străbată fiecare defunct în lumea de dincolo, aşa cum este descris în Cartea morţilor, în Cartea despre Amduat, în Cartea celor două Căi, precum şi în celelalte scrieri eschatologice egiptene. De asemenea, marea piramidă indică itinerariul pe care trebuie să-l străbată neofiţii pentru a deveni iniţiaţi. Doar în acest sens se poate vorbi despre o corespondenţă între macrocosmos şi microcosmos: *ceea ce este jos este sus şi ceea ce este sus este jos.*

Din punct de vedere social şi istoric, piramida reflectă o parte din istoria umanităţii. în piramidă, în sistemul de culoare, de mărimi şi de proporţii, cifrat, după un cod universal - cod care ar putea fi în raporturi mult mai strânse decât suntem înclinaţi să credem cu codul genetic şi cu modelul molecular al carbonului - este înscris trecutul umanităţii pe globul terestru, aşa cum a fost cunoscut de către iniţiaţii atlanţi, care au construit piramida.

Şi, ce predicţii fascinante s-ar face, câte erori s-ar ocoli, dacă s-ar cunoaşte cu adevărat acest cod înscris atât în structura piramidei, structura codului genetic omenesc, cât şi în structura ubconştientului individual sau a inconştientului colectiv.

Schimbarea perspectivei de interpretare

După cum se ştie, marea piramidă are mai multe culoare şi amere (cf. figura de la începutul cărţii). Intrarea în marea piramidă Se făcea în antichitate printr-un pasaj aflat la aproximativ 16 metri deasupra solului. O dată pătruns în giganticul edificiu, orice muritor rare voia să-i facă turul, trebuia să treacă prin 10 sau 12 porţi de lemn, să coboare şi să urce de-a lungul mai multor coridoare şi, în linal, să viziteze trei încăperi de dimensiuni mai mari.

Denumirile culoarelor şi încăperilor piramidei sunt invenţii moderne, astfel că nu erau utilizate în antichitate. Culoarele din marea piramidă au fost desemnate în mod arbitrar de către istoriografia modernă prin denumiri de genul: "culoarul ascendent", "culoarul descendent", "marea galerie", "puţul vertical", "culoarul orizontal". Camerele, la rândul lor, au primit denumiri la fel de arbitrar alese: "camera reginei", "antecamera", "camera regelui", "camera subterană". Toate aceste denumiri acordate în epoca modernă ar avea sens numai dacă piramida ar fi fost construită pentru a servi drept mormânt lui Keops sau altui faraon. Marea Piramidă nu a fost însă construită pentru

defuncți, ci pentru oameni vii, pentru inițiații care doreau să cunoască aspectele ortoexistențiale ale cosmosului.

Inițierea, aşa cum era înțeleasă în antichitate, reprezenta o decorporare voluntară, în care sufletul neofitului se despărțea de trup şi "călătorea" în lumea de dincolo. Inițierea în marea piramidă presupunea decorporarea neofiților printr-un proces asemănător fenomenului denumit *out of body experience* (experiență în afara trupului), accesarea unor paliere ortoexistențiale ale cosmosului şi contactul cu zeii infraeterici. Din acest punct de vedere, nu avea prea mare importanță dacă coridoarele marii piramide erau sau nu blocate cu blocuri imense de piatră sau dacă existau sau nu porți de lemn. Ceea ce avea importanță erau percepțiile şi trăirile sufletului decorporat, de-a lungul itinerariului inițiatic. Blocurile de piatră, porțile, culoarele şi camerele erau doar indicatoare ce-i marcau etapele.

Bazându-se pe concepția materialistă, cercetătorii din ziua de astăzi au interpretat arhitectura interioară a marii piramide luând ca punct de plecare intrarea situată la 16 metri deasupra solului. Luându-se ca punct de plecare intrarea situată la 16 metri deasupra solului, piramida are într-adevăr un *culoar descendent,* care duce în *camera subterană,* un *culoar ascendent,* care se continuă prin *marea galerie* şi sfârşeşte în ceea ce egiptologii au denumit *camera regelui.* Această interpretare a arhitecturii interioare piramidei este, în opinia noastră, greşită. Ceea ce contează cu adevărat în înțelegerea piramidei este perspectiva. *Piramida nu trebuie interpretată pornind de la intrarea situată la 16 metri de sol, după cum nu trebuie interpretată pornind de la prelungirea unei linii "imaginare" şi "ideale" obținută prin intersectarea axei culoarului ascendent cu linia feței învelişului de calcar ce a acoperit piramida, ci pornind de la camera care, din punct de vedere funcțiunal, poate fi considerată inima întregului edificiu: camera regelui. Camera regelui juca acelaşi rol ca şi Sanctorum-ul din templele egiptene. De fapt, camera regelui poate fi considerată Sanctuorum-ul marii piramide.*

Camera regelui poate fi considerată, din punct de vedere funcțional, inima marii piramide, la fel cum, în ziua de astăzi, inima unei corporații situate într-un zgârie-nori este biroul patronului, directorului sau managerului general, iar nu intrarea în edificiu, ghereta portarului, unul dintre balcoane sau una din magaziile în care sunt depozitate materialele de curățenie. în general, şi în ziua de astăzi, biroul patronului se află la unul din etajele superioare ale edificiului; aproape nici o dată nu se află la subsol sau în vreo parte laterală.

Camera regelui poate fi denumită cu îndreptățire "camera inițierii", întrucât acolo erau conduşi neofiții pentru a fi inițiați. Inițierea realizată în camera regelui (camera inițierii) presupunea culcarea neofiților în sarcofagul din granit. Probabil că în sacrcofagul din granit era dispus un sarcofag mai mic, din lemn, asemănănător cu sarcofagul unei mumii. în momentul în care se culcau în sarcofag, neofiții se identificau atât cu Ra, cât şi cu Osiris şi erau denumiți, ca li defuncții, prin calificativul "cel culcat în mister". Din acest punct de vedere, se poate spune că încăperea denumită în ziua de astăzi "camera regelui" reprezenta (şi, în acelaşi timp, corespundea cu) "orizontul de apus",

locul sau, mai exact, *poarta* (transfizică) pe unde Ka trecea în lumea cealaltă - Amduatul.

Probabil că la nivelul subtil al camerei regelui se va fi aflat o poartă energetică de câțiva metri, probabil de formă sferică, prin intermediul căreia trebuia să treacă duhul sau sufletul neofitului pentru a pătrunde în lumea de dincolo şi a lua contactul cu zeii infraeterici. Evident, o astfel de poartă energetică se află la un nivel subtil (eteric sau infraeteric), iar diametrul ei nu putea fi mai mare de doi, trei metri.

Poarta, din punct de vedere ezoteric, este un pasaj de trecere spre un tunel spațio-temporal ce face legătura dintre planul material şi alte paliere ale nivelului ortoexistențial al cosmosului - de exemplu, palierul astral, eteric sau infraeteric. Poarta este, de fapt, intrarea (introdeschiderea) într-o *gaură de vierme* ce face legătura dintre palierele cosmosului. Aceste culoare spațio-temporale sau găuri de vierme erau reprezentate de vechii egipteni prin intermediul unor scări. Vechii inițiați egipteni afirmau că-i pot contacta pe zei prin intermediul unor scări: *"Mi-a fost aşezată scara ca să-i pot vedea pe zei"* **-** exclamau defuncții în Cartea egipteană a morților. Scara prin care inițiații egipteni puteau contacta zeii a fost desemnată prin termenul *asketpet - asket* însemnând treaptă.

După cum a fost menționat, Pământul - *Geea ce vie,* cum o numeau vechii înțelepți greci - are propria sa configurație energetică. Pământul are propriile sale *nadisuri,* linii *ley* sau *stringuri,* de-a lungul cărora circulă energia. Aceste nadisuri au fost descoperite, de-a lungul timpului, de radiestezişti şi de geomanți, configurațiile lor fiind detectate şi prin intermediul unor cercetări ştiințifice moderne, precum cele realizate de William Beker şi Bethe Hagens, despre care am amintit anterior. De asemenea, pământul are propriile sale centre de energie (care, din punct de vedere funcțional, se comportă ca nişte porți), care se află chiar la întretăierea principalelor linii sau stringuri energetice planetare.

La nivel planetar, centrele de energie joacă rolul unor porți prin intermediul cărora se poate comunica cu palierele ortoexistențiale ale cosmosului: cu palierul infraeteric, cu palierul eteric, cu palierul astral etc. Se afirmă deseori că principalele două centre energetice planetare se află dispuse chiar la cei doi poli ai pământului (centre energetice probabil echivalente, până la un punct, chakrelor muladhara şi sahasrara de la nivelul structurii aurei umane). în diferite alte zone ale globului terestru se află dispuse celelalte centre energetice. Unul dintre centrele energetice ale globului terestru pare a se afla în apropierea Triunghiului Bermudelor. Se pare că centrul energetic aflată în acea zonă se comportă ca un fel de tunel spațio-temporal, care face legătura dintre aspectul material şi cel ortoexistențial. Acest centru energetic se manifestă ca un sorb uriaş, care, în momentele de maximă activitate, are capacitatea de a atrage şi absorbi obiectele materiale aflate în raza sa de acțiune.

Toate edificiile magico-religioase construite în antichitate - de la marea piramidă la cel mai banal templu egiptean, de la dolmenele şi menhirele de la Stonehenge la tempele incaşe - au fost construite chiar în locurile în care se află centrele energetice importante ale globului terestru, indiferent de

calitatea solului sau indiferent cât de departe se aflau de carierele de piatră, necesare construirii. Concepția materialistă afirmă că, în antichitate, oamenii "preistorici" au construit primele focare de civilizație, oraşele, în funcție de diverse considerente sociale, politice sau economice: în apropierea unor râuri sau fluvii, în vecinătatea unor terenuri apte de a servi cultivării plantelor cerealiere, în apropierea unor păşuni etc. Concepția materialistă afirmă, de asemenea, că oamenii "preistorici" au construit mai întâi edificiile civile, publice sau private, iar apoi, speriați de dezlănțuirea "forțelor naturii" pe care le-au personificat a fi zei, au ridicat sanctuare de diferite tipuri, temple sau alte edificii magico-religioase. După cum se poate remarca, lucrurile sunt, în bună măsură, diferite: înainte de toate, specialiştii sacrului au detectat, prin mijloace psihotronice, centrele energetice ale globlului terestru; apoi, chiar în acele locuri au construit templele şi celelalte edificii magico-religioase (obeliscuri, statui ciclopice etc). Abia ulterior, în jurul templelor, au fost construite edificiile civile - palatele, locuințele etc. Aşadar, nu comandamentele sociale, economice sau politice au determinat apariția primelor focare de civilizație, aşa cum afirmă concepția materialistă, ci comandamente de ordin magic şi ezoteric.

Revenind la sfera energetică din interiorul marii piramide, sferă care se comportă ca o poartă (pasaj de trecere spre un tunel spațio-temporal - gaură de vierme), se poate spune că prin ea nu puteau pătrunde, dinspre lumea materială spre palierele ortoexistențiale ale cosmosului, decât ființele umane decorporate - inițiații care se manifestau prin intermediul sufletului ka (corpul eteric). Pătrunderea unui duh decorporat al unui inițiat din palierul material într-un alt palier al cosmosului se realiza, după câte se pare, printr-un fel de "translatare magică". Pătrunzând prin poartă, neofiții decorporați aveau impresia că străbat cu foarte mare viteză - ca o pasăre ibis, care era, la vechii egipteni, chiar simbolul sufletului ka, corpul eteric - un tunel lung, la capătul căruia se afla o altă lume (un alt palier al cosmosului) - de exemplu, Amduatul. Evident, la celălalt capăt al tunelului, la intrarea în lumea respectivă, pe neofiți îi aşteptau chiar unul dintre zei.

Pe toată durata procesului inițierii în marea piramidă, neofiții erau supravegheați îndeaproape de preoți hierofanți care purtau pe chip măştile zeilor sub al căror patronaj se realiza inițierea: Osiris, Isis, Horus, Ra.

După toate probabilitățile, procesul inițierii decurgea cam în felul următor: neofiții care aspirau la inițiere erau conduşi de preoții hierofanți în camera regelui şi culcați în sarcofagul de piatră. Repetăm: sarcofagul din granit roşu situat din camera regelui nu a servit niciodată unui defunct, ci numai unor inițiați, oameni vii, care se supuneau procesului inițierii. Sarcofagul nu a avut niciodată un capac, pentru că nu era nevoie de aşa ceva.

Mulți cercetători din ziua de astăzi sunt de părere că sarcofagul din granit roşu are caracteristici speciale. Prin lovirea sarcofagului cu un diapazon se obține un sunet cu o anumită frecvență. Acest sunet, după câte se pare, uşurează foarte mult concentrarea, meditația şi, în cele din urmă, decorporarea, adică părăsirea voluntară a trupului de către suflet ***(out of body experience:*** ieşire în afara trupului, fenomen care are loc fie voluntar,

în urma unor antrenamente inițiatice, fie în cazurile de moarte clinică), precum şi pătrunderea în lumea dc dincolo

Pentru ca un om să-şi poată părăsi trupul printr-un proces inițiatic, trebuie parcurse câteva etape. Prima etapă a acestui proces prespunea intrarea trupului într-o stare apropiată catalpesiei. Neofitul se lungea în sarcofag, cu capul răsucit spre apus, locul unde se afla "poarta" (sfera energetică) ce ducea în Amduat, cu picioarele lipite unul de altul pe toată lungimea lor şi cu mâinile încrucişate pe piept invers decât la mumii: mâna dreaptă era pusă peste mâna stângă, ceea ce semnifica renaşterea inițiatică. Senzațiile decorporării sunt relativ asemănătoare cu cele ale unui om care moare: toți muşchii, începând de la tălpile picioarelor, se rigidizează treptat, de-a lungul şirei spinării urcă un suflu rece, iar trupul intră într-o stare asemănătoare catalepsiei.

A doua etapă a acestui proces consta în atingerea unei stări de conştință modificate. Drumul spre obținerea unei stări de conştiință modificată începe cu atingerea stării mentale "alfa". După cum se ştie, există patru mari tipuri de unde cerebrale: undele beta, care apar în starea de veghe; undele tetha care apar în timpul stării de somn; undele delta care apar în timpul somnului profund, fără vise; undele alfa care apar în starea de semisomn şi de relaxare mentală.

În antichitate, un rol decisiv în procesul inițierii aparținea preoților hierofanți, care induceau neofiților o stare specială de decorporare, asemănătoare până la un punct catalepsiei. Frecvența sunetului produs prin lovirea cu un diapazon a sarcofagului din granit roşu, perfect şlefuit, avea tocmai proprietatea principală de a provoca atingerea stării mentale ***alfa.*** Astăzi, s-au pus în vânzare dispozitive electronice, CD-uri sau casete cu muzică creată pe sintetizator, special compusă pentru inducerea stării alfa. Probabil că, alături de folosirea unui diapazon din bronz (nu se folosea fierul, care era considerat material impur de vechii egipteni) care inducea sunetul specific ce uşura atingerea stării alfa, vechii hierofanți foloseau pase magnetice, hipnoza ori diferite poțiuni ce se obțineau din plante de genul mătrăgunei.

În fine, a treia etapă a procesului inițiatic consta în separarea sufletului de trup: decorporarea propriu-zisă. Separarea sufletului de trup permitea neofiților o experiență specială: dintr-o dată, ei se vedeau "înveşmântați" într-un trup diafan, eterat, asemănător aburului sau văzduhului, ce plana precum o pasăre ibis deasupra trupului material, întins în sarcofag. Nu întâmplător, corpul eteric (sufletul Ka) era reprezentat printr-o pasăre ibis.

Probabil că, la fel ca în cazul inițierii prin intermediul tehnicilor yoga, inițierea în marea piramidă presupunea trezirea (probabil, parțială) a energiei Kundalini, despre care vechii înțelepți afirmau că "dormitează" la baza coloanei vertebrale, şi activarea unor chakre (cel mai probabil, a primelor trei chakre: muladhara, svadistan şi manipura). Pe măsura trezirii lui Kundalini şi a activării primelor trei chakre, neofiții egipteni dobândeau capacitatea de a călători "în duh" pentru a cunoaşte regiunile sau "orele" lumii de dincolo şi, implicit, de a contacta zeii principali ai panteonului: Ra, Osiris, Isis, Thoth etc

Acum trebuie repetat un aspect foarte important, trecut doar succint în revistă când am analizat inițierea egipteană (capitolul "Inițierea"): datorită similitudinii dintre macrocosmos şi microcosmos, procesul inițierii prezintă două aspecte principale: un aspect macrocosmic şi un aspect microcosmic. De aceea, el poate fi interpretat în două moduri: într-un mod mitic, care este în esență macrocosmic şi într-un mod psihologic şi spiritual. Dacă noi, astăzi, gândim psihologic, vechii egipteni gândeau mitic.

În ziua de astăzi, un inițiat modern - de exemplu, un practicant al tehnicilor yoga - vorbeşte în termeni psiho-somatici despre "trezirea" energiei Kundalini şi despre "urcarea" acesteia de-a lungul nadisului Sushumna (canalul energetic situat în interiorul coloanei vertebrale), concomitent cu activarea unor chakre. Unele şcoli de yoga - mai ales cele din Tibet - fac aluzie la faptul că, pe măsura urcării lui Kundalini de-a lungul Sushumnei, şi a activării chakrelor, practicantul experimentează întâlnirea cu anumite "zeități".

Faptul că în cazul practicării tehnicilor yoga apar zeități specific hinduse sau tibetane are prea puțină importanță, fiind vorba despre un proces specific fiecărui areal cultural şi religios; fiecare practicant percepe aceste "zeități" în funcție de sistemul său specific de credințe, în funcție de concepția pe care o are şi în funcție dc religia în care a fost botezat. Este vorba, în esență, despre zeitățile corespondente chakrelor; chakrele corespund unor regiuni cosmice şi unor elemente subtile, dar şi unor zeități tutelare.

Concepției materialiste actuale îi vine foarte greu să înțeleagă aceste aspecte. Ele nu sunt înțelese nici de mulți dintre practicanții tehnicilor yoga, care, de cele mai multe ori, sunt luați prin surprindere de viziunile stranii ce apar în urma practicării unor exerciții.

Itinerariul tainic al neofiților în lumea de dincolo

În răstimpul procesului inițierii din marea piramidă, după ce avea loc separarea de trup, neofitul care dorea să ***devină*** inițiat trebuia să parcurgă, în duh, aceleaşi etape pe care, potrivit "Cărții despre Amduat" (pictată pe mormântul faraonului Thutmesis al III-lea), le parcurgea zeul Ra în lumea de dincolo.

După cum a fost menționat (cf. volumului întîi, capitolul 2), "Cartea despre Amduat" descrie sub formă de imagini pictate călătoria zeului Ra, în barca sa solară, de-a lungul celor douăsprezece "ore" ale nopții, începând din momentul apusului, până în momentul răsăritului. Fiecărei regiuni îi corespunde o oră din timpul nopții. De-a lungul fiecăreia dintre cele douăsprezece ore, Ra, în barca sa solară, pătrundea într-o altă regiune a Amduatului (lumea de dincolo).

Amduatul, lumea de dincolo, era considerată de vechii egipteni ca fiind o regiune întunecată, străbătută de la un capăt la altul de un mare fluviu. Cartea despre Amduat specifică faptul că, în lumea de dincolo, defuncții, aflați în stare de semiconştiență, erau nişte umbre amorfe, lipsite de memorie şi de conştiință de sine. Pe măsură ce barca lui Ra pătrundea în regiunea respectivă, mediul era luminat de aura sa, iar defuncții erau treziți la viață, adică la starea conştientă. Când Ra trecea în regiunea următoare, mediul se

întuneca la loc, iar defuncții recădeau în starea de semiconştiență. Trezirea la viață şi conştientă dura doar în perioada prezenței lui Ra în regiunea respectivă.

Primele trei ore sau regiuni ale Amduatului sunt relativ normale. Prima oră a călătoriei lui Ra pe timpul nopții, care corespunde cu prima regiune a Amduatului, este o zonă intermediară, un ***nobodyland*** - țara nimănui. Această regiune face trecerea din lumea de aici în lumea de dincolo. în ora a doua, Ra, în barca sa •olară, pătrunde într-o regiune denumită Țara Țipirigului, o regiune bogată şi mănoasă. în cea de-a treia oră a nopții, Ra pătrunde în regiunea "apelor" blânde ale lui Osiris. în această oră a nopții, Ra stropeşte defuncții cu "apa vieții". începând însă cu a treia oră sau regiune, lucrurile încep să se complice, căci barca solară a lui Ra începe să coboare vertiginos. în cea de-a patra oră sau regiune a Amduatului, barca lui Ra coboară într-o regiune întunecată, la capătul căreia se află intrarea într-o zonă ortoexistențială pe care vechile scrieri o numesc "țara" lui Sokaris (sau "peştera" lui Sokaris) - Sokaris fiind zeul morților. în ceasul al cincelea, Ra coboară chiar în țara/peştera lui Sokaris. Pe fundul peşterii lui Sokaris - după cum confirmă şi Cartea morților -, se află un lac de foc. în ora a şasea, Ra, în barca solară, se apropie de Nun, Haosul, reprezentat adesea prin apele primordiale. Dincolo de Nun se află regatul marelui agent al răului, Balaurul Appophis. în această oră a nopții se află şi cadavrul lui Osiris, pe care Ra îl readuce la viață prin puterea aurei sale. Vechile scrieri egiptene afirmau că în această regiune are loc unirea sufletului Ba, corpul astral al lui Ra, cu cadavrul lui Osiris. în ora a şaptea are loc confruntarea lui Ra cu Agentul răului, Şarpele Appophis, pe care-l învinge.

În ultimele ore ale nopții (al optulea, al nouălea, al zecelea şi al unsprezecelea), Ra urcă necontenit de-a lungul fluviului ce străbate Amduatul, pentru ca, la sfârşitul celei de-a douăsprezecea ore, să renască în lumea de aici, la "orizontul de răsărit". Călătoria nocturnă a lui Ra, ce a început la "orizontul de apus", o dată cu ultimile raze ale asfințitului, se încheie la "orizontul de răsărit", o dată cu zorile unei noi zile.

Aşadar, drumul lui Ra prin Amduat poate fi reprezentat printr-o buclă; intrînd în Amduat prin poarta situată la "orizontul de apus", Ra, în barca sa solară, coboară până ce atinge Haosul şi regatul Balaurului Apopphis (partea descrescătoare a buclei). Momentul culminant are loc în ora a şasea şi a şaptea, când Ra atinge Haosul, readuce la viață pe Osiris şi, respectiv, îl înfrânge pe Balau Apopphis. Apoi, Ra începe să urce, pentru ca, la sfârşitul celei do douăsprezecea ore, să "renască" la orizontul de răsărit, în lum materială (partea crescătoare a buclei). Pe timpul zilei, Ra parcurge altă buclă, de data aceasta vizibilă: renaşte la orizontul de răsări atinge miezul zilei în punctul cel mai înalt al cerului, iar apoi înce să coboare pentru a se topi în bezna nopții, la orizontul de apus.

In mare, acelaşi proces trebuia urmat şi de neofiții care inițiau în Marea Piramidă. Identificându-se cu Ra încă de la începutul procesului inițiatic, neofiții trebuiau să se comporte precum acesta, De aceea, imediat după ieşirea în afara trupului (out of body experience), neofiții sau, mai exact, spus duhurile neofiților - sufleiu ka -, căci trupurile lor se aflau culcate în sarcofagul

din piatră din camera regelui, trebuiau să pătrundă în Amduat prin intermediul porții energetice. O dată pătrunşi acolo, urmându-l pe Ra, neofiții decorporați trebuiau să coboare de-a lungul primelor şase ore sau regiuni ale Amduatului (partea descrescătoare a buclei), până co atingeau Haosul, iar apoi trebuiau să urce de-a lungul a încă şase orc, spre "lumina zilei" pentru a "reneşte" precum Ra în zorii unei noi zile (partea crescătoare a buclei).

Una din particularitățile cele mai importante ale procesului inițierii era faptul că, pe măsură ce se derula procesul inițiatic, neofiților li se dezvăluiau, în paralel, imagini ale istoriei lumii imprimate în cronica akasha; în cosmosul de tip hologramă acest lucru este posibil datorită corespondențelor dintre diferitele paliere ale cosmosului. În răstimpul decorporării, prin fața "simțului intern" - cel denumit *manas* de vechii indieni, *ajna chakra* sau *al treilea ochi,* ochiul lui Horus - al fiecăruia dintre neofiți, se derulau principalele etape ale cosmogoniei (istoria cosmosului), ale teogoniei (istoria zeilor), precum şi ale istoriei umanității pe Terra. Neofiții retrăiau toate aceste evenimente ca şi cum ar fi fost contemporani cu ele.

Cercetând în acest fel cronica akasha, neofiții egipteni se întorceau în timp (prin procedeul de investigare a cronicii akasha, desemnat de inițiații indieni prin termenul *pratiloman)* până la montul "zero" al istoriei universului sau, mai exact spus, până în B ce ei înțelegeau a fi momentul "zero" al istoriei universului (şi cepția ştiințifică modernă vorbeşte, probabil cu acelaşi temei ca şi hii inițiați egipteni, despre momentul "zero" al istoriei universului; prin momentul zero, concepția ştiințifică modernă înțelege momentul în care s-a produs Big Bang-ul, marea explozie Inițială).

Întocându-se, pe firul timpului, până în momentul zero, neofiții egipteni observau că la originea cosmosului se află o energie-entitate ce umplea cu prezența sa tot ce există. Vechile scrieri egiptene au desemnat această energie-entitate prin hieroglifa NW - Nun. NW sau Nun, afirmau vechile scrieri egiptene, are patru caracteristici principale: Nimic, Nicăieri, Infinit şi Întuneric. ..Ulterior, vechii filosofi greci traducând în limba lor hieroglifa NW, au denumit această energie-entitate prin termenul Haos (la poetul grec Hesiod apare şi sub numele de "Noapte-Erebos"). Această energie-entitate era însă impenetrabilă pentru observația neofiților; dincolo de ea, percepția clarvăzătoare se bloca, astfel că au definit-o în vechile scrieri ca fiind "primordială".

Al doilea element important observat de neofiții egipteni care se întorceau în timp, până în momentul zero al creației, a fost o lumină. Această lumină părea să planeze dintru eternitate deasupra întunecimii insondabile a Haosului, Nun. Neofiții au înțeles că lumina este, de fapt, manifestarea unei entități - a unui zeu. Această entitate, despre care vechile scrieri afirmau că a izgonit tenebrele Nopții primordiale, a fost denumită Ptah (ulterior, după anul 2600, locul lui Ptah a fost luat de către zeul Ra, care îndeplinea aceleaşi funcțiuni, vechile texte egiptene vorbind despre "Ptah care s-a manifestat ca Ra"). Ptah, denumit uneori în vechile scrieri egiptene "cel bătrân de zile", a fost primul element ordonator pe care vechii inițiați egipteni l-au remarcat în cronica akasha, motiv pentru care i-au acordat calificativul de cosmocreator.

Al treilea element al istoriei cosmice (alături de Nun şi Ptah) de care vechii inițiați egipteni au devenit conştienți cercetând cronica akasha, a fost Balaurul Appophis - entitatea ce întruchipa răul absolut, duşmanul etern al zeilor şi al oamenilor. Reşedința transfizică a Balaurului Appophis, la fel de impenetrabilă pentru observația neofiților care cercetau cronica akasha, se afla dincolo de Haos (dar nu trebuie identificat cu acesta).

Tot din cronica akasha, neofiții egipteni aflau că ceea ce ei considerau a fi actul creației lumii, a fost urmat de o perioada denumită "prima oară" sau "Tep Zepi". După cum afirma preotul egiptean Manethon în scrierea sa *Aegiptica* (scriere din care, în ziua de astăzi, s-au păstrat doar câteva fragmente citate de diverşi autori din perioada de sfârşit a antichității), perioada denumită Tep Zepi poate fi împărțită, la rândul ei, în trei mari epoci. Fiecare epocă a perioadei Tep Zepi este legată de domnia câte unei "dianastii" de zei.

După spusele lui Menethon, prima dinastie de zei, ce poate fi considerată a zeilor "bătrâni", a fost formată din Nun, Haosul şi soția sa Naunet; din Huh, infinitul, şi soția sa Hauhet; din Kuk, întunericul, şi soția acestuia Kaiket; conducătorul acestei dianstii de zei a fost, evident, zeul Ptah, considerat cosmocreator. A doua dinastie a fost formată din zei mai "tineri", precum Shu (zeul atmosferei), Geb (zeul pământului), Nut (zeița cerului), Tefnut şi, în primul rând, Ra (geniul sau spiritul Soarelui). În fine, a treia dinastie a fost formată din Osiris, Isis, Seth şi Horus (eroii mitului lui Osiris, narat de Plutarhos). Zeii din această ultimă dinastie par a face parte mai degrabă din categoria semizeilor decât din cea a zeilor propriu-zişi. Ultimul dintre regii dinastiilor zeieşti, afirmă Menethon, a fost Horus. După cum se poate remarca, Apopphis, Balaurul Tenebrelor, nu face parte din nici o clasificare, el fiind diferit de toți ceilalți zei.

Această periodizare a istoriei lumii, a istoriei zeilor şi a istoriei oamenilor, era cunoscută de neofiții egipteni nu doar teoretic, ci în mod experimental, în urma procesului inițiatic desfăşurat în marea piramidă. Neofiții retrăiau toate evenimentele istoriei lumii la timpul prezent ca şi cum ar fi fost contemporani cu ele, pe măsură ce la vizualizau în cronica akasha. De fapt, pentru ei, istoria lumii era un *prezent continuu* - aceasta fiind, de altfel, una din caracteristicile principale ale vizualizării evenimentelor trecutului în cronica akasha.

Tot din cronica akasha, neofiții aveau posibilitatea să afle că schimbarea dinastiilor de zei s-a produs în urma unor războaie "cereşti". Primul mare război al cerului s-a produs chiar în timpul creației lumii, când zeul Ptah s-a desprins de Nun, Haosul primordial. Iiivingându-l pe Nun, Ptah a alungat Tenebrele şi a creat cosmosul. Al doilea război al cerului s-a produs mult mai târziu şi a opus primele două grupări sau dinastii de zei: de-o parte, zeii deja "bătrâni", Nun, Ptah etc, iar de cealaltă parte, zeii "tineri", în frunte cu Ra. Cei care au câştigat războiul au fost zeii cei tineri; în cele din urmă, zeii cei tineri i-au detronat pe cei bătrâni. înfrânți, zeii cei bătrâni n-au dispărut din cosmos, ci au continuat să existe, devenind "deus otiosum" - zei retraşi într-un "cer" (palier spațio-temporal) inaccesibil. După înfrângerea lui Ptah şi a celorlalți zei bătrâni de către Ra, a început a doua epocă a perioadei Tep Zepi.

Amintirea războiului dintre "zeii cei bătrâni" şi "zeii cei tineri" s-a perpetuat şi la alte popoare ale antichității, nu doar la vechii egipteni, fiind expusă atât de scrierea babiloniană ***Enuma Elis,*** care descrie pe larg războiul dintre cuplul de zei "bătrâni" Tiamat-Apsu (echivantul binomului Nun-Ptah de la egipteni) şi zeii cei tineri conduşi de Marduk (zeul sau geniul Soarelui la babilonieni, echivaentul lui Ra), cât şi de poemele feniciene, hitite sau indiene. Miturile greceşti narate de Homer şi Hesiod aminteau, la rândul lor, despre războaiele purtate între mai multe generații succesive de zei şi de oameni. Cei doi barzi ai Greciei antice afirmau, la vremea lor, că fiecare generație de zei a domnit de-a lungul unei ere. în prima eră, era de aur, pe când trăia pe pământ "generația de aur", a domnit zeul Cronos (la rândul său, Cronos i-a luat locul lui Uranos, care domnise într-o perioadă şi mai îndepărtată de timp; Cronos este echivantul lui Ptah, iar Uranos este echivalentul lui Nun), iar în a doua eră, cea de argint, pe timpul "generației de argint", a domnit Zeus. Vechile mituri greceşti afirmă că Zeus l-a înfrânt pe Cronos în urma unui război ceresc de mari proporții. A treia eră, era de bronz, a fost dominată de semizei, iar a patra eră, de fier, care este cea a oamenilor din ciclul actual, a început după potop.

După domnia zeilor tineri, care l-au avut în frunte pe Ra, a urmat a treia dinastie de zei. A treia dinastie de zei (sau, mai degrabă, de semizei; egiptenii nu făceau însă distincția, precum grecii, între zei şi semizei) a fost formată din eroii mitului lui Osiris narat de Plutarhos: Osiris, Isis, Horus, Seth. Important de remarcat este faptul că (semi)zeii din această dianstie s-au întrupat în lumea materială, ca avataruri. Mitul lui Orisis, narat de Plutarhos, este clar în aceasta privință: Nut, zeița cerului - spune Plutarhos - a avut legături secrete cu cu Geb - zeul pământului (Ra, Nut şi Geb fac parte din a doua generație de zei). Ra a băgat de seamă şi a rostit un blestem împotriva ei: "Fie ca ea să nu poată naşte nici în răstimpul unei luni, nici în al unui an". Dar stăpânul calendarului, zeul Thoth fiind îndrăgostit de Nut, a jucat zaruri cu Luna şi i-a răpit a şaptezeci şi doua parte a fiecăreia din toate zilele ei de lumină. Din suma lor, el a ^Valcătuit cinci zile pe care le-a adăugat celorlalte trei sute şaizeci, câte avea anul atunci. Intr-una din aceste zile, zeița Nut a putut să nască fără a fi atinsă de blestemul lui Ra. Egiptenii - spune Plutarhos - îl numesc şi astăzi „epegomene" sau „adiționale" cele cinci zile, şi în cuprinsul lor sărbătoresc aniversarea naşterii zeilor.

În prima din cele cinci zile epegomene s-a născut Osiris. În a doua zi a epegomenelor s-a născut zeul Horus. În a treia zi a venit pe lume Seth, "nu la soroc şi pe cale obişnuită, ci țâşnind direct din pântecele mamei pe care-l deschisese sfâşiindu-l cu o puternică lovitură". În a patra zi s-a născut zeița Isis, în mijlocul mlaştinilor, iar în a cincea zi s-a născut zeița Nephtis, pe care unii, după cum ne informează Plutarhos, o mai numesc Aphrodite. Osiris şi Horus au avut Soarele drept tată, Isis a fost fiica lui Thoth, iar Seth şi Nephtis au fost zămisliți de Cronos. Seth a luat-o de soție pe Nephtis. Isis şi Osiris erau îndrăgostiți unul de altul mai înainte chiar de a se fi născut.

Aşadar, Osiris s-au născut în lumea materială ca întrupare specială, ca avatar, fiind format dintr-un element „ceresc", provenit fie de la zeița cerului, Nut, fie de la Ra, şi dintr-un element „teluric", provenit de la zeul pământului

Geb. Elementul teluric este, fireşte, trupul material. Horus, la rândul său, a fost progenitura directă a lui Ra, iar Isis a fost progenitura lui Thoth, zeul Lunii. Cu Seth, zeul răului, lucrurile sunt mai complicate, în sensul că el a fost progenitura lui Cronos, care nu este altul decât Ptah. Ptah dorea aşadar să reîntoarcă lumea la starea în care el era singurul stăpân, astfel că progenitura sa a dorit, prin asasinarea lui Osiris, să pună capăt domniei celei de-a treia dinastii de zei. Mitul narat de

Plutarhos mai specifică faptul că, îndată ce a luat domnia, Osiris i-a «muls pe oameni, fără întârziere, din traiul lor primitiv, i-a făcut să cunoască roadele pământului, le-a dat legi şi i-a învățat să-i respecte pe zei. Mai târziu, el a străbătut pământul spre a-i civiliza pe oameni. In demersurile sale, Osiris nu avea nevoie să facă uz de forța armelor: el atrăgea oamenii spre el prin forța rațiunii şi, mai ales, "fermecându-i cu cântece şi cu toate mijloacele muzicii".

în al douăzeci şi optulea an din domnia lui Osiris, Seth i-a întins o capcană. Printr-un vicleşug, Seth l-a ucis şi apoi l-a închis pe Osiris într-o ladă, pe care a lăsat-o în voia valurilor Nilului. După multe peripeții, Isis a recuperat lada cu cadavrul lui Osiris, dar Seth l-a descoperit iarăşi. Seth a ciopârțit cadavrul lui Osiris, pe care l-a împrăştiat peste tot. Isis a recuperat ulterior toate fragmentele lui Osiris, cu excepția „mădularului". Unele versiuni ale mitului afirmă că Isis, mare magiciană, s-a lăsat fecundată de Osiris mort şi l-a născut pe Horus; alte versiuni afirmă că Isis l-a născut anterior pe Horus.

În cele din urmă, Horus l-a înfruntat pe Seth, ucigaşul tatălui său şi l-a înfrânt. Apoi Horus a coborât în lumea de dincolo şi l-a înviat pe Osiris, care era doar o umbră lipsită de memorie şi de conştientă. învierea lui Osiris a presupus aşadar recăpătarea conştientei şi memoriei în lumea de dincolo, nu în lumea materială şi nu are nimic de-a face cu lumea materială. învierea lui Osiris în lumea de dincolo a devenit ulterior modelul paradigmatic al oricărui inițiat, dar şi al oricărui defunct egiptean.

În ziua de astăzi, unii cercetători care n-au nimic de-a face cu analiza serioasă a vechilor texte sau cu cele mai elementare informații cu privire la aspectele ortoexistențiale ale cosmosului au încercat să stabilească o asemănare forțată între Osiris şi Iisus Hristos. Această presupusă asemănare are la bază factorul învierii. Trebuie specificat în mod clar şi fără echivoc faptul că stabilirea unei similitudini între Iisus Hristos şi Osiris, datorită factorului "învierii", nu are nici un temei. Nu există nicio asemănare sau corespondență;. Osiris, care a fost un zeu sau semizeu printre mulți alții, a "înviat" doar în lumea de dincolo, în condițiile în care toate ființele omeneşti deveneau după moarte umbre lipsite de conştiință şi de memorie; în urma acțiunilor lui Horus, dintr-o umbră rătăcitoare lipsită do memorie şi conştiință, Osiris a devenit o persoană conştientă. în schimb, Iisus Hristos, care este Dumnezeu adevărat şi Mântuitor al oamenilor, a înviat în trup, ceea ce este cu totul altceva.

Sfârşitul perioadei Tep Zepi a coincis cu sfârşitul domniei lui Horus. De atunci, afirmă vechile scrieri egiptene (confirmate ulterior de Menethon, Herodot şi Diodor), zeii nu s-au mai manifestat în lumea fizică, astfel că au

rămas pe palierele ortoexistențiale ale cosmosului. Oamenii au construit diverse sanctuare, temple şi piramide tocmai pentru a păstra viu contactul cu ei. Marea piramidă este un exemplu elocvent în acest sens.

Codul sistemului de corespondențe

Traseul inițiatic al neofiților în lumea de dincolo, de-a lungul celor 12 paliere, regiuni sau ore, precum şi principalele etape ale istoriei ezoterice a cosmosului corespund arhitectonicii interioare a marii piramide. Fiecare dintre porțile, încăperile şi culoarele marii piramide corespunde atât unei regiuni ortoexistențiale sau ore ale lumii de dincolo, cât şi unui zeu; mai mult decât atât, fiecare dintre porțile, încăperile şi culoarele marii piramide corespunde câte unei etape a istoriei ezoterice a cosmosului, descrisă anterior.

Codul după care poate fi interpretată această corespondență trebuie să pornească de la constatarea de principiu, enunțată anterior: din punct de vedere funcțional, centrul de comandă al marii piramide este camera regelui sau camera inițierii; în consecință, de acolo trebuie să înceapă interpretarea sistemului de corespondențe. Camera regelui corespunde "orizontului de apus", poarta transfizică prin intermediul căreia neofiții trebuiau să pătrundă în lumea de dincolo.

După cum se ştie, în antichitate, de-a lungul culoarelor marii piramide erau dispuse 10 sau 12 porți din lemn; ulterior, porțile au fost furate după cutremurul care s-a produs în secolul al XIII-lea după Iisus Hristos, şi folosite ca material de construcție. Cele 10 sau 12 porți de lemn delimitau probabil simbolic cele 12 regiuni ale Amduatului, lumea de dincolo.

Dacă centrul de comandă este camera regelui, iar cele 12 porți lemn delimitau cele 12 regiuni ale Amduatului, înseamnă că se poate vorbi despre un traseu al corespondențelor. Acest traseu coboară şi urcă, formând o buclă, precum traseul lui Ra de-a lungul celor 12 ore. Mai întîi, traseul coboară din camera regelui de-a lungul coridoarelor, iar punctul terminus al coborârii nu poate fi decât camera situată la subsolul marii piramide. Traseul din camera regelui până în încăperea situată la subsolul marii piramide corespundea drumului străbătut de către Ra în primele şase ore ale Amduatului (partea descrescătoare a buclei).

Fără nici o îndoială, primele şase ore ale Amduatului erau marcate prin şase porți; numărătoarea porților din lemn nu se făcea dinspre intrarea în piramidă, ci dinspre punctul de pornire: camera regelui. La rândul ei, încăperea situată la subsolul piramidei reprezenta un punct de turnură foarte important al procesului inițiatic, întrucât corespundea "orei" a şasea din periplul lui Ra. Potrivit Cărții despre Amduat, pictată pe mormântul lui Thutmosis al Hl-lea, în "ora" a şasea, Ra atingea Haosul.

Este foarte ciudat faptul că încăperea situată la subsolul Marii Piramide are tavanul finisat, în timp ce podeaua este desfundată şi neterminată. în podeaua încăperii se află un puț vertical pătrat, iar în unul din zidurile camerei se află o deschidere spre un pasaj fără ieşire. Majoritatea cercetătorilor moderni, care analizează marea piramidă dintr-o perspectivă pe care nu ne sfiim s-o denumim turistico-materialistă, au presupus că, nu se ştie din ce

motiv, probabil din grabă, vechii constructori şi-au lăsat treaba neterminată şi nu au finisat podeaua camerei respective. Ca şi cum, după ce au înălțat cele 2600000 blocuri de piatră, fiecare cu o greutate estimată între 20 şi 70 de tone, vechii constructori, cuprinşi de o lene subită, nu şi-au dus munca la bun sfârşit şi n-au finisat o biată cameră aflată la subsol.

Opinia noastră este că acea încăpere nu trebuia finisată, tocmai pentru că de acolo începe Haosul. Camera situată la subsol este o cameră "inversată", ca şi cum ar fi reflectată în oglindă: are tavanul finisat, podeaua desfundată şi neterminată. Podeaua nefinisată corespunde Haosului. Ce poate semnifica mai bine acel loc "periculos", "abisal", care este Haosul, decât podeaua desfundată, cu un puț obturat, care se sfârşeşte brusc. Podeaua nefmisată este "talpa iadului", cum spune înțelepciunea românească.

La rândul său, puțul vertical, pătrat, aflat chiar în podeaua camerei de la subsol, corespundea cu intrarea în regatul marelui duşman, Apopphis, balaurul tenebrelor (în terminologia creştina, satan). Puțul ducea, pentru vechii inițiați egipteni, chiar în regatul marelui duşman. Evident, nu ducea în mod fizic, căci nu a fost săpat pentru oamenii care se plimbau pe acolo în mod întâmplător şi nici pentru turiştii din ziua de astăzi, ci în mod transfizic.

La suprafața Haosului - după cum afirmau vechii inițiați egipteni - a avut loc creația lumii prin acțiunea demiurgică a zeul considerat cosmocreator Ptah. Aşadar, momentul creației şi, implicit, debutul istoriei lumii narată în cod egiptean corespund chiar camerei subterane. Din camera subterană începe partea crescătoare a buclei: urcarea spre "lumina zilei".

Partea crescătoare a buclei, urcarea spre "lumina zilei" cum afirmau scrierile egiptene, ce începea din camera situată la subsol, se continua apoi de-a lungul coridoarelor marii piramide. Din camera situată la subsol porneşte un coridor ce urcă sub un unghi de 26 de grade. Acest coridor este denumit "descendent" de către cercetătorii care folosesc concepția materialistă; schimbând perspectiva pentru a-l privi dinspre camera subterană, coridorul devine ascendent. La un moment dat, acel coridor se întâlneşte cu un altul (cel denumit "ascendent"), formând un unghi ascuțit. De acolo se pătrunde într-un alt coridor, mult mai spațios, care a fost denumit "marea galerie". Cândva, constructorii piramidei au astupat trecerea din culoarul descendent în cel ascendent cu blocuri mari de granit. în prelungirea culoarului descendent, pe aceeaşi linie, se află intrarea în piramidă, situată la 16 metri deasupra nivelului solului. Este foarte interesant de remarcat faptul că, trasând, în prelungirea culoarului descendent, o linie dreaptă imaginară exact prin intrarea în Marea Piramidă, intersectăm actuala poziție a Stelei Polare.

La fel ca şi camera situată la subsolul marii piramide, atât cele două coridoare, cel descendent şi cel ascendent, cât şi marea galerie (deşi considerăm că denumirile date coridoarelor şi camerelor sunt nate, le vom folosi în continuare pentru a nu crea confuzii) ectă, fiecare, câte o etapă importantă a istoriei oamenilor şi a ilor. Coridorul denumit "descendent", ce pleacă din camera bterană, reflectă prima epocă a perioadei Tep Țepi şi implicit, tivitatea primei dinastii de zei, care l-a avut în frunte pe Ptah. Nu ste însă clar dacă Ptah era reprezentat în marea piramidă. Normal ar fi fost să fie

reprezentat printr-un aretefact situat în încăperea situată la subsol, dar nu există nici o dovadă în acest sens.

La rândul său, coridorul "ascendent" reflectă a doua epocă a perioadei Tep Zepi şi implicit, activitatea celei de-a doua dinastii de zei, care l-a avut în frunte pe Ra. Aici este vorba despre una din ipostazele particulare ale lui Ra: Ra copil. Nu este clar dacă Ra copil era reprezentat arhitectonic în marea piramidă. În mod normal, Ra în ipostaza de copil ar fi trebuit să fie reprezentat printr-o piatră considerată sacră, cel mai probabil de forma unui ou (există în acest sens o analogie: în marele templu al Soarelui din oraşul Heliopolis se afla la loc de cinste piatra sacră Benben; piatra sacră Benben pare să fi fost un "obiect de putere" de genul pietrei Kabba de la Mecca, locul unde musulmanii fac pelerinaj). Dacă, într-adevăr, a existat, piatra sacră ce-1 reprezenta pe Ra copil ar fi trebuit dispusă la intersecția culoarului "descendent" cu cel "ascendent", iar dacă ar fi avut forma - chiar şi vagă - a unui ou, piatra sacră ar fi trebuit să reprezinte Oul cosmic, ce conținea Soarele copil. Nu s-a păstrat însă nici o dovadă în acest sens.

Schimbarea de direcție şi trecerea de la culoarul descendent la cel ascendent, care a fost cândva astupată prin blocuri de granit, reflectă marea conflagrație dintre zeii cei bătrâni şi zeii cei tineri. Trebuie specificat, în acest context, faptul că marea conflagrație dintre zeii cei bătrâni (Ptah, Hun & Co.) şi zeii cei tineri (Ra, Shu, Geb & Co.), reprezentată prin schimbarea direcției culoarelor din marea piramidă, nu are nimic de-a face cu războaiele şi cu potopul ce au provocat, în final, scufundarea Atlantidei. Oricum, potopul ce a dus la scufundarea contientului Atlantida s-a produs după ce a avut loc construcția marii piramide, astfel că amintirea sa nu este reflectată în arhitectonica acesteia. Nu ar avea cum. în arhitectonica Marii Piramide este reflectată doar istoria oamenilor şi a zeilor pe continentul Atlantidei, istorie ce se încheie cu aproximativ 300 de ani înainte de potop, când a fost construită marea piramidă.

Locul unde se sfârşeşte culoarul „ascendent" şi începe marea galerie marchează un alt eveniment ce a schimbat cursul istoriei. Culoarul ascendent se termină la intrarea în marea galerie, dar chiar înainte de joncțiunea cu marea galerie, se uneşte cu culoarul orizontal ce provine din camera "reginei". Ceea ce înseamnă că în istoria umanității a mai intervenit o forță, a cărei acțiune i-a modificat iarăşi cursul. Această forță provine din "camera reginei". Camera reginei corespunde, de fapt, zeiței Isis, astfel că poate fi denumită la fel de bine "camera zeiței Isis". Nu este exclus ca, în vechime, în acea cameră să se fi aflat o statuie a zeiței Isis.

Marea galerie corespunde celei de-a treia etape a perioadei Tep Zepi - ceea ce vechii greci numeau „epoca de bronz". A treia epocă a perioadei Tep Zepi este epoca semizeilor (Osiris, Horus, Isis, Seth), iar acest aspect a fost consemnat atât de Herodot, cât şi de Homer şi Hesiod. Semizeii au fost progenituri ale unor zei cu oamenii. In timpul epocii în care a avut loc domnia semizeilor, s-au produs evenimentele narate de mitul lui Osiris. Forța care a modificat cursul istoriei a provenit, aşa cum a fost menționat, din camera lui Isis, a străbătut culoarul orizontal, a intersectat culoarul ascendent şi 1-a

modificat, astfel că acesta s-a supradimensionat, devenind ceea ce egiptologii numesc „marea galerie".

Supradimensionarea culoarului descendent prin transformarea în marea galerie, realizată atât de bine de constructorii atlanți în arhitectonica marii piramide, se datorează dilatării factorului timp. Dilatarea timpului, de mai multe ori în epocile trecute, fenomen despre care au amintit câțiva mari specialişti ai sacrului moderni care au avut acces la cronica akasha, printre care Edgar Cayce şi Rudolf Steiner, a fost punctată şi de mitul lui Osiris; este vorba, desigur despre „introducerea" de către zeul Lunii, a celor cinci zile epegomene. Anul, până la naşterea principalilor eroi ai mitului lui Osiris, avea trei sute de zile; abia din acel moment, anul a început să aibă trei sute şaizeci şi cinci de zile. Supradimensionarea culoarului unic în porțiunea denumită în ziua de astăzi „marea galerie" are aşadar un corespondent temporal bine precizat, iar evenimentele itului lui Osiris, desfăşurate chiar în acea perioadă, nu sunt zultatul imaginației.

Sfârşitul marii galerii corespunde, după câte se pare, asasinării **lui** Osiris de către Seth. La capătul marii galerii se află o altă încăpere, denumită de egiptologi "antecamera". Antecamera, adică încăperea situată la intrarea în "camera regelui", pare să fie patronată de zeul Thoth (Hermes la vechii greci), scribul zeilor, cel despre care vechii egipteni afirmau că notează faptele oamenilor într-un fel de registru al stării spirituale denumit „Cartea Vieții". într-un alt sens, antecamera pare să corespundă sălii zeiței Maat (aflată în relații foarte strânse cu Thoth), despre care amintea Cartea Morților. Sala zeiței Maat, era locul unde, potrivit scrierilor eschatologice egiptene, avea loc judecata sufletelor.

Urmează, evident, camera regelui sau camera inițierii - cea în care se aflau, întinşi în sarcofagul de piatră, trupurile neofiților. Denumirea de "cameră a regelui" (care rege ?) aplicată încăperii în care se află sarcofagul din granit, a fost dată în mod arbitrar de egiptologi şi a fost criticată în repetate rânduri de mulți cercetători, care au considerat că această cameră poate fi denumită mult mai corect "camera lui Osiris". Nu credem însă că această cameră, situată la o treime de baza piramidei, poate fi atribuită lui Osiris. Această cameră poate fi atribuită mai degrabă lui Horus, fiul lui Osiris, motiv pentru care poate fi denumită "camera lui Horus".

Explicația acestei luări de poziție este următoarea: mitul lui Osiris, descris de Plutarhos, narează faptul că, după asasinarea lui Osiris, fiul său Horus s-a luptat cu întruchiparea răului, zeul Seth. Seth i-a smuls un ochi lui Horos, dar ulterior, ochiul furat de Seth a fost recuperat de Horus şi oferit lui Osiris, moment în care Osiris a înviat în regatului morților. Tocmai acest eveniment era retrăit, în duh, cu cea mai mare intensitate, de neofitul culcat în sarcofag.

În "camera regelui", precum Osiris, neofitul era resuscitat de Horus (prin intermediul preoților, care probabil purtau pe chipuri măştile zeului respectiv) prin oferirea "ochiului" - mai exact spus, prin "deschiderea ochiului", care nu este altul decât cel de-al treilea ochi. Al treilea ochi - cel denumit de vechii indieni "ochiul lui Shiva" - era numit de vechii egipteni *ochiul lui Horus.* "Ochiul lui Shiva" sau "ochiul lui Horus" este ajna chakra, centrul energetic

situat între sprâncene. Activarea ajna chakra permitea inițiaților accesul la cronica akasha. Acesta este motivul pentru care considerăm că ceea ce egiptologii au denumit în mod indecvat "camera regelui", poate primi numele de "cameră a lui Horus" - sau, mai exact spus, de "cameră a ochiului lui Horus" (camera în care neofiții îşi deschideau al treilea ochi, ochiul lui Horus, chakra ajna).

Tot în camera regelui, a inițierii sau a lui Horus, duhul neofiților trebuia să se reunească cu propriul trup, eveniment consemnat cât se poate de explicit în Cartea despre Amduat, care amintea de stropirea "celor culcați în mister", adică a neofiților, de către Ra, cu "apa vie", în urma căreia se producea reunirea capului cu trupul. în urma stropirii cu apa vie, trupurile "celor culcați în mister" primeau "veşminte noi" (probabil aura lor - sufletul ka -dobândea o radiație specifică).

Dacă această încăpere situată la o treime de la baza piramidei, încăpere denumită impropriu "camera regelui", corespunde zeului Horus, fiul lui Osiris, înseamnă că trebuie să mai existe o altă cameră, încă nedescoperită, care să corespundă lui Osiris însuşi. Abia această cameră ar putea fi numită "camera lui Osiris". De aceea, este de presupus că trebuie să mai existe o altă cameră, nedescoperită încă, situată undeva deasupra "camerei regelui". Este foarte posibil ca acolo să se afle o statuie a lui Osiris (probabil din aur). Abia în camera lui Osiris, neofitul se unea în duh cu Osiris şi realiza ceea ce vechile scrieri sapeiențiale egiptene numeau "osirificare" sau "justificare". în camera a lui Osiris, neofitul primea de la zeul însuşi crucea vieții veşnice - ***ankhul*** - devenind un ***sach,*** un "justificat" sau un "osirificat", un inițiat.

Deasupra acestei camere încă nedescoperite, adevărata cameră a lui Osiris, se mai afla un element. Acest element este vârful piramidei. Vechile surse doxografice precizau că vârful piramidei era confecționat din aur. în ziua de astăzi, vârful marii piramide nu mai există, dar odinioară, după cum au consemnat vechii logografi, vârful era vizibil de la mari depărtări, întrucât, fiind din aur pur, strălucea orbitor în bătaia soarelui. După câte se spune, în zona vârfului piramidei se desfăşoară şi astăzi fenomene bioplasmatice stranii: fulgere plasmatice, lumini strălucitoare, descărcări energetice bizare. Probabil că vârful marii piramide corespundea zeului Ra (aspectul matur al zeului Ra sau Ra al amiezii). De altfel, nu este exclus ca unirea neofiților, în duh, cu sufletul Ka al lui Osiris - aşa numita osirificare sau justificare - să nu fie decât o etapă tranzitorie spre un scop şi mai înalt: identificare neofiților cu Ra.

După opinia noastră, în virtutea aceluiaşi principiu al corespondenței, ar trebui să mai existe încă o încăpere nedescoperită, care să fie situată undeva sub temelia marii piramide. Nu este exclus ca această încăpere tainică să corespundă "camerei misterelor" în care se află "comoara atlanților", despre care amintea contactorul american Edgar Cayce. "Comoara atlanților" ar putea fi compusă din diferite artefacte, cristale sau "obiecte de putere", al căror contact magic cu un inițiat ar trebui să declanşeze în sufletul acestuia diferite trăiri specifice, inclusiv amintirea unor evenimene din trecutul foarte îndepărtat "Camera comorilor" poate să fie legată de alte încăperi şi culoare

secrete, încă nedescoperite - unele situate sub Sfinx, altele amplasate sub diferite temple.

Această încăpere a "comorilor" nu este însă atât de importantă precum se crede astăzi, fiind mai mult un depozit cu artefacte magice. Unii cercetători din ziua de astăzi afirmă că dacă s-ar scoate la iveală artefactele din camera comorilor ar rezulta beneficii uriaşe pentru umanitate, fapt de care ne cam îndoim. Credem, mai degrabă, că pentru oamenii din ziua de astăzi, astfel de artefacte n-ar fi decât simple piese de muzeu (aşa cum sunt, de exemplu, craniile de cristal descoperite în junglele din America Centrală, care serveau, cândva, ca obiecte de putere, la facilitarea contactului cu aspectele ortoexistențiale ale cosmosului şi cu zeii infraeterici, dar care astăzi nu sunt decât simple piese de muzeu).

Cât despre existența celor două tunele de aeraj ce duc chiar în "camera regelui" (camera inițierii sau camera lui Horus), care i-au intrigat atât de mult pe egiptologi, acestea demonstrează, o dată în plus, că scopul piramidei nu a fost acela de mormânt, căci ce mormânt ar avea nevoie de canale de aerisire, cu atât mai mult cu cât, pentru un trup îmbălsămat, aerul este cel mai mare duşman. Cele două tunele de aeraj permiteau, în mod evident, aerisirea adecvată a camerei, pe toată durata procesului inițierii.

Arheologii au confirmat faptul că cele două tunelele de aerisi au fost astupate încă din antichitate, semn că, de la un moment dat. procesul inițierii nu s-a mai practicat în marea piramidă. Este însl frapant faptul că momentul în care procesul inițierii nu s-a mal practicat în marea piramidă pare să fie anterior debutului erei creştine şi sfârşitului oficial al civilizației egiptene.

*

În concluzie, în marea piramidă, procesul inițierii începea m „centrul de comandă", camera regelui sau camera inițierii, locul în care era culcat trupul neofitului şi începea decorporarea, dar se desfăşura între cei doi poli: camera situată la subsol şi camera lui Osiris (sau, eventual, vârful din aur ce-l reprezenta pe Ra, zeul Soarelui). Fiecărui element al arhitectonicii interioare a marii piramide - culoar, încăpere etc - îi corespundea un zeu şi o anumită etapă a istoriei ezoterice a lumii.

Încăperea situată la subsolul piramidei, cu tavanul finisat şi cu podeaua desfundată, corespundea perioadei în care egiptenii considerau că a avut loc creația lumii. Podeaua desfundată corespundea limitei dincolo de care începe regatul insondabil şi impenetrabil al zeului Nun (Haosul sau „apele primordiale").

Puțul obturat săpat în podeaua desfundată a camerei de la subsol corespundea intrării în regatul duşmanului zeilor şi oamenilor, la Balaurul Apopphis.

Coridorul „descendent" corespundea primei etape a perioadei Tep Zepi şi domniei primei dinastii de zei - zeii cei bătrâni -, formată din Wun, Huhț, Kuk, etc. Schimbarea direcției coridorului reflecta **nrazT^ortti**^cereSi!" dintre zeii cei bătrâni şi zeii cei tineri, iar coridorul „ascendent" era elementul arhitectonic ce corespundea domniei celei de-a doua dinastii de zei, în fruntea cărora se aflau Ra (spiritul Soarelui), Shu (zeul Atmosferei) şi Geb (zeul Pământului).

Marea galerie corespundea evenimentelor descrise de mitul lui Osiris. Camera denumită astăzi a „reginei", corespundea zeiței Isis. Camera lui Horus corespundea resuscitării lui Osiris mort, de către Horus, prin „oferirea" ochiului. în camera lui Osiris (nedescoperită), neofitul se unea cu sufletul Ka al acestuia. Vârful piramidei (astăzi dispărut) îi corespundea zeului Ra.

Inițierea în Marea Piramidă dura, se pare, o noapte încheiată, de la apusul la răsăritul Soarelui, pentru a permite neofiților să-l urmeze pe Ra, în barca sa solară, în călătoria prin cele 12 ore ale nopții. Unele surse vorbesc despre o zi şi o noapte sau chiar despre trei zile de decoroporare - ceea ce ni se pare extrem de mult, fiind cunoscut faptul că după o anumită perioadă de decorporare, funcțiile vitale ale organismul fizic suferă perturbări foarte serioase.

După perioada scursă, neofiții erau treziți din starea de decorporare de către preoții hierofanți. După ce se reobişnuiau cu planul material şi cu legile materiei, printr-o ceremonie specială, neofiților li se înmâna „cheia" cunoaşterii, reprezentată probabil printr-o cruce ansată, intrând astfel în rândul inițiaților.

O mumie în Marea Piramidă ?

Sarcofagul situat în camera regelui nu a servit niciodată drept lăcaş unei mumii, aşa cum marea piramidă nu a fost mormânt. Dar nu este exclus, şi trebuie subliniat în mod special acest aspect, ca, într-adevăr, piramidele să fi adăpostit una sau mai multe mumii.

Faptul că marea piramidă a adăpostit mumii nu înseamnă că a fost construită pentru a servi ca mormânt. Iar dacă a existat vreo mumie în marea piramidă, aceasta nu avea ce să caute în camera regelui, în sarcofagul din granit roşu, ci într-un alt loc, probabil într-o încăpere secundară.

Dacă în ziua de astăzi, ridicarea unui edificiu presupune numai operațiuni tehnice şi administrative, în antichitate se punea accentul pe operațiunile de ordin magic. Cu atât mai mult cu cât este vorba despre un edificiu de importanța marii piramide, care, nu trebuie pierdut din vedere, a fost construită de atlanți. Operațiunile de ordin magic, trecute în revistă în paginile anterioare, comportau "implantarea", uneori prin imolare sau prin autosacrificiu, încă din timpul ridicării edificiului, a duhurilor (sufletelor sau perispiritelor) unor inițiați de rang înalt. Mijlocul prin care duhurile inițiaților au fost "implantate" şi, implicit, au rămas legate magic de edificiul piramidei a constat în mumificarea trupurilor. Atâta timp cât subzistă mumia, duhul nu poate părăsi arealul respectiv. Probabil că, după mumificare, trupurile inițiaților atlanți sacrificați au fost depozitate undeva în incintă edificiului, dar nu în sarcofagul din piatră, ci într-o nişă secundară. Ulterior, sub patronajul duhurilor acestora urmau să se realizeze inițierile; este de presupus ca duhurile repective au îndeplinit şi funcția de paznici sau gardieni ai piramidei.

Nu este însă exclus ca, o dată cu redescoperirea şi restaurarea de către vechii egipteni a marii piramide, în jurul anului 2600 înainte de Iisus Hristos, şi implicit o dată cu reluarea inițierilor, să fi fost nevoie de o nouă "implantare". Probabil că vechile mumii ale inițiaților atlanți fuseseră distruse de intemperii.

De data aceasta era nevoie de implantarea sufletelor unor inițiați egipteni - nu neapărat prin imolare sau prin sacrificiu voluntar, ci chiar în urma decesului natural. Şi această implantare presupunea mumificarea trupurilor celor în cauză. Atâta timp cât mumiile erau conservate în condiții optime, duhurile acestora rămâneau în prejma edificiului.

La timpul său, istoricul grec Herodot, fiind informat probabil de preoții egipteni, afirma că la baza piramidei, pe o insulă înconjurată de ape, se află un sarcofag cu trupul faraonului Keops. Este de presupus că, de data aceasta, preoții egipteni nu fabulau, afirmând aceste lucruri; nici că Herodot nu era în totală necunoştință de cauză atunci când a transmis aceste informații prețioase şi edificatoare.

Explicația acestei afirmații poate fi descoperită tot în urma analizei ezoterice a "Cărții despre Amduat" pictată pe pereții faraonului Thutmosis al III-lea. Potrivit Cărții despre Amduat, în apropierea Haosului se află o regiune ortoexistențială sumbră, pe care vechii egipteni au denumit-o *Peştera lui Sokaris.* În această peşteră, reprezentată de vechii egipteni ca pe o insulă înconjurată de ape, se afla cadavrul zeului morții, Sokaris. în momentul în care neofitul atingea pragul cel mai de jos al traseului lui Ra în Amduat, locul unde începea Haosul, el se identifica cu zeul morții, Sokaris, care era reprezentat - şi nu putea fi altfel - ca un cadavru.

Informația laconică furnizată de cel supranumit "părintele istoriei", Herodot, poate fi legată şi de descoperirea sigiliului faraonului Keops (de fapt, a unui cartuş ce conținea numele faraonului), aplicat pe unul din culoarele piramidei. Existența acesui sigiliu i-a determinat pe istoricii moderni să-i atribuie lui Keops construirea edificiului. Existența sigiliului lui Keops pe unul din culoare nu demonstrează în nici un fel că respectivul faraon a construit marea piramidă; existența sigiului poate semnifica fie faptul că marea piramidă a fost redescoperită, restaurată şi reactivată în timpul domniei lui Keops; fie că acesta a fost inițiat în piramidă; fie că a fost legat, post-mortem, de piramidă printr-un ritual magic; fie toate la un loc.

Aşadar, după redescoperire şi restaurare, piramida trebuia reactivată, "reinvestită" şi însuflețită de sufletul unui inițiat egiptean pentru a deveni iarăşi funcțională. Nu este exclus ca cel cunoscut în istorie sub numele de Keops să fi avut această misiune. Poate că, printr-o investire post-mortem, Keops a devenit noul protector-hierofant al piramidei. Nu este, de asemenea, exclus ca, ulterior, timp de mii de ani, procesul inițierii să se fi realizat sub patronajul său. Dacă aşa au stat lucrurile, era firesc ca neofiții să-i fi perceput prezența pe toată durata inițierii. Acesta poate să fie motivul pentru care Herodot a lansat afirmația, cât se poate de corectă din acest punct de vedere, că undeva sub marea piramidă, pe o insulă înconjurată de ape (precum zeul Sokaris, care a servit ca model paradigmatic) odihneşte, într-un sarcofag, mumia lui Keops.

Dacă mumia lui Keops a fost într-adevăr implantată în marea piramidă, atunci ea ar fi trebuit depusă, potrivit regulilor instituite de sacerdoții egipteni, într-o încăpere separată. Nu este exclus nici ca această mumie să fi dispărut demult, pe timpul califului Al Mamun care afirma că a găsit în piramidă un cavaler într-o armură de aur...

Probabil că viitorul va aduce mari surprize căutătorilor de comori şi arheologilor.

EXCURSUS
IISUS HRISTOS,
ADEVĂRATA LUMINA

Interpretatio

Este o imensă iluzie orice tentativă de interpretare a tainelor vechii civilizaţii egiptene sau a oricăror taine - ale cosmosului, ale naturii, ale omului, ale oricărei alte civilizaţii străvechi sau chiar ale epocii contemporane -, fără a se ţine cont de Creatorul cerului şi al pământului, a celor văzute şi a celor nevăzute: Dumnezeu. Şi nu este doar o iluzie, ci şi o mistificare.

Este, de asemenea, iluzie şi mistificare orice tentativă de analiză sau de interpretare a oricăror taine, fără a se ţine cont de adevărata Identitate a lui Dumnezeu. Adevăratul Dumnezeu este Cel care i s-a revelat marelui specialist al sacrului Moise şi pe care Iisus Hristos l-a numit Tată.

Este, de asemenea, iluzie şi mistificare orice tentativă de interpretare a tainelor vechii civilizaţii egiptene fără a se ţine cont şi de faptul că Dumnezeu Cel Adevărat, deşi Unul în Fiinţă, se manifestă prin trei Persoane distincte, care acţionează prin împreună-lucrare. Cele trei Persoane sunt Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul care este lisus Hristos, şi Dumnezeu Sfântul Duh, aşa cum specifică Crezul creştin.

Este iluzie şi mistificare orice tentativă de interpretare a tainelor vechii civilizaţii egiptene fără a se ţine cont de faptul că universul are două aspecte distincte: un aspect văzut, lumea materială, ce poate fi definit ca existenţialei un aspect nevăzut ce poate fi definit ca ortoexistenţial (care la rândul său este format din mai multe paliere, planuri sau lumi: infraeteric, eteric, astral, al Luminii Divine etc).

Este iluzie şi mistificare orice tentativă de interpretare a lainelor vechii civilizaţii egiptene fără a se ţine cont de faptul că, pe nivelurile ortoexistenţiale ale cosmosului, se manifestă mai multe categorii distincte de fiinţe: fiinţele îngereşti, fiinţele omeneşti ce au trecut prin poarta morţii (denumite "defuncte" prin prisma concepţiei materialiste), spirite ale naturii.

Este iluzie şi mistificare orice tentativă de interpretare a tainelor vechii civilizații egiptene fără a se ține cont de faptul că toate ființele din cosmos, fie cele din lumea materială, fie cele de pe nivelurile ortoexistențiale ale cosmosului pot fi împărțite în două mari categorii: de-o parte, cele care respectă Legile cosmosului (definite în vechile scrieri creştine drept "Porunci ale lui Dumnezeu"), iar de celaltă parte cele care nu le respectă. Ființele care respectă Legile lui Dumnezeu şi îndeplinesc Voia Sa, sunt denumite Fii ai Luminii, iar toate celelalte sunt denumite Fii ai întunericului.

Este iluzie şi mistificare orice tentativă de interpretare a tainelor vechii civilizații egiptene fără a ține cont de faptul că istoria umanității poate fi interpretată cel mai corect nu în funcție de considerente economice (schimbarea modurilor de producție), politice (succesiunea unor regi sau politicieni) sau sociale (schimbarea formei de guvernământ), ci în funcție de raporturile dintre umanitate şi Unicul Dumnezeu.

Mistificarea atinge limitele grotescului în cadrul concepțin materialiste. Pentru concepția materialistă, Dumnezeu este în cel mai bun caz, un "concept" bun doar pentru visători, Iisus Hristos este doar o personalitate istorică acceptată doar formal, căci încă se mai poartă discuții asupra "realității istorice" a Persoanei Sale, iar îngerii sunt fantezii mitopoetice. Dincolo de moarte nu există nimic pentru concepția materialistă, căci nu există o "lume de dincolo", aşa câ oamenii ar face mai bine să se distreze, cât mai au timp, în lumea aceasta, cea mai bună dintre toate lumile posibile, pentru că este unica.

Cât priveşte tainele vechilor civilizații şi, în cazul nostru, tainele Egiptului antic, pentru concepția materialistă lucrurile sunt la fel de clare: miturile sunt plăsmuri ale imaginației oamenilor din vechime înfricoşați de dezlănțuirea forțelor naturii, piramidele sunt morminte, iar templele sunt simple lăcaşuri omologabile până la un punct muzeelor de artă din ziua de astăzi, în care artiştii pictau ce le trecea prin minte.

Nu altceva s-ar putea spune despre relativ recent apăruta concepție a paleoastronauticii, care exagerează uneori până la paroxism ipoteza unei presupuse intervenții în istorie a unor ființe extraterestre, îmbarcate în obiecte zburătoare neidentificate (ființe care există şi fără astfel de mistificări). Printre "perlele" emise, în ultimul timp, de către reprezentanții paleoastronauticii, se numără următoarele: Dumnezeu, în opinia unora dintre promotorii paleoastronauticii, este ... o ființă extraterestră, care, actualmente, se află undeva în preajma stelei Sirius sau a nebuloasei Andromeda, îmbarcată într-o navă cosmică (obiect zburător mai mult sau mai puțin identificat, denumită "Slavă"), ce se deplasează cu o viteză superioară vitezei luminii. Iisus Hristos, personaj istoric pentru concepția paleoastronautică (ceea ce nu este întotdeauna cazul în ceea ce priveşte concepția materialistă), a fost ridicat la cer de către ființe extraterestre ce purtau aparate individuale de zbor; îngerii şi zeii, afirmă concepția paleoastronautică, sunt, de fapt, ființe extraterestre care se deplasează prin aer cu ajutorul unor aparate de zbor individuale etc. De asemenea, extraterestrilor li se pot atribui construcția piramidelor şi a mai tuturor templelor din vechime; extratereştrilor li se pot atribui inventarea scrisului, a tehnicii etc.

După cum se poate remarca, printr-un tip destul de impropriu de hermeneutică, concepția paleoastroanutică s-a mulțumit doar să aplice ipoteza presupusei intervenții a extraterestrilor (care se constituie a fi teza fundamentală) la toate necunoscutele cunoaşterii, societății, omului, istoriei, religiei, civilizației şi culturii, în speranța că, astfel, totul se rezolvă de la sine. Folosind fără discernământ o astfel de logică, paleoastronautică a creat impresia falsă că întregul cosmos, întreaga istorie a umanității sunt susținute doar de activitatea extraterestrilor.

Fără nici o îndoială, în prima fază, concepția paleoastronautică a reprezentat o amplă luare de poziție - mai mult decât atât, un protest - împotriva concepției materialiste, care a schematizat cunoaşterea la doar câteva constante generale. Totuşi, din păcate, în ciuda multor inovații şi descoperiri, interpretările multor exegeți ai concepției paleoastronauticii s-au oprit la prima stație de tramvai după cea a concepției materialiste, rămânând înțepenite acolo o lungă perioadă de timp. După cum remarca un fin analist al concepției paleoastronautrice, Horia Matei, cei care promovează o astfel de interpretare au căzut în cea mai facilă şi infantilă capacană logică: *ignoratio elenchi* - substituirea tezei de demonstrat cu o alta care rezolvă totul. (49) Şi, după cum se poate remarca cu ochiul liber, explicațiile exegeților paleoastronauticii au, într-adevăr, tendința aproape stupefiantă de a demonstra deductiv adevărul proclamat prin enunțul ipotezei de lucru, pentru a ajunge, în final, la un raționament în cerc. Din moment ce extraterestrii există, ne-au vizitat şi ne vizitează încă planeta - ceea ce reprezintă axioma fundamentală -, din moment ce dovezile abundă indiferent încotro ai întoarce capul, spre trecut, prezent sau viitor, nu este nici o problemă în a ajunge la concluzia că realitatea confirmă teoria şi că, prin această concluzie, se rezolvă totul. Şi, astfel, printr-o simplă trăsătură de condei, prin aplicarea unui raționament cu valoare de panaceu, paleoastronautică a „rezolvat" toate necunoscutele şi toate enigmele. Ca şi cum, de-acum înainte, toți cei care încă îşi mai pun întrebări, pot să doarmă liniştiți: trecutul nu îi va mai deranja, prezentul este asigurat, iar despre viitor numai de bine: extraterestrii veghează.

Singura concepție care, în opinia noastră, poate aduce lumină în ceea ce priveşte cunoaşterea vechii civilizații egiptene şi, implicit, a oricărei alte civilizații străvechi este concepția transcedental-ezoterică. Aşa cum a fost menționat, termenul ezoteric desemnează o formă de cunoaştere rezervată unui cerc închis de discipoli; la rândul său, termenul transcendent desemnează ceea ce este "dincolo de lumea simțurilor", adică aspectul ascuns, nevăzut, ortoexistențial al cosmosului. Orice altă interpretare dată termenilor respectivi este fie o denaturare, fie o aplicare particulară, în funcție de diferite criterii de referință.

În acest sens şi în contextul dat, considerăm că primul pas spre descifrarea tainelor vechilor inițiați egipteni din punctul de vedere al concepției transcedental-ezoterice, este recunoaşterea, făcă echivoc şi fără idei preconcepute, a faptului că inițiații egipteni nu l-au cunoscut pe Adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului (care i s-a revelat lui

Moise şi pe care Iisus Hristos l-a denumit Tată). Cu alte cuvinte, nu au cunoscut Adevărul Suprem.

Al doilea pas spre descifrarea tainelor vechilor inițiați egipteni din punctul de vedere al concepției ezoterice, este recunoaşterea faptului că, din punctul de vedere al raporturilor dintre umanitate şi Unicul Dumnezeu, istoria poate fi împărțită în mai multe perioade importante, dintre care trei principale. Fiecare dintre aceste perioade poate fi împărțită în mai multe epoci; atât perioadele, cât şi epocile, pot fi delimitate în funcție de anumite evenimente de mare importanță, dezvăluite în Vechiul şi în Noul Testament, precum izgonirea protopărinților Adam şi Eva din Eden, construirea turnului Babei, încurcarea limbilor şi răspândirea oamenilor pe suprafața pământului, potopul, teofaniile la care a fost martor Moise, intervenția directă a lui Dumnezeu în istorie, întruparea, crucificarea, învierea a treia zi, a lui Iisus Hristos.

Prima perioadă, definită în vechile scrieri drept "Era de aur", poate fi caracterizată prin existența unor raporturi relativ corecte din punctul de vedere al legilor cosmice, dintre oameni şi Unicul Dumnezeu. în prima perioadă, mulți oameni de pe cuprinsul pământului, care posedau o formă nativă de conectare la aspectele ortoexistențiale înalte ale cosmosului (un fel de clarvedere primitivă), erau conştienți de existența Unicului Dumnezeu şi respectau Poruncile Sale. Specialişti veritabili ai sacrului, aceşti oameni au constituit, o bună perioadă de timp, faruri călăuzitoare pentru ceilalți semeni ai lor. Această perioadă de timp este consemnată în Vechiul Testament drept "epoca patriarhilor". Cel mai bun exemplu al unui veritabil specialist al sacrului din această perioadă, a fost înțeleptul antediluvian Enoch, despre care aminteşte atât Vechiul Testament (Geneza, cap 5, 18-24), cât şi "Cartea lui Enoch", o scriere apocrifa, păstrată aproape două milenii de Biserica creştină din Etiopia şi redescoperită în jurul anului 1850.

Prima perioadă, Era de aur, s-a încheiat în momentul în care o parte dintre oameni nu a mai ascultat de Poruncile lui Dumnezeu şi s-a aliat cu Fiii întunericului. De altfel, chiar "Cartea lui Enoch", apocriful etiopian, descrie începutul celei de-a doua epoci a istoriei ezoterice a umanității, când mai multe legiuni/grupări sau "cete" de ființe îngereşti, în mod clar din categoria Fiilor întunericului, conduse de o ființă numită Azazel, s-au pogorât (prin materializare sau aport) de pe unul dintre palierele ortoexistențiale ale cosmosului (cel mai probabil din lumea infraeterică) pe pământ (adică în lumea materială), şi au oferit oamenilor cunoştințe prohibite (o cunoştință prohibită este o cunoştință comunicată cuiva înainte de a fi venit sorocul, înainte ca persoana ce o receptează să fie pregătiră pentru a o înțelege şi a o aplica într-un mod corect, în sensul poruncilor lui Dumnezeu; în acest sens, cunoştințele referitoare la arta de a purta un război sau cunoştințele referitoare la vrăjitorie, comunicate de cetele lui Azazel oamenilor, pot fi considerate prohibite în cel mai înalt grad). Fiind răpit în duh la cer - adică pe unul dintre palierele ortoexistențiale superioare ale cosmosului, cel mai probabil pe cel mai înalt dintre ele, pe palierul Luminii Divine, acolo unde este "Palatul" şi "Scaunul de Domnie" al lui Dumnezeu -, Enoch a intervenit în fața lui Dumnezeu, pentru ca aceste ființe să fie iertate, în cele din urmă, ființele întunecate n-au fost iertate, iar cunoştințele prohibite pentru oameni, oferite

cu atâta "generozitate", au dat roade amare: nu după mult timp, a survenit potopul (în opinia noastră este halucinantă interpretarea Cărții lui Enoch din perspectiva concepției paleoastronautice; paleoastronautica interpretează materializarea unor ființe de pe unul din nivelurile ortoexistențiale ale cosmosului, din palierul infraeteric în lumea materială, ca pe o aterizare a unor ființe extraterestre, iar ridicarea lui Enoch la cer ca pe o răpire cu ajutorul unor aparate de zbor).

La început, oamenii care s-au aliat cu ființele întunecate erau minoritari, dar cum răul se întinde rapid, în scurt timp au devenit majoritari. Treptat, oamenii care mai cunoşteau Adevărul Suprem s-au retras în locuri inaccesibile, cel mai adesea în munți, şi au creat comunități închise. In schimb, oamenii care s-au aliat cu Fiii întunericului n-au mai beneficiat de vechea clarvedere primitivă ce le permitea să contacteze nivelurile ortoexistențiale superioare ale cosmosului şi ființele care se manifestă acolo (este vorba despre palierul Luminii Divine), astfel că au reuşit să contacteze, prin diferite procedee psihotronice, ce implicau adesea şi ritualuri complexe însoțite de jertfe, doar palierele inferioare - palierul infraeteric şi palierul eteric - şi, implicit, ființele de acolo. Evident, pe palierele inferioare ale cosmosului nu se manifestă decât oameni decorporați din categoria fantomelor şi îngeri "căzuți" (Fiii ai întunericului). Tocmai acestor ființe, în antichitate li s-a atribuit calificativul de "zeu" (la vechii egipteni, zeii erau desemnați prin hieroglifa **NTR**). Lor li s-au construit temple şi li s-au adus jertfe; deseori, pentru a fi contactate, acestor ființe li se aduceau sacrificii animale şi chiar umane. Aceasta a fost cauza principală a apariției religiilor politeiste în antichitate. In acest context, trebuie remarcat cu luciditate faptul că civilizația egipteană a apărut în a doua perioadă a istoriei ezoterice a umanității, astfel că vechii inițiați egipteni nu aveau cum să-1 cunoască pe Adevăratul Dumnezeu.

In fine, în a treia mare perioadă a istoriei umanității, Adevărul Suprem a fost iarăşi comunicat oamenilor: Dumnezeu este Unul şi nu trebuie confundat cu zeii care, din punctul de vedere al concepției ezoterice creştine, pot fi etichetați drept idoli falşi. Adevărul Suprem a fost redescoperit oamenilor în mod treptat. într-o primă etapă, Dumnezeu s-a revelat unor specialişti ai sacrului evrei: profeții şi prorocii Vechiului Testament, dintre care, la loc de cinste, trebuie menționați Avraam, Isaac, Iacob şi Moise. În a doua etapă, Dumnezeu s-a revelat în mod deplin, prin Iisus Hristos, care este Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, aşa cum specifică *Crezul* creştin.

Momentul de apogeu al primei etape a revelării (redescoperirii) lui Dumnezeu s-a produs pe timpul lui Moise, care a fost inițiat în tainele cerurilor şi ale pământului, a celor văzute şi a celor nevăzute. Moise a fost inițiat chiar de către Dumnezeu, care s-a revelat în fața sa, şi-a proclamat Identitatea şi i-a comunicat Numele prin care poate fi cunoscut de oameni; probabil că, o dată cu proclamarea Identității, Dumnezeu i-a comunicat lui Moise şi Numele sacru prin intermediul căruia poate fi chemat/invocat în mod direct (Numele sacru, secret este diferit de cel consemnat în Vechiul Testament).

Aşa cum specifică textul Vechiului Testament (cap 3, Exodul), pentru prima oară, Dumnezeu i s-a revelat lui Moise pe muntele Horeb, sub forma

unui rug. *„Moise păştea oile lui Iothor, socrul său, preotul din Madiam. Mânând oile dincolo de pustie, a ajuns pe muntele Horeb. Acolo i s-a arătat un înger al Domnului în pară de foc dintr-un rug".* (Exodul, cap 3; versetele 1-2) Văzând că *„rugul arde cu văpaie, dar nu se mistuie",* Moise s-a apropiat să-l cerceteze, moment în care Dumnezeu s-a revelat, dezvăluindu-şi totodată adevărata Identitate: *„Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov"* (Vechiul Testament, Exodul cap 3, versetul 6); prin această exprimare, Dumnezeu a specificat că, înainte de Moise, s-a mai revelat celor trei reprezentanți ai poporului evreu. Tot pe muntele Horeb, Dumnezeu şi-a făcut cunoscut, pentru prima oară, Numele prin care poate fi cunoscut de oameni: *„Eu sunt cel ce sunt"*.

Anterior acestui eveniment de maximă importanță, Dumnezeu nu era cunoscut poporului evreu după Nume, ci doar ca Identitate. Textul Exodului (cap 6) este foarte clar: *,Atunci Dumnezeu i-a grăit lui Moise şi a zis către el: Eu (sunt) Domnul. M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob, Dumnezeu fiindu-le lor. Dar Numele Meu, Domnul, nu li l-am dezvăluit. Şi am încheiat legământ între Mine şi ei, ca să le dau țara canaaneenilor, țara pribegiei lor, in care au locuit ca străini...'"* (89).

Referitor la Numele lui Dumnezeu există mai multe interpretări. După cum aprecia Cristian Bădiliță în notele de la subsolul traducerii în limba română a textului Septuagintei, numele „Domnul", folosit în pasajul citat anterior, în ebraică YHWH, a fost pus de exegeți în legătură cu termenul ebraic *ehyer aşer yeher,* care este derivat de la verbul *hayah* - „a fi" (traducea deja consacrată u acestui termen este: „Eu sunt cel ce sunt"). *,Nu există,* mai aprecia autorul citat, *mărturii sigure privind pronunțarea Numelui Iul Dumnezeu, datorită tabuului numelor divine la toate popoarelor antice".* Oricum, YHWH a fost înlocuit ulterior, în lectură, cu Adonai („Stăpânul meu"). A*cest nume* - considera în mod just autorul citat *îl deosebeşte pe Dumnezeu de idoli şi nu a fost dezvăluit patriarhilor, revelarea lui fiind rezervată unor vremuri în care chiar şi demonii se numeau zei şi domni* (88).

Se pare că, după moartea lui Moise, Numele Sacru, secret, prin intermediul căruia putea fi chemat/invocat Dumnezeu, a fost transmis, prin succesiune directă, conducătorilor poporului lui Israel (David, Solomon etc), pentru ca, ulterior, după construcția "Templului din Ierusalim, să fie cunoscut doar de Marii Preoți ce s-au succedat la conducerea sa. Se afirmă că doar Marele Preot avea dreptul să pronunțe Numele Sacru doar o dată pe an, în şoaptă, în Sfinta Sfintelor a Templului din Ierusalim.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să scoată poporul lui Israel din robia egipteană; acesta a fost un moment de foarte mare importanță nu doar pentru poporul lui Israel, ci şi pentru întreaga umanitate, datorită faptului că a reprezentat începutul intervenției directe a lui Dumnezeu în istoria oamenilor. Această intervenție a avut drept scop imediat scoaterea „primului născut", poporul lui Israel, de sub dominația nefastă a zeilor întunecați, iar ca scop de perspectivă recuperarea, de sub aceeaşi dominație nefastă, a tuturor oamenilor de pe suprafața pământului.

Acesta este motivul pentru care se poate spune că istoria poporului evreu, de la evenimentele desfăşurate pe muntele Horeb şi până la

întruparea lui Iisus Hristos, reflectată în cărțile Vechiului estament şi definită ca „istorie sacră", poate fi înțeleasă cel mai rect ca o istorie a raporturilor dintre oameni şi Dumnezeu şi, mai xact spus, ca o istorie a intervenției directe a lui Dumnezeu în lumea oamenilor; acesta este, de asemenea, motivul pentru care, mai târziu, primele comunități creştine din Imperiul roman (Asia Mică, Italia, Grecia etc), formate cu precădere din neevrei, au adoptat, alături de textul Noului Testament, şi textul Vechiului Testament în practica liturgică, chiar dacă reflectă istoria unui popor cu care, din punct de vedere etnic, afectiv şi spiritual, nu aveau prea multe în comun. în ziua de astăzi, unii comentatori care se declară „europeni" *şi* „occidentali" resping *in corpore* creştinismul datorită faptului că este legat, într-un fel sau altul, de istoria poporului evreu, cu care consideră că nu au nimic de-a face, ceea ce este însă o mare eroare; chiar dacă europenii nu au nimic de-a face, din punct de vedere etnic sau afectiv cu poporul evreu, trebuie să accepte faptul că acesta reprezintă „primul născut" în ceea ce priveşte raporturile dintre umanitate şi Dumnezeu şi în acest context, poporul cu care Dumnezeu a încheiat un Legământ sacru - pe scurt, „poporul ales". După crucificarea şi învierea lui Iisus Hristos, raporturile dintre umanitate şi Dumnezeu s-au schimbat, sensul de „popor ales" a suferit anumite corecții, iar acest aspect a fost specificat cu foarte mare claritate de către Apostolul Pavel.

De altfel, şi acesta este un element extrem de important al istoriei ezoterice a umanității, unul dintre exegeții creştini din primele secole, pe nume Theodoret, era de părere că Cel care s-a arătat lui Moise sub înfățişarea unui *„ înger al Domnului în pară de foc dintr-un rug"* era chiar Fiul Unul Născut, înainte de întruparea în lumea materială. Iar unul dintre Părinții Bisericii, Vasile cel Mare, era de părere că în versetul 2 *(„...un înger al Domnului ...* „) este vorba despre Fiul, iar în verstul 6 („... *Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeuul lui Avraam* ..."), este vorba despre Tatăl (89).

Înfrângerea armatelor lui Faraon şi trecerea miraculoasă, sub directa supraveghere a lui Dumnezeu, a Mării Roşii de către poporul lui Israel condus de Moise, a reprezentat un eveniment paradigmatic, în sensul că a reprezentat ruptura definitivă de vechii zei egipteni, de preoții lor, de cultul pe care aceştia îl desfăşurau, de templele şi de sanctuarele lor. înfrângerea armatelor lui Faraon a reprezentai, asemenea, ruptura de străvechea formă de înțelepciune, practicata magii, sacerdoții şi inițiații Egiptului, afiliați într-o formă sau al vechilor zei. Înfrângerea armatelor lui Faraon a reprezentat totodată începutul sfârşitului celei de-a doua perioade a istoriei umanității, cea în care zeii infraeterici (ființe îngereşti luciferice, oameni decorporați, spirite rebele ale naturii, ce se înfățişau oamenilor întrupați în forme hibride umanoido-animaliere) au stăpânii pământul.

Noua perioadă a istoriei umanității (a treia, în sensul prefiguui anterior) a presupus, la scurt timp după trecerea Mării Roşii de către evreii conduşi de Moise, instituirea unei forme de civilizație complet diferite: apariția unui nou cult, adresat, precum odinioară, în Evul de aur, Adevăratului Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului. A presupus, de asemenea, apariția unui nou tip de templu şi apariției unei noi concepții - a unei noi forme de înțelepciune ce este conținută în textul Vechiului Testament. Noul cult are la

bază sărbătoarea Paştelui, poruncită chiar de către Dumnezeu lui Moise, ca celebrare a trecereii de la robia vechilor zei infraeterici la libertate şi lumină. De asemenea, are la bază o serie de precepte morale şi rituale. Noua formă de înțelepciune are la bază Legământul dintre evrei şi Unicul Dumnezeu (Legea Alianței). La baza Legământului se află „Decalogul", a cărui primă poruncă, dată de către Dumnezeu poporului evreu, este fundamentală: *„Să nu ai alți Dumnezeu în afară de Mine"'* (după cum se poarte remarca, acest pasaj nu neagă existența unor ființe precum cele desemnate a fi zei de către vechii egipteni, ci proclamă faptul că Adevăratul Dumnezeu este mai presus de toți zeii; în acest sens este relevantă şi afirmația lui Moise, adresată lui Dumnezeu, în Ieşirea: *„Cine este asemenea Ție între dumnezei"* - Ieşirea, cap 15, 11). Noul tip de templu s-a concretizat în construirea Cortului întâlnirii (Alianței) şi, ulterior, a Templului din Ierusalim.

Rezultatul activității lui Moise, activitate specifică unui mare specialist al sacrului, a fost consemnat în mai multe cărți - mai precis, în cinci cărți. Cele cinci cărți sunt: Facerea, Ieşirea, Leviticul, Numerii şi Deuteronomul (cele cinci cărți formează Pentateuhul). În cinci cărți, Moise a dezvăluit istoria sacră a cosmosului şi a *unității.* Această istorie sacră i-a fost revelată lui Moise de însuşi *Dumnezeu.*

Istoria narată de Moise este *sacră* şi *adevărată* pentru că a scrisă în urma Revelației Dumnezeieşti. Moise „a văzut", în Revelației Dumnezeieşti, istoria completă a lumii. Spre *deosebire* de Moise, sacerdoții şi inițiații egipteni, necunoscându-l pe Dumnezeu, „au văzut", prin mijloace psihotronice, în urma contactului cu zeii infraeterici, doar o istorie incompletă şi fragmentară a lumii.

Cauza acestei diferențe merită o analiză mai amănunțită întrucât poate clarifica multe din tainele trecutului umanității. (ontactul unui specialist al sacrului, contactor, inițiat, medium sau orice denumire i-am acorda, cu o ființă decorporată - indiferent de ce natură ar fi aceasta, umană sau îngerească, din categoria Luminii sau din categoria întunericului - aflată pe unul din nivelurile ortoexistențiale ale cosmosului (infraeteric, eteric, astral) prespune o interacțiune energetico-informațională de *mare* amploare. Această interacțiune se realizează, în mod evident, dinspre mare spre mic, adică dinspre ființa decorporată spre ființa umană întrupată.

Înainte de toate, un contactor este un circuit oscilant deschis, în momentul contactului cu o ființă decorporată, circuitul oscilant deschis care este contactorul, se umple de prezența ființei decorporate. Şi nu numai că se umple, ci, ca regulă generală, contactorul poate percepe simultan caracteristicile şi însuşirile de bază ale ființei decorporate. Mai mult decât atât: poate percepe istoria personală a ființei respective, istorie care, spunem noi, este imprimată atât în cronica akasha, cât şi în corpul cauzal al acelei ființei (corpul cauzal al unei ființe conține întreaga istorie a ființei respective, de când s-a manifestat pentru prima oară în cosmos). Totul se produce într-un timp extrem de scurt: la unii contactori se produce într-o fracțiune de secundă, la alți contactori durează ceva mai mult. Este vorba, desigur, despre timpul din lumea materială, căci contactorul poate avea impresia că s-a scurs o perioadă incalculabilă de timp: zile, luni, săptămâni sau ani.

Specialiştii sacrului, contactorii, inițiații şi sacerdoții egipteni n-au fost capabili să se conecteze, prin mijloace psihotronice, decât la zeii infraeterici care s-au manifestat în a doua etapă a istorici cosmosului. Ei n-au avut acces decât fie la istoria conținută în corpul cauzal personal al fiecăruia dintre aceşti zei, fie la cronica akasha, care este memoria comună a tuturor ființelor din cosmos. De exemplu, în momentul în care îl contacta psihotronic, ca circuit oscilant deschis, pe zeul Osiris, un specialist al sacrului egiptean lua la cunoştință cu foarte mare claritate cu cine are de-a face şi care a fost istoria personală a acestuia. Acelaşi lucru se poate spune despre contactele psihotronice ale specialiştilor sacrului egipteni cu Thoth, cu Isis, cu Horus, cu Ra, cu Ptah sau cu orice alt zeu al panteonului. In fiecare templu din vechiul Egipt, specialiştii sacrului luau contactul, prin mijloace psihotronice, cu unul dintre zeii infraeterici ce patrona respectivul edificiu, îi afla numele secret prin care poate fi conjurat sau invocat şi îi afla istoria personală. Ulterior, rezultatul acestei experiențe a fost narat în mituri, care nu reprezentau altceva decât o „dare de seamă" (un raport laconic) a unor astfel de experiențe.

Aceasta a fost modalitatea principală prin care specialiştii sacrului egipteni s-au întors pe firul istoriei până în momentul în care au considerat că a avut loc creația lumii (aşa cum a fost menționat în cadrul inițierii în marea piramidă). Contactând pe cale psihotronică zeii respectivi, specialiştii sacrului egipteni s-au întors în timp până în momentul pe care l-au desemnat a fi fost „creația lumii"; percepția psihotronică a specialiştilor sacrului egipteni a reținut faptul că, în momentul pe care ei l-au considerat a fi creația lumii, exista o întunecime insondabilă pe care au numit-o Nun, deasupra căreia plana o lumină, pe care inițial au numit-o Ptah, iar ulterior au numit-o Ra şi au identificat-o cu Geniul Soarelui. Atât au fost capabili să vadă.

În schimb, Moise, evident, nu a intrat în contact cu vreunul din zeii infraeterici, ci direct cu Dumnezeu. în acest context, se poate remarca şi faptul că ipoteza lansată de unii exegeți din zilele noastre, potrivit căreia Moise a fost un inițiat egiptean, nu poate sta în picioare. Este falsă şi fără obiect. Moise a fost un inițiat al lui

Dumnezeu, nu al unuia dintre zeii infraeterici ce stăpâneau Egiptul în a doua epocă a umanității. Chiar dacă a fost crescut la curtea unui faraon egiptean. Luând contactul în mod direct cu Dumnezeu, prin Revelație Dumnezeiască, Moise a aflat istoria completă a creației lui Dumnezeu. Ulterior, Moise a narat această istorie în primele cinci cărți ale Vechiului Testament.

Istoria completă a creației lui Dumnezeu cuprinde şapte „zile" sau epoci cosmogonice ***‚Întru început Dumnezeu a făcut cerul** şi **pământul. Iar pământul era nevăzut şi neorânduit, întuneric deasupra genunii şi duhul lui Dumnezeu se purta peste apă. Şi Dumnezeu a zis:*** ‚Să fie lumină'. ***Şi a fost lumină. Şi a văzut Dumnezeu că lumina era bună. Şi a despărțit Dumnezeu între lumină*** şi ***întuneric. Şi a numit Dumnezeu lumina zi şi întunericul noapte. Şi*** a ***fost o seară şi a fost dimineață: ziua dintâi.***

Şi Dumnezeu a zis: ‚Să se facă o tărie în mijlocul apei, care să despartă în două apa de apă***'. Şi aşa a fost. Dumnezeu a făcut*** tăria ***şi a despărțit, la mijloc, apa de sub tărie de apa de deasupra*** tăriei. ***Şi***

Dumnezeu a numit tăria cer. Şi a văzut Dumnezeu că era BINE. ***Şi a fost seară, şi a fost dimineață. Ziua a doua.***

Şi Dumnezeu a zis: ,SĂ SE STRÂNGĂ APA DE SUB CER ÎNTR-UN SINGUR LOC ŞI SĂ SE VADĂ USCATUL***'. Şi s-a făcut întocmai. Apa de sub*** CER ***s-a strâns în locurile lor de strângere şi s-a văzut uscatul. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar mulțimea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că era bine. Şi Dumnezeu a zis:*** .PĂMÂNTUL SĂ NASCĂ PĂŞUNE CU IARBĂ, SEMĂNÂND SĂMÂNȚĂ DUPĂ FEL ŞI ASEMĂNARE, ŞI POMI RODITORI DĂDĂTORI DE FRUNCTE, ÎN CARE SĂ FIE SEMINȚE DUPĂ FELUL LOR PE PĂMÂNT'. ***Şi aşa a fost. Pământul a născut păşune cu iarbă, semănând sămânță după fel şi asemănare, şi pomi roditori dătători de fructe, în care să fie semințe după felul lor pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că era bine. Şi a fost seară şi a fost dimineață: ziua a treia.***

Şi Dumnezeu a zis: ,SĂ FIE LUMINĂTORI ÎN TĂRIA CERULUI, CA SĂ LUMINEZE PĂMÂNTUL ŞI SĂ DESPARTĂ ÎNTRE ZI ŞI NOAPTE. SĂ RĂMÂNĂ CA SEMNE PENTRU ANOTIMPURI, PENTRU ZILE ŞI PENTRU ANI ŞI SĂ STEA PENTRU LUMINĂ ÎN TĂRIA CERULUI: SĂ LUMINEZE PĂMÂNTUL'. ***Şi aşa a fost. Şi Dumnezeu a făcut cei doi luminători mari, luminătorul mare stăpân peste zi, şi luminătorul mic, stăpân peste noapte, şi stelele. Şi le-a aşezat Dumnezeu în tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să stăpânească zilele şi nopțile şi să despartă între lumină şi întunecric. Şi a văzut Dumnezeu că era bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineață: ziua a patra.***

Şi Dumnezeu a zis: , APELE SĂ SCOATĂ LA IVEALĂ TÎRÂTOARE CU SUFLETE VII ŞI ZBURĂTOARE CARE ZBOARĂ DEASUPRA PĂMÂNTULUI SUB TĂRIA CERULUI'. ***Şi aşa a fost. Şi Dumnezeu a făcut balene mari şi toată suflarea animalelor tătrâtoare pe care apele le-au scos la iveală, soi după soi; a făcut şi zburătoarele înaripate, soi după soi. Şi a văzut Dumnezeu că erau bune. Atunci Dumnezeu le-a binecuvântat zicând:*** , CREŞTEȚI, ÎNMULȚIȚI-VĂ ŞI UMPLEȚI APELE MĂRILOR, IAR ZBURĂTOARELE SĂ SE ÎNMULȚEASCĂ PE PĂMÂNT***'. Şi a fost seară şi a fost dimineață. Ziua a cincea.***

Şi Dumnezeu a zis: .PĂMÂNTUL SĂ SCOATĂ LA IVEALĂ SUFLET VIU, SOI DUPĂ SOI, PATRUPEDE, TÂRÂTOARE ŞI FIARELE PĂMÂNTULUI SĂLBATICE, SOI DUPĂ SOI, ŞI TÂRÂTOARELE, SOI DUPĂ SOI'. ***Şi a văzut Dumnezeu că erau bune. Dumnezeu a zis:*** ,SĂ FACEM OM DUPĂ CHIPUL NOSTRU ŞI DUPĂ ASEMĂNARE ŞI SĂ STĂPÂNEASCĂ PESTE PEŞTII MĂRII, PESTE ZBURĂTOARELE CERULUI, PESTE ANIMALE, PESTE TOT PĂMÂNTUL ŞI PESTE TOATE TÂRÂTOARELE DE PE PĂMÂNT' ***Şi Dumnezeu l-a făcut pe om, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut: parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat spunând: ,*** CREŞTEȚI, ÎNMULȚIȚI-VĂ, UMPLEȚI PĂMÂNTUL, SUPUNEȚI-L ŞI STĂPÂNIȚI-L PESTE PEŞTII MĂRILOR ŞI PESTE ZBURĂTOARELE CERULUI, PESTE TOATE ANIMALELE, PESTE ÎNTREG PĂMÂNTUL ŞI PESTE TOATE TÂRÂTOARELE DE PE PĂMÂNT... ***Şi aşa a fost. Dumnezeu s-a uitat la tot ce-a făcut şi, iată, erau foarte bune. Şi a fost o seară, şi a fost dimineață: ziua a şasea.***

Şi au fost desăvârşite cerul, pământul şi toată podoaba lor. în ziua a şasea Dumnezeu şi-a desăvârşit lucrările pe care le făcuse, iar în ziua a şaptea s-a odihnit, după toate lucrările pe care le făcuse. Dumnezeu a

binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că atunci s-a odihnit după toate lucrările Sale, pe care Dumnezeu începuse să le facă.

Aceasta este cartea naşterii cerului şi a pământului, atunci în ziua în care Dumnezeu a făcut cerul, pământul şi toată verdeaţa câmpului, înainte ca ea să apară pe pământ, şi toată iarba câmpului, înainte ca ea să răsară"((cf textului Septuagintei voi 1).

Aceasta este cartea completă a naşterii cerului şi a pământulu", aflată de către Moise, prin Revelaţie Dumnezeiească, direct de la Dumnezeu. Din simpla ei parcurgere se poate deduce faptul că vechii iniţiaţi egipteni nu au fost capabili să se reîntoarcă, prin mijloace psihotronice, decât până în cea de-a patra zi a creaţiei Adevăratului Dumnezeu, adică până în momentul în care „luminătorul de zi", denumit de ei Ra, a apărut pe „firmament"; în consecinţă, vechii iniţiaţi egipteni n-au ştiut ceea ce s-a petrecut înainte de apariţia „luminătorului de zi", în primele trei zile ale creaţiei, astfel că nu au ştiut cine a creat de fapt cosmosul şi, implicit, nu l-au cunoscut pe Adevăratul Dumnezeu.

Astăzi s-a împlinit Scriptura

Cele cinci cărţi ale lui Moise au reprezentat temelia constituirii, de-a lungul mai multor secole, a textului final al Vechiului Testament. Numărul total al cărţilor ce formează Vechiul Testament este de 24. Redactarea celor 24 de cărţi a început prin secolul al XIII-lea şi s-a încheiat în secolul al II-lea înainte de Iisus Hristos.

Istoria redactării finale a textului Vechiului Testament nu poate fi însă separată de istoria poporului evreu. Istoria a consemnat faptul că după scoaterea evreilor din robia egipteană de către Moise, triburile evreieşti s-au stabilit pe teritoriul Cannanului, în Ţara Făgăduinţei. Potrivit tradiţiei, în momentul poposirii în Cannan, evreii erau împărţiţi în 12 triburi. Unele triburi s-au stabilit în sud, iar altele în nordul teritoriului, formând Israelul şi Iudeea

Ulterior, probabil în jurul anului 1050 înainte de Iisus Hristos (datarea aparţine istoriografiei moderne), un vizionar-profet pe nume Samuel l-a uns ca prim rege pe Saul. După moartea lui Saul, triburile din sud l-au desemnat rege pe David, care s-a dovedit un bun conducător şi un pacificator. David a unit triburile din nord şi cele din sud. Lui David i se datorează alegerea Ierusalimului drept capitală a regatului.

Fiul şi succesorul lui David, regele Solomon, a dus mai departe moştenirea tatălui său. Solomon a construit Templul din Ierusalim. După moartea lui Solomon, regatul s-a scindat iarăşi în Israel şi Iudeea. Fiind divizaţi, evreii au devenit repede victimele Imperiului asirian, fiind cuceriţi şi, în cele din urmă, luaţi în captivitate. în anul 587 înainte de Iisus Hristos, Templul din Ierusalim (primul templu) a fost dărâmat de către regele Nabucodònosor.

Abia în anul 539 evreii au ieşit din captivitate cu ajutorul regelui persan Cirus şi s-au reîntors în vechile teritorii, reclădind Templul din Ierusalim. Până în anul 164, evreii au fost cuceriţi, rînd pe rînd, de diferite puteri hegemoniste - inclusiv de oştirile conduse de Alexandru Macedon. După moartea lui

Alexandru Macedon, Iudeea a intrat succesiv sub stăpânirea faraonilor egipteni din dinastia Ptolemeilor şi a regilor seleucizi ai perşilor. în anul 167 regele Antioh a profanat templul din Ierusalim şi a pus în el statuia lui Zeus, fapt ce a declanşat, trei ani mai târziu, revolta Macabeilor. în anul 40 înainte de Iisus Hristos, administratorul Iudeii pus de către romani, Irod, a fost proclamat rege, iar din anul 6 după Iisus Hristos, Iudeea, considerată provincie romană, a început să fie condusă de un prefect şi apoi de către un procurator. în anul 66 a fost declanşată o amplă revoltă împotriva romanilor, care s-a încheiat în mod tragic pentru poporul evreu. în anul 70 a fost distrus Templul (al doilea), iar Ierusalimul a fost aproape pustiit. Ultimii rezistenţi ai răscoalei au fost decimaţi în fortăreaţa de la Massada, patru ani mai târziu. în anul 133, în urma unei alte răscoale, Iudeea a fost cvasidepopulată de trupele romane, majoritatea populaţiei luând drumul diasporei.

Fondul doctrinar canonic al Vechiului Testament a fost definitivat destul de târziu, după captivitatea babiloniană, o dată cu constituirea unei „mari adunări" a înţelepţilor evrei. în cadrul „marii adunări" se citeau şi se interpretau cele cinci cărţi ale lui Moise. Cel care a avut iniţiativa constituirii „marii adunări" a fost un mare înţelept, pe nume Ezdra, care poate fi considerat „primul învăţat al legii". Despre înţelepţii marii adunări, textul veterotestamentar (capitolul 8, versetul 8 din secţiunea Neemia) menţionează următoarele: „... ***ei citeau bucăţi din Cartea Legii lui Dumnezeu, pe care apoi le tâlcuiau, de se înţelegea ceea ce se citise".*** Rezultatul activităţii desfăşurate de Ezdra şi de înţelepţii „marii adunări" a fost dublu: pe de-o parte interpretarea celor cinci cărţi ale lui Moise, iar de cealaltă parte formularea unor legi de natură morală, juridică şi religioasă pentru poporul evreu. Această dublă activitate a constituit baza apariţiei unei „tradiţii", care, o bună perioadă de timp s-a propagat doar pe cale orală, de la maestru la discipol. Ulterior, această tradiţie orală a început să fie înregistrată în scris.

După canonul ebraic, Vechiul Testament este format din trei mari secţiuni şi anume: Torah, Neviim şi Ketuvim. Torah este formată din cele cinci cărţi ale lui Moise, Pentateuhul, care, în forma actuală, au fost redactate de Ezdra. Neviim, în traducere Profeţii, este o scriere atribuită urmaşilor lui Ezdra („marea adunare"), care au încercat să expliciteze conaţionalilor mesajul Torei, în funcţie de imperativele momentului. Exegeţii moderni fac o distincţie clară între profeţii cei vechi şi profeţii cei noi. Dintre profeţii cei vechi pot fi amintiţi Iosua, urmaşul lui Moise, Samuel, Saul, David, Ilie, Elisei, iar dintre profeţii cei noi pot fi amintiţi Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, Amos, Iona, Zaharia. în a treia categorie de scrieri ale Bibliei, numită Ketuvim, intră Psalmii, Proverbele, Iov, Cântarea Cântărilor, Plângerile etc. începând cu secolul al III-lea înainte de Iisus Hristos, au fost alipite textului canonic o serie de lucrări cu caracter apocaliptic precum 1 Enoch şi 2 Enoch, care descriu diferite viziuni şi profeţii.

Ca rezultat al activităţii înţelepţilor marii adunări au apărut tratatele de legislaţie denumite Mishna, precum şi tratatele de interpretare a textului Vechiului Testament, denumite Midrash. Mishna este împărţită în şase tratate. în cele şase tratate pot fi găsite legi referitoare la rugăciuni, la sărbători, la căsătorie etc. Ulterior, alte generaţii de înţelepţi (rabinii) au

realizat tălmăciri ale principalelor teme ale Mishnei. Ansamblul acestor comentarii a format un alt corpus de texte, denumit Guemara (împlinire), împreună, Mishna şi Guemara formează Talmudul. Există un Talmud din Ierusalim şi un Talmud din Babilon. La rândul ei, Midrash constă în interpretarea versetelor Vechiului Testament după anumite reguli hermeneutice, elaborate de către cei mai de seamă scribi (sofrim) şi înțelepți (rabini) evrei. Dintre cei mai importanți scribi evrei se numără Hillel, care a trăit prin secolul I înainte de Iisus Hristos şi Rabbi Ishmael, care a trăit în secolul al II-lea al erei creştine.

De la un moment istoric, ce poate fi situat cu relativă exactitate în perioda de după captivitatea babiloniană şi după constituirea marii adunări, istoria religioasă a poporului evreu a fosl marcată de o dispută ce a opus două facțiuni, fiecare cu orientarea sa doctrinară. Cele două facțiuni principale pot fi denumite, împreună cu Mircea Eliade, în felul următor: universalistă şi naționalistă. (13)

Prima facțiune, pe care o putem denumi universalistă, dorea ca toate popoarele de pe pământ (desemnate ulterior fie prin termenul de „neamuri", fie prin expresia „cei de la marginile pământului") să-1 cunoască pe Adevăratul şi Unicul Dumnezeu şi să renunțe la orice formă de idolatrie (credința în zei-idoli). Această dorință era bazată chiar pe afirmația lui Dumnezeu, făcută prin proorocul Isaia: ***,Jntorceți-vă către Mine şi veți fi mântuiți, voi cei ce locuiți la <u>marginile pământului,</u> căci eu sunt Dumnezeu şi nu e altul".*** Promotorii primei facțiuni au acordat un rol însemnat purității comportamentale, dreptății şi echității sociale, indiferent de locația, poporul sau tribul din care fac parte oamenii. Ei considerau că oamenii trebuie să se schimbe, să se transfigureze, astfel încât să nu mai încalce legile comportamentale - poruncile lui Dumnezeu (Decalogul). Cultul, în opina lor, are o importanță relativ redusă. Mulți promotori ai facțiunii universaliste au criticat ritualurile sângeroase ale jerfelor de animale. Ei vorbeau uneori despre „desfrânarea" cultuală a conaționalilor, rezultată în urma unor sincretisme cu zeii cannaneeni, zei de aceeaşi factură ca şi zeii Egiptului.

A doua facțiune, cea naționalistă, şi-a concentrat atenția doar asupra poporului lui Israel, punând accentul pe puritatea etnică şi pe ritualism. Ea a urmărit, în primul rând, formarea unor instituții preoțeşti care să asigure mântuirea ***in corpore*** a poporului lui Israel, în contextul alianței cu Dumnezeu. Poporul lui Israel era, în opinia facțiunii naționaliste, „poporul ales" de către Dumnezeu. Totuşi, majoritatea profeților a remarcat faptul că situația privilegiată a poporului evreu nu s-a datorat meritelor sale, ci faptului că a fost ales de către Dumnezeu. Tensiunea dintre cele două orientări, cea universalistă şi cea naționalistă, şi-a făcut simțită prezența de-a lungul întregii istorii a poprului evreu. Această tensiune a fost amplificată uneori în mod dramatic datorită deosebirilor de vederi dintre clasa conducătorilor politici sau religioşi şi facțiunea rămasă consecventă valorilor perene, promovate de marii specialişti ai sacrului.

Toți marii profeți evrei care au continuat opera lui Moise (Ilie, Ieremia, Iezechiel, Isaia etc) au avut de înfruntat opoziția conducătorilor politici şi,

uneori, religioşi ai momentului, majoritatea dintre ei sfârşind tragic. Astfel, profetul Ilie s-a opus cu virulență atât regelui din vremea sa, Ahab, cât şi profeților afiliați sanctuarelor, caracterizați drept "profeți mincinoşi", care încercau să realizeze un sincretism iudeo-cannanean, prin introducerea în cult a unor practici sacrificiale şi rituale împrumutate de la cultul zeului fenician Baal (un zeu luciferic ce nu putea fi contactat prin mijloace psihotronice decât în urma unor ritualuri şi sacrificii sângeroase). La rândul său, profetul Isaia s-a opus politicii regelui din vremea sa, care nu ținea cont de nevoile populației. ***"Ce-mi foloseşte mulțimea jertfelor voastre ?"*** - spunea Dumnezeu prin gura proorocului Său, Isaia. ***"Mâinile voastre sunt pline de sânge. învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsat, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă".*** Isaia a plătit cu viața acestei îndrăzneli. Un alt mare profet, Ieremia, abia a scăpat de la osânda cu moartea după ce a atacat în public înaltele autorități ale timpului său - inclusiv pe rege: ***"In zadar aleargă la templu*** - spunea Ieremia - ***cei care au furat, au ucis, au comis adulter, au jurat strâmb ... Căci Dumnezeu nu este orb".***

Istoria s-a repetat, la fel de dramatic, în anul al 15-lea al domniei împăratului roman Tiberiu (anul 29 al erei creştine), în cazul unui alt exponent de frunte al marilor specialişti ai sacrului evrei: Ioan denumit Botezătorul. Fiu al preotului Zaharia şi al Elisabetei, Ioan boteza oamenii în apa Iordanului, îndemnându-i la practicarea "virtuții, a dreptății şi a evlaviei". După cum stă scris în Evanghelia lui Luca, Ioan "propovăduia botezul pocăinței spre iertarea păcatelor", vestind în acelaşi timp apropierea împărăției lui Dumnezeu şi apariția Celui care va boteza cu foc. ***"A spus Ioan tuturor, zicând: Eu unul vă botez cu apă, dar vine Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc, a cărui lopată este în mâna Lui, ca să curețe aria şi să adune grâul în jitnița Sa, iar pleava o va arde în foc nestins".*** (Luca 3; 16-17)

În predicile sale, Ioan s-a opus regelului din vremea sa, Irod Antipa, pe care l-a acuzat de incest. în cele din urmă, Ioan a stârnit mânia lui Irod şi a celor două femei care i-au influențat acestuia deciziile - Irodiada, soția lui, şi Salomeea, fiica sa vitregă. Cu acceptarea formală a autoritățiilor religioase, Irod Antipa a poruncit ca Ioan să fie arestat, condamnat la moarte şi decapitat.

Printre cei care au fost botezați de Ioan în apele Iordanului a fost şi Iisus. Când s-a lăsat botezat de Ioan, Iisus avea înjur de 30 de ani (Evanghelistul Luca spune textual că, în momentul botezului: ***"Iisus începea să fie de aproape treizeci de ani***"). Ioan era puțin mai vârstnic: se născuse cu câteva luni înaintea lui Iisus.

Cu aproape 30 de ani înaintea botezului, mama lui Ioan, Elisabeta, a fost vizitată de Sfânta Fecioară Măria. Pe atunci, Ioan era încă în pântecele mamei sale. Evanghelia după Luca consemnează că Sfânta Fecioară Măria s-a deplasat în "ținuturile muntoase", într-o cetate în care locuiau triburile lui Iuda, pentru a o vizita pe Elisabeta. In momentul în care Sfânta Fecioară Măria a intrat în odaie, Ioan "a săltat" în pântecele mamei sale, iar Elisabeta a

rostit aceste cuvinte memorabile: ***"Binecuvântată eşti tu între femei"*** (cf. Ev după Luca).

înainte de a o vizita pe Elisabeta, Sfânta Fecioară Măria, mama lui Iisus, a fost înştiinţată de către îngerul Gabriel că îl va naşte pe Fiul lui Dumnezeu. ***"Bucură-te, cea căreia i s-a dat har. Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei" -*** i-a spus îngerul Gabriel Sfântei Fecioare Măria. ***"Nu te teme Măria, pentru că ai găsit har la Dumnezeu"*** - a continuat îngerul Gabriel. "Şi ***iată, vei zămisli în pântece şi vei naşte un Fiu, şi îi vei pune numele Iisus. El va fi mare şi se va chema Fiu al Celui Preînalt..." " Şi Măria a zis către înger: Cum va fi acesta, pentru că eu nu cunosc bărbat ? Şi îngerul, răspunzându-i, i-a spus: Duh Sfânt va veni peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri, şi de aceea şi Sfântul care se va naşte se va chema Fiu al lui Dumnezeu"*** (Luca; cap 1, 28-35).

Când era deja însărcinată, Sfânta Fecioară Măria şi soţul ei, Iosif, au plecat din cetatea Nazareth, din Galileea, unde locuiau, la Betleem, în Iudeea. Cauza ce a determinat această deplasare a fost un recensământ al populaţiei, ordonat de împăratul de atunci al Imperiului roman, Augustus. Iosif se trăgea din neamul lui David, astfel încât trebuia să fie luat în evidenţă la Betleem. Momentul naşterii au prins-o pe Sfânta Fecioară Măria la Betleem. în perioada ce a premers şi urmat naşterii pruncului Iisus, s-au produs mai multe evenimente memorabile. Cel mai important eveniment a fost apariţia pe cer a unei stele strălucitoare, ce s-a deplasat pe traseul parcurs de Sfânta Fecioară Măria. Steaua s-a oprit şi a staţionat o perioadă de timp chiar deasupra ieslei în care Sfânta Fecioară Măria l-a născut pe Iisus.

Trei magi perşi - Balthazar, Gaspar, Melfior, probabil preoţi ai lui Zarathustra -, şi-au dat seama că s-a produs un mare eveniment, văzând steaua strălucind pe cer. încă din timpurile lui Zarathustra (secolul al şaptelea înainte de naşterea lui Iisus Hristos), ei îl aşteptau pe Salvatorul Lumii. Observând noua stea de pe cer, magii au înţeles că s-a născut Salvatorul (Regele) Lumii. Urmărind steaua, ei au venit la Betleem, unde s-au închinat şi au adus daruri pruncului Iisus.

Vestea naşterii Regelui Lumii a ajuns şi la urechile lui Irod, care a poruncit asasinarea pruncului, fapt ce a determinat fuga părinţilor Măria şi Iosif, împreună cu pruncul Iisus, în Egipt, acolo unde se aflau în siguranţă. După aproape doi ani şi jumătate, Măria, Iosif şi Iisus s-au întors la Nazareth. Irod murise, în urma unei îndelungate agonii.

Naşterea lui Iisus în Betleem a reprezentat debutul celei mai importante perioade din istoria umanităţii, cea în care Fiul Unul Născut s-a întrupat în lumea materială şi s-a făcut om, dezvăluindu-se astfel oamenilor. Naşterea Imaculată a lui Iisus din Sfânta Fecioară Măria, cea binecuvântată între femei, cea plină de har, a reprezentat, pe de o parte, un element de continuitate faţă de istoria sacră a poporului lui Israel descrisă anterior (istorie sacră întrucât priveşte raporturile dintre umanitate şi unicul Dumnezeu). Pe de altă parte, a reprezentat un element de discontinutate, în sensul că, de această dată, Dumnezeu nu s-a mai manifestat (oarecum) din exteriorul lumii materiale, ca până în acel moment, ci din interior.

Despre copilăria, adolescența şi tinerețea lui Iisus - până în momentul botezului din Iordan -, nu se cunosc foarte multe lucruri. Evangheliile canonice păstrează tăcerea. Doar câteva Evanghelii apocrife - printre care Evanghelia lui Pseudo Toma, Evanghelia copilăriei Mântuitorului şi Evanghelia lui Pseudo Matei - aduc câteva informații cu privire la acest subiect, dar majoritatea sunt fragmentare, incomplete şi adesea neclare. Se ştie doar că, în marea majoritate a timpului, Iisus a rămas la Nazareth, unde l-a ajutat pe Iosif. Iosif era tâmplar, iar Iisus a învățat meşteşugul acestuia; de altfel, în Nazareth, Iisus era cunoscut drept "fiul tâmplarului".

Este falsă în acest sens ipoteza lansată de unii cercetători moderni care consideră că în perioada copilăriei şi a adolescenței, Iisus a stat în Egipt, unde a fost inițiat de preoții egipteni. în spiritul celor afirmate până în acest moment, această ipoteză este ilogică şi, dacă n-ar fi atât de gravă, ar părea hazlie: cum să se fi "inițiat" Dumnezeu întrupat, Fiul Unul Născut, care, El însuşi, este Supremul Hierofant (Cel care-i inițiază pe toți oamenii), într-un templu egiptean sau în piramidă, edificii patronate de ființele infraeterice denumite zei, multe dintre ele fiind luciferice şi mai mult decât atât ?

Evenimentul cel mai important al copilăriei lui Iisus s-a desfăşurat, aşa cum menționează Evangheliile canonice (sau sinoptice: scrise din acelaşi punct de vedere), pe când avea 12 ani, în timpul unui pelerinaj împreună cu părinții la Ierusalim, pentru sărbătoarea Paştelui. Potrivit Evangheliei lui Luca, în loc să se reîntoarcă cu părinții săi după pelerinaj, copilul Iisus a rămas în Templul din Ierusalim, unde i-a uimit pe învățătorii Legii cu răspunsurile Sale.

Abia după botezul îrt Iordan, Iisus a început să se manifeste în viața publică a comunității. Botezul în Iordan a revelat adevărata Identitate a lui Iisus, iar Ioan Botezătorul a mărturisit fără tăgadă acest aspect. Ioan ştia că va veni Cel care va boteza "cu Duhul Sfânt". Ştia, de asemenea, că Cel asupra căruia va vedea pogorând Duhul, va fi Cel aşteptat: Fiul lui Dumnezeu. ***"Am văzut*** - spune Ioan ***Duhul coborându-se din cer ca un porumbel şi a rămas peste El. Şi eu nu-L ştiam pe El, dar Cel care m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste care vei vedea Duhul coborându-se şi rămânând peste El, Acesta este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Şi eu am văzut şi am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu" {lozxx*** 1, 32-34). Imediat după coborârea peste Iisus a Duhului Sfânt, ***"în chip trupesc, ca un porumbel',*** după cum specifică Evanghelia după Luca, ***"a venit un glas din cer: Tu eşti Fiul Meu Preaiubit, în Tine îmi găsesc plăcerea".*** (Cf. Evangheliei după Luca)

Imediat după botez, fiind plin de Duh Sfânt, Iisus s-a retras 40 de zile în pustiu, unde a învins toate ispitele. ***"Duhul l-a mânat în pustie",*** stă scris în Evanghelii, unde satan l-a ispitit. Satan i-a cerut mai întâi lui Iisus să facă miracole, apoi i-a oferit puterea absolută asupra lumii, cu condiția să i se închine. L-a dus pe aripa Templului din Ierusalim, şi i-a spus: ***"Dacă eşti tu Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos".*** Răspunsul lui Iisus a fost răspicat: " ***Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău".*** (Cf Ev Luca)

După postul de 40 de zile, Iisus s-a reîntors în Nazareth, unde a început să predice. Iată cum narează Evanghelistul Luca începutul primei predici a lui Iisus: ***"Şi a venit în Nazareth, unde fusese crescut; şi a intrat, după***

obiceiul Său, în ziua sabatului în sinagogă şi s-a ridicat să citească. Şi i s-a dat cartea profetului Isaia (acolo unde scrie n.n.) ***"Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vestesc captivilor eliberarea şi orbilor vedere, să-i pun pe cei zdrobiți în libertate, să vestesc anul plăcut al Domnului". "Şi rulând cartea*** (este vorba de sulul cărții n.n.), ***dând-o îngrijitorului, S-a aşezat; şi ochii tuturor celor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui. Şi a început să zică către ei: Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta înaintea urechilor voastre".***

După această primă predică, Iisus a început să străbată satele, adunând în jurul său mari mulțimi de oameni. Dintre cei mulți, Iisus a ales 12 discipoli - viitorii apostoli. Mesajul principal al predicilor Sale, rostit neobosit de-a lungul următorilor trei ani, a fost următorul: ***"S-a împlinit vremea şi s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu; pocăiți-vă şi credeți în Vestea cea Bună"*** (Cf Ev. Marcu). Vestea cea bună este Evanghelia (gr. evanghelion).

Concomitent cu propovăduirea, prin intermediul pildelor, a Evagheliei, Iisus a dezbătut cu fariseii şi cu saducheii, care erau considerați drept învățații timpului, diferite aspecte legate de învățătura Scripturii (Vechiul Testament). De cele mai multe ori, fiind şocați de afirmațiile lui Iisus, saducheii şi fariseii "naționaliştii cultului mozaic", care au îmbrățişat formalismul ca modalitate de interpretare a Scripturii - au reacționat violent. Uneori, predicile ținute de Iisus în fața mulțimilor au fost însoțite de minuni, de vindecări, de eliberări din posedare demonică. Printre cele mai importante fenomene de acest gen pot fi menționate transformarea apei în vin la nunta din Cana Galieii, minunile de la Capernaum, vindecarea fiicei lui Iair, tămăduirea celor doi orbi, vindecarea slugii sutaşului, vindecarea văduvei lui Nain, mersul pe apă, înmulțirea pâinilor şi a peştilor, vindecarea lunatecului şi a orbului din naştere, învierea lui Lazăr, alungarea demonilor din posedați etc. ***"Şi Iisus a făcut, de față cu ucenicii Săi, şi alte minuni, multe care nu s-au scris în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristos, fiul lui Dumnezeu" -*** ne informează evanghelistul Ioan.

De-a lungul celor aproape trei ani petrecuți întru propovăduirea Evangheliei, Iisus a vorbit mulțimilor în pilde. Dintre cele mai importante pilde pot fi amintite: pilda semănătorului, a neghinei, a muştarului şi a aluatului, pilda mărgăritarului, a comorii şi a năvodului, pilda bogatului căruia i-a rodit țarina şi a slugilor care veghează, pilda despre calea cea strâmtă, pilda oiței şi a drahmei pierdute, pilda celor poftiți la nuntă etc.

Concomitent cu transmiterea Evangheliei către masele de oameni ce-1 urmau pe drumurile Galieii, Iisus şi-a inițiat ucenicii -viitorii apostoli. Un moment de răscruce l-a constituit discuția avută cu Petru, pe care Iisus 1-a întrebat cu privire la adevărata sa Identitate. Răspunsul lui Petru - inspirat de Dumnezeu, după cum a remarcat Iisus -, a deschis o nouă etapă în înțelegerea celor ce trebuiau să se înfăptuiască: ***"Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Cel Viu" -*** a spus Petru. Iisus se traduce prin Mântuitor, iar Hristos este sinonimul grecesc al cuvântului ebraic Mesia (Cel Uns de Dumnezeu).

Propovăduirea împărăției lui Dumnezeu a creat însă nenumărate speculații şi neînțelegeri în rândul populației, dar şi în rândul autorităților religioase - în rândul fariseilor şi saducheilor. Mulți oameni simpli, dar şi mulți dintre saduchei, au înțeles că Iisus Hristos se referea la instaurarea unei împărții prin intermediul unei răscoale împotriva romanilor - o răscoală ce avea darul de a elibera poporul lui Israel. Alții, în special fariseii, au considerat că proclamarea iminentei apropieri a împărăției lui Dumnezeu, reprezintă o schismă periculoasă şi un afront adus religiei iudaice tradiționale. Cei care au aşteptat răscoala împotriva stăpânirii romane au fost dezamăgiți - în special, zeloții (o grupare de farisei).

Din aceste motive, imediat după intrarea lui Iisus Hristos în Ierusalim, mulțimile I-au părăsit. Au rămas cu El doar cei 12 apostoli. Cu aceştia, Iisus Hristos a hotărât să sărbătorească Pastele, în ajunul Paştilor, Iisus Hristos a celebrat ultima cină împreună cu apostolii - Cina cea de taină.

Reacția autorităților religioase la activitatea Sa misionară a fost însă promptă. Marele preot al Templului din Ierusalim a dat ordin ca Iisus Hristos să fie arestat şi adus în fața Sinedriului (ebr: sanhedriu; gr. sinedrion: instanță religioasă ebraică, care era formată din trei categorii de personal: arhiereii, cărturarii învățători ai legii -cunoscuți şi sub numele de rabini - şi bătrînii neamului; numărul total al membrilor Sinedriului era de 70; marele preot era ales dintre arhierei). întrebat de Marele preot, dacă El este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos a replicat: ***"Eu Sunt".***

în urma unei judecăți sumare, Sinedriul 1-a găsit pe Iisus Hristos vinovat de blasfemie - delict ce se pedepsea prin lapidare (omorârea cu pietre). Nu este însă cert dacă Sinedriul avea dreptul juridic de a duce la îndeplinire o astfel de pedeapsă, astfel că, ulterior, Iisus Hristos a fost judecat şi de autoritățile romane, pe lîngă care au intervenit, în repetate rînduri, Marele preot şi alți membri influenți ai Sinedriului.

Inițial, procuratorul roman din acea perioadă, Pilat din Pont, care era prefectul Iudeii, nici nu a vrut să audă de o astfel de judecată, dar la insistențele membrilor influenți ai Sinedriului, dar şi de frica unei revolte, a cedat şi a permis ca judecata să aibă loc. Iisus

Hristos a fost judecat şi a fost condamnat la moarte prin crucificare -o practică specific romană. A fost biciuit cu cruzime şi apoi crucificat între doi tîlhari (în scrierile lui Iosef Flavius cei doi tîlhari au fost denumiți ***lestes:*** răsculați), cu o tăbliță pe care scria "Iisus din Nazareth, Regele Iudeilor", şi cu o coroană de spini pe cap. în momentul morții pe cruce s-a produs un puternic cutremur de pământ.

După crucificarea, moartea pe cruce şi punerea în mormânt, ucenicii Săi s-au împrăştiat, în frunte cu Petru. Petru, aşa cum îi fusese proorocit la Cina cea de taină, s-a lepădat de trei ori de Iisus Hristos.

Referitor la acest episod tulburător, Mircea Eliade avea probabil dreptate atunci cînd remarca faptul că "renegarea lui Petru nu făcea decât să confirme fragilitatea naturii umane...; în economia mântuirii, virtuțile omeneşti, la fel ca şi păcatele, nu contează; ceea ce contează este să te căieşti şi să nu-ți pierzi speranța. O mare parte a istoriei creştinismului ar fi greu de explicat fără precedentul lui Petru" (13).

într-adevăr, ulterior, de-a lungul celor aproape două milenii de istorie creştină, speranța şi căința au devenit cei doi poli principali.

Învierea

Elementul fundamental al creştinismului rămâne faptul unic al învierii lui Iisus Hristos, a treia zi după punerea în mormânt. în dimineața celei de-a treia zile de după crucificare, femeile (Măria din Magdala, Măria - mama lui Iacov - şi Salomea) care au venit să ungă trupul Celui din mormânt, au constatat că piatra ce astupa intrarea fusese dată la o parte, iar mormântul era gol. (cf. Ev Marcu: ***"femeile au venit dis de dimineață, în ziua întâi a săptămânii"). "Pentru ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat"*** - acesta a fost mesajul auzit de Măria din Magdala în zorii celei de-a treia zile (Cf Evangheliei după Luca).

Evanghelistul Matei specifică faptul că un înger al Domnului, ***"coborând din cer, a venit şi a răsturnat piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfățişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui era albă ca zăpada. Şi de frica lui paznicii s-au cutremurat şi au fost ca şi morți. Şi îngerul, răspunzând, a spus femeilor: Nu vă temeți pentru că ştiu*** CĂ ***voi îl căutați pe Iisus cel răstignit. Nu este aici, pentru că a înviat, după cum a spus."*** (Ev. Matei, cap 28).

Prima ființă care 1-a văzut pe Iisus Hristos înviat a fost Măria din Magdala (Măria Magdalena). Departe de a fi fost "însoțitoarea" sau "soția" lui Iisus Hristos din timpul vieții Sale, după cum, în mod eronat (mai exact, în mod iresponsabil şi blasfemitoriu) afirmă unii comentatori din zilele noastre, printre care şi Dan Brown în "Codul lui Da Vinci", Măria din Magdala a fost prima ființă care a avut cinstea de a-l vedea pe Hristos înviat.

Cei care au făcut speculații mai mult decât pripite cu privire la subiectul delicat al relațiilor dintre Măria din Magdala şi Iisus ar trebui să se gândească doar la faptul că, de-a lungul existenței trupeşti, radiația Ființei întrupate a Fiului Unul Născut - Dumnezeu făcut om - era extrem de puternică; din acest motiv, pe o rază destul de mare în jurul Său, oamenii erau vindecați, influențele demonice erau anulate, gândurile tuturor deveneau din ce în ce mai curate, astfel că nu se poate vorbi despre atracții carnale nici cât negru sub unghie. Acesta este un fenomen ce se produce, păstrând proporțiile, pe o scară ceva mai mică, şi în ziua de astăzi, în cazul unor persoane purificate sau sfinte. Aura unor sfinți sau a unor persoane "îmbunătățite" anulează orice influență de acest gen. în consecință, supoziția comentatorilor moderni de teapa lui Dan Brown cu privire la o eventuală căsătorie a lui Iisus Hristos cu Măria din Magdala este făcută în totală necunostință de cauză, fiind eronată în cel mai înalt grad, iresponsabilă şi blasfemitorie.

Nu are importanță că Măria din Magdala nu l-a recunoscut încă de la început pe Iisus înviat - l-a confundat cu grădinarul. Datorită transfigurării produse în urma învierii, probabil că nici nu avea cum să-l recunoască. ***"Dar Măria stătea afară lângă mormânt, plângând. Deci, pe când plângea, s-a plecat spre mormânt şi vede doi îngeri în alb, stând unul la cap şi unul la picioare, unde fusese pus trupul lui Iisus. Şi aceştia îi spun: Femeie***

de ce plângi ? Ea le spune: Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Şi, spunând acestea, s-a întors înapoi şi a văzut pe Iisus stând în picioare şi nu ştia că este Iisus. Iisus îi spune: Femeie pe cine cauți ? Ea, gândind că este grădinarul, i-a zis: Domnule, dacă tu L-ai luat de aici, spune-mi unde L-ai pus şi eu Il voi ridica. Iisus i-a zis: Măria ! Ea, întorcându-se, Ii spune în evreieşte: Rabuni (Invățătorule). Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei şi spune-le: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru". (Ev Ioan: 20; 11-18)

Iisus Hristos înviat s-a arătat apoi ucenicilor, făcându-se recunoscut aşa cum era în viață. De-a lungul primelor 40 de zile de după înviere, Iisus Hristos a fost văzut de mai multe persoane (în Epistola întâi către Corintieni sunt enumerați toți cei care l-au văzut pe Hristos înviat de-a lungul celor 40 de zile), dar cel mai mult a stat în preajma apostolilor, cărora le-a vorbit despre împărăția lui Dumnezeu şi despre misiunea lor viitoare. La sfârşitul acestei perioade, Iisus Hristos înviat şi-a îndemnat ucenicii să propovăduiască Vestea cea Bună la toate națiunile pământului şi să boteze în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh: ***"Şi Iisus, apropiindu-Se, le-a vorbit, spunând: Toată Puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Mergeți şi faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i întru Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit. Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor. Amin"*** (Matei 28; 16-20).

Biserica creştină (în sensul de Comunitate întru Hristos) s-a născut la cincizeci de zile după ce a fost crucificat Iisus Hristos - în ziua Cincizecimii (Rusaliile). înaintea acestui eveniment, Iisus Hristos le-a promis ucenicilor că vor fi "botezați cu Duh Sfânt": ***„veți primi putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, şi veți fi martorii Mei atât în Ierusalim, cât şi în toată Iudeea şi Samar ia şi până la marginea pământului"*** (Faptele apostolilor cap 1; 8). Imediat după aceea, Iisus Hristos a fost ridicat la cer. ***"Şi spunând acestea, pe când priveau ei, a fost înălțat*** (litt. ridicat) ***şi un nor L-a luat*** (litt. 1-a luat sus) ***dinaintea ochilor lor*** (litt. de la ochii lor)".

Iar în ziua Cincizecimii, ***"erau cu toții împreună, la un loc. Şi a venit deodată un sunet din cer, ca vuietul unui suflu puternic, şi a umplut toată casa unde şedeau. Şi li s-au arătat limbi despărțite, ca e foc, şi s-au aşezat peste fiecare dintre ei. Şi toți s-au umplut de uh Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le ădea duhul să vorbească"*** (Faptele apostolilor cap 2; 1-4).

Imediat după acest moment, apostolii au început să propovăduiască Evanghelia, să facă minuni şi semne. Primul care a propovăduit Evanghelia a fost chiar Petru. în prima sa luare de cuvânt, Petru le-a cerut conaționalilor săi să recunoască faptul că s-au înşelat atunci când l-au răstignit pe Iisus Hristos. El le-a mai cerut să se căiască şi să accepte botezul creştin. La scurt timp după aceea, a început să se prefigureze prima comunitate creştină din Ierusalim, în care membrii îşi puneau averile în comun.

Tensiunile seculare din rândul poporului evreu şi, mai ales, reacția fariseilor şi saducheilor şi-au spus iarăşi cuvântul. Dacă anterior exista o

tensiune dintre universalişti şi naţionalişti, de data aceasta s-a iscat o opoziţie între acei învăţaţi evrei care erau favorabili noilor convertiţi la creştinism şi cei care erau împotriva lor. Unii farisei - destul de puţini - erau favorabili noilor convertiţi doar în condiţiile în care aceştia respectau cu stricteţe tradiţia Legii (ce presupunea, printre altele, circumcizia).

Împotrivirea la predicile ţinute de ucenicii deveniţi apostoli prin pogorârea Duhului Sfânt, era foarte mare mai ales din partea membrilor Sinedriului. Petru şi Ioan, apoi şi alţi apostoli, au fost arestaţi de cîteva ori, în timp ce predicau în Templu, dar au fost eliberaţi, cum se spune astăzi, din lipse de probe. Reacţia la activitatea apostolilor a culminat cu uciderea primului martir creştin, Ştefan, care, la doar câţiva ani de crucificarea lui Iisus Hristos, a fost lapidat. Ştefan s-a împotrivit celor ce nu dădeau atenţie decât riturilor exterioare ale cultului mozaic.

După uciderea apostolului Ştefan, o parte dintre cei care i-au urmat pe apostoli au fost izgoniţi din Ierusalim şi s-au răspândit în Antiohia, Siria şi Samaria. Acolo au început un proces de misionarism, aşa cum au fost sfătuiţi de către Iisus Hristos înviat. Prima comunitate creştină din afara Ierusalimului a fost înfiinţată în Antiohia, acolo unde s-a folosit pentru prima oară termenul de ***creştin.*** Urmaşii lor au ajuns, într-adevăr, până la "marginile pământului", aşa cum au fost sfătuiţi încă de la început.

Chiar şi după răspândirea creştinilor în Asia Mică, prigonirea a continuat cu intensitate sporită. Capii acestei prigoane au fost Marele Preot al Templului din Ierusalim şi câţiva membri de frunte ai Sinedriului. Executanţii au fost cîţiva membri mai mici ai clerului -farisei, saducheei, zeloţi, învăţăcei al Legii, scribi etc. Printre cei mai zeloşi prigonitori ai creştinilor s-a numărat şi un fariseu pe nume Saul care, ulterior, a devenit Apostolul Neamurilor, prin graţia Domnului Iisus Hristos.

Tradiţia consemnează faptul că, la câţiva ani după crucificarea lui Iisus Hristos, "suflând încă ameninţare şi ucidere împotriva ucenicilor Domnului", Saul a primit din partea marelui preot din Ierusalim misiunea de a merge cu scrisori către sinagogile din Damasc. In scrisori se preciza că, dacă va găsi pe vreunii dintre ucenicii lui Iisus Hristos, să-i aducă legaţi la Ierusalim.

"Dar pe când călătorea, a fost că s-a apropiat de Damasc şi deodată a strălucit în jurul lui o lumină din cer. Şi căzând la pământ, a auzit un glas spunându-i: "Saule, Saule, de ce mă persecuţi" ? Iar el a zis: "Cine eşti Doamne " ? Şi Domnul a zis: "Eu sunt Iisus pe care tu îl prigoneşti. Ridica-te dar şi intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci."

Iar oamenii care călătoreau cu el stăteau încremeniţi, auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni. Şi Saul s-a ridicat de la pământ şi, ochii fiindu-i deschişi, nu vedea nimic. Dar, ducându-l de mână, l-au dus în Damasc. Şi a fost fără vedere trei zile şi n-a mâncat, nici n-a băut.

In Damasc se afla un ucenic al lui Iisus Hristos, pe nume Anania. "Şi Domnul a zis către el într-o viziune: Anania ... Ridică-te şi mergi pe strada care se numeşte Dreaptă şi caută în casa lui Iuda pe unul cu numele Saul, din Tars. Pentru că, iată, el se roagă; şi a văzut într-o viziune pe un om cu numele Anania intrând şi punând mâna peste el ca să vadă din nou".

Şi Ananina a răspuns: "Doamne, am auzit de la mulți despre omul acesta, câte rele a făcut sjinților Tăi în Ierusalim; şi aici are autoritate de la preoții de seamă ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău".

Şi Domnul a zis către Anania: "Mergi pentru că acesta îmi este n vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea națiunilor şi a împăraților şi a fiilor lui Israel. Pentru că eu îi voi arăta câte trebuie ă sufere pentru Numele Meu".

Şi Anania a mers şi a intrat în casă; şi punându-şi mâinile este el, a spus: "Frate Saul, Domnul m-a trimis, Iisus care ți s-a arătat pe drumul pe care veneai, ca să vezi din nou şi să fii umplut de Duh Sfânt. Şi iată au căzut de pe ochii lui ca nişte solzi şi a văzut şi, ridicându-se, a fost botezat; şi, mâncând, s-a întărit."

La scurt timp după aceea, Saul devenit Pavel (tatăl lui Saul era roman; membrii Sinedriului nu se puteau lega de un roman - un roman nu putea fi judecat decât de romani) şi-a asumat sarcina de a propovădui creştinismul în teritoriile păgâne - "printre neamuri", aşa cum erau denumiți cei care locuiau în afara Iudeii, la "capătul pământului".

Pavel a fost singurul apostol care nu l-a cunoscut în mod direct pe Hristos aşa cum era în timpul existenței întrupate. Dar, datorită experienței sale vizionare de pe drumul Damascului - în care l-a văzut pe Hristos înviat -, Pavel a ajuns să aibă, aşa cum stă scris în Epistola către Corintieni, "gândul" lui Hristos înviat. "Hristos vorbeşte prin mine", spunea apostolul Pavel în scrisorile pe care l-a adresat primelor Biserici creştine (Corint, Efes, Tesalonic, Roma). Concepția propovăduită de către Pavel a fost aşadar obținută direct de la Iisus Hristos înviat, nu prin transmitere verbală, de la un alt apostol. (13)

Concepția elaborată de Apostolul Pavel, care a fost propovăduită apoi în tot spațiul mediteraneean, are la bază evenimentul unic al învierii lui Iisus Hristos. Iisus Hristos este ***Răscumpărătorul*** umanității. Răscumpărarea este necesară datorită ***căderii*** inițiale a oamenilor. Iisus Hristos s-a născut, a fost crucificat, a murit şi a înviat pentru toți oamenii. Pentru a beneficia de răscumpărare, fiecare om trebuie să-l primească pe Iisus Hristos. Mântuirea este, aşadar, o răscumpărare, care nu se poate realiza decât prin Iisus Hristos. Oamenii îl pot primi pe Iisus Hristos prin două mari taine: taina botezului şi taina euharistiei.

Prin taina eutharistiei, creştinii asimilează sângele şi trupul lui Iisus Hristos care s-a jertfit pe cruce. Prin taina botezului, oamenii se îmbracă în Hristos. ***"Sau nu ştiți,*** - spunea Pavel în Epistola către Romani cap 6 ; 4-7 - ***că toți câți am fost botezați întru Hristos Iisus, întru moartea lui am fost botezați. Deci am fost înmormântați cu el prin botez pentru moarte, pentru ca, după cum Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui, tot aşa şi noi să umblăm în înnoirea vieții. Pentru că dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot aşa vom fi şi în a învierii Lui, ştiind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai slujim păcatului".***

Pentru obținerea mântuirii, creştinii erau îndemnați să aştepte cea de-a doua venire a lui Hristos (parousia). ***"Pentru că Domnul însuşi, cu un***

strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-l întâmpina pe Domnul în văzduh: şi astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnur - scrie Apostolul Pavel în Scrisoarea către Tesalonicieni (cap 4; 17-18)

în călătoriile sale misionare, Apostolul Pavel a trebuit să îşi adapteze mesajul în funcție de poporul căruia i se adresa. în scrisorile adresate comunităților creştine din bazinul mediteraneean, el a respins concepția strictă cu privire la Legea mozaică, promovată de către farisei. Apostolul Pavel a acordat un rol important trupului de natură sufletească al omului (desemnat în ziua de astăzi a fi "sufletul"). Despre acest trup sufletesc, Apostolul Pavel afirma că învie după moarte.

Un rol, de asemenea, important în propagarea creştinismului, 1-au avut şi ceilalți apostoli - apostolos: trimis. Inițial, Iisus Hristos a ales 12 apostoli, cu care a străbătut Galileea. Iată numele celor 12 apostoli (potrivit Evanghelistului Matei): Simon Petru, Iacov fiul lui Zevedeu, Ioan, Andrei, Filip, Vartolomeu, Matei, Toma, Iacov al lui Alfeu, Tadeu, Simon Cananeul, Iuda Iscarioteanul - care a fost ulterior înlocuit cu Matia.

Iisus Hristos a mai ales încă 72 de apostoli (mici), care au fost trimişi în lume, doi câte doi, pentru a propovădui. Toți apostolii, precum şi discipolii (ucenicii) lor direcți, au dobândit daruri spirituale, prin pogorârea Duhului Sfânt. Aceste daruri spirituale au fost denumite ***charisme.*** Printre cele mai cunoscute daruri spirituale se numără vorbirea în limbi, profeția, săvârşirea unor miracole, extazul şi călătoria în duh, vizitarea cerurilor (lumii de dincolo), darul vindecării etc. Clasificarea celor ce au obținut charisme era următoarea: apostoli, profeți, învățători şi tămăduitori. (13).

Un rol decisiv în răspândirea creştinisului l-a avut, desigur, Apostolul Petru și fratele său Simion. Pescar, originar din Betsaida Galielii, Simon a fost, inițial, ucenic al lui Ioan Botezătorul. Alături de frații săi, Andrei (care a fost primul chemat dintre apostoli) şi Iona, Simon s-a alăturat celorlalți apostoli, devenind Petru (în aramaică Chifa) - nume dat chiar de către Iisus, imediat după ce a mărturisit că Iisus este Hristosul: ***"Şi Eu îți zic ție că tu eşti Petru şi pe această piatră voi ridica Biserica Mea".*** După crucificarea lui Iisus Hristos, Petru a început o amplă activitate misionară. A fost întemnițat de Irod Agripa, scăpând din închisoare cu ajutorul "unui înger al Domnului". De-a lungul Iudeii, Samariei, Asiei Mici şi a Imperiului Roman, Petru a săvârşit miracole şi a convertit mulți oameni la creştinism, în numele lui Iisus Hristos. A fost crucificat la Roma în timpul persecuțiilor lui Nero. Petru a murit în ziua de 29 iunie a anului 67, în aceeaşi zi cu Pavel.

După dărâmarea Templului, creştinii care încă se mai aflau în Ierusalim au emigrat la frații lor aflați în celelalte comunități de pe cuprinsul Imperiului roman, acolo unde deja se coagulaseră biserici (ecclesia) din ce în ce mai bine închegate. Timp de aproape trei secole şi jumătate, creştinii au avut de înfruntat reacția dură a autorităților romane - rareori au fost tolerați, de cele mai multe ori au fost persecutați şi ucişi pentru convingerile lor şi pentru faptul că au refuzat să aducă jertfe zeilor infraeterici ce formau panteonul roman (idolilor) şi împăraților care erau divinizați în cadrul cultului imperial. Cele mai

crunte represiuni s-au produs în timpul împăraților Nero (când a avut loc masacrarea creştinilor pe scară largă), Septimiu Sever, Valerian şi Diocleţian (în timpul acestuia din urmă, represiunea împotriva creştinilor a luat forme paranoice).

In primele secole ale noii ere, problema cea mai mare a noilor comunități creştine răspândite pe tot cuprinsul Imperiului roman, a constituit-o lipsa unui ***canon*** care să reunească principalele lucrări ce mărturiseau despre Iisus Hristos (sens grecesc - kanon: regulă, normă), în condițiile în care apostolii şi succesorii lor direcți muriseră - majoritatea martirizați. Tocmai lipsa acestui canon a generat discuții aprinse şi lungi dezbateri între principalii factori de decizie ai comunității creşine de pe cuprinsul Imperiului roman.

După cum aprecia Oscar Cullmann, ***"canonul nu s-a format ca urmare a unei serii de decizii precise. Cărțile admise ulterior s-au impus de la sine".*** (89) Singurul criteriu pentru adoptatea unei cărți sau a unui text a fost paternitatea sa. Pentru cei care au stabilit canonul, era absolut necesar ca textul să fi fost scris de un apostol sau de un ucenic al acestuia. în cazul unui ucenic, era necesară stabilirea veridicității relației dintre acesta şi apostol. Pe acest temei, celelalte scrieri, foarte multe la vrema aceea, nu au fost luate în calcul la alcătuirea canonului. Multe dintre ele au devenit apocrife. în cele mai multe cazuri, apocrifele au apărut la mult timp după moartea celor care le-au scris şi, cel puțin în prima perioadă, nu a fost descoperită o filiație directă cu persoana cărora le-a fost atribuită.

In cele din urmă, după lungi dezbateri, a fost constituit textul final al Noului Testament. Cuvântul Testament are, în acest context, sensul de Legământ; de altfel, Bibilia creştină este formată din două Testamente sau Legăminte: Legământul cel vechi, evreiesc, care este înțeles, în sens creştin, ca prefigurarea a întrupării lui Iisus Hristos şi Legământul cel nou. Legământul cel nou narează viața şi învățătura lui Iisus Hristos, transmisă atât în cei 33 de ani ai existenței în lumea materială ***{stricto sensu:*** în cei trei ani care s-au scurs de la botezul în Iordan până la crucificare), cât şi după moartea şi învierea Sa.

Noul Legământ sau Testament este format din 27 de cărți, după cum urmează: Evangeliile, în număr de patru, atribuite lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan, Faptele Apostolilor, atribuită lui Luca, Epistolele Apostolului Pavel, în număr de 13, Scrisoarea către Evrei (atribuită, după lungi ezitări, lui Pavel), Scrisoarea lui Iacob, Scrisorile lui Petru, în număr de două, Scrisorile lui Ioan, în număr de trei, Scrisoarea lui Iuda şi Apocalipsa - Revelația primită de Ioan direct de la Iisus Hristos înviat. Cele patru Evanghelii alese să formeze baza canonului au fost cele ale lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Matei şi Ioan au fost doi dintre cei 12 apostoli principali, Marcu şi Luca au făcut parte dintre cei 72 de apostoli "mici", aleşi de către Iisus Hristos să propovăduiască Evanghelia.

Matei era vameş, meserie foarte puțin îndrăgită în acele timpuri. Invitarea sa de către Iisus Hristos la masă a stârnit iritarea fariseilor, dar, în cele din urmă, Matei a fost ales drept ucenic. Evanghelia sa a fost prima din seria celor patru; Matei a scris-o prin anul 43, la aproape 13 ani după crucificarea lui Iisus Hristos.

Luca (Lucanas), om cu o cultură deosebită, a fost medic, dar a a studiat şi filosofia. în afară de asta, Luca era şi pictor - se pare că a fost primul pictor care a pictat chipul Sfântei Fecioare Măria (90). Luca a făcut parte din seria celor 72 de apostoli "mici". După crucificarea lui Iisus Hristos, Luca 1-a însoțit pe apostolul Petru în călătoriile sale misionare, ajungând până la Roma. In timp ce a stat la Roma împreună cu apostolul Petru, cam prin anul 63, a scris Evanghelia ce-i poartă numele. După moartea apostolului Petru, Luca a propovăduit creştinismul în Galia, Dalmația, Macedonia.

Şi Marcu a făcut parte din grupul celor 72 de apostoli "mici" aleşi de Iisus Hristos. Marcu era descendent al unei vechi familii de preoți evrei (ai lui Levi). Părinții săi aveau la Ierusalim o casă, unde adeseori se adunau ucenicii lui Hristos. Se pare că în acea casă a avut loc Cina cea de taină. Ulterior, Marcu 1-a însoțit pe Petru în călătoriile sale misionare. La cererea creştinilor din Roma, dar şi la îndemnul lui Petru, Marcu a scris Evanghelia ce-i poartă numele. După maritirul lui Petru, Marcu s-a refugiat în Alexandria, în Egipt, unde a întemeiat cea mai importantă biserică de acolo. A murit în anul 89, ca martir, la Alexandria.

Ioan, apostolul cel mai iubit de către Iisus Hristos, a fost fiul pescarului Zevedeu şi al Salomeei. Împreună cu fratele său, Iacov, Ioan a fost ucenicul lui Ioan Botezătorul, iar apoi l-a urmat pe Iisus Hristos. Fiind impulsiv şi adesea pripit, Iisus Hristos l-a poreclit pe Ioan "fiul tunetului" ("boanerges"). Ioan l-a urmat mereu pe Iisus Hristos, chiar şi în fața Marelui Preot, la judecată, fiind singurul dintre apostoli care a văzut cu ochii lui răstignirea. Chiar înainte de a muri pe cruce, Iisus Hristos i-a lăsat-o în grijă lui Ioan pe Maica Sa, Stanța Fecioară Maria, adresându-le următoarele cuvinte: *"Femeie, iată fiul tău !" "Apoi adresîndu-se ucenicului: lată mama ta".* Şi din ceasul acela, după cum stă scris chiar în Evanghelia Apostolului Ioan (cap 19; 26-27), *"ucenicul a luat-o la el acasă"* (în alte traduceri: la sine) pe Sfânta Fecioară Măria. Împreună cu Petru, Ioan a intrat în mormîntul lui Iisus Hristos, a treia zi, pentru a se convinge că este gol.

După ce, o perioadă de timp, a propovăduit în Samaria, Ioan s-a stabilit la Efes, de unde însă a fost exilat în insula Patmos. La Patmos, Ioan a avut o viziune-revelație - "dezvăluire" - primită de la Iisus Hristos înviat. Rezultatul acestei revelații a fost cea mai misterioasă scriere creştină, Apocalipsa (apokalipsis: revelație, dezvăluire). *"Descoperirea lui Iisus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi ce trebuie să aibă loc în curând; şi a făcut-o cunoscut, trimițând-o prin îngerul Său, prin robul Său Ioan, care a mărturisit Cuvântul lui Dumnezeu şi mărturia lui Iisus Hristos, toate câte a văzut".*

Chiar la începutul Revelației sale, Ioan a mărturisit că în ziua în care a primit revelația era "în duh" (cap 1; 10). În anul 96, Ioan s-a reîntors la Efes, unde a scris Evanghelia ce-i poartă numele şi trei Epistole. Ioan a murit de bătrânețe, în jurul anului 100.

Cred

"Cred Intru Unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, văzutelor tuturor şi nevăzutelor. Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu Adevărat, născut nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut. Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Măria Fecioara şi S-a făcut om. Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponțiu Pilat şi a pătimit şi s-a îngropat. Şi a înviat a treia zi, după Scripturi. Şi s-a suit la ceruri şi şade la dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morții, a cărui împărăție nu va avea sfârşit. Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, Care de la Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl şi ***cu Fiul este închinat şi slăvit, Care a grăit prin prooroci (..-•) Amin".***

Aşa începe ***Crezul creştin,*** formulat pentru prima oară la primul conciliu ecumenic de la Niceea, din anul 325 şi definitivat la conciliul de la Constantinopole, din anul 381.

Trecerea de la persecuțiile împăraților romani şi de la martiriul ucenicilor lui Hristos la formularea crezului creştin, în cadrul organizat al unor mari concilii ecumenice la care au participat reprezentații tuturor bisericilor (eclessia) existente la acea vreme (de pe teritoriile "pământului locuit"), a fost lung şi anevoios. El s-a realizat în mai mult etape.

În prima etapă, apostolii şi ucenicii lor au propovăduit Evanghelia - Vestea cea bună - în tot Imperiul roman, inclusiv la Roma, stîrnind cel mai adesea reacția violentă a factorilor religioşi şi politici. Apostolii şi ucenicii lor au botezat oamenii, aşa cum au fost sfătuiți la început de către Iisus Hristos, în numele Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh, organizând primele biserici. Cea mai importantă biserică a devenit, cu timpul, cea din inima imperiului, din Roma, iar primul ei conducător a fost chiar Apostolul Petru. Fiecare biserică locală a început să fie condusă de câte un episcop, care era considerat locțiitorul lui Petru şi de un sfat al bătrânilor. Prima etapă s-a încheiat o dată cu maritriul apostolilor Petru şi Pavel, în anul 67, la Roma.

În cea de-a doua etapă, care a durat până în epoca împăraților Constantin cel Mare (306-337) şi Theodosie (379-395), activitatea bisericilor a fost intensificată, atât din punct de vedere organizatoric, cât şi doctrinar. Un rol important în această perioadă l-au avut scrisorile dintre biserici sau circularele adresate tuturor bisericilor -enciclicile. Majoritatea deciziilor erau luate în comun de toți conducătorii bisericilor, întrucât erau cu toții conştienți că fac parte din aceeaşi Biserică universală: ***"acelaşi Domn, aceeaşi credință, acelaşi botez".***

În cea de-a treia etapă, noua religie a cunoscut un proces de expansiune, concomitent cu înființarea a noi biserici. în anul 312, Constantin cel Mare, devenit împărat al Imperiului Roman, s-a convertit la creştinism, permițând libera practicare a religiei creştine pe tot cuprinsul imperiului, iar sub împăratul Theodosie, în anul 380, creştinismul a devenit religie de stat. De-a lungul secolului al III-lca, unii creştini s-au retras în pustietăți; astfel a luat ființă fenomenul monahismului creştin. La sfârşitul secolului al III-lea, o

dată cu Sfântul Anton, monahismul s-a răspândit în multe zone ale Imperiului. în secolele următoare, au fost înființate mănăstiri de pustnici (asceți creştini) atât în Palestina, cât şi în Grecia, pe Muntele Athos. Ulterior, de-a lungul Evului Mediu, numărul acestora a crescut considerabil, atât în estul, cât şi în vestul Europei.

Formularea Crezului creştin, concomitent cu adoptarea principalelor scrieri (cărți) ce formează canonul creştin - Noul Testament sau Legământ - a constituit reacția principalilor reprezentanți ai Bisericilor creştine la tendințele tot mai eterogene ale unor personalități ecumenice, de a (re)interpreta trecutul - un trecut relativ apropiat, dacă ne gîndim că cele trei mari evenimente, crucificarea, moartea şi învierea lui Iisus Hristos avuseseră loc cu trei sute de ani în urmă. în epoca respectivă, începuseră să fie vehiculate în mediile creştine o serie de opinii personale ale unor personalități ecumenice (episcopi), care contrastau în mod evident cu opinia majorității. Pentru a pune capăt divergențelor, împăratul Constantin a chemat la conciliul de la Niceea (anul 325) principalii reprezentanți ai Bisericilor. Principalul document al acestui conciliu a fost formularea, în forma princeps, a Crezului. Ulterior, de-a lungul mai multor concilii ecumenice - Constantinopole în 381, Efes în 431, Calcedon în 451, Constantinopole în 553, Constantinopole în 681, Niceea în 787 - concepția creştină a fost formulată din ce în ce mai clar.

Potrivit concepției creştine formulate de-a lungul acestor concilii ecumenice, Bibilia în totalitatea sa - Vechiul şi Noul Testament - este ***Cuvântul adresat de către Dumnezeu oamenilor*** prin persoanele alese de El - profeții şi apostolii. Vechiul Testament a prefigurat venirea Celui Ales, Mesiah, trimis de către Dumnezeu Tatăl pentru a mântui toți oamenii sau, pentru a folosi termenul Apostolului Pavel, pentru a-i răscumpăra. Noul Testament a mărturisit despre naşterea, viața, moartea şi învierea Celui trimis de către Dumnezeu: Iisus Hristos. La baza concepției creştine se aflã, adar, credința în Unul Dumnezeu, Creator al cerului şi al pământului şi în Iisus Hristos, care este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Iisus Hristos a fost trimis de către Dumnezeu tatăl în lumea oamenilor, ***"pentru a fi Lumina pe care întunericul nu poate cuprinde"'*** şi ***"Viața mai tare ca moartea" -*** aşa cum a scris apostolul Ioan.

Cele mai importante taine elaborate în primele secole ale triumfului creştinismului sunt: Treimea, întruparea şi Mântuirea. Prin Taina Treimii, creştinii recunosc faptul că, deşi este unul, Dumnezeu se manifestă ca trinitate. Există un singur Dumnezeu, "Viu şi Adevărat", care, în unitatea naturii divine, este constituit din trei 'subiecte de existență", denumite Persoane. (90) Cele trei Persoane sunt Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul care este Iisus Hristos şi Duhul Sfânt. Cele trei Persoane sunt nedespărțibile. Ele acționează prin împreună-lucrare. Crezul specifică faptul că a treia persoană, Duhul Sfânt a acționat prin intermediul (prin "gura") profeților, respectiv a apostolilor, ca persoane de contact între Dumnezeu şi oameni. Profeții şi apostolii nu au făcut altceva decât să "mărturisească" ceea ce le-a dat Tatăl (în Vechiul Testament) sau Fiul (în Noul Testament), prin intermediul Duhului Sfânt. Cel mai adesea, profeții, ca şi apostolii, nu au fost

persoane şcolite sau erudite, ci oameni simpli, care au fost aleşi de către Dumnezeu să îndeplinească misiuni.

A doua mare Taină a creştinismului, întruparea lui Iisus Hristos, revelează faptul că Dumnezeu adevărat s-a făcut om adevărat printr-o naştere imaculată. Dumnezeu făcut om, Iisus Hristos are două naturi: cea de Dumnezeu şi cea de om. Între cele două naturi există un echilibru perfect - astfel că se poate vorbi despre o unitate inextricabilă. Dacă se insistă prea mult asupra naturii de Dumnezeu, atunci se poate cădea în greşeala de a considera natura umană a lui Iisus Hristos ca fiind o aparență. Dacă se insistă prea mult asupra naturii umane, atunci se poate ajunge la concluzia eronată că divinitatea lui Iisus Hristos este asemănătoare cu cea a oricărui om întrupat, care a fost creat de către Dumnezeu, după chipul şi asemănarea Sa. Iisus Hristos este însă desăvârşit în divinitatea sa, aşa cum este desăvârşit în umanitatea Sa - este consubstanțial cu Tatăl prin divinitatea sa, aşa cum este consubstanțial cu oamenii prin umanitatea Sa. (90)

A treia mare Taină a creştinismului este Mântuirea. Trimis al lui Dumnezeu Tatăl, Lumină din Lumină, născut nu făcut, Iisus Hristos a răscumpărat umanitatea din rău şi din păcat, împăcându-i pe toți oamenii cu Dumnezeu Tatăl. Ruptura de Dumnezeu s-a realizat în momentul în care oamenii nu au mai respectat poruncile date de către Dumnezeu. Prin păcat, a intrat moartea în lume, spunea apostolul Pavel. Răscumpărând păcatul, Iisus Hristos a învins moartea, iar prin învierea Sa, a apropiat pe toți oamenii de împărăția lui Dumnezeu, acolo unde nu există decât viața veşnică. De aceea, Iisus Hristos este Calea, Adevărul şi Viața (loan cap 14; 6). Iisus Hristos este Lumina Lumii.

Prin Iisus Hristos, oamenii se pot reconecta iarăşi la Dumnezeu, printr-un nou Legământ. Primul Legământ a fost realizat de către Dumnezeu cu Moise şi s-a referit la poporul evreu. Dacă Dumnezeu şi-a ținut promisiunea, nu acelaşi lucru se poate spune despre poporul evreu. Iisus Hristos a încheiat însă un nou legământ cu toți oamenii de pe suprafața pământului - atât cu poporul lui Israel, evreii, cît şi cu "neamurile". ***"Nu am venit să stric Legea, ci să o împlinesc"' -*** a spus Iisus Hristos.

Împlinirea Legii a fost pecetluită prin Noul Legământ. Noul Legământ nu a fost pecetluit prin sângele unor animale jertfite prin intermediul unor ritualuri, ci prin jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos. Jerfa unică a lui Iisus Hristos nu este o jertfă rituală, ci una "existențială" (90). ***"Şi luând pâine, mulțumind, a frânt şi le-a dat*** (apostolilor n.n.), ***spunând: "Acesta este trupul meu, care se dă pentru voi; faceți aceasta în amintirea Mea !" Tot astfel şi paharul după cină, spunând: "Acest pahar este noul legământ în sîngele Meu*** (alte traduceri: întru sângele Meu; n.n.), ***care se varsă pentru voi"*** (CfEv. Luca 22, 20)

Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a devenit Preot, Păstor şi învățător al tuturor oamenilor. Oamenii au devenit membri (mădulare) ale Bisericii (Comunității) Sale, "oițe" ale turmei Sale şi elevi ai Şcolii Sale, care este Şcoala vieții. Şcoala vieții este vestibulul împărției lui

Dumnezeu (împărăţia cerurilor). Mântuirea, care este o întoarcere la Dumnezeu - Tatăl, nu se poate realiza decât prin Hristos-Dumnezeu, cu ajutorul Duhului Sfânt.

Principala rugăciune creştină a fost comunicată chiar de către Iisus Hristos apostolilor (Matei cap 6; 9). Această rugăciune, denumită "Tatăl Nostru", stă, în noua eră, la baza relaţiilor dintre oameni şi Dumnezeu.

"Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, Sfinţească-se Numele Tău, Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele (după alte versiuni: cea spre fiinţă) dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă Doamne, greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită (există versiuni care specifică: nu ne lăsa în ispită) şi ne izbăveşte de cel rău (în unele versiuni: cel viclean). Căci a Ta este împărăţia, şi Puterea şi Slava, în vecii vecilor. Amin".

Ăntronarea Sfintei Cruci în Infern

Toate aceste aspecte, extrem de importante, par să nu aibă, în mod aparent, nici o legătură cu concepţiile vechilor egipteni, dar fără luarea lor în consideraţie, concepţiile acestora, şi în primul rând, concepţia privind lumea de dincolo, nu mai pot fi înţelese.

Aceste aspecte, de neconceput nu doar pentru concepţia materialistă, care oricum nu le ia în calcul, ci şi pentru mulţi dintre cercetătorii care afirmă că sunt specialişti în ceea ce priveşte aspectele ezoterice ale lumii, merită o tratare mult mai amplă, pentru că au darul de a face, în sfârşit, lumină, nu doar asupra tainelor vechii civilizaţii a Egiptului antic, ci şi asupra tainelor civilizaţiei actuale. Pentru că, nu-i aşa, şi civilizaţia actuală are tainele ei, deşi totul pare a se petrece la lumina zilei!

De aceea, se poate spune cu deplină îndreptăţire că este iluzie şi mistificare orice tentativă de interpretare a tainelor vechii civilizaţii egiptene - şi prin extensie, a tainelor oricărei civilizaţii mai vechi sau mai noi, chiar şi ale lumii contemporane - fără a se ţine cont de întruparea, moartea pe cruce şi învierea lui Iisus Hristos, Fiul Unul Născut al Adevăratului Dumnezeu. Nimic nu mai corespunde cu ceea ce era în perioada antichităţii. Globul terestru s-a modificat atât în ceea ce priveşte aspectul material, cât, mai ales, aspectul nevăzut, întrucât "lumea de dincolo" a urmat acelaşi proces de modificare. La rândul lor, oamenii s-au modificat atât aurie, cât şi psihomental.

Primul aspect care ne va reţine atenţia va fi modificarea lumii de dincolo, modificare produsă pe baza unei relaţii de tip cauză-efect, în urma evenimentelor de importanţă excepţională desfăşurate acum aproape 2000 de ani: crucificarea, moartea pe cruce şi învierea a treia zi, a lui Iisus Hrisos.

După cum a fost specificat anterior, în urma accesării psihotronice a aspectului ortoexistenţial al cosmosului, vechii iniţiaţi egipteni au ajuns la concluzia, definită foarte clar în scrierile lor, că universul este format din două aspecte: cel văzut şi cel nevăzut. Aspectul văzut începe la "orizontul de răsărit", locul unde răsare Soarele, şi se încheie la limita terminus a "orizontului de apus", acolo unde se află poarta de pătrundere în lumea de

dincolo. La rândul său, aspectul ortoexistențial al cosmosului, lumea de dincolo, este format din mai multe regiuni distincte, diferite calitativ unele de altele. Prima regiune importantă a lumii de dincolo, pornind de la limita planului material, era pentru vechii inițiați egipteni, Amduatul (denumită în unele scrieri Dat sau Duat). Vechii inițiați egipteni afirmau, de asemenea, că Amduatul este o lume întunecată, în care sufletele defuncților, lipsite de conştiință, de memorie şi de identitate, rătăceau ca nişte umbre. Vechii inițiați egipteni mai afirmau ca în Amduat există douăsprezece zone (subregiuni), pe care Cartea despre Amduat le-a denumit "ore". Bezna Amduatului era străluminată doar de aura lui Ra, care străbătea, noapte de noapte, în barca sa solară, cele douăsprezece ore. Cea mai întunecată regiune a Amduatului era Re Staul, infernul.

A doua regiune importantă a lumii de dincolo era, în opinia vechilor inițiați egipteni, regiunea denumită Amenti, "preafrumosul Amenti", locul în care se afla Osiris. Regiunea Amenti era, la rândul ei, împărțită în mai multe zone denumite mai mult sau mai puțin metaforic "Câmpiile joncilor", "Câmpiile preafericiților" şi "Câmpiile păcii". în regiunea Amenti nu puteau pătrunde decât defuncții care erau găsiți "curați" la judecata din marea sală a lui Maat. Ei se bucurau de o postexistență fericită alături de Osiris. într-un fel, se poate spune că Amenti era regiunea ortoexistențială personală a lui Osiris. Se poate deduce cu uşurință că foarte puțini oameni puteau să pătrundă în Amenti. Cei mai mulți dintre muritori aveau parte de o existență nefericită în Amduat, unde adăstau o lungă perioadă de timp ca nişte umbre lipsite de identitate şi de memorie. Aceasta a fost constanta generală a concepției vechilor egipteni cu privire la lumea de dincolo şi la destinul post-mortem al oamenilor.

Şi, poate că nu este inutil să remarcăm faptul că această concepție pesimistă a fost comună tuturor popoarelor antice. Vechile cărți eschatologice descriau lumea de dincolo în termeni întunecați. Infernul descris de vechii babilonieni, Tartarul sau Hadesul descris de vechii greci, aveau drept caracteristici întunericul, uitarea, letargia şi lipsa conştiinței defuncților. Pentru a caracteriza cel mai bine concepția antică despre existența post-mortem a oamenilor, nu putem să nu amintim o maximă a epocii greco-romane, care spune totul: "Decât rege în regatul umbrelor, mai bine cerşetor pe pământ".

Această concepție elaborată de vechii inițiați contrastează însă cu concepțiile ezoterice actuale. Pentru concepția ezoterică modernă, lumea de dincolo nu este întunecată, ci luminoasă. Comunicările clarvăzătorilor şi ale contactărilor din epoca modernă lasă să se înțeleagă faptul că în lumea de dincolo - ***lumea astrală,*** cum este denumită în scrierile concepțiile ezoterice moderne - există o lumină "lăptoasă", ce nu pare a izvorî dintr-o sursă detectabilă; această lumină a fost definită ca fiind "lumina naturală a realității". De fapt, chiar termenul de "astral", adică "strălucitor ca un astru", aplicat lumii de dincolo începând cu perioada de început a Evului mediu creştin, întăreşte această concepție.

Cine a avut dreptate ? Vechii inițiați egipteni, sumerieni, greci etc, care afirmau aproape la unison că lumea de dincolo este întunecată sau inițiații

moderni, care afirmă că lumea de dincolo este luminoasă, "astrală" sau strălucitoare ca un astru ?

În contextul celor afirmate anterior, se poate spune că atât inițiații din vechime, cât şi cei din epoca modernă au avut dreptate, în antichitate, lumea de dincolo era întunecată, aşa cum au constatat inițiații acelor timpuri. în prezent, lumea de dincolo este luminoasă, aşa cum au prilejul să constate inițiații şi contactorii acestor timpuri. Iar dacă toți au avut dreptate, înseamnă că s-a produs o modificare substanțială a lumii de dincolo, care, la un anumit moment istoric, din întunecată a devenit luminoasă. Evenimentul care a determinat modificare a fost chiar crucificarea, moartea pe cruce şi învierea lui Iisus Hristos.

În acest conext, unul dintre marii contactori ai epocii moderne, Rudolf Steiner (41), afirma că, în momentul morții lui Iisus Hristos pe cruce, lumea de dincolo a fost brăzdată de un fulger luminos, care a îndepărtat întunericul existent până atunci. Datorită faptului că aura strălucitoare a lui Iisus Hristos, "veşmântul de lumină" despre care vorbesc vechile scrieri, s-a unit cu aura pământului, lumea de dincolo a devenit luminoasă şi strălucitoare.

Faptul că s-a petrecut ceva deosebit de important în momentul morții pe cruce şi învierii lui Iisus Hristos, a fost remarcat încă din antichitate de clarvăzători şi descris în diferite scrieri. Primele scrieri, apărute în primele secole creştine, au relatat laconic desfăşurarea evenimentelor, chiar dacă nu le-au decelat în mod clar semnificația.

Evident, scrierile care au descris aceste evenimente, au apărut cu mult timp înainte de definitivarea concepției teologice creştine, în diferite medii culturale; unele gnostice, altele hermetice; unele de orientare iudaică, altele de orientare egipteană, astfel că nu au fost luate în considerare la alcătuirea canonului de către Părinții Bisericii creştine, motiv pentru care, în ziua de astăzi, figurează în rândul scrierilor "apocrife". De altfel, multe dintre ele nici nu mai erau în circulație în momentul definitivării canonului creştin, fiind redescoperite abia începând cu mijlocul secolului XX, în urma unor săpături arheologice. Altele nici nu aveau cum să fie luate în considerare în stabilirea canonului, datorită faptului că au fost fie copiate de copişti neavizați, fie au fost prelucrate de diferite şcoli sau grupări religioase, în funcție de considerente particulare, străine concepției creştine. Oricum, dacă sunt cercetate în mod echilibrat şi lipsit de prejudecăți, multe dintre aceste scrieri catalogate drept "apocrife" pot aduce informații suplimentare, unele dintre ele valoroase, cu privire la evenimentele desfăşurate în acea perioadă.

Una dintre lucrările apocrife cele mai interesante ce tratează evenimentele ce s-au succedat morții pe cruce şi învierii lui Iisus Hristos este scrierea Pistris Sophia, apărută cel mai probabil în secolul al doilea al erei creştine. Manuscrisul Pistris Sophia, care se află actualmente la British Museum, a fost publicat pentru prima dată la Berlin, în 1851. Pistris Sophia descrie diferite evenimente desfăşurate după învierea lui Iisus Hristos. Unii comentatori sunt de părere că scrierea Pistris Sophia ar trebui denumită mai degrabă "Părți din Cărțile Mântuitorului". (91) Trebuie făcută însă mențiunea că, deşi manuscrisul ce s-a păstrat în ziua de astăzi a fost scris în limba coptă (limbă ce se vorbea în Egiptul de sus), este vorba despre o traducere

după un manuscris grecesc. Unii exegeți au atribuit scrierea Pistris Sophia filosofilor gnostici, dar este mult mai probabil să fie vorba doar despre o compilație a unor gnostici egipteni, după un manuscris scris de creştini în limba greacă. Deşi locul de origine al Pistris Sophiei trebuie căutat în Egipt, "elementele clar egiptene nu sunt cele mai numeroase; mai mult decât atât, nu par a fi cele fundamentale, ci sunt amestecate sau mai degrabă sunt suprapuse peste altele care în mod clar nu-şi au originea în Egipt". (91)

"Au trecut unsprezece ani de la înviere - stă scris în Pistris Sophia. ***Cel înviat nu a încetat să-şi instruiască discipolii, dar nu le-a comunicat încă revelațiile supreme. Ei nu ştiu nimic din ceea ce se află dincolo de prima taină. Ei sunt pe Muntele Măslinilor şi sunt bucuroşi - aşa cred ei - că ştiu toate revelațiile.***

Dar iată că o lumină de nemăsurat pogoară asupra lui Iisus şi îl învăluie. Apoi Iisus îşi ia zborul şi se ridică la Cer. întregul univers, de la pământ până la lumea eonilor este cuprins de o tulburare profundă. Discipolii încep să tremure şi să plângă.

A doua zi, în al nouălea ceas, se deschide cerul; Iisus coboară, strălucind de lumină. îşi linişteşte discipolii, spunându-le: 'Eu sunt'.

Apoi, la rugămintea lor, retrage în sine lumina care-i orbeşte. Le spune că de acum înainte le va vorbi fără ascunzişuri, deschis, nu în parabole. începe să povestească ce s-a întâmplat.

înainte de a coborî pe pământ, Iisus şi-a lăsat veşmântul de lumină în cea de-a douăzeci şi patra şi ultima taină. In timp ce stătea deoparte pe Muntele Măslinilor, s-a gândit că îşi îndeplinise misiunea şi că sosise timpul să-şi recapete veşmântul. In acea clip lumina cerească îl învălui. Veşmântul era acolo. "

Cartea Pistris Sophia conține descrierea marilor taine ale cosmosului, expuse de însuşi Iisus Hristos înviat unora dintre apostolii Săi. La început, Iisus Hristos le-a povestit apostolilor felul în care, înveşmântat cu mantia de lumină, a traversat *sferele* lumii. "Sferele" sunt palierele aspectului ortoexistențial al cosmosului; fiecare palier este o sferă, iar la intrarea pe fiecare palier se află câte o poartă. Fiecare sferă este stăpânită de câte un personaj denumit arhonte. La pătrunderea Domnului Iisus Hristos, *porțile* s-au deschis, iar "vălurile" s-au dat la o parte. Arhonții, care conduceau sferele cosmosului au fost tulburați. Iisus Hristos a ajuns în locul unde domnesc arhonții duşmani (arhonții duşmani sau întunecați care stăpâneau o parte dintre "sferele" cosmosului). Iisus Hristos le-a sfărâmat dominația şi "i-a lipsit de a treia parte din puterea lor". Sufletele înlănțuite ce erau ținute prizoniere în acele sfere de către arhonții duşmani au fost eliberate, iar mântuirea a devenit posibilă şi pentru ele. Apoi, Iisus Hristos a luat arhonților toată lumina şi a redat-o lumii. Printre înaltele entități cereşti ținute captive în acele sfere de către arhonții duşmani se numără şi Sophia (pe care unii comentatori moderni au identificat-o cu "înțelepciunea căzută", iar alții, şi mai puțin inspirați, au identificat-o cu ... eternul feminin), pe care Iisus Hristos a scos-o din mâinile unui Arhonte duşmănos denumit Trufaşul, care, stă scris în Pistris Sophia, scotea din sine o forță cu chip de leoaică numită Ialdabaoh. După ce

a eliberat-o din mâinile arhontelui duşmănos, Iisus Hristos i-a redat Sophiei strălucirea şi puterea pe care le avusese înainte de căderea în prizonierat.

O altă scriere antică, Cartea comorilor (cunoscută şi sub numele Cartea lui Adam şi a Evei), scrisă în limba siriacă în primele secole creştine, afirmă că ***"Adam a fost creat de Dumnezeu în buricul pământului, în acelaşi loc în care, mai târziu, a fost ridicată crucea pe care a fost răstignit Iisus Hristos".*** Prin sângele şi suferințele îndurate de Iisus Hristos, a fost răscumpărat păcatul lui Adam şi, o dată cu el, al întregul neam omenesc. Adam, afirmă Cartea comorilor, a fost îngropat chiar acolo unde a fost construită cea pe care a fost crucificat Iisus Hristos, adică în Centrul Lumii, cui metafizic unde începe lumea morților. Aura crucii de pe olgota circumscrie întreg pământul şi toți oamenii.

Unul dintre primii clarvăzători creştini (se pare că a fost rimul clarvăzător creştin atestat documentar), a fost chiar unul dintre apostoli, pe nume Bartolomeu, căruia i s-au atribuit două evanghelii apocrife: ***Evanghelia lui Bartolomeu*** şi ***Cartea învierii lui Iisus Hristos.*** Cele două scrieri apocrife au fost, încă din primele secole ale noii ere, menționate de doi mari exegeți creştini: Sfântul Ieronim, care le include în evangheliile apocrife cunoscute la vremea sa şi Dionisie Pseudo Areopagitul, care citează în lucrările sale două fragmente din "dumnezeiescul Bartolomeu". Din cele două lucrări apocrife s-au păstrat astăzi doar fragmente. In una din cele două scrieri apocrife, Bartolomeu se adreasează fiului său Thaddeus, căruia îi porunceşte să nu lase cărțile respective să cadă "în mâinile necuraților" (93).

Bartolomeu descrie în cele două scrieri apocrife patimile lui Iisus Hristos, moartea pe cruce, coborârea în infern, eliberarea celor ținuți acolo şi zdrobirea puterii satanei. Scrierile apocrife atribuite lui Bartolomeu mai menționează dialogurile pe care Iisus Hristos, în Trupul de Slavă (de lumină) le-a avut, după înviere, cu apostolii.

"In timpul dinaintea pătimirii Domnmului nostru Iisus Hristos, toți apostolii s-au adunat laolaltă. Şi l-au întrebat pe Hristos, rugându-L: Doamne, arată-ne tainele Raiului.

Dar Iisus le-a răspuns: *Nu pot să vă spun nimic înainte de a dezbrăca acest trup de carne.*

Apoi, după ce a suferit şi a înviat, toți apostolii la vederea Lui nu au îndrăznit să îl întrebe ceva, fiindcă înfățişarea Lui nu era asemenea celei dinainte, ci şi-a descoperit plinătatea dumnezeirii.

Şi Bartolomeu a mers la el şi i-a zis: Doamne, vreau să-ți vorbesc.

Iisus i-a zis: *Preaiubitule Bartolomeu, Eu ştiu ce vrei tu să-mi spui. întreabă aşadar orice şi eu îți voi spune tot ce vrei să cunoşti.*

Bartolomeu i-a zis: .Doamne, când Tu ai mers să fi atârnat pe cruce, eu te-am urmărit de departe (sublinierea ne aparține), ***am văzut că atârnai pe cruce şi am văzut cum îngerii au coborât din cer şi Ți s-au închinat. Şi când întunericul a venit, am privit şi am văzut că ai dispărut de pe cruce, şi Ți-am auzit vocea sub pământ, şi imediat un mare bocet şi crâşnire din dinți s-a arătat. Spune-mi Doamne, unde ai fost când ai coborât de pe cruce ?'***

Şi răspunzând Iisus, a zis: *Binecuvântat eşti tu, Bartolomeu preaiubitul Meu, fiindcă ai văzut taina aceasta. Acum îți voi spune tot ce mă vei întreba"* (Textul integral al acestei evanghelii apocrife poate fi găsit în lucrarea ***Evanghelii Apocrife,*** trad. Cristian Bădiliță). Ulterior, scrierea apocrifă descrie fragmentar coborârea lui Iisus Hristos în infern, imediat după crucificare. In partea a doua este narat dialogul lui Bartolomeu cu satana, care este scos din abis prin puterea lui Iisus Hristos, tocmai pentru a dialoga cu Bartolomeu.

Aşadar, Bartolomeu ***a urmărit de departe, a privit*** şi ***a văzut*** (fiecare dintre cele trei activități desemnează ceva distinct, deşi în limbajul comun desemnează cam acelaşi lucru) tot ceea ce s-a petrecut la nivelul subtil, invizibil percepției normale. Faptul că Bartolomeu a fost singurul dintre apostoli care a văzut, prin clarvedere, toate aceste evenimente, poate fi dedus din dialogurile pe care acesta le-a avut cu ceilalți apostoli, în special cu Apostolul Petru. După cum stă scris în cele două evanghelii apocrife, apostolii au dorit să-1 cinstească pe Bartolomeu, numindu-1 „Apostolul tainelor lui Dumnezeu".

"Apostolii l-au binecuvântat pe Bartolomeu pentru ce le-a spus. El trebuie numit Apostolul Tainelor lui Dumnezeu. Dar el nu a voit să primească, zicând: Eu sunt cel mai neînsemnat dintre voi, un slujitor umil. Oare nu vor spune oamenii din cetate când mă vor vedea: Nu cumva acesta este Bartolomeu, italianul, grădinarul care vinde legume ? Nu cumva acesta este omul care trăieşte în grădina lui Hierocrates, guvernatorul cetății noastre ? Cum de a primit el o asmenea măreție?"

Fireşte, reacția oamenilor din acele vremuri față de martorul Bartolomeu a fost identică cu cea din ziua de astăzi, atunci când diferiți oameni banali, "săraci cu duhul" - fie grădinari, fie altceva -, iar nu personalități de vază, devin, aproape fără voia lor, contactori sau clarvăzători. Ei nu sunt luați în serios de nimeni, iar exegeții moderni îi vor ocoli, gândind la fel ca omologii lor de acum 2000 de ani: nu cumva acesta este grădinarul, lăcătuşul, tâmplarul, pompierul, polițistul sau vameşul (etc etc) pe care-l ştim de atâta timp ? Cum de-a primit el o asemenea ***măreție*** ? De unde are el ***notoritatea*** să vorbească despre asemenea taine adânci ?

O altă scriere importantă care relatează despre evenimentele ruciale de acum aprape 2000 de ani, a fost *Evanghelia apocrifă a ui Nicodim*. In partea a doua a Evangheliei după Nicodim, în ecțiunea intitulată "Coborârea lui Iisus Hristos în infern" sunt escrise evenimentele care au avut loc imediat după crucificare, fiind narate din perspectiva unui personaj care se afla deja în infern (93).

"Pe ***când ne aflam noi în întunericul şi umbra morții, ascunşi*** ÎN ***infern, iată că, dintr-o dată, a țâşnit peste noi o lumină mare de s-au cutremurat şi infernul şi porțile morții. Atunci s-a auzit glasul Fiului Tatălui Preaînalt, ca un tunet grozav, strigând cu putere: Căpetenii, ridicați-vă porțile. Căci va intra împăratul slavei, Domnul Iisus Hristos. Atunci apăru căpetenia morții, fugind înspăimântat, şi le porunci slujitorilor săi: Grăbiți şi zăvorâți porțile cu drug de fier, luptați-vă aprig***

şi împotriviţi-vă cât puteţi, ca să nu fim legaţi noi cu lanţurile pe care acum le ţinem pentru alţii.

Intr-o clipă nelegiuiţii se puseră în mişcare; începură să închidă porţile cu zăvoare şi drugi de fier, să se înarmeze cu tot ce aveau la îndemână şi să urle cu glas rău şi înspăimântător. Atunci Satana zise Infernului: pregăteşte-te să-l primeşti pe cel pe care am să ţi-l aduc.

Infernul a răspuns: Dar glasul acesta a fost chiar al Fiului Tatălui Celui Preaînalt; căci, iată, pământul şi toate sălaşurile de sub el s-au cutremurat; cred că deja ne-am deschis şi eu şi lanţurile mele. Te conjur Satana, capul tuturor relelor, pe puterile mele şi ale tale, să nu-l aduci, pentru ca nu cumva, dorind să-l prindem, să cădem noi prinşi în mâinile lui.

In tot acest timp drepţii lui Dumnezeu, auzeau cum se ceartă Satana cu Infernul. Cei care nu se cunoşteau deloc începeau încetul cu încetul să se recunoască."

Primul dintre "drepţii" care s-a "trezit" a fost protopărintele Adam, care ***"nu-şi mai putea reveni din uimire văzând ce mulţime nesfârşită fusese zămislită şi adusă pe lume din coapsa lui".*** Ulterior, s-au trezit din postura de umbre rătăcitoare, lipsite de memorie, de conştiinţă şi identitate, toţi marii "drepţi" care au trăit înainte de întruparea lui Iisus Hristos: Isaia, Ioan Botezătorul, David, prorocul Ieremia etc.

"Dintr-o dată infernul s-a cutremurat, porţile morţii şi încuietorile lor s-au făcut zob, drugii de fier s-au rupt şi au căzut la pământ şi toate s-au deschis: satana a rămas în mijloc, năucit şi prăvălit pe jos, cu picioarele legate. Domnul Iisus Hristos veni cu blândeţe, înconjurat de aura strălucitoare a luminii de sus, măreţ şi smerit, purtând în mâini un lanţ. El însuşi legă strâns gâtul Satanei, apoi mâinile la spate, îl azvârli în Tartar, îi puse piciorul sfânt pe grumaz şi-i zise: Toată vremea asta ai făcut multe rele; n-ai vrut să te potoleşti cu nici un chip. Astăzi te arunc în focul veşnic" (42).

Apoi, Evanghelia apocrifă după Nicodim descrie evenimentul impresionant în care Domnul Iisus Hristos îl binecuvântează pe protopărintele Adam. Adam, apoi şi Eva, s-au ridicat şi au sărutat mâinile Domnului Iisus Hristos zicând: ***"Iată mâinile care m-au plăsmuit. împărate slăvit, ai venit să-i eliberezi pe oameni şi să-i strângi laolaltă în împărăţia Ta veşnică."***

"Atunci toţi drepţii - stă scris în Evanghelia după Nicodim ***-/ s-au închinat*** (lui Iisus Hristos n.n.) ***şi au strigat: 'Binecuvântat cel ce vine în Numele Domnului, Domnul Dumnezeu ne-a iluminat! Amin în toţi vecii. Laudă şi slavă ţi se cuvin, căci ai venit de sus ca să ne vezi'. Astfel alergau*** (drepţii n.n.) ***sub mâinile Domnului cântând ,Aleluia' şi bucurându-se împreună de Slava Lui. Mântuitorul îi cercetă pe toţi cu luare-aminte. Apoi muşcă din Infern, aruncă o parte în tartar, iar pe cealaltă o luă cu sine în ceruri".*** Apoi toţi drepţii l-au rugat pe Iisus Hristos să lase în infern semnul victoriei, adică Sfânta Cruce. ***"Şi aşa a pus Domnul Crucea Sa în mijlocul infernului, ca semn al victoriei ce va rămâne acolo pe veci. Apoi toţi au ieşit*** (din Infern n.n.) ***împreună cu Domnul".*** (Id)

Scrierile amintite anterior, Evangheliile apocrife ce l-au avut ca autor pe "dumnezeiescul" Bartolomeu, Evanghelia apocrifă a lui Nicodim, Cartea comorilor şi Pistris Sophia, sunt doar câteva dintre scrierile antice care au evidenţiat, într-un mod explicit, că evenimentele crucificării, morţii şi învierii lui Iisus Hristos au avut o influenţă uriaşă asupra pământului şi asupra oamenilor, atât asupra celor vii, cât şi a celor defuncţi. Ele indică în mod explicit şi faptul că cea mai importantă influenţă a evenimentelor de pe Golgota nu s-a petrecut în planul fizic, terestru, ci la nivelul ortoexistenţial al universului, în lumea de dincolo.

Această interpretare este confirmată de o personalitate marcantă a Evului Mediu, Dante Alighieri, a cărui scriere principală, Divina Comedie, reprezintă, în opinia noastră, expunerea unei "călătorii" în duh, în lumea de dincolo. Dante Alighieri a făcut parte dintr-o organizaţie secretă sau semisecretă, denumită Fede Sânte, a cărei principală preocupare de ordin spiritual era cercetarea aspectelor ortoexistenţiale ale cosmosului.

Călăuza lui Dante în lumea de dincolo, formată din trei mari regiuni, Infernul, Purgatoriul şi Paradisul, a fost o mare personalitate a lumii antice: Virgiliu, autorul Eneidei. Chiar înainte de a pătrunde în prima regiune ("cerc") a Infernului, Virgiliu 1-a condus pe Dante (evident, este vorba despre sufletul sau duhul lui Dante) într-un loc aparte, care nu face parte însă din Infernul propriu-zis, denumit Limb. în Limb, după cum afirma Dante în Cântul al patrulea al Infernului, se aflau marii înţelepţi ai lumii antice: Homer, Ovidiu, Senecca, Empedocle, Heraclit, Platon, Socrate, Aristotel, etc.

Ce căutau acolo, în Limbul Infernului, marii înţelepţi ai lumii antice, Vergiliu se grăbeşte să-i comunuce lui Dante: ***"De ce nu-ntrebi de ei ? / Mi-e drag să ştii de ce nu plătesc tribut /şi am să ţi-o spun, căci sunt ortaci de-ai mei / Ei n-au păcat, dar binele făcut e gol, căci n-au botezul priicios ce-i poarta legii-n care ai fost născut. / Trăind deci înaintea lui Hristos nu l-au sălăvit pe cel ce sus dezmiardă; şi eu mă număr printre cei de jos. / Atât a fost de-ajuns ca să ne piardă şi-osânda vrea ca dorul de ier tar te fără nădejde pururi să ne ardă".***

Aşadar, vechii înţelepţi născuţi înainte de Iisus Hristos "n-au păcat", dar n-au fost botezaţi creştini ("n-au botezul priicios ce-i poarta legii"), iar bine făcut de ei este "gol". Mai departe, Vergiliu, la întrebarea lui Dante, care era curios să afle dacă a ieşit cineva din Limb, a răspuns următoarele: ***"Pe-aici, răspunde, eram nou intrat*** (Vergiliu a murit în anul 19 înainte de naşterea lui Hristos, iar Hristod a fost crucificat în anul 31 sau 33 n.n.), ***când coborî un sol*** (elf vorba chiar despre Iisus Hristos, care în textul lui Dante este numit "Puternicul" n.n) ***pe unde stam, cu semnul biruinţei-ncununat. El Im cu sine umbra lui Adam, pe Moise îl luă, cu legea lui cinstită, îl lu pe Abel, Noe şi Abraham, pe David cu lira-iscusită ...şi pe mulţi alţii; dar vreau să ştii anume că n-au fost duhuri până-atunci sortite s-ajungă la cer, venind din acea lume".***

Sfârşitul dominaţiei zeilor

Implicaţiile modificării lumii de dincolo, "luminarea" întunericului existent înainte de crucificarea, moartea pe cruce şi învierea lui Iisus Hristos, sunt

extrem de complexe şi nu pot fi decriptate în doar câteva pagini; în mod sigur, depăşesc cadrul tainelor vechilor inițiați egipteni, dar fără luarea lor în considerație, orice tentativă de interpretare şi, implicit, de înțelegere a acestora devine lipsită de orizont.

Pentru a face un pas mai departe în înțelegerea acestor taine, trebuie să ne axăm atenția asupra unei concepții ce poate fi definită "de tranziție", apărută în perioada cuprinsă între secolul al II-lea înainte de Iisus Hristos şi secolul al II-lea al erei creştine Această concepție "de tranziție" este gnosticismul.

În contextul cam plat al istoriei filosofiei, gnosticismul pare să nu aibă prea mult de-a face cu vechile concepții ezoterice egiptene -aşa cum sunt ele înregistrate de istoriografia modernă -, dar nici cu concepțiile care i-au succedat. De aceea, în forma care s-a păstrat în ziua de astăzi, gnosticismul este o concepție foarte puțin înțeleasă. De regulă, sintezele modeme ale istoriei culturii uită să-l trateze sau, dacă îl tratează, îl consideră uneori ca pe o ciudățenie ieşită din noaptea rațiunii, specifică antichității.

Trebuie remarcat, încă de la început, că nu se poate vorbi despre un singur curent filosofic gnostic - despre o concepție gnostică unică şi unitară. Există mari diferențe chiar şi între concepțiile promovate de către reprezentanții de frunte ai gnosticismului. Fiecare filosof gnostic a prezentat propria sa interpretare asupra unor teme deja consacrate: formarea universului, existența unor planuri ortoexistențiale suprapuse sau paralele, activitatea zeilor şi a altor ființe necorporale etc.

După cum au specificat mulți cercetători moderni, gnosticismul este un curent filosofic şi spiritual provenit mai ales din arealul vechilor egipteni. Astfel că, vorbind despre reprezentanții misticismului, putem să avem în vedere că, în spatele concepției lor, se ascund, uneori greu de recunoscut, multe concepții ezoterice egiptene. Este foarte posibil ca, la sfârşitul antichității, atunci când instituțiile egiptene - temple, mistere - s-au prăbuşit, o serie de inițiați, unii individual, alții încă reuniți în colegii, să fi găsit de cuviință, pentru a nu se pierde în uitare, să transmită urmaşilor cele mai importante concepții ezoterice egiptene.

Faptul că aceste cunoştințe inițiatice arhaice au îmbrăcat o anumită formă, respectiv forma conceptuală a filosofiei greceşti, este deja o altă problemă. Se ştie foarte bine că majoritatea filosofilor care au trăit în perioada cuprinsă între secolul al II-lea înainte de Iisus Hristos şi secolul al II-lea al erei creştine, s-au format la şcoala sincretismelor, având ca formă de expresie filosofia clasică grecească - în special, neopythagorismul şi neoplatonismul. Totuşi, nu trebuie pierdut din vedere că, în esență, fondul acestor concepții are o origine egipteană. Ele au reprezentat, pentru acea epocă, adaptări ale arhaicei save, safe sau sophia - concepția ezoterică a vechilor inițiați egipteni. Fără nici o îndoială, într-un fel sau altul, străvechea concepție inițiatică egipteană a fost deformată sau interpretată în funcție de personalitatea (cam discutabilă a) fiecărui filosof gnostic, dar aceasta este, iarăşi, o altă problemă, ce nu trebuie să ne împiedice să-i observăm continuitatea.

Clasicii gnosticismului, printre care trebuie amintiți Simon Magul, Menandros, Basilide sau Valentinus au recunoscut, în operele lor, că sunt

tributari străvechii concepţii ezoterice egiptene, pe care au interpretat-o în termeni preluaţi din filosofia grecească, la modă în acea vreme. Pentru a fi în pas cu vremurile şi cu noile transformări ale aspectului ortoexistenţial al lumii - mai precis, cu transformarea lumii de dincolo, care din întunecată a devenit luminoasă imediat după crucificarea lui Iisus Hristos - de care erau, se pare, conştienţi, clasicii gnosticismului au încercat să realizeze o sinteză între vechile concepţii ezoterice egiptene, îmbrăcate în haine greceşti, şi noile concepţii creştine.

Totuşi, trebuie reţinut faptul că gnosticii doar au încercat să realizeze această sinteză, nu şi că au reuşit. Ei erau mult prea departe de filonul creştin promovat de Apostoli şi de urmaşii acestora, Părinţii Bisericii, pentru a reuşi un demers cât de cât coerent. De aceea, ei au fost în permananţă criticaţi de Părinţii Bisericii, care n-au încetat să-i acuze de erezie.

Basilide egipteanul, care a trăit la Alexandria, după cum singur afirma, a studiat Biblia. El pretindea că este discipol al Sfântului Petru prin intermediul unui filosof din acea vreme, pe nume Glaukias. Aceasta nu l-a împiedicat însă pe Basilide să preia mai vechea concepţie egipteană cu privire la aspectele ortoexistenţiale ale cosmosului şi să o împăneze cu diferite elemente preluate, "din auzite", din creştinismul timpuriu. De altfel, pentru aceasta, Basilide a fost criticat de Origene.

Basilide afirma că universul este format din trei lumi sau paliere ortoexistenţiale "paralele" sau "suprapuse": Lumea hipercosmică sau Lumea lui Dumnezeu, Lumea supralunară sau intermediară - care este Lumea Duhului-Limită - şi Lumea sublunară sau lumea noastră. în prima lume se află Dumnezeu-Neantul, "Dumnezeul devenirii care închide în sine sământa tuturor lucrurilor" - după cum stă scris în străvechea scriere ***Philosopneuma.*** Cuvântul "neant" nu trebuie să producă confuzii, sensurile sale fiind diferite în antichitate faţă de cele din ziua de astăzi. Neant, ***nec-antem,*** adică "nimic înainte", are sensul de totalitate sau de esenţă primordială, înaintea căreia sau deasupra căreia nu există nimic. A doua lume, Lumea intermediară a Duhului-Limită, cuprinde, afirma Basilide, nu mai puţin de 365 de "ceruri" (subpaliere ale aspectului ortoexistenţial al cosmosului). Fiecare cer este condus de un personaj denumit arhonte şi cuprinde o mare mulţime de eoni sau zei. Primul cer, care este numit ogdoadă, este condus de marele arhonte al ogdoadei, iar ultimul cer, care este situat imediat deasupra lumii noastre, este numit hebdómada. A treia lume, spunea gnosticul Basilide, este lumea sublunară - lumea noastră -, pe care o cunoaştem prin intermediul organelor de simţ.

Sufletele oamenilor - mai afirma Basilide - provin din unul din cele 365 de ceruri ale lumii intermediare. Sufletele se întrupează în lumea materială (sublunară) pentru a ispăşi păcatele din alte vieţi. Ele au în natura lor credinţa deplină în Dumnezeu, ceea ce le permite, fiind întrupate în lumea materială, să dobândească cunoaşterea adevărului - ***gnoza*** fiind chiar cunoaşterea adevărului - prin intuiţie directă. în lumea materială, sufletele oamenilor cad mereu în ispită, motiv pentru care Dumnezeu a trimis un mântuitor pentru a le izbăvi. De fapt, afirmă Basilide, Dumnezeu a trimis în fiecare lume câte un mântuitor. Mântuitorul din Lumea intermediară este diferit de cel din Lumea

sublunară, singura cunoscută de noi, oamenii care trăim în trupuri materiale. Iisus este mântuitorul Lumii sublunare, a conchis Basilide.

Concepția lui Basilide a fost continuată şi amplificată de un alt gnostic celebru, Valentinus. Valentinus s-a născut în Egiptul de Jos, a studiat la Alexandria, unde s-a inițiat în tainele concepțiilor ezoterice ale inițiaților egipteni, a învățat doctrina platoniciană şi a audiat prelegerile lui Basiliade.

Gnosticul Valentinus afirmă că la originea universului se află Haosul, reprezentat prin forma unui şarpe care-şi muşcă coada. După Valentinus, în lumea de sus se află Dumnezeu-începutul, Tatăl universului. Dumnezeu-începutul a creat trei lumi: lumea superioară sau Pleroma, lumea intermediară şi lumea sublunară. Nedorind să fie singur, Dumnezeu - începutul, Tatăl universului - a dat naştere mai multor serii de diade sau de cupluri de Eoni, adică de zei. Primul cuplu de Eoni, Nous şi Aletheia - Duhul şi Adevărul -, a dat naştere celui de-al doilea cuplu format din Logos şi Zoe. Din al doilea cuplu a apărut al treilea, format din Anthropos şi Ekklesia. Fiecare cuplu a mai dat naştere, la rândul său, unei serii de Eoni, astfel încât, în lumea superioară, în Pleroma, există în jur de treizeci de Eoni.

Unul dintre Eoni, pe nume Sophia, "curios şi plin de dorință", a vrut să afle tainele ascunse ale creației şi să-1 imite pe Tatăl care a creat singur. Nu a reuşit decât să aducă pe lume o ființă informă pe nume Ektroma, rod al trufiei şi al ignoranței. Ceilalți Eoni, văzând o asemenea ființă informă, l-au rugat pe Tatăl să-i ajute. Atunci, primul cuplu, Nous şi Aletheia - Duhul şi Adevărul - a dat naştere unui all cuplu de Eoni: Christos şi Sfântul Duh, care au menirea de § desăvârşi forma Ektromei şi de a o consola pe Sophia. Scăpați do prezența nedorită a Ektromei, Eonii Pleromei, dorind să-şi arate recunoştiință față de Tatăl, l-au creat împreună pe Marele Pontif, Eonul Iisus. Ulterior, afirma Valentinus, Eonul Iisus a găsit-o pe Ektroma pradă unei mari tristeți. A eliberat-o de chin şi i-a transformat esența.

Pentru vechii gnostici, termenul de ***eon*** sau ***aeon*** avea o semnificație specială. De fapt, este vorba despre o semnificație dublă. în primul rând, prin eon gnosticii înțelegeau o regiune a aspectului ortoexistențial al cosmosului (un palier sau o sferă), iar în al doilea rând, pe conducătorul acestei regiuni (o a treia semnificație a cuvântului eon, ce pare să nu aparțină gnosticilor, dar care a fost preluat de aceştia, se referă la o perioadă îndelungată de timp). Eonul, ca regiune cosmică, este formată dintr-un anumit număr de "cercuri" concentrice, probabil în număr de treizeci, conform principiului similitudinii (existau treizeci de eoni-conducători principali). Aceste "cercuri" concentrice se numeau cel mai adesea "locuri"; dar cele mai apropiate de centru se numeau "aşezări". Fiecare regiune - eon - avea două porți şi fiecare poartă avea paznicii ei. în spatele fiecărei porți se găsea un văl care îi ascundea vederii pe locuitorii eonului. în jurul fiecărui eon era o boltă care-l acoperea cu totul, precum pământul este acoperit de cer. Pentru a avea liberă trecere prin orice Eon, inițiații care călătoreau în duh trebuiau să cunoască "numărul, pecetea şi cuvintele de putere" - parola de trecere. Fiecare "loc" şi "aşezare" era populată de o mulțime de genii, spirite sau zei; fiecare "aşezare" era guvernată de un arhonte. Ansamblul geniilor, spiritelor, zeilor şi arhonților

forma "ierarhia" (panteonul). Pe prima treaptă a ierarhiei se găseau liturgii. Deasupra lor erau îngerii, arhanghelii şi parastații. (15)

Valentinus mai afirma că în lumea sublunară se află douăsprezece "încăperi". Cele douăsprezece "încăperi" sunt conduse, fiecare, de câte un arhonte. Prima încăpere este condusă de un arhonte cu chip de crocodil, a doua de unul cu chip de pisică, a treia de un arhonte cu chip de câine, a patra de un arhonte cu chip de șarpe etc.

Această descriere sumară demonstrează similitudinea dintre oncepțiile gnostice şi vechile concepții ezoterice egiptene; ambele amintesc despre zei, "ore", regiuni, porți, cuvinte de putere. Haosul despre care amintea Valentinus nu este altul decât Nun. Arhonții despre care amintea Valentinus sunt identici cu zeii din Cartea despre Amduat. Atât la vechii egipteni, cât şi la Valentinus, zeii au forme hibride umanoido-animaliere: cu cap de câine (precum zeul Anubis), cu trup de de vacă (precum zeița Hathour), de pisică (precum zeița Beset) etc. Cele douăsprezece "încăperi" de care amintea Valentinus corespund celor douăsprezece regiuni sau "ore" ale Soarelui din timpul nopții, despre care vorbeşte Cartea despre Amduat. De fapt, "orele" sau regiunile Amduatului se numeau în egipteană ***arrit,*** termen pe care Valentinus l-a tradus prin "încăpere".

De reținut este însă faptul, extrem de important, că cele douăsprezece ore/încăperi sau zone despre care amintea Valentinus, fiecare dintre ele stăpânită fiind de un arhonte/zeu de formă umanoido-animalieră, nu reprezintă decât partea inferioară a aspectului ortoexistențial al cosmosului, parte denumită "lumea sublunară". Deasupra lumii sublunare există însă multe alte regiuni ortoexistențiale, lumi/eoni/locuri/aşezări sau ceruri, fiecare fiind condusă de câte un zeu/arhonte sau eon, despre care vechii inițiați egipteni nu aveau informații sau, oricum, scrierile lor nu indică faptul că ar fi avut cunoştință despre ele.

Concepția gnosticului Valentinus confirmă demersul hermeneutic expus de-a lungul acestei cărți, ce porneşte de la premisa că vechii egipteni nu l-au cunoscut pe Adevăratul Dumnezeu; de asemenea, confirmă justețea interpretării potrivit căreia zeii vechiului Egipt, departe de a fi fost simple plăsmuiri ale imaginației, aşa cum consideră concepția materialistă, au fost, în marea majoritate a cazurilor, ființe umane decorporate sau ființe îngereşti întunecate care se manifestă cu precădere pe palierele inferioare ale aspectului ortoexistențial al cosmosului, pe palierul infraeteric sau eteric, care corespund "lumii sublunare", aşa cum a numit-o Valentinus.

În contextul prefigurat anterior, mai trebuie subliniat şi faptul că, deşi s-au bazat pe vechile concepții ezoterice egiptene save, sole sau sophia, demersurile filosofilor gnostici au adus elemente noi, extrem de importante. Aceste elemente au fost obținute de gnostici -şi nici nu se putea altfel - în urma cercetării psihotronice a aspectelor ortoexistențiale ale cosmosului. în cele din urmă, gnosticii s-au împotmolit datorită faptului că n-au fost capabili să înțeleagă natura lui Iisus Hristos, pe care au continuat să-1 considere, după modelul egiptean, un zeu (eon) nou, foarte puternic, necunoscut anterior, provenit din palierele ortoexistențiale superioare ale cosmosului, fapt reproşat, de altfel, şi de Părinții Bisericii. De asemena, filosofii gnostici nu au

înțeles natura adevărată a Unicului Dumnezeu; unii reprezentanți de frunte ai gnosticimului erau de părere că Yahve din Vechiul Testament este un "zeu" sau "eon" de natură inferioară şi că, deasupra sa, se află un alt zeu, concepție ce are la bază o confuzie de mari proporții între Dumnezeu şi satan ("cel rău").

În cele mai multe dintre cazuri, filosofii gnostici au respins un contact direct cu reprezentanții de frunte ai creştinismului, iar când l-au avut, nu au înțeles faptul că ***vechea înțelepciune*** provenită din misterele egiptene, rod al contactării psihotronice a vechilor zei-idoli, îşi găsise obşescul sfârşit, iar locul ei a fost luat de ***o nouă formă de înțelepciune*** ce poate fi definită drept ***înțelepciune hristică,*** ce are drept element definitoriu Natura Dumnezeiască a lui Iisus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu şi Mântuitor al Lumii.

Un exemplu elocvent în acest sens a fost filosoful gnostic Simon Magul, contemporan cu Apostolii, care făcea diferite vrăji şi "minuni", inclusiv levitații, datorită contactului energetico-informațional cu vechii zei infraeterici. La un moment dat, Simon Magul l-a cunoscut pe Apostolul Filip care propovăduia în ținuturile Samariei; văzând marile semne şi minuni care se făceau prin intermediul Duhului Sfânt, s-a convertit la creştinism (a fost chiar botezat). Simon, el însuşi magician de temut, fiind "peste măsură de mirat", după cum specifică Faptele Apostolilor, de capacitățile Apostolilor, le-a cerut să i se dea şi lui "puterea Duhului Sfânt".

"Şi Simon (Magul n.n.), ***chiar el a crezut şi, fiind botezat, stăruia alături de Filip şi era uimit văzând semnele şi lucrările mari de putere care se făceau. Şi, auzind Apostolii care erau în Ierusalim, că Samaria*** (oamenii din Samaria, n. n.) ***primise Cuvântul lui Dumnezeu, au timiş la ei pe Petru şi pe Ioan, care, coborând, s-au rugat pentru ei ca să primească Duh Sfânt. Pentru că El nu coborâse încă peste nici unul dintre ei, ei erau numai botezați pentru Numele Domnului Iisus. Atunci au pus mâinile peste ei, şi ei au primit Duh Sfânt. Dar Simon văzând că prin punerea mâinilor Apostolilor era dat Duhul Sfânt, le-a oferit bani, spunând: Dați-mi şi mie autoritatea aceasta, ca peste oricine voi pune mâinile, să primească Duh Sfânt."*** (Faptele Apostolilor cap 8, 12-20)

Evident, cu această cerere, Simon a stârnit mânia Apostolului Petru, care i-a replicat tăios: ***"Argintul tău să fie împreună cu tine spre pieire, pentru că ai gândit că darul lui Dumnezeu se obține prin bani"*** (Faptele Apostolilor cap 8, 20). Petru l-a îndemnat apoi pe Simon Magul să se pocăiască, adică să renunțe la contactul energetico-informațional cu vechii zei infraeterici, aspect priceput foarte bine de Simon, care s-a cam speriat de implicații, aşa cum reiese din răspunsul pe care l-a dat, la rândul său, Apostolilor: ***"Rugați-vă voi la Domnul pentru mine, asfel încât nimic să nu vină peste mine din cele ce ați vorbit"*** (Cf Faptele Apostolilor cap 8; 24).

Gnosticii nu au înțeles concepția creştină originară, promovată în acea perioadă de timp de Apostoli şi, ulterior, de Părinții Bisericii, datorită faptului că nu au fost inițiați în mod creştin, prin botez şi prin "ungere". Cu alte cuvinte, nu au fost canale de manifestare ale Duhului Sfânt, precum Apostolii şi Părinții Bisericii. Apostolii înşişi au avut acces la înțelegerea corectă a Naturii Dumnezeieşti a lui Iisus Hristos abia după evenimentul esențial

petrecut în ziua Cincizecmii -Rusaliilor -, când Duhul Sfânt s-a pogorât asupra lor şi au început să vorbească în limbi, să tămăduiască, să prorocească şi să săvârşească diferite minuni.

Gnosticii nu au înțeles adevărata natură a lui Iisus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu şi ca Mântuitor al Lumii. Ei ar fi trebuit să țină cont nu numai de faptul că să schimbase "peisajul" ortoexistențial al cosmosului, că din întunecată, lumea de dincolo a devenit luminoasă, ci şi de faptul că, la scurt timp după învierea lui Iisus Hristos, vechii zei şi-au pierdut capacitățile de a se manifesta în lumea oamenilor.

Zeii - arhonții duşmănoşi, cum erau denumiți în scrierea Pisitr, Sophia - au pierdut "a treia parte din putere", iar marele tarton-, denumit satan (cel rău, adversarul sau potrivnicul) a fost legat şl azvârlit în adâncuri; temnița sa a fost pecetluită prin puterea lui Iisui Hristos, Dumnezeu devenit om, chiar în primele momente ale coborârii în iad, imediat după moartea pe cruce (după cum stă scris în Evanghelia apocrifă după Nicodim).

"Întronarea sfintei cruci" a însemnat începutul sfârşitului dominației vechilor zei. Dar ce s-a întâmplat cu vechii zei după aceasta ? Gnosticii n-au ştiut să răspundă la această întrebare; scrierile lor sunt destul de confuze şi, uneori, străbătute de uimirea produsă de acest eveniment. Din această neînțelegere a fenomenelor produse a rezultat încercarea lor nereuşită (şi imposibilă) de a armoniza, în mod sincretic, vechea formă de înțelepciune ce avea la bază contactul psihotronic (energetico-informațional) cu vechii zei infraeterici şi noua formă de înțelepciune, înțelepciunea hristică, realizată prin pogorârea Duhului Sfânt.

Eroarea gnosticilor din primele secole ale erei creştine a fost perpetuată până în zilele noastre, atât în cadrul unor lucrări docte sau semidocte, ce țin de istoria filosofiei, cât şi în cadrul unor lucrări cu caracter belestristic, precum celebrul (o celebritate suspectă, obținută parcă la comandă, peste noapte) "Cod al lui Da Vinci", scris de Dan Brown. Exponent al unei opinii false cu privire la istoria creştinismului, la fel de "încuiat" (în sensul folosit de un alt celebru personaj al epocii moderne, Harry Potter) precum concepția materialistă pe care o susține, Dan Brown susține în Codul lui Da Vinci ideea, total eronată, că gnosticii au fost exponenții "adevăratului" creştinism. Gnosticismul a fost, în opinia lui Dan Brown, "creştinismul primordial"; autorul menționat mai emite încă o perlă de acelaşi calibru, afîrmînd că "adevăratul creştinism" al gnosticilor a fost ulterior denaturat - culmea !!! - chiar de către Părinții Bisericii.

Cei care au fost capabili să dea răspunsul la întrebarea "ce s-a întâmplat cu vechii zei", au fost doar cei botezați în numele Fiului Unul Născut, Iisus Hristos, adică primii creştini, în frunte cu Apostolii şi cu urmaşii lor direcți (cu toții posesori ai unor ***charisme*** au ***puteri).*** Răspunsul acestora a fost foarte clar: vechii zei au fost 'concediați".

Evenimentul crucial al "concedierii" vechilor zei infraeterici, are dintr-o dată au devenit "şomeri", poate părea neverosimil pentru concepția materialistă; efectele acestui fenomen nu sunt cine ştie ce taine impenetrabile, ele sunt cât se poate de clare dacă se urmăresc, fără prejudecăți, evenimentele petrecute în primele secole creştine.

Pentru înțelegerea corectă a faptului că vechii zei au fost "concediați" şi au devenit "şomeri" (pentru a folosi termeni din ziua de astăzi), trebuie plecat de la faptul că, după înviere, Iisus Hristos a început să se manifeste în Trupul de slavă, trupul material înviat, iar acest aspect trebuie înțeles ***ad litteram,*** nici metaforic şi nici simbolic.

Apostolii prezenți la prima întlnire cu Iisus Hristos înviat, au crezut inițial că este vorba de o manifestare "în duh", fapt remarcat imediat de către Iisus Hristos care le-a spus următoarele: ***"Şi pe când vorbeau ei*** (Apostolii n.n.) ***acestea, El însuşi*** (Iisus Hristos n.n) ***a stat în mijlocul lor şi le spune: "Pace vouă". Dar ei fiind înspăimântați şi înfricoşați, li se părea că văd un duh. Şi El le-a spus: "De ce sunteți tulburați ? Şi pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră ? Priviți mâinile Mele şi Picioarele Mele, că sunt Eu însumi; atingeți-mă şi vedeți, pentru că un duh nu*** are ***carne şi oase, după cum Mă vedeți pe Mine că am". Şi spunând aceasta, le-a arătat mâinile şi picioarele Sale. Dar în timp ce ei încă nu credeau, de bucurie, şi se minunau, le-a spus: "Aveți ceva de mâncare aici ? " Şi i-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere. Şi El a luat şi a mâncat înaintea lor"*** (cf. Evanghelia după Luca cap 24, 36-46).

Evident, Iisus Hristos a mâncat în fața Apostolilor nu de foame, ci pentru a le arăta că nu au în față un duh, şi că (trupul Său) a înviat; de asemenea, le-a arătat mâinile şi picioarele pentru a le arăta semnele crucificării, care sunt vizibile chiar şi pe Trupul de Slavă.

În Trupul de slavă, cel în care a apărut Apostolilor, Iisus Hristos s-a manifestat de-a lungul perioadei scurse de la înviere şi până în prezent şi va continua să se manifeste "până la sfârşitul veacurilor". Acesta este elementul fundamental al creştinismului.

Acest aspect foarte important, ce ține de aspectele nevăzute ale cosmosului, a fost punctat chiar şi în Evangheliile canonice (sinoptice), care reproduc cuvintele lui Iisus Hristos înviat adresate Apostolilor: "Toată Puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ... Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor" (Evanghelia după Matei, cap 28 18-20).

Prezența lui Iisus Hristos în Trupul de slavă a constituit cauza principală a concedierii vechilor zei infreterici. Scopul acestei concedieri în masă, a fost exprimat făcră echivoc de către Iisus Hristos; ***"Cunoaşteți adevărul şi veți fi liberi",*** le-a spus Iisus Hristos oamenilor, iar cuvintele Sale au fost interpretate, cel mai adesea, în mod "alegoric" sau "metaforic", deşi s-au referit la fenomene şi evenimente cât se poate de concrete.

Interpretările simbolice, alegorice sau metaforice aplicate în ziua de astăzi vechilor concepții sunt generate de faptul că nu se mai ține cont de aspectele nevăzute ale cosmosului, că se ignoră existența lui Dumnezeu, a ființelor luminoase şi a celor întunecate. "Adevărul", în sensul formulat anterior, este că Dumnezeu este mai presus de toți zeii, iar "libertatea" înseamnă eliberarea oamenilor de sub tutela zeilor, scăparea definitivă de sub sclavie. Două săbii nu pot intra în aceeaşi teacă.

Trebuie specificat în aceeaşi ordine de idei că, în antichitate, zeii infraeterici se puteau manifesta în lumea materială doar prin intermediul

templelor şi a ritualurilor ce se desfăşurau acolo. Templele erau amplasate, aşa cum a fost specificat, la intersecția liniilor energetice ley, acolo unde se aflau porți de trecere din palierul fizic în palierele ortoexistențiale al cosmosului (în lumea eterică sau infraeterică). Porțile erau, de fapt, intrări (introdeschideri) situate la nivelul lumii materiale, prin care inițiații puteau pătrunde, în stare decorporată, în diferite culoare spațio-temporale (găuri de viereme) ce fac legătura dintre palierele cosmosului. Aceste culoare erau adesea reprezentate de vechii egipteni prin intermediul unor scări (vechii egipteni desemnau scara prin care puteau contacta zeii prin termenul ***asket pet - asket*** înseamnând treaptă. În Cartea egipteană a morților, defuncții exclamau: "Mi-a fost aşezată scara ca să-i pot vedea pe zei).

Evident, prin aceste culoare spațio-temporale se circula în dublu sens. Dinspre lumea materială, pătrundeau prin aceste culoare inițiații aflați în stare decorporată, în duh (aşa cum a fost menționat în cazul inițierii în marea piramidă). Dinspre aspectele ortoexistențiale pătrundeau zeii infraeterici. în cadrul ritualurilor din temple, sufletele ka ale zeilor coborau (adică se translatau magic) din palierul infraeteric în cel material, în statuile din sanctuorum-urile templelor (aceştia erau, de altfel, "idolii falşi" şi la asta se referea porunca: "să nu-ți faci chip cioplit").

Capacitatea de acțiune a zeilor infraeterici coborâți în statui nu putea fi mai mare de câtiva kilometri (oricum, era limitată în spațiu) în funcție de calitatea ritualurilor practicate acolo şi, foarte probabil, de puterea sacerdoți lor ce îndeplineau ritualul. Toți oamenii care se botezaseră în interiorul templelor, la fel ca şi sacerdoții ce îndeplineau ritualurile, erau sclavii acelor zei infraeterici. De fapt, zeii respectivi erau stăpâni absoluți ai arealului în care se afla templul respectiv şi ai domeniilor adiacente (grădini, pajişti, râuri, ogoare). Se poate vorbi în acest caz chiar despre un ***areal vital,*** dincolo de care zeii nu se puteau manifesta.

Războaiele de cucerire din antichitate, războaiele duse între diferite temple şi religii, au fost, de fapt, războaie dintre zei pentru cucerirea unor arealuri vitale. Jos, în lumea materială, se războiau oamenii, iar "sus" se războiau zeii infraeterici. De altfel, scrierile, inscripțiile şi picturile din antichitate specificau cu multă claritate că războaiele sunt duble: sus, în ***văzduh,*** se luptă zeii, iar jos pe pământ se luptă oamenii.

În picturile de pe morminte şi din temple, erau reprezentate scene din diferite războaie în care faraonii erau ajutați de zei. Zeii planau deasupra armatelor pe care le susțineau. Se pare că unul dintre cele mai mari războaie ale antichității, despre care există informații că sus, în văzduh, s-au luptat zeii, iar jos, pe pământ, s-au luptat oamenii, s-a produs la Megiddo. în jurul datei de 16 aprilie 1457 (după alte surse 1482 sau 1478) în regiunea muntoasă de la Meggido, fiind ajutat de zeii din văzduh, faraonul Thutmosis al III-lea a înfrânt o puternică coaliție cannaneană condusă de regele Kadeşului (un puternic imperiu ce rivaliza în acele vemuri cu Egiptul). După mai multe sute de ani, în anul 609, egiptenii şi zeii lor au luptat tot la Megiddo, de data aceasta împotriva babilonienilor şi a Imperiului lui Iuda. Tot în acest loc, după cum ne informează Apocalipsa (cap 16,16), se va da cândva, în viitor, un alt război, ce le va întrece în amploare pe toate celelalte. Şi acest

război se va da atât pe pământ, cât şi în elementul metafizic "văzduh". Şi poate că nu este inoportun să reflectăm la faptul că Megiddo se numeşte în ebraică ***Har Megiddon*** sau Armageddon, pentru a înțelege că lucrurile sunt mult mai complicate decât par la prima vedere.

Astfel de scene ce reflectă războaie duble, duse în văzduh şi pe pământ, sunt interpretate în ziua de astăzi ca fiind "metaforice" sau "simbolice" de către concepția materialistă; de fapt, trebuie interpretate ***ad litteram,*** în modul cel mai concret. "Văzduhul" este un element metafizic (transfizic) şi nu unul fizic, fiind recunoscut ca atare chiar de către exponenții cei mai de vază ai concepției creştine, care afirmă că prin acest element se poate înțelege "acea întindere dintre cer şi pământ" (după cum afirmă Sfântul Ignatie Brianceaninov), care este situată însă în afara (coordonatelor spațio-temporale ale) lumii noastre, după cum afirmă Sfântul Ioan Gură de aur, "un spațiu de o altă natură, care începe în mod nemijlocit aici, dar care se întinde ca şi cum în altă dimensiune", după cum afirmă Serafim Rose. In scrierile mai recente, văzduhul a fost definit uneori ca fiind "a cincea dimensiune", alteori ca fiind lumea elementară sau lumea infraeterică (văzduhul - a cincea dimensiune sau infraetericul -nu trebuie însă confundat cu lumea astrală, după cum nu trebuie confundat cu raiul; atât lumea astrală, cât şi raiul sunt regiuni ortoexistențiale situate dincolo de văzduh).

Chiar şi interpretările concepției paleoastronauticii sunt nule şi cât se poate de neavenite cu privire la acest subiect, atâta timp cât această concepție nu acceptă ierarhizarea holografică a cosmosului în paliere, planuri, lumi, sfere, zone, regiuni, ore, încăperi etc. De altfel, în loc să trateze cu superioritate concepția creştină sau vechile mituri, pe care le acuză de "naivitate", considerând în acelaşi timp că le "descifrează" tainele, promotorii paleoastronauticii ar face mult mai bine să le cerceteze mai pe îndelete, nu doar să reducă totul, printr-un subterfugiu de tipul ***ignoratio elenchi,*** la o intervenție perpetuă a extraterestrilor în istorie. Atunci vor avea, într-adevăr, parte de o surpriză de proporții: vor putea înțelege cu multă claritate ceea ce-i interesează cel mai mult: cine sunt extraterestrii, de ce nu trebuie confundați cu zeii sau cu îngerii, ce relație au cu elementul metafizic denumit "văzduh" şi cum se pot manifesta pentru scurte perioade în lumea materială cu ajutorul unor aparate de zbor neidentificate (OZN-uri).

Revenind la subiectul concedierii vechilor zei infraeterici, se poate spune că, spre deosebire de aceştia, care se puteau manifesta doar pe un areal vital restrâns, Iisus Hristos se poate manifesta oriunde pe suprafața pământului, printr-o capacitate denumită în ziua de astăzi ***aseietate.***

A doua cauză a concedierii vechilor zei infraeterici a constituit-o intervenția masivă a îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii în istoria oamenilor. Reamintim că în prima etapă a istoriei, oamenii erau în raporturi relativ corecte cu unicul Dumnezeu şi cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, în sensul că, respectând legile cosmosului, le percepeau prezența şi puteau comunica direct cu ei. în a doua etapă, datorită alierii nefaste a oamenilor cu zeii infraeterici, relațiile dintre umanitate, de-o parte, şi Unicul Dumnezeu şi Fiii Luminii de cealaltă parte, au intrat într-un con de umbră, iar legăturile dintre cer (aspectele ortoexistențiale superioare ale cosmosului) şi pământ au fost

întrerupte. în consecință, îngerii Luminii s-au retras, iar memoria colectivă a oamenilor nu a mai reținut nici măcar faptul că aceştia există, după cum nu a reținut faptul că dincolo de zeii infraeterici se află adevăratul creator al universului, Dumnezeu. Istoria Egiptului faraonic s-a desfăşurat chiar în această perioadă. în fine, în a treia etapă a istoriei ezoterice a umanității, s-a produs restabilirea relațiilor dintre oameni şi Unicul Dumnezeu, fapt ce a provocat revenirea Fiilor Luminii, în frunte cu principalii lor conducători: Arhanghelul Mihail, Arhanghelul Gabriel, Arhanghelul Raphael, Arhanghelul Uriel etc.

Această restabilire a raporturilor corecte dintre oameni şi Dumnezeu şi, implicit, a manifestării masive a îngerilor Luminii s-a produs în două etape. Prima etapă a avut loc în timpul lui Avraam, Isaac, Iacov şi Moise, iar a doua etapă a început după învierea lui

Iisus Hristos. Momentul de debut al manifestării masive a îngerilor Luminii a fost punctat, în mod clar şi cât se poate de explicit, de textul Vechiului Testament care amintea despre "scara lui Iacob", de-a lungul căreia "îngerii urcă şi coboară neîncetat".

Pe fondul restabilirii raporturilor corecte dintre oameni şi Dumnezeu, îngerii Luminii au început să se manifeste tot prin intermediul unor tunele spațio-temporale ("scări"); concomitent, în mare parte (dar nu total), tunele spațio-temporale folosite anterior de zeii infraeterici au fost fie blocate, fie cucerite de către Fiii Luminii. Pentru a cuceri sau bloca vechile tunele spațio-tempoarale, îngerii Luminii s-au războit cu zeii infraeterici (după modelul descris anterior: pe pământ s-au luptat oamenii, iar în văzduh s-au luptat îngerii şi zeii). De asemenea, arealele vitale dispuse în jurul templelor au fost cucerite treptat de îngerii Luminii, ceea ce a dus, evident, la blocarea acțiunilor zeilor infraeterici în lumea materială şi, în cele din urmă, la închiderea templelor.

Istoriografia modernă, bazată pe concepția materialistă, a constatat faptul că civilizațiile antichității, inclusiv cea egipteană, s-au prăbuşit la câteva sute de ani după întruparea, moartea pe cruce şi învierea lui Iisus Hristos, dar nu a reuşit să determine cauza reală a acestui eveniment. Istoriografia a pus această prăbuşire pe seama unor considerente economice sau politice, dar lucrurile au stat cu totul altfel: vechii zei nu s-au mai putut manifesta în temple, prin intermediul tunelelor spațio-temporale, datorită faptului că acestea au fost cucerite şi apoi blocate de Fiii Luminii; în consecință, cultul zeilor infraeterici a încetat, iar templele au fost abandonate.

După crucificarea, moartea pe cruce şi învierea lui Iisus Hristos, activitatea îngerilor Luminii a cunoscut o diversificare extrem de mare, despre care nu putea fi vorba în a doua etapă a istoriei umanității. în era creştină, prin botez, fiecărui om îi sunt repartizați trei îngeri protectori din Ierarhia Luminii (denumiți uneori "îngeri veghetori": îngerul din partea dreaptă, îngerul din partea stângă şi îngerul "din creştet" sau "din față"), iar în urma cununiei religioase, fiecare cuplu poate beneficia de protecția unui înger protector al familiei. De asemenea, fiecare comunitate de creştini (aşezare, sat, comună, oraş) beneficiază de protecția unui înger denumit uneori înger-învățător (înger protector al locului). Şi poate că nu este inutil să repetăm faptul că, anterior

învierii lui Iisus Hristos, oamenii nu erau protejați în acest fel de îngeri din categoria Luminii, ei fiind, în mod total, la discreția zeilor infraeterici.

La scurt timp după învierea lui Iisus Hristos şi după luminarea lumii de dincolo, mulți sacerdoți şi inițiați ai vechilor temple ce-i serviseră pe zeii infraeterici au înțeles despre ce este vorba şi s-au retras din "joc" în mod strategic (unii dintre ei s-au retras chiar înaintea erei creştine). Mulți dintre ei au priceput faptul că au fost mințiți de zeii infraeterici şi au trecut de partea Adevăratului Dumnezeu şi a Fiilor Luminii în mod benevol. Alții au fost sfătuiți chiar de către Apostoli să se întoarcă la Dumnezeu.

În acest mod s-au petrecut lucrurile şi cu principalul filosof gnostic, Simon Magul, care, aşa cum spune tradiția, a fost sfătuit, la un moment dat, de către Simon Petru să înceteze relațiile cu zeii infraeterici; din păcate, Simon Magul a refuzat. De altfel, trebuie constatat că întîlnirea dintre cei doi Simon - Simon Magul şi Simon Petru - are valoare de paradigmă: primul, Simon Magul, era reprezentantul vechii forme de înțelepciune; al doilea, Simon Petru, Apostolul lui Hristos, era reprezentantul noii forme de înțeleciune, înțelepciunea hristică. Sfârşitul lui Simon Magul este, în acest sens, semnificativ şi reflectă cum nu se poate mai bine declinul unui epoci. Tradiția afirmă că, la un moment dat, Simon Magul a vrut să-şi arate puterea de mag, încercând să "imite" înălțarea lui Iisus Hristos la ceruri, drept pentru care, la Roma, undeva pe Câmpul lui Marte sau chiar la For, s-a urcat pe o schelă înaltă de unde a sărit în gol. A fost susținut în aer, în stare de levitație, o bună perioadă de timp de zeii infraeterci, dar Simon Petru, prin puterea conferită de Iisus Hristos şi de Duhul Sfânt, le-a poruncit acestora să se retragă, astfel că Simon Magul a căzut de la înălțime şi s-a zdrobit de pietre; poate că nu este inoportun de menționat faptul că Petru (Petros, în greacă) înseamnă chiar piatră sau stâncă.

În ultima perioadă a antichității, doar puțini dintre vechii sacerdoți au continuat să susțină în stare de funcționare templele închinate zeilor infraeterici; probabil că aceştia s-au gândit că aurul nu are miros, astfel încât au continuat să facă aceleaşi ritualuri chiar dacă la capătul celălalt al firului sau, mai exact spus, al culoarului spațio-temporal, nu le mai răspundea nimeni. Statuile din sanctourum-urile templelor au devenit simple statui care nu mai erau receptacole ale sufletelor ka ale zeilor, astfel că a fost nevoie de apariția unei noi meserii destul de profitabile, cea a ventrilocilor profesionişti, care le făceau să se mişte şi să răspundă la întrebările enoriaşilor.

Nu numai o parte însemnată dintre vechii inițiați şi sacerdoți s-au retras din "joc" la scurt timp după crucificarea şi învierea lui Iisus Hristos, ci şi - fapt mai mult decât uimitor - o parte dintre vechii zei infraeterici (desemnați prin hieroglifa n т r de către vechii egipteni): unele făpturi îngereşti întunecate, dar în special oameni decorporați (inițiați defuncți care cuceriseră în timpul vieții puteri magice foarte mari). Unii dintre ei s-au retras în diferite "încăperi", "locuri" şi "aşezări" de pe cuprinsul foarte vast al aspectului ortoexistențial al cosmosului. N-au rămas fideli vechilor stări de fapt decât cei foarte îndârjiți (atât oameni decorporați, cât şi ființe îngereşti), care şi-au continuat activitatea cu o şi mai mare virulență. Văzându-şi anihilate posibilitățile de manifestare în lumea materială, cei care au rămas fideli vechilor stări de fapt

şi-au schimbat strategia, astfel că din acel moment se poate vorbi despre forme de acțiune ale acestora în lumea materială diferite de cele existente anterior.

Pentru consolidarea moştenirii lui Hristos în lumea materială, în primele secole ale noii ere a fost elaborat cultul creştin: ritualuri, ceremonii etc. Cei care au elaborat cultul creştin erau cunoscători în cel mai înalt grad ai tainelor cerurilor şi pământului - a aspectelor nevăzute ale cosmosului, a aspectelor ortoexistențiale superioare. Printre cei care au elaborat cultul creştin se numără Apostolii şi Părinții Bisericii. în mod paralel, o dată cu elaborarea cultului, au fost construite primele biserici. în mod treptat, pe locurile vechilor temple ale zeilor infraeterici au fost construite fie biserici (basilica / ecclesia), fie au fost aşezate artefacte creştine (au fost înălțate cruci).

Un astfel de caz, reținut de tradiția Bisericii ortodoxe, s-a produs pe Muntele Athos din Grecia, care servea cândva, înaintea erei creştine, drept locație predilectă templelor dedicate zeilor infraeterici. Chiar denumirea de Athos, numit şi Athon pe atunci, provenea de la un diminutiv al zeului Jupiter. înainte de epoca creştină, pe multele Athos se aflau cinci cetăți importante: Dion, Olofiscus, Acroaton, Zissus şi Cleone, iar pe pe piscurile cele mai înalte ale Athosului/Athonului se afla unul dintre cele mai impunătoare temple ale antichității: templul lui Apollon (Apollon era zeul luminii solare, fiul lui Zeus, echivalentul grecesc al lui Ra, şi al unei femei-titan; înainte de epoca creştină, Apollon a fost considerat educatorul ancestral al grecilor, la fel cum Osiris a fost considerat educatorul egiptenilor).

Tradiția care circulă printre călugării de pe Muntele Athos, spune că, la un moment dat, pe când încă se afla în trupul fizic, Sfânta Maică a lui lisus Hristos, Sfânta Fecioară Măria a fost rugată ("cu multă stăruință şi cu adâncă smerenie", spune tradiția citată) de către Lazăr (cel înviat de către lisus Hristos), care devenise episcop al Cretei, să-i facă o vizită. Sfânta Fecioară Măria, Sfânta Maică a lui lisus Hristos, a acceptat cu bucurie, fiind sfătuită în acest sens chiar de către Arhanghelul Gabriel. Lazăr, deja înaintat în vârstă, a trimis o corabie care să o transporte de pe țărmurile Iudeii până în Creta, împreună cu Ioan şi cu încă un Apostol, Sfânta Maică s-a suit în corabie, dar datorită unui vânt puternic pornit parcă din senin, corabia a ajuns chiar la unul din limanurile Mării Egee ce înconjoară Muntele Athos, numit "limanul lui Climent", undeva în dreptul locului în care, mai târziu, a fost construită Mănăstirea Ivirilor.

Când Sfânta Maică, Fecioara Măria s-a apropiat de țărm, tradiția consemnează că toate statuile vechilor zei infraeterici au căzut cu fețele la pământ, sfrâmându-se în mii de bucăți, iar Apollon (statuia lui Apollon, prin intermediul căreia se manifesta sufletul ka al zeului) ce se afla chiar pe vârful Athosului, a început să răcnească cuvintele cu putere, fără orânduială, ca niciodată (deşi e cunoscut faptul că Apollon era destul de ponderat în manifestările sale anterioare): "Ieşiți noroadelor, bărbați şi femei tineri şi bătrâni şi alergați în grabă la limanul lui Climent, ca să întâmpinați pe Maica Marelui împărat şi Adevăratul Dumnezeu, lisus Hristos !" Şi zicând aceste cuvinte, statuia lui Apollon a căzut de pe vârful muntelui, sfărâmând coama întreagă a muntelui şi părăbuşindu-se în adâncul mării.

Poporul s-a adunat cu mic şi cu mare, tineri şi bătrâni, pentru a o întâmpina pe Sfânta Maică a lui Iisus Hristos, închinându-i-se. Apoi poporul i-a cerut Sfintei Maici să povestească cum l-a născut, cum l-a alăptat şi cum l-a crescut pe "Cel Neîncăput" - Dumnezeu făcut om. Apoi toți au renunțat la serviciile vechilor zei infraeterici şi au fost botezați chiar de Sfânta Maică, Fecioara Măria, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

După care, Sfânta Maică le-a spus oamenilor deja botezați creştini că pe acele locuri vor locui, nu peste multă vreme, cei care vor dori să trăiască în curăție, precum îngerii. "Acest loc a fost sortit mie de către Fiul şi Dumnezeul meu - le-a spus Sfânta Maică celor ce o ascultau. Voi însă nu veți mai rămâne mult aici, pentru că pe muntele acesta voi trimite bărbați din toată lumea care să viețuiască în curăție după chipul îngerilor !". După aceea, Sfânta Maică s-a suit pe corabie şi a călătorit în Cipru, unde o aştepta Lazăr, cel înviat de către Isus Hristos, episcop în acea vreme.

Apollon, după câte se vede din tradiția păstrată de călugării de pe Muntele Athos, a fost printre zeii infraeterici care au renunțat benevol la funcție, recunoscând că Iisus Hristos este Fiul Adevăratului Dumnezeu, şi poruncind poporului pe care-l educase să o întâmpine aşa cum se cuvine pe Sfânta Fecioară Măria. Statuia, receptacolul prin care sufletul ka al lui Apollon se manifestase atâta timp în lumea oamenilor, s-a prăbuşit de pe piscul muntelui în adâncurile Mării Egee.

Evident, nu toți zeii infraeterici au fost la fel de înțelepți precum Apollon. Mulți s-a opus cu putere destituirii. Unii au continuat să se manifeste prin intermediul statuilor, alții prin intermediul unor obiecte de putere. O parte dintre artefactele existente la acea dată - temple, statui, sanctuare, obiecte de putere, măşti, pumnale, săbii, sceptre etc - ce erau legate, într-un fel sau altul, de vechii zei infraeterici, au fost pecetluite prin puterea Domnului Iisus Hristos şi a Duhului Sfânt, ceea ce înseamnă că le-a fost anulată capacitatea de influențare. Unii Apostoli sau urmaşi ai acestora (unii dintre ei au devenit martiri şi sfinți consemnați în calendarul bisericesc) au fost trimişi special de către Iisus Hristos înviat, în anumite locații pentru a închide şi a pecetlui, în urma unor ritualuri creştine, diverse artefacte prin intermediul cărora vechii zei se manifestau în lumea oamenilor. Astfel, pe lângă rolul de propovăduire, misionarii creştini au avut şi rolul de a bloca influența vechilor zei în lumea oamenilor şi, implicit, de a facilita intervenția îngerilor Luminii.

Se pare că pecetluirea unui artefact antic presupune învăluirea sa într-un fel de aură protectoare. O dovadă în acest sens este că, actualmente, artefactele antice deja pecetluite nu mai fac rău celor cu care intră în contact, chiar dacă, inițial, au fost încărcate, prin ritualuri magice, cu un conținut energetico-informațional nefast. Cele descoperite întîmplător sau cele recent dezgropate îşi păstrează încă încărcătura malefică, precum a fost cazul cu relicvele din mormântul lui Tuthankamon. Dacă artefactele descoperite în mormântul lui Tuhankamon ar fi fost "dezinfectate" imediat după descoperire, prin ritualuri creştine, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, nu ar fi murit nimeni, iar Lordul Carnervon s-ar fi bucurat de o bătrânețe frumoasă şi liniştită. Un preot creştin, o cădelniță şi un ritual de sfințire a locului, imediat

după descoperirea mormântului, erau mai mult decât suficiente. Dar aşa se întâmplă . când se pleacă la război cu cai de lemn şi cu săbii din carton !

În epoca creştină, locul vechilor temple, în care se făceau slujbe închinate zeilor infraeterici (cf. Tainele inițiaților vechiului Egipt, voi 1, cap 7), a fost luat de biserici. Orice biserică creştină se construieşte în urma unui ritual de târnosire, prin intermediul căruia este sființit locul şi este invocat Duhul Sfânt. Spre deosebire de vechile temple care erau închinate zeilor infraeterici, bisericile sunt închinater(afierosjte) Unicului Dumnezeu. Duhul Sfânt se manifestă în mod real prin intermediul unor energii necreate, care circulă de sus în jos. Locul de joncțiune al energiilor Duhului Sfânt cu lumea fizică este situat chiar în altarul bisericii.

Uneori poate să treacă o perioadă mai mare de timp între săvârşirea ritualului de sfințire a locului şi construirea propriu-zisă a edificiului, dar din momentul săvârşirii ritualului de sfințire, energiile Duhului Sfânt se manifestă în mod permanent în acel loc. Acelaşi lucru se petrece în cazul unor biserici căzute în ruină, arse sau distruse; indiferent dacă acolo există sau nu un edificiu, indiferent dacă se țin slujbe, Duhul Sfânt continuă să se manifeste în locul în care s-a făcut ritualul de târnostire. Uneori, în aceste din urmă cazuri, unii oameni ai locului, clerici sau mireni, pot avea fie vedenii (viziuni), fie vise, fie imbolduri interioare ce conțin îndemnuri la reconstrucția lăcaşului de cult. Multe biserici din ziua de astăzi au fost construite pe locurile unora mai vechi, fără a se cunoaşte cu exactitate că, cu sute de ani înainte, acolo au mai existat lăcaşuri de cult.

Bisericile se construiesc sub formă de cruce, de corabie, de stea sau de rotondă. Intodeauna altarul este situat spre răsărit. De regulă, deasupra altarului se construieşte o turlă, ce reprezintă pe de-o parte cerul (adică aspectul ortoexistențial cel mai înalt al cosmosului, Palierul Luminii Divine, acolo unde se află Scaunul de domnie al lui Dumnezeu), iar pe de altă parte simbolizează unicitatea lui Dumnezeu. Unele biserici au trei turle, care reprezintă cele trei Persoane ale lui Dumnezeu (Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh), dar există şi biserici cu cinci turle, care-i reprezintă pe Iisus Hristos şi pe cei patru evanghelişti (91).

Învierea lui Iisus Hristos, intervenția îngerilor Luminii, blocarea culoarelor spațio-temporale şi distrugerea templelor controlate anterior de zeii infraeterici, configurarea cultului creştin şi construirea lăcaşurilor de cult, a bisericilor, au determinat, în cele din urmă, modificarea căilor de acțiune ale zeilor infraeterici asupra oamenilor întrupați.

În era creştină, căilor de acțiune ale zeilor infraeterici s-au concretizat printr-o influențare directă, oarecum mentală şi afectivă, a oamenilor întrupați, fapt confirmat de noii specialişti ai sacrului creştini. Nil Sinaitul afirma, referindu-se la acest subiect, că, dacă zeii infraeterici şi, în sens larg, ființele întunecate, ***„nu reuşesc să acționeze asupra gândurilor, senzațiilor şi voinței omului, pot recurge la influențarea sângelui şi umorilor, pentru ca, prin ele, să aprindă în minte imaginația şi să o umple cu închipuiri".*** (86) în cele din urmă, ființele întunecate ajung să între în oameni şi să le stăpânească trupul (prin posedare). Deşi pot stăpâni trupurile oamenilor,

ființele întunecate nu pot stăpâni sufletele, pentru că acestea au o natură energetică diferită.

La rândul său, Sfântul Ignatie Brianceaninov afirma următoarele: ***‚gazele*** (care sunt „aer" sau „văzduh") ***au o însuşire de elasticitate deosebit de dezvoltată, adică însuşirea de a cuprinde un volum de diferite proporții; este evident că şi demonii*** (într-un sens larg, ființele întunecate, zeii infraeterici) ***au această calitate, datorită căreia pot încăpea în număr mare într-un singur om".*** (86)

Un alt aspect al influenței pe care o exercită ființele întunecate asupra oamenilor întrupați constă în schimbarea înfățișării: ele pot apărea oamenilor sub masca unor îngeri ai luminii, în cadrul unor vedenii sau viziuni. Alteori, ele se pot manifesta prin intermediul unor „persoane de contact" din lumea materială - intermediari umani care au aderat, de bună voie şi nesiliți de nimeni, la tabăra întunericului - care, sub masca evlaviei sau a dreptății, îi pot influența pe cei naivi. în acest sens, Sfântul Grigorie Teologul afirma următoarele: ***„diavolul te încearcă peste tot, te pândeşte unde să-ți facă vreo pacoste, unde să-ți găsească parte slabă, neapărată şi expusă pentru lovitură; cu cât e mai mare neprihănirea pe care o vede, cu atât caută să o pângărească. Duhul necurat se poate înfățişa sub chip prefăcut, întinzând ba o cursă, ba alta; el reprezintă fie adâncul întunericului (răul evident), fie că se transformă într-un înger luminos (se maschează sub chipul binelui şi cucereşte mințele zâmbind prefăcut), din care pricină trebuie să fim deosebit de atenți, pentru ca în loc de lumină să nu ne întâlnim cu moartea".*** Sfântul Antonie cel Mare afirmă cam acelaşi lucru: „/***vm arareori, duhurile necurate, fiind ele însele invizibile, se înfățişează drept interlocutori evlavioşi pentru a-i înşela prin asemănarea chipului"*** (86).

O altă cale de influențare a oamenilor întrupați de către zeii infraeterici se realizează în mod colectiv, prin intermediul ceremoniilor religioase în care se aduc jertfe. Sfântul Vasile cel Mare este categoric: ***„demonii, ca fiind căzuți pradă voluptății şi patimilor, se delectează şi se hrănesc cu ofrande. In timp ce jerfele ard în foc, sângele lor se transformă, prin ardere în vapori şi, descompunându-se în felul acesta în particule fine, se preface într-o stare ce corespunde esenței demonilor*** (de fapt, aşa cum a fost menționat, aceste ființe trăiesc în „văzduh" şi au corpuri compatibile cu acesta n.n). ***Ei se hrănesc cu emanații, desigur nu aşa, ca şi cum le-ar mânca, sau şi-ar umple cu ele pântecele, ci asemenei unor animale, stridii sau altor făpturi de acest gen, care primesc hrana cu întraga lor ființă*** (prin asimilare energetică spunem noi, astăzi n.n.). ***Din această pricină, demonii devorează cu lăcomie gazele ce se produc în urma arderii jerfelor şi inhalează fumul aromatelor aprinse, ca substanțe pe care le-au adaptat pentru hrană"1"*** (86).

Toți idolii (zeii infraeterici n.n.), mai afirmă tranşant Sfântul Vasile cel Mare, sunt menținuți în viață prin intermediul jertfelor făcute în fața statuilor. ***„Toți idolii la care se închină păgânii, sunt încojurați şi însoțiți de prezența unor demoni, care îşi găsesc plăcerea în jertfele necurate. Pe lângă măcelării, acolo unde este aruncat sângele alterat şi închegat, se***

acieuează câinii, lacomi după astfel de hrană: la fel şi demonii, robi ai lăcomiei, căutând plăcere în miasmele şi putrefacția sângelui jertfelor arse, dau târcoale jertfelnicelor şi statuilor consacrate lor înşile. Se prea poate să se alimenteze din asta chiar corpurile lor, alcătuite din aer şi foc, sau din amestecul acestor stihii"". (86)

în ziua de astăzi, un autor destul de cunoscut, David Icke, adept al teoriei conspirației, în lucrarea "Secretul Suprem", devenită deja best-seller mondial, face aprecierea că, încă din cele mai vechi timpuri, ființe de forme umanoido-reptiloide, din a "cincea dimensiune", desfăşoară activitatăți ostile îndreptate împotriva umanității. Pe baza declaraților unor clarvăzători moderni, autorul citat afirma că, la nivel subtil, multe persoane de vază din ziua de astăzi, inclusiv lideri politici marcanți, prezintă caracteristica de a-şi transforma fizionomia aurică în reptile.

Pentru concepția materialistă, astfel de aspecte sunt, într-adevăr, foarte clare: clarvăzătorii în cauză, în cel mai bun caz, au avut halucinații, cât despre autorul citat, acesta trebuie să-şi facă foarte repede un examen psihologic atotcuprinzător şi să înghită cât mai repede toate medicamentele prescrise de medici (dacă se poate, toate odată). Pentru concepția paleoastronautică, îmbrățişată chiar de către autorul cărții Secretul Suprem, lucrurile sunt simple: în urmă cu vreo cinci mii de ani (cu trei mii de ani înainte de întruparea lui Iisus Hristos), o rasă de ființe extraterestre cu înfățăşări reptiloidoumanoide (jumătate reptile, jumătate oameni), a aterizat pe pământ cu ajutorul unor obiecte zburătoare neidentificate (OZN-uri), cu scopul de a cuceri umanitatea. Această rasă care, actualmente, locuieşte în a "cincea dimensiune", s-a manifestat de-a lungul întregii istorii a umanității, prin intermediul unor lideri politici şi continuă să se manifeste şi în ziua de astăzi, pentru a-i influența pe oameni şi, în cele din urmă, pentru a-i distruge.

Din punctul de vedere deja trecut în revistă în aceste pagini, putem spune că autorul citat se bazează pe informații cât se poate de corecte, dar că, din păcate, interpretările conferite evenimentelor ulterioare sunt cât se poate de eronate: de la a afirma că suntem înconjurați de ființe de formă reptiloidă, că oamenii sunt la discreția lor oriunde şi oricând şi până la aplicarea tezei paleoastronauticii în toate cazurile, este cale lungă.

în primul rând, considerăm drept veridică constatarea de fond a autorului: există ființe de formă reptiloidă care se manifestă în lumea materială, dar nu considerăm că este vorba despre o rasă "extraterestră" îmbarcată în aparate zburătoare neidentificate, ci despre aceiaşi zei infraeterici cărora vechii egipteni (nu numai egipteni, ci şi greci, sumerieni, hitiți, fenicieni etc) le aduceau jertfe, zei care se manifestă în "a cincea dimensiune" - în "văzduh" sau în regiunea infraeterică. în al doilea rând, trebuie constatat faptul că acei clarvăzătorii citați de David Icke, nu au văzut decât o singură categorie de astfel de ființe: cea care are forme reptiloide. Probabil că, în afara lor, în antichitate mai existau şi altele: unele cu capete de câini, precum zeul Anubis, altele cu cap de pisică, unele cu cap de şoim, precum Horus şi exemplele ar putea continua. La fel ca acei lideri politici din ziua de astăzi, despre care David Icke afirmă că îşi schimbă uneori fizionomia aurică în reptile, faraonii şi sacerdoții din vechiul Egipt îşi schimbau fizionomia

aurică, dobândind adesea înfăţişări animaliere sau umanoido-animaliere, în funcţie de zeul patron. Acesta din urmă este un fenomen clar de posedare şi nu are nimic în comun cu vizita unor fiinţe extraterestre.

Posedarea unor fiinţe omeneşti se realizează doar în urma încheierii unui pact conştient (ce presupune un ritual; cele mai puternice ritualuri sunt cele în care se foloseşte jertfa de sânge - fie a unui om, fie a unui animal) cu astfel de fiinţe. în urma încheierii unui pact, omul în cauză este cucerit, la nivel subtil (la nivelul dublurii energetico-sufleteşti), de o fiinţă din "a cincea dimensiune" - de un zeu infraeteric. Peste dublura energetico-sufletească a omului posedat se suprapune chiar trupul energetic al fiinţei infreaeterice.

în concluzie, nu putem decât să concedem că demersurile psihotronice ale clarvăzătorilor citaţi de scriitorul David Icke sunt corecte, dar, din păcate, autorul în cauză a generalizat cu multă largheţe subiectul, creionând un scenariu pseudoapocaliptic, potrivit căruia oamenii sunt victime singure ale unei conspiraţii mondiale a infamilor reptilieni. Rezultatul demersului său este, în bună măsură, contestabil, întrucât nu suflă o vorbă despre activitatea lui Dumnezeu, despre activitatea Fiilor Luminii sau despre activitatea acelor oameni care luptă, fie în lumea materială, fie în "văzduh", împotriva reptilienilor de toate soiurile.

Mulţi reprezentanţi ai concepţiei materialiste constată cu un reproş ironic faptul că, în ziua de astăzi, nu se produc suficiente fenomene "paranormale", eventual manifestări la lumina zilei ale unor astfel de fiinţe infraeterice, care să fie studiate în condiţii de laborator. Şi, într-adevăr, cercetătorii avizaţi ai domeniului au constatat cu îndreptăţire faptul că fenomenele "paranormale" şi manifestarea în lumea fizică a unor fiinţe provenite de pe nivelurile ortoexistenţiale inferioare ale cosmosului s-au împuţinat foarte mult. în contextul celor afirmate până în acest punct, considerăm că aceasta este un factor benefic; mai mult decât atât, este o victorie a Fiilor Luminii. Explicaţia nu este deloc complicată: în antichitate, înaintea crucificării şi învierii lui Iisus Hristos, astfel de fenomene erau la ordinea zilei. Oamenii din vechime erau, de cele mai multe ori, oripilaţi de manifestarea în lumea materială a unor astfel de fiinţe. Uneori se trezeau lângă ei, ca din senin, cu o astfel de fiinţă infraeterică, care le cerea imperativ să îndeplinească diferite sarcini, iar dacă oamenii nu voiau să se conformeze, lucrurile se complicau în mod dramatic. în ziua de astăzi, lucrurile s-au schimbat într-un mod fericit: astfel de fiinţe nu mai sunt lăsate să se manifeste, iar culoarele spaţio-temporale prin intermediul cărora se manifestau în antichitate sunt, în mare parte, blocate.

Modificarea traiectului post-mortem al oamenilor

După învierea lui Iisus Hristos, raporturile dintre Lumină şi întuneric din lumea materială s-au schimbat, lumea de dincolo s-a modificat devenind luminoasă, iar vechii zei infraeterici au fost concediaţi şi au devenit şomeri (continuând, evident, să acţioneze asupra oamenilor, dar prin alte modalităţi). în mod paralel, a fost elaborat cultul creştin şi au fost construite lăcaşuri de cult (ecclesia / basilica). Ca o consecinţă a acestor evenimente, atât statutul

ontologic, cât şi traiectul post-mortem al oamenilor au cunoscut modificări majore.

Scrierile eschatologice egiptene afirmau că, după moarte, oamenii obişnuiți aveau statutul ontologic de umbre lipsite de personalitate, de memorie şi de conştientă care rătăceau în aburii Amduatului, ai Infernului sau ai Hadesului. Doar cei care urmau, încă din timpul vieții, procesul dificil şi îndelungat al inițierii, cei purificați şi "justificați" - puțini la număr - aveau ocazia ca, la sfârşitul periplului inițiatic, să acceadă într-o regiune ortoexistențilă ceva mai înaltă: "lumea" lui Osiris. De asemenea, cei al căror trup era mumifict - destul de puțini la număr, dacă-i raportăm la restul populației - aveau şansa de a cuceri o nemurire iluzorie, dat fiind faptul că această nemurire înceta brusc în condițiile distrugerii suportului material, mumia, iar duhurile lor erau ejectate, ca de un resort nevăzut, tot în Amduat.

În acest context, trebuie remarcat faptul că mumificarea cadavrelor, aşa cum a fost practicată de vechii egipteni, prin mijloace magice combinate cu folosirea unor substitute chimice, nu mai este un procedeu de actualitate, fiind chiar contrară preceptelor creştine. Prin mumificare, aşa cum a fost menționat, cel mumificat rămâne legat de planul material şi de mumie, iar duhul său îi poate infuența pe cei vii - de cele mai multe ori, împotriva voinței acestora.

Trebuie remarcat, de asemenea, faptul că oamenii din antichitate nu erau "primitivi" în raport cu cei din ziua de astăzi, aşa cum işi imaginează concepția materialistă. în mod paradoxal, trebuie remarcat şi faptul că este la fel de falsă interpretarea că oamenii din antichitate sunt identici cu cei din ziua de astăzi. Oamenii din antichitate nu erau nici naivi, nici primitivi, dar nu trebuie situați pe acelaşi nivel cu oamenii din ziua de astăzi. Oamenii din antichitate erau ***altfel*** decât oamenii din ziua de astăzi. între oamenii din antichitate şi cei din ziua de astăzi este o mare diferență, dar această diferență nu este generată doar de dezvoltarea tehnologică produsă de-a lungul secolelor. Evident, nu este neapărat vorba despre o diferență provocată de schimbări petrecute la nivelul trupului, ci despre modificarea structurilor aurei - a corpurilor eteric, astral şi mental. Corpul eteric şi corpul astral - Ba-ul şi Ka-ul - al vechilor egipteni era diferit, ca structură, față de cele ale oamenilor moderni. Ele erau, dacă se poate spune astfel, strămoaşele corpurilor aurice de astăzi. Este de presupus că, în ziua de astăzi, nu mai există oameni care să aibă asemenea structuri aurice, la fel cum nu mai există microorganismele care trăiau cândva, la începutul formării globului terestru, în adâncurile oceanului planetar (iar dacă există, reprezintă ciudățenii). De aceea, descrierile vechilor scrieri egiptene cu privire la lumea de dincolo, la zei şi la diferite operațiuni magice reprezintă etape trecute şi depăşite. în consecință, toate operațiunile magice care se puteau realiza prin intermediul Ba-ului sau al Ka-ului, inclusiv procedeul mumificării, nu mai sunt posibile în ziua de astăzi - cel puțin în forma în care se practicau atunci. Toți cei care cercetează vestigiile antichității ar trebui să țină seama de acest aspect.

De altfel, mumificarea realizată de egipteni reprezintă pervertirea unei practici foarte vechi, folosită în Evul de aur, prima etapă a istoriei umanității,

când trupurile unor oameni îndumnezeiți se păstrau intacte după moarte şi nu intrau, în mod natural, în putrefacție. Asupra acestor trupuri nu se exercita nici o acțiune magică sau chimică de genul celor folosite de vechii egipteni în răstimpul mumificării şi, cu toate acestea, nu putrezeau. Trupurile acestor oameni continuau să genereze infuențe benefice, devenind un sprijin pentru cei vii. Această practică a fost reluată, în acelaşi mod pozitiv ca în Evul de aur, în cea de-a treia etapă a istoriei umanității, când trupurile unor sfinți creştini, fără a fi fost mumificate prin procedee magice şi chimice, s-au mumificat în mod natural, generând influențe benefice asupra mediului şi asupra celor vii. Moaştele reprezintă părticele din trupurile mumificate în mod natural, "nestricăcios", cum spun monahii, ale sfinților creştini, prin intermediul cărora sunt emise infuențe energetice şi spirituale benefice.

După crucificarea, moartea şi învierea lui Iisus Hristos, statutul ontologic al oamenilor după momentul morții a cunoscut o îmbunătățire radicală; în era creştină, după moarte, oamenii nu mai sunt reduşi la statutul ontologic de umbre ce rătăcesc semiconştiente prin lumea de dincolo, ci au devenit persoane conştiente de sine, care păstrează intactă memoria existenței întrupate.

Concepția creştină afirmă că, în primele două zile ce urmează momentului morții, defunctul (sufletul defunctului) rămâne în preajma casei şi familiei sale, cel mai adesea în locurile unde a făcut binele. De cele mai multe ori, defunctul rămâne alături de sicriu. A treia zi de la deces, imediat după înmormântare, defunctul începe un fel de tur de informare prin toate zonele şi regiunile lumiii de dincolo, atât în rai, cât şi în iad. Turul de informare durează patruzeci de zile. Evident, prin aceasta, defunctul repetă modelul paradigmatic instituit de către Iisus Hristos.

În prima etapă, imediat după înmormântare, ca un fulger, defunctul urcă la cer pentru a se închina Creatorului, Unicul Dumnezeu. Apoi, timp de şase zile, defunctul vizitează raiul. A noua zi după deces, defunctul se prezintă din nou în fața Creatorului, care porunceşte să-i fie arătat iadul. Timp de treizeci de zile, defunctul vizitează toate cotloanele iadului. A patruzecea zi după moarte, defunctul se prezintă iarăşi în fața lui Dumnezeu, pentru a fi judecat (judecata personală). Atunci Dumnezeu hotărăşte "locuința" (sfera, palierul) care i se cuvine după moarte, în funcție de meritele sale personale.

Pentru a ajunge pe nivelurile superioare ale aspectului ortoexistențial al cosmosului, în ceea ce concepția creştină defineşte a fi "raiul", defuncții trebuie să meargă "spre răsărit", iar drumul lor trebuie să treacă prin "văzduh"; văzduh, care, după cum a fost menționat, este încă stăpânit de ființele întunecate.

De-a lungul traiectului de la pământ la rai, chiar în elementul văzduh, există douăzeci (după alte surse douăzeci şi patru) de porți, care au fost definite de către concepția creştină prin termenul de "vămi". Aşadar, pe măsură ce străbat văzduhul, defuncții trebuie să treacă prin douăzeci de vămi, fiecare dintre ele fundă păzită de ființe întunecate (denumite de concepția creştină prin titulatura de "vameşi"); fiecare "vamă" (uneori este denumită şi "tribunal") corespunde câte unui păcat capital, după cum urmează. Prima vamă corespunde păcatelor făcute prin cuvânt: vorbe

deşarte, cuvinte obscene etc. A doua vamă corespunde minciunii, încălcării de jurământ, încălcarea făgăduințelor făcute lui Dumnezeu etc. A treia vamă corespunde calomniei, umilirii, jignirii sau batjocoririi semenilor. A patra vamă corespunde lăcomiei, beției, îmbuibării, gastrolatriei etc. A cincea vamă corespunde leneviei. A şasea vamă corespunde furtului. A şaptea vamă corespunde zgârceniei şi "iubirii de arginți". A opta vamă corespunde cămătăriei. A noua vamă corespunde înşelătoriei, judecății strâmbe, folosirii măsurilor false etc. A zecea vamă corespunde geloziei. A unsprezecea vamă corespunde mândriei şi neascultării, lipsei de respect față de superiori, părinți etc. A douăsprezecea vamă este a mâniei. A treisprezecea vamă este a răzbunării. A paisprezecea vamă este a uciderii. A cincisprezecea vamă este a magiei, a invocării demonilor. A şaisprezecea vamă este a necurăției de toate felurile, de la unirea trupească între persoanele nelegate prin căsătorie până la visări lascive sau voluptoase. A şaptesprezecea vamă este a adulterului. A optsprezecea vamă este a păcatului sodomiei şi a incestului. A nouăsprezecea vamă este a ereziei - care merge de la false cugetări asupra religiei până la lepădarea de credință şi hulă. A douăzecea vamă este a cruzimii (93).

La fiecare vamă, vameşii (ființele întunecate ce stăpânesc văzduhul) impută defunctului tipul de păcate pe care le întruchipează şi cer imperios ca acesta să rămână prizonier (sclav) în lumea pe care o stăpâneşte, vămile nefiind altceva decât nişte porți prin intermediul cărora se pătrunde în sferele/lumile controlate de aceste ființe. De altfel, vameşii întunecați consideră că oamenii ce s-au făcut vinovați de tipul de păcate pe care le întruchipează, sunt sclavii lor de drept. Defunctul este apărat de-a lungul vămilor de îngerii săi personali, veghetori, păzitori sau protectori - îngeri din Ierarhia Luminii, care, aşa cum a fost menționat, au fost desemnați la începutul erei creştine, chiar de către Iisus Hristos, să protejeze fiecare ființă omenească botezată în Numele Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh. înainte de jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, în cea de-a doua etapă a istoriei, oamenii nu aveau îngeri protectori, fiind direct supravegheați de către zei; cam aceiaşi zei-vameşi le cer oamenilor socoteală şi în epoca creştină - nimic nou sub soare. îngerii protectori arată la fiecare vamă faptele bune ale defuncților şi încearcă să-i apere de agresiunile zeilor- vameşi întunecați.

Dacă nu a reuşit să se cunoască pe sine în timpul vieții şi să se îndrepte (să se autoîmbunătățească), omul trebuie să o facă după deces, pe măsură ce vameşii îi prezintă faptele rele (mulți contactori creştini afirmă că, de multe ori, vameşii întunecați pun în cârca oamenilor păcate pe care aceştia nu le-au săvârşit, încercând astfel o ultimă amăgire a celor ce trec prin vămile stăpânite de ei). Dacă oamenii ce trec vămile reuşesc să-şi conştientizeze greşelile (păcatele) şi să se căiască, lucrurile pot lua o turnură satisfăcătoare. ***"Păcatele urmate de căință nu se mai socotesc şi nu se mai amintesc nici la vămi, nici la judecata"'*** (93).

Pentru a uşura traiectul post-mortem al defuncților de-a lungul vămilor, Părinții Bisericii creştine, buni cunoscători ai tainelor nevăzutului, au instituit o serie de ritualuri: slujbele denumite ierurgii, ce se săvîrşesc fie la înmormântare, fie după aceea, în cadrul parastaselor; cele mai importante

slujbe se realizează la trei zile, la nouă zile şi la patruzeci de zile de la deces. Prin intermediul acestor slujbe, cei trecuţi prin poarta morţii sunt ajutaţi de cei rămaşi în viaţă.

Restul este istorie

Dezideratul suprem al tuturor creştinilor rămâne însă ***mântuirea*** (greceşte: ***soteriă),*** iar pentru îndeplinirea acestuia, fiecare creştin trebuie să se purifice şi să se iniţieze (cuvânt folosit aici în sensul cel mai general) încă din timpul vieţii. Atingerea dezideratului suprem, mântuirea, nu se poate realiza decât întru Iisus Hristos, prin intermediul Duhului Sfânt.

Cuvântul ***mântuire*** este folosit de concepţia creştină în două sensuri: primul sens se referă la Lucrarea lui Iisus Hristos, care prin jertfa pe cruce a răscumpărat (în sensul folosit de Apostolul Pavel, menţionat anterior) umanitatea şi a împăcat oamenii cu Dumnezeu Tatăl. Al doilea sens se referă la lucrarea (activitatea) fiecărui botezat creştin de a se mântui - purifica, îndrepta, (auto)îmbunătăţi şi sfinţi. In acest din urmă sens se poate vorbi despre o operaţiune de mântuire personală. Operaţiunea de mântuire personală se realizează doar prin împreună-lucrarea omului cu Dumnezeu.

Mântuirea nu este un act sau o lucrare solitară a oamenilor, ci o acţiune de durată, ce începe o dată cu Taina Botezului şi cu Taina Mirungerii (realizate la scurt timp după naştere), ***"care are un început, se dezvoltă treptat şi se realizează prin împreună-lucrarea lui Dumnezeu şi a omului"*** (81). Dumnezeu dă Harul Său oamenilor, iar din partea oamenilor sunt necesare credinţa, iubirea şi faptele bune.

Mântuirea nu este nici într-un caz un rezultat al vredniciei personale a oamenilor. ***"în dar sunteţi mântuiţi"-*** afirmă Apostolul Pavel în Epistola către Efeseni (cap 2, 8-10) - ***prin credinţă, şi aceasta nu este de la voi, al lui Dumnezeu este darul. .Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. Pentru că a Lui făptură suntem, zidiţi în Hristos lisus spre fapte bune, ca să umblăm întru ele".***

Apostolul Pavel punea un accent deosebit atât pe factorul numit ***credinţă -*** care este o ***credinţă lucrătoare prin iubire*** şi nu doar o opinie sau o ***concepţie formulată conceptual*** (în sensul folosit de CG Jung) cu caracter general -, cât şi pe ***săvârşirea faptelor bune,*** prin intermediul cărora omul devine un ***drept*** în faţa lui Dumnezeu.

Deopotrivă, credinţa lucrătoare prin iubire şi săvârşirea faptelor bune reprezintă etape ale unui efort necesar ce duce spre mântuirea personală. ***"Credinţa fără fapte, moartă este"*** (Iacov 2, 17). Cât priveşte faptele bune, acestea nu trebuie confundate cu "faptele legii" (cu faptele ce respectă normele lumeşti: juridice, civile, economice etc), iar acesta este un element extrem de important în ceea ce priveşte direcţia în care trebuie căutată mântuirea. Faptele (chiar şi) bune ce nu izvorăsc ***din credinţa lucrătoare prin iubire,*** nu au valoare în procesul mântuirii, aspect specificat cât se poate de clar de către Apostolul Pavel (Romani cap 3, 25-28). Săvîrşirea faptelor bune ce izvorăsc din credinţa lucrătoare prin iubire reprezintă împlinirea

poruncilor lui Dumnezeu, pentru a fi "precum în cer şi pe pământ". Ordinea sacră a lui Dumnezeu trebuie adusă pe pământ, în lumea oamenilor.

Credința lucrătoare prin iubire şi săvârşirea faptelor bune conduc treptat ființa umană întru mântuire. Dar poarta de intrare întru mântuire, privită ca un proces de inițiere specific creştin, rămâne rugăciunea - mai exact spus, "rugăciunea lucrătoare". De altfel, fără rugăciunea lucrătoare nu este posibilă nici credința, nici iubirea, nici săvârşirea faptelor bune. Rugăciunea lucrătoare presupune chemarea Numelui Sacru al lui Iisus Hristos în ajutor, mântuirea fiind o împreună-lucrare a omului şi a lui Dumnezeu.

Încă din primele secole ale noii ere, în creştinismul primar (adevăratul creştinism primar, format în jurul Apostolilor şi a primelor comunități creştine, iar nu "creştinismul" gnosticilor), s-a pus un accent cu totul deosebit pe rugăciunea lucrătoare, adică pe stabilirea unui contact direct între om şi Dumnezeu, prin intermediul lui Iisus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu şi cu ajutorul Duhului Sfânt, în acea perioadă, creştinii nu erau interesați de discursuri sau de dispute filosofice ori teologice - de fapt, nu exista o teologie în sensul actual al cuvântului -, ci "chemau Numele Domnului în ajutor". De aceea, în primele secole ale noii ere, prin creştini erau desemnați acei oameni care "cheamă Numele Domnului în ajutor" (acesta este semnificația primară a termenului de "creştin"). Ulterior, rugăciunea lucrătoare ce conține chemarea Numelui lui Iisus Hristos în ajutor s-a propagat la călugării isihaşti din Europa centrală şi de est; epicentrul acestei difuziuni a fost, secole de-a rândul, Muntele Athos din Grecia.

Cea mai puternică şi eficientă rugăciune lucrătoare ce conține chemarea Numelui lui Iisus Hristos în ajutor, este considerată "Rugăciunea inimii": "Doamne Iisus Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul".

Despre modul în care trebuie practicată Rugăciunii inimii, au mărturisit călugării isihaşti din Estul Europei, de la Muntele Athos, din Bulgaria, România şi până în Rusia. Una dintre mărturiile cele mai relevante cu privire la practicarea Rugăciunii inimii este cea a "pelerinului rus", un pelerin anonim, care a lăsat posterității un manuscris de o excepțională importanță: "Mărturisirea unui pelerin rus despre lucrarea plină de har a Rugăciunii lui Iisus", care a fost publicată pentru prima oară în jurul anului 1870. (96)

În opinia pelerinului rus, etapele însuşirii corecte a Rugăciunii inimii (denumită uneori Rugăciunea lui Iisus) sunt următoarele: aşază-te - taci - rămâi singur - respiră lent - coboară-ți mintea în inimă - odată cu respirația invocă Numele lui Iisus Hristos -abadonează-ți gândurile - fii răbdător - repetă des.

"Stai singur şi liniştit, pleacă-ți capul, închide ochii, răsuflă uşor şi închipuieşteţi că priveşti în inima ta. Adună în inimă toate gândurile din cap. Rosteşte o dată cu respirația: Doamne Iisus Hristoase, miluieşte-mă ! Fă rugăciunea mişcând uşor buzele, sau rosteşte-o numai în minte. Urmăreşte să alungi toate gândurile, fii liniştit, fii răbdător şi repet-o cât se poate de des" (96).

Sensul cuvântului "milă" a cunoscut în limbajul cotidian al epocii actuale diferite modulații străine de sensul folosit de primii creştini. Primii creştini, prin

Mila lui Dumnezeu înțelegeau Sfântul Duh. în acest sens, "Doamne miluieşte" se traduce prin: "Doamne trimite Duhul Sfânt asupra sufletului meu". Prin trimiterea Duhului Sfânt, inima omului se transformă, iar omul se "transfigurează", devenind, după expresia Apostolului Pavel, "omul cel tainic al inimii". în urma unei îndelungate practici a rugăciunii lucrătoare ce conține chemarea Numelui lui Iisus Hristos în ajutor, Duhul Sfânt activează potențialitățile latente ale omului, activează chakrele, trezeşte energiile aflate la nivelul structurii aurice, inclusiv energia denumită Kundalini, iar "omul interior" se trezeşte ("omul cel tainic al inimii").

Elementul important şi definitoriu al procesului inițiatic creştin constă în faptul că activarea potențialităților latente (activarea progresivă a celor şapte chakre situate de-a lungul coloanei vertebrale, trezirea energiilor aflate la nivelul aurei, inclusiv trezirea energiei Kundalini) ***se realizează de sus în jos,*** de la Duhul Sfânt, care se prezintă sub forma unor limbi roşii, ca de foc, deasupra capului celui ce se supune procesului de inițiere, iar nu ***de jos în sus,*** precum în cazul inițierii egiptene (compatibilă până la un punct cu inițierea indiană de tip yoga). Inițierea ***de sus în jos*** presupune activarea chakrelor prin intervenția Milei lui Dumnezeu, prin intermediul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt atrage progresiv, foarte lent, energia denumită Kundalini şi activează chakrele. Un rol decisiv în inițierea creştină îl are activarea ("înflorirea") chakrei inimii -centrarea omului în inima ființei.

în schimb, inițierea ***de jos în sus,*** practicată de vechii inițiați egipteni în temple şi în marea piramidă, se realiza prin trezirea forțată a energiei Kundalini, ceea ce este extrem de dăunător. Rezultatul inițierilor ***de jos în sus*** (prin trezirea energiei Kundalini care activează progresiv chakrele, de la muladhara spre sahasrara, chakra din creştetul capului) a constat, milenii de-a rândul, atât în Egipt, cât şi în alte zone de pe suprafața pământului, inclusiv în India, Tibet şi China, în formarea unor inițiați care puteau călători în duh în diferite regiuni ortoexistențiale ale cosmosului (inclusiv în "văzduh"), puteau contacta zeii, dar cărora le lipsea elementul umanizator ***milă*** şi pentru care iubirea era un factor neglijabil (chiar necunoscut). Atât în viață, cât şi după moarte, astfel de inițiați manifestau capacități ființiale foarte mari (puteri, sidhisuri), dar le foloseau în scopuri egoiste, punând în pericol Ordinea firească a cosmosului, instituită de către Dumnezeu. Aceasta este, de fapt, diferența dintre întuneric şi lumină: întunericul înseamnă absența milei, absența iubirii, absența căinței şi absența iertării. Lumina înseamnă milă, iubire, căință, speranță şi iertare.

Marea piramidă a servit tocmai formării unor astfel de inițiați egoişti; de altfel, marea piramidă este un fel de turn Babei ce a servit contactului cu zeii infraeterici. Evident, piramida de la Gizeh nu trebuie identificată cu turnul Babei amintit în textul veterotestamentar, cel despre care se spune că a fost construit undeva între fluviile Tigru şi Eufrat, în Mesopotamia, dar se poate spune că a servit aceloraşi scopuri. La fel ca marea piramidă, turnul Babei din Mesopotamia a servit oamenilor să acceadă la "cer" (văzduh sau regiunea infraeterică), dar această afirmație nu trebuie luată ad litteram. La fel ca în marea piramidă, în turnul Babei se realizau decorporări voluntare şi voiajuri astrale (out of body experience) ce permiteau inițiaților să contacteze zeii

infraeterici ai văzduhului, văzduhul reprezentând pentru ei "cerul". Acesta este şi sensul expresiei folosită în textul veterotestamentar: "... ***haideți să ne construim o cetate şi un turn, al cărui vârf să ajungă până la cer, şi să ne facem un nume...*** "(Geneza cap 11-4). Vârful, în cazul turnului Babei, la fel ca în cazul templelor summeriene denumite ***ziqquraturi,*** era locul unde se afla camera zeului, adică locul unde se făceau inițierile. Nu cerul fizic doreau să-1 cucerească cei care au construit turnul Babei, ci "cerul" transfizic, adică văzduhul", locul unde se aflau zeii infraeterici. Sumerienii nu erau atât de naivi încât să creadă că se poate realiza o construcție atât de înaltă, care să ajungă până la cerul fizic.

In cazul inițierii creştine, în urma inițierii ***de sus în jos,*** prin manifestarea Milei lui Dumnezeu, prin intermediul Duhului Sfânt, se formează specialişti ai sacrului şi inițiați (în sens larg) de tip nou, care nu mai au nevoie de temple sau de piramide pentru a transcende aspectul vizibil, manifestat al cosmosului. Templul propriului trup este suficient, iar în inima acestui templu este descoperit Inefabilul: "împărăția lui Dumnezeu dinlăuntrul nostru" (cf Evanghelistul Luca 17,21). "împărăție" despre care se afirmă că poate fi cercetată doar prin deschiderea inimii întru iubire - prin Mila lui Dumnezeu şi prin mijlocirea Duhului Sfânt. în urma deschiderea inimii întru iubire, lumea apare specialiştilor sacrului şi inițiaților de tip nou ca fiind transfigurată, iar marile taine ale creației divine li se revelează încetul cu încetul. Mesajul pelerinului rus este grăitor în această privință; el afirmă că după o practică îndelungată întru Rugăciunea lucrătoare a inimii, i s-a revelat "flacăra lucrurilor", căci ochii lui au devenit capabili să vadă "Slava lui Dumnezeu" în corpul lumii (96).

Rugăciunea lucrătoare, mai afirmă marii specialişti ai sacrului şi inițiați creştini, conduce la înțelegerea progresivă a limbajului creației, concomitent cu înțelegerea marilor adevăruri revelate în cele două Testamente, Vechiul şi Noul, în special în Evanghelii, de însuşi Dumnezeu, prin intermediul Duhului Sfânt, care "a vorbit prin proroci", şi, în cele din urmă, a unirii, în inimă, centrul ființei omeneşti, cu Ființa de Lumină a lui Iisus Hristos.

Restul este istorie, iar istoria este scrisă de oameni!

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. Cari Gustav Jung: Puterea Sufletului / Antologie 1994 Anima
2. Barbara Ann Brennen: Mâini Tămăduitoare /1996 Hungalibri
3. Barbara Ann Brennen: Puterea Tămăduitoare / 1999 Hungalibri
4. Fridjof (Capra: Taofizica /l 995 Ed. Tehnică
5. Rene Guenon: Domnia cantității şi semnele timpului /l 996 Human.
6. Rene Guenon: Simboluri ale Ştiinței Sacre /1997 Humanitas
7. Mircea Eliade: Aspecte ale mitului /1978 Univers
8. Victor Kerrnbach: Dicționar de mitologie generală /1989 Ed. Şt. E
9. Romulus Vucânescu: Mitosofia română /1985 Ed. Academiei
10. Mircea Eliade: Mituri, vise, mistere /1991 Ed. Ştiințifică
11. Rudolf Steiner: Treptele inițierii /1992 Princeps
12. Constantin Daniel: Orientalia Mirabilia / 1976 Ed. Şt. Enciclopedică

13. Mircea Eliade: Istoria credinţelor şi ideilor religioase /1981 Ed. Şt.
14. Mircea Eliade:Tratat de istoria religiilor / 1992 Humanitas
15. Jean M. Riviere: Istoria doctrinelor ezoterice /1996 Symposion
16. Constantin Daniel: Cultura spirituală a Egiptului antic /1985
17. Ovidiu Drâmba: Istoria culturii şi civilizaţiei / 1985 Ed. Şt. Encicplop.
18. Constantin Daniel: Civilizaţia Egiptului antic /1976
19. XXX: Cartea egipteană a morţilor/ Trad. Măria Genescu /1993
20. Vlaicu Ionescu: Nostradamus: Profet al lumii moderne /1999
21. Platón: Timaios/ 1993 Ed. Ştiinţifică
22. Mircea Eliade: Mitul eternei reîntoarceri /1991 Ed. Ştiinţifică
23. Mircea Eliade: Sacrul şi profanul /1992 Humanitas
24. Diodor din Sicilia: Istorii - Biblioteca istorică
25. Andreas Schweizer: Itinerariul sufletului în ţinuturile tainice 1999
26. Herodot: Istorii / Ed. bilingvă / 1998 Teora
27. Rene Guenon: Regele Lumii / 1994 Rosmarin
28. Constantin Daniel: Civilizaţia sumeriană 1985 Ed. Şt.
29. W. Raymond Drake: Astralii din Orientul antic 1997 Polirom
30. Scott Eliott: Atlantida
31. Patrik Drouot: Vieţi trecute, vieţi viitoare /l 999 Lucman
32. Rudolf Steiner: Cronica akasha /1997 Univers Enciclopedic
33. Gheorghe Ghelasie: Medicina isihastă /l 992 Axis Mundi
34. Lomsang Rampa: Al treilea ochi /1995 Rotary
35. Părintele Mitrofan: Viaţa repausaţilor noştri /1996 Anastasia
36. Raymond Moody: Viaţă după viaţă / 1995 Mondo Press
37. Rudolf Steiner: Teosofía 1993 Arhetip
38. Paul Brunton: Egiptul secret /1992 Venus
39. Rudolf Steiner: Ştiinţa ocultă /1993 Princeps
40. Alexandru Tañase: O istorie a culturii în capodopere /l 984 Univers
41. Rudolf Steiner: Evanghelia după Matei/1998 Arhetip
42. Claire Laloette: Civilizaţia Egiptului antic /l 987 Meridiane
43. Philipp Vandenberg: Nefertitti /1980 Meridiane
44. Stgmund Freud: Moise şi monoteismul /1991 Ed. Ştiinţifică
45. Radu Ilie Mânecuţă: Bioenergia, darul divinităţii /1996 Miracol
46. XXX: Corpus Hermeticum / 1996 Harald
47. F. Bonardel: Hermetismul /199 Ed. de vest
48. Mircea Eliade: Yoga, libertate şi nemurire /1993 Humanitas
49. Horia Matei: Enigmele Terrei / 1995 Seculum
50. Gerard Galtier: Istoria riturilor egiptene ale francmasoneriei /1997
51. Etienne Drioton: Arta faraonilor /1972 Meridiane
52. G. Barbarin: Secretul marii piramide / 1994 Esotera
53. Paul Liekens: Efectul de piramidă / 1997 Seculum
54. Max Thoth: Enigma secretă a piramidei / 1997 Seculum
55. Bill Schule: Din secretele marii piramide / 1994 Nova
56. Judy Hali: Arta protecţiei psihice / 1997 Govinda
57. Pierre Montet: Egiptul pe vremea dinasiei Ramses /l 973
58. Constantin Daniel: Gândirea egipteană antică în texte / 1974
59. Robert Charriox: Cartea trecutului misterios / 1998 Elit

60. Mircea Eliade: Mitul reintegrării / 1994
61. Paul Ştefănescu: Noi enigme ale istoriei /l 999
62. Jami Lin: Manual de Feng Shui / 1999 Teora
63. Katrina Raphaell: Mesajul cristalelor /1998 Govinda
64. Will Parfitt: Cabala / 1995 Rao
65. Omraam Aivanhov: Limbajul figurilor geometrice /1999 Prosveta
66. Manfred Lurker: Divinități şi simboluri vechi egiptene /1997 Seculum
67. Victor Kernbach: Enigmele miturilor astrale /1996 Seculum
68. Vasile Lovinescu: Dacia Hiperboreeană / Rosmarin 1996
69. Dan Costian: Biblia şi India / Nemira 1999
70. Hartwing Hausdorf: Arenele stranii ale Terrei / 1999 Lucman
71. Adrian Marino: Hermeneutica lui Mircea Eliade /Ed. Dacia 1980
72. Nomi Ozaniec: Elemente de chakra / RAO 1995
73. Satprem: Sri Aurobindo / Herald 1998
74. Bruno Wurtz: New Age /Ed. de vest 1994
75. Rudolf Steiner: Universul, Pământul, Omul / Univers Enciclopedic
76. Rudolf Steiner: De la Hristos la Iisus/ Arhetip 1998
77. Serge Sauneron& Denise Bernot: Lumea Vrăjitorului
78. Vasile Lovinescu: Mitul Sfâşiat/ Institutul European 1999
79. Graham Hancock: Amprentele zeilor / Aldo Press 2000
80. C. W. Ceram: zei, morminte, Cărturari / Prietenii Cărții 1998
81. Teologia dogmatică / Manual pentru seminariile teologice 1991
82. Philippe Gaudin: Marile religii / Orizonturi
83. Rudolf Steiner: Misiunea lui Mihail
84. Adria Pătruț: De la normal la paranormal / Dacia
85. Rudolf Steiner: Cunoaşterea inițiatică / Arhetip
86. Părintele Rodion: Oameni şi Demoni / Ed Egumenită
87. Serafim Rose: Sufletul după moarte / Editura Sophia 2007
88. Septuaginta voi 1; serie coordonată de Cristian Bădiliță, Polirom 2004
89. Oscar Cullman: Noul Testament
90. Marile religii; Ed Orizonturi
91. IPS Gurie Grosu: Carte de înțelegere a rugăciunilor de toate zilele şi a slujbelor bisericeşti / Ed Christiana 2004
92. Pistris Sophia / Ed Herald 2007
93. Evanghelii apocrife / Trad. Cristian Bădiliță / Ed Humanitas 1996
94. Jean Yves leloup: Scrieri despre isihasm / Ed Firul Ariadnei 2005
95. Mărturisirile unui pelerin rus (Ed Herald)

Mulțumiri

Mulțumiri Seniorului George Gănescu pentru sfaturile acordate. Fără sprijinul său, această carte n-ar fi văzut niciodată lumina tiparului.

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

VOL 1 ŞI 2

VOLUMUL 1

PROLOG: UN NOU ÎNCEPUT - ÎNCHIDEREA CARE SE DESCHIDE

PARADIGMELE CUNOAŞTERII CONCEPȚIA TRANSCEDENTAL-EZOTERICĂ MITUL - ISTORIE ADEVĂRATĂ CLASIFICAREA MITURILOR
CAP 1. PROLOG ÎN CER
FIINȚA SUPREMĂ: DUMNEZEU UNICUL NTR:
BASTONUL ZEULUI PANTEONUL
ORGANIGRAMA FIINȚELOR
FORMELE DE REPREZENTARE ALE ZEILOR
CAP **2.** PRIMORDIUM
LOCUL DINTÂI
MAAT, ORDINEA COSMICĂ
STRUCTURA COSMOSULUI
CARTEA DESPRE AMDUAT
CAP 3. PROLOG PE PĂMÂNT
ISTORIA ÎNCEPE CU MENES
EGIPT ÎNAINTE DE EGIPT
TEP ZEPI: "PRIMA OARĂ"
OSIR1S
CAP. 4 TIMP ŞI ETERNITATE
LEGEA CICLULUI ENTROPIC TIMPUL
CICLIC ATLANTIDA PIROMIS
SPIRITELE MORȚILOR
CAP **5.** ZEI, OAMENI, EXTRATERESTRI
NOUL EUHEMENISM CELE TREI ERORI ZEII CU CHIPURI
DE OAMENI AMINTIREA UNEI EPOCI APUSE
CAP **6.** AVATARURILE CUVÂNTULUI CREATOR LIMBA PRIMORDIALĂ
CARTEA VIEȚII ŞI TĂBLIȚELE CEREŞTI MAGIA
CAP 7. PRECUM ÎN CER, AŞA ŞI PE PĂMÂNT
TEMPLUL
PREOȚII
CULTUL
CHIPUL VIU AL ZEULUI KHEPERKERA
CAP **8.** RĂZBOI ÎN CER, RĂZBOI PE PĂMÂNT
NOUL ZEU
AMENOFIS AL III-LEA AHNATON NEFERTITI SOȚUL"BOLNAV"
NEBUN SAU INIȚIAT ATON, DISCUL SOLAR ANDROGONIE SAU
HERMAFRODITISM ? DEZNODĂMÂNTUL
CAP 9. MOISE ŞI INSTAURAREA CREDINȚEI ÎN ADEVĂRATUL DUMNEZEU

VOLUMUL **2**

PROLOG: CONCEPȚIA EZOTERICĂ
CAP 1. PRAGMATISMUL METAFIZIC
SAVE SAU SOPHIA
SUPRAVIEȚUIREA SUFLETULUI
SCRIERILE ESCHATOLOGICE
CAP **2. OMUL, "LACRIMA ZEILOR"**
TRUP, SUFLET SPIRIT
KA, CORPUL ASTRAL

BA, CORPUL ETERIC
KHAIBIT, UMBRA
REN, NUMELE AKH, SPIRITUL
CAP 3. **MAREA TRECERE PRIN POARTA MORȚII**
MUMIFICAREA
ÎNMORMÂNTAREA
ROLUL RITUALURILOR DE TRECERE
CAP. 4 BLESTEMUL FARAONILOR
DESCOPERIREA MORMÂNTULULU1 LUI TUTANKHAMON
"CRIPTOCOCCUS NEUROMICHES"
MOARTEA ÎL VA DOBORÎ CU ARIPILE EI ...
CAP 5. CĂLĂTORIA SUFLETULUI DUPĂ MOARTE
IEŞIREA LA LUMINA ZILEI
PSICHOSTASYA
CAP6. **INIȚIEREA/ 185**
MOARTEA ŞI INIȚIEREA
ETAPEPE UNEI INIȚIERI EGIPTENE
TREZIREA LUI KUNDALINI ŞI ACTIVAREA CHAKRELOR
CAP 7. **HERMETISMUL ŞI SFÂRŞITUL INIȚIERILOR**
OSIRIS, SERAPIS: OSIRIS APIS
MARILE MISTERII
SFÂRŞITUL INIȚIERILOR
EROAREA LUI HERMES
CAP **8. MAREA PIRAMIDĂ DE LA CIZEH**
ÎNTÂLNIREA CU MISTERUL
PIRAMIDELE EGIPTULUI
COMPLEXUL DE LA GIZEH
REDESCOPERIREA PIRAMIDELOR
CONSTATĂRILE LUI MENDELSSOHN
ABSTRAGEREA DE LA TORS
PERIOADA CONSTRUIRII
CAP **9. DESCIFRAREA MISTERULUI**
FOCUL CARE SE GĂSEŞTE ÎN CENTRU
CARTE DE ISTORIE
O MUMIE ÎN MAREA PIRAMIDA ?
EXCURUS. IISUS HRISTOS, ADEVĂRATA LUMINĂ